

ГЛЕН КУК

ЛИРА ПРИНТ

ФЕНТЪЗИ

Хрониките на Черния отряд III

Магически сблъсък на легенди,
минало и настояще...

Бялата роза

ГЛЕН КУК БЯЛАТА РОЗА

Превод: Елена Павлова

chitanka.info

„Бялата роза“ е третият епос от прочутите Хроники на Глен Кук — дарк фентъзи серията за последното велико братство от древните времена, която започва с „Черният отряд“ и „Надвисналата сянка“.

Преродената Бяла роса е последната надежда на доброто в битката срещу сатанинската магьосница, известна като Господарката. От подземното си свърталище в Равнината на страха войните от Черния отряд, някога воювали на страната на тъмните сили, сега поддържат каузата на Бунта. Приближава завръщането на Кометата, вещаеща пробуждането на Властелина. В далечните Могилни земи, където е погребана силата на най-могъщото зло, започват да се събуждат злокобни създания. Господарката и нейните Покорени, застрашени от надигащата се злина, са готови да се съюзят дори с Бялата роза.

ПОСВЕЩАВА СЕ
на Нанси Едуардс, просто защото.

Когато ме достигна ръбът на бурята, за миг настъпи пълен покой. Последва адски тътнеж. Ветровете във вътрешността бяха бесни. Не можех да мисля за друго, освен как да се свия и да се задържа на място. С вихъра около мен летяха разнородни части от снаряжението, което непрестанно променяше формата си. А след това забелязах Гоблин. За малко да повърна.

Със сигурност беше той. Главата му се бе раздула десетократно. Тялото му сякаш беше обърнато с вътрешностите навън. Около него гъмжеше от орда паразити — някои бяха с големината на гълъб — каквито живеят на гърба на вятърните китове.

Ловеца и Псето Жабоубиец изглеждаха още по-зле. Помиярът се беше превърнал в нещо с размера на половин слон, с огромни зъби и най-зловещите очи, които някога съм виждал. Взя се в мен с гладна похот, от която ми се смръзнаха вътрешностите. А Ловеца беше станал подобен на демон, със смътна маймуноподобна форма, но значително по-величествен. И двамата приличаха на твари от кошмарите на художник или магьосник.

1.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Неподвижният пустинен въздух донякъде наподобяваше лупа. Ездачите изглеждаха застинали във времето, движеха се, без привидно да променят мястото си. Редувахме се да ги броим. Не можах да изкарам една и съща бройка дори два пъти последователно.

Повей на бриза свиреше в корала, люлеейки листата на Старото бащинско дърво. Те подрънкаха едно в друго с песента на вятърните чанове. На север блясъкът на светкавиците на промяната разчертаваше хоризонта като далечен сблъсък на враждуващи богове.

Пясъкът изхрущя под нечия обувка. Обърнах се. Мълчаливия зяпаше говорещ камък, появил се преди няколко секунди. Беше го стреснал. Проклети камънаци! Обичаха да си играят игрички. Камъкът важно рече:

— В Равнината има непознати!

Подскочих, а той се изкикоти. Те имаха най-неприятния смях от тази страна на приказния свят. Озъбен, се гмурнах в сянката му.

— Вече е горещо, а? — попитах и му обясних. — Това са Едноокия и Гоблин. Връщат се от Щавача.

Но камъкът щеше да се окаже прав, а аз грешах. Патрулът го нямаше с месец по-дълго, отколкото бяхме планирали, тъй че само за това мислех — вече всички се притеснявахме. Напоследък войниците на Господарката действаха все по-активно по границите на Равнината на страха.

Още един кикот от страна на каменния стълб.

Извисяваше се над мен, висок тринадесет стъпки. Среден по размер. Онези, над петнадесет стъпки, рядко се движеха.

Ездачите препускаха към нас, но не изглеждаха по-близо. Проклети нерви! Черният отряд изживяваше отчайващи времена. Не можехме да си позволим пострадали. Всеки загинал щеше да означава загуба на дългогодишен приятел. Отново се помъчих да преброя

групата. Този път ми се стори, че всички са на лице. Но пък имаше кон без ездач... Потреперих при все жегата.

Те се движеха по нанадолницето към прикрит сред величествени скали поток на около сто метра от мястото, от което ги следяхме. Ходещите дървета близо до брега се размърдаха, при все че бризът бе затихнал.

Ездачите пришпорваха конете си да побързат. Животните бяха уморени. Колебаеха се, макар да знаеха, че са почти у дома. Нагазиха в потока, а водата под копитата им се разплиска. Ухилих се и потупах Мълчаливия по гърба. Всички бяха тук. Всички от групата, че и отгоре.

Мълчаливия се отърси от обичайното си хладнокръвие и ми върна усмивката. Брестака се измъкна от корала и отиде да посрещне братята ни. С Мускуса и Мълчаливия забързахме след него.

Зад гърба ни утринното слънце представляваше огромен кървав мехур.

Приятелите ни се смъкнаха от седлата ухилени. Но изглеждаха зле. Гоблин и Едноокия бяха в най-лошо състояние. При това се връщаха на територия, където техните магьоснически умения са безполезни. Тук, близо до Глезанка, не бяха по-велики от останалите в групата.

Погледнах през рамо. Глезанка се появи от гърлото на тунела и се спря като призрак в сянката му, цялата в бяло.

Мъжете ни се прегръщаха; но после старият навик възвърна позициите си. Всички се преструваха, че нищо особено не се е случило.

— Трудно ли ви беше? — попитах Едноокия. Огледах мъжа, който ги придружаваше. Не ми се стори познат.

— Да — съсухреният чернокож дребосък се беше смалил дори повече, отколкото ми изглеждаше на пръв поглед.

— Добре ли си?

— Улучиха ме със стрела... — и потри хълбока си. — Повърхностна рана.

Зад гърба му Гоблин изписука:

— За малко да ни хванат. Преследваха ни! Цял месец не можахме да ги отърсим от гърба си!

— Я най-добре влизай в Дупката — казах на Едноокия.

— Не е инфектирана. Почистих я.

— Въпреки това искам да хвърля едно око!

Той ми беше асистент откакто се заех да лекувам Отряда. Разбираше си от работата. Но здравето му все пак бе моя отговорност.

— Те ни причакваха, Знахар...

Глезанка беше изчезнала от входа на тунела към вътрешностите на подземната ни крепост. Слънцето все още кървеше на източния хоризонт, наследство от преминаващите бури на промяната. Нещо огромно прекоси диска му. Въздушен кит?

— Засада, а? — погледнах през рамо към патрула.

— Не дебнеха точно нас. Просто бяха пратени да охраняват...

Патрулът ни имаше двойна мисия: от една страна, трябваше да се свърже със симпатизантите ни в Щавача и да открие дали хората на Господарката са излезли живи от дългата дупка; а от друга, да нападне гарнизона там, за да докаже, че можем да навредим на империя, разтеглила се на половин свят. Когато подминахме говорещия камък, той каза:

— В Равнината има непознати, Знахар!

Защо все на мен ми се случват такива работи? Големите камъни ми говореха по-често отколкото на който и да е друг.

Двукратно предупреждение? Този път му обърнах внимание. Когато един говорещ камък се повтори, значи смята съобщението си за жизненоважно.

— Дали са онези, които вървят по петите ви? — попитах Едноокия.

Той вдигна рамене.

— Няма да се предадат!

— Какво става навън?

Скрит в Равнината, все едно бях погребан жив.

Изражението на чернокожия магьосник остана неразгадаемо.

— Въжаря ще ти разкаже.

— Въжаря ли? Онзи тип, дето го доведохте с вас?

Бях чувал това име, но не го познавах лично. Знам само, че беше от най-добрите ни информатори.

— Аха.

— И новините не са добри?

— Така си е.

Пъхнахме се в тунела, който водеше надолу към бърлогата ни — смърдяща, ронеща се, влажна и тясна като заешка дупка крепост. Противна е на вид, но е сърцето и душата на Бунта на Новата Бяла роза. *Новата надежда*, както я наричаха сред поробените народи. Ние, които живеехме тук, назоваваме свърталището Майтапчийската дупка. Отвратителна е като всяка обитавана от плъхове тъмница, само дето човек може да се измъкне от нея. Стига да няма нищо против да попадне в свят, където цялата мощ на една империя е готова да се стовари върху му.

2.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Въжаря беше нашите очи и уши в Щавача. Имаше връзки навсякъде. Съпротивата му срещу Господарката е започнала още преди десетилетия. Той е от малцината, избегнали мъстта Й в Чара, където Тя разби стария Бунт. В по-голямата си част отговорност за това носеше Отрядът. В онези дни ние бяхме силната Й дясна ръка. Насочихме враговете Й в капана.

Четвърт милион души измряха в Чара. Никога не е имало сблъсък тъй тежък или тъй суров, нито с толкова окончателен изход. Дори кървавият провал на Властелина в Старата гора беше погълнал само наполовина на този брой животни.

Съдбата ни приканваше да сменим страната, щом не остана никой, който да ни помогне в битката...

Раната на Едноокия беше чиста точно както заяви и той. Пуснах го да си ходи и се запътих към покоите си. Както се твърдеше, Глезанка искала патрулът да си почине, преди да приеме доклада му. Потреперих от лошо предчувствие. Боях се да чуя преживелиците им.

Уморен старец. Такъв съм аз. Къде бяха изчезнали предишният плам, целеустременост, амбиция? Навремето сънувах сънища — мечти, които днес бяха напълно забравени. В дните, когато съм тъжен, отърсвам праха им, носталгично ги разгръщам и от висотата на възрастта си се чудя на наивността на младежа, който ги е сънувал.

Старостта е заразила и покоите ми. Великият ми проект. Четиридесет килограма древни ръкописи, иззети от генерал Шепота, когато служехме на Господарката, а тя — на Бунта. Предполага се, че съдържат ключа към победата над Господарката и Покорените. В мен са вече шеста година. И за това време не открих в тях нищичко. Страхотен провал. Потискащ. Напоследък все по-често просто прелиствам документите, след което се завръщам към тези Анали.

От бягството ни от Хвойноград насам те са по-скоро личен дневник. Останките от Отряда не се замесват в кой знае какви важни

събития. А що се отнася до новините от външния свят, те са толкова оскъдни и несъстоятелни, че рядко си давам труда да ги записвам. Нещо повече, откакто победи съпруга си в Хвойноград, Господарката сякаш е потънала в бездействие повече и от нас, управлява по инерция.

Разбира се, външният вид лъже. Пък и същността на Господарката е илюзия.

— Знахар?

Вдигнах поглед от текста на стар телекуре^[1], който вече бях разглеждал сигурно стотина пъти. На прага се беше изправил Гоблин. Приличаше ми на стара жаба.

— Аха?

— Нещо става горе! Грабвай меча!

Взех лъка и кожената си ризница. Твърде стар съм за ръкопашен бой. Предпочитам да стоя надалеч и да опъвам тетивата, когато изобщо ми се наложи да се бия. Замислих се за лъка, докато следвах Гоблин. Даден ми беше лично от Господарката по време на битката в Чара. О, спомени! С него помогнах да убие Ловеца на души — Покорения, който доведе Отряда на служба при Нея. Имах чувството, че това се е случило в дълбока древност.

Изтичахме на открито. Към нас се присъединиха и други. Разпръснаха се между кактусите и разклоненията на корала. Ездачът се спускаше по пътеката — единствения път за насам — и не би могъл да ни забележи.

Яздеше самичък проскубано дърто муле. Не беше въоръжен.

— И всичко това заради някаква антика на добиче? — попитах риторично.

Нашите се движеха из корала и между кактусите, като вдигаха шум за двеста души. Дъртакът сигурно знаеше, че сме там.

— По-добре да поработим над измъкването оттук тихичко!

— Аха!

Обърнах се, стреснат. Зад гърба ми стоеше Брестака, прикрил очите си с длан. Изглеждаше точно толкова възрастен и уморен, колкото се чувствах и аз. Всеки ден с нещо ми напомня, че никой от нас не е вече млад. По дяволите, никой от нас *не беше* млад дори когато дойдохме на север и прекосихме Морето на страданията!

— Нуждаем се от свежа кръв, Брестак!

Той изсумтя.

Да. Ще остареем още, преди всичко това да приключи. Ако издържим изобщо. Защото живеем живот назаем. Откупуваме си време... десетилетия, да се надяваме.

Ездачът пресече потока и спря. Вдигна ръце.

Хората ни изникнаха с небрежно вдигнати оръжия. Самотен старец наред заземяването на Глезанка не представляваше опасност.

С Гоблин и Брестака тръгнахме надолу. Крачейки, попитах жаболикия магьосник:

— Забавлявахте ли се с Едноокия, докато ви нямаше?

Двамата враждуваха от години. Но тук, където присъствието на Глезанка го забраняваше, не можеха да си въртят магически номера.

Гоблин се ухили. Когато се усмихне, устата му се разтяга от ухо до ухо.

— Водя го по точки!

Стигнахме ездача.

— Ще ми разкажеш после!

Магьосникът се изкиска — писклив звук, досущ като кипяща в тенекиено канче вода.

— Аха.

Брестака попита ездача на мулето:

— Кой си ти?

— Знамение!

Това не е име. Това е паролата за пратеник от далечния запад. Не я бяхме чували от доста време насам. За да стигнат до Равнината, западните куриери трябваше да прекосят най-опитомените провинции на Господарката.

— Тъй значи? — отвърна Брестака. — Виж ти, виж ти! Искаш ли да слезеш, а?

Старецът се спусна от „жребеца“ и ни представи препоръките си. Сержантът ги счете за приемливи. Куриерът обяви:

— Имам десет кила хубавини тук! — потупа торбата зад седлото си. — Всеки проклет град допълваше с нещо товара.

— Сам ли пропътува целия път? — попитах.

— До последната крачка от Веслоград насам!

— Веслоград? Та това е...

На повече от две хиляди километра. Не знаех, че и там имаме поддръжници. Но от друга страна, много неща не знам за

организацията, скрепена от Глезанка. Прекарвам времето си в опит да накарам проклетите ръкописи да ми разкрият нещо, което дори може и да не се намира в тях.

Старикът ме погледна, сякаш подлагаше на оценка душата ми.

— Ти ли си лечителят? Знахаря?

— Ахъ. И за какво съм ти?

— Имам нещо специално за теб. Лично!

Той отвори куриерската си торба. Оръжията в ръцете на момчетата мигом подскочиха заплашително. Човек никога не знае... Но куриерът извади овехтял пакет, увит в промазана кожа, която пазеше съдържанието му от края на света.

— Там вали през цялото време — обясни старецът и ми подаде вързопа.

Претеглих го на око. Не беше чак толкова тежък, като изключим намастената кожа.

— От кого е?

Приносителят сви рамене.

— Откъде го взе?

— От капитана на ядрото ми.

Разбира се. Глезанка работеше щателно. Структурираше организацията си така, че за Господарката да е почти невъзможно да разбие съществена част от нея. Това дете е гений!

Брестака прие остатъка от товара и каза на Мускуса:

— Отведи го долу и му намери нар. Почини си, старче! Бялата роза ще те разпита по-късно.

Вероятно се задаваше интересен следобед, след като щяха да докладват и този тип тук, и Въжаря. Притиснах загадъчния пакет към гърдите си и казах на Брестака:

— Ще ида да погледна какво е това!

Кой ли би могъл да ми го праша? Не познавах никого извън Равнината. Е, освен... Но Тя не би внедрила писмо в нелегалната организация. Или би се осмелила и на това?

Прониза ме страх. Беше минало известно време, а Господарката обеща да поддържа връзка...

Говорещият камък, който ни предупреди за куриера, все още стоеше като посаден до пътеката. Когато го подминах, се обади:

— В Равнината има непознати, Знахар!

Спрях като закован.

— Какво? Още ли?

Както и подхождаше на ролята му, той не ми отвърна.

Никога няма да разбере тези стари камъни. Дявол ги взел! Все още се питам защо всъщност са на наша страна. Мразят безрезервно външните хора — всеки поотделно и всички поравно. Не разбирам нито тях, нито всичко друго в този странен свят тук.

Влязох в покоите си, свалих тетивата на лъка и го оставих облегнат на пръстената стена. Настаних се на работната си маса и отворих пакета. Почеркът не ми беше познат. Нямаше и подпис в края на посланието. Започнах да чета.

[1] Езикът, говорен по времето на разцвета на Владичеството. — Б.пр. ↑

3.

ИСТОРИЯ ОТ ВЧЕРА

ЗНАХАРЯ:

Жената пак му се зъбеше. Боманц масажира слепоочията си. Пулсирането не отслабна. Прикри очите си.

— *Саута, сайта, сута* — промърмори, изричайки сричките с гняв и съскане.

И прехапа езика си. Човек не прави заклинания на собствената си жена! Трябва да понася с достойнство последствията на младежката глупост. Ах, колко съблазнително беше обаче! Какво предизвикателство!

Достатъчно, глупако! Гледай си проклетата карта.

Нито Жасмин, нито главоболието мирясаха.

— Всички дяволи в Ада! — Той изблъска тежестите от ъглите на картата и нави нежната коприна около тънката стъклена пръчка. Пъхна я в дръжката на фалшиво древно копие, направо изтъркана от употреба. Промърмори:

— Бесанд би го забелязал начаса!

Стисна зъби, когато язвата го ухапа здраво. Колкото повече приближаваше края, толкова по-голяма ставаше опасността от разкриването му. Нервите му бяха изпънати. Ужасяваше се да не се пречупи пред последното препятствие, страхът да не го погълне и да не е изживял живота си напразно.

Тридесет и седем години в сянката на секирата на военачалника бяха доста време.

— Жасмин! — промърмори той. — И наречи свинята Красавица... — Отвори със замах завесата на вратата и се провикна през стълбите: — Сега пък какво има?

Неизменното: мрънкане, несвързано с корените на недоволството й. Прекъсваше изследванията му в отплата за онова, което според нея беше отклонило живота им от светлото бъдеще.

Той би могъл да стане влиятелен човек във Веслоград, да ѝ осигури голяма къща, претъпкана с почитателни слуги, да я облече от глава до пети в златоткани платове... Можеше да я тъпче с месо на всяко хранене, докато от тлъстина вече не е в състояние да направи и крачка. А вместо това предпочете живота на учения. Скри името и професията си и я завлече в това мрачно, обладано от призраци свърталище в Старата гора. Не ѝ беше осигурил нищо друго освен нищета, ледени зими и подигравките на Вечната стража.

Боманц се затътри по тясното, скърцащо и опасно стълбище. Прокле жената и плю на пода. Накрая пхна сребро в подобната ѝ на рачешка щипка длан и я отпрати с молба поне веднъж вечерята да бъде свястно ястие. *Подигравки ли?!*, помисли си. *Ще ти дам аз едни подигравки, дърта гарга такава! Ще те накарам да разбереш какво е да живееш с вечно мрънкаща, ужасна дърта торба банални, малоумни мечти...*

— Я се спри, Боманц! — промърмори на себе си. — Жасмин е майка на сина ти. Отдай ѝ дължимото. Тя не те е предала!

Друго да не беше, но все още споделяха надеждата, въплътена в картата върху коприната. Така е, беше ѝ трудно да чака, без да знае колко е напреднал — наясно само, че почти четири десетилетия са изминали, без да донесат видим резултат.

Звънчето на вратата на магазина издрънча. Боманц си наложи маската на любезен продавач. Закрачи напред — дебел, плешив дребосък с прошарени от сини вени ръце, скръстени на гърдите.

— Побойнико! — той се поклони лекичко. — Не те очаквах толкова скоро!

Побойника беше търговец от Веслоград, приятел на сина на Боманц — Стенсил. Държеше се открито и добросърдечно — поведение, в което магьосникът откриваше себе си на по-млади години.

— Нямах намерение да се връщам чак толкова скоро, Бо. Но антиките са последен писък на модата. Изобщо да не повярваш!

— Искаш нов товар, така ли? Вече? Направо ми измете хамбара!

Оплакването остана недоизказано, но се подразбираше: за Боманц това означаваше да се потруди върху презареждането. Време, загубено за проучванията му.

— Владичеството е на мода тази година. Спри да се цупиш, Бо! Това си е дар от Боговете. Нищо чудно догодина пазарът да умре като Покорените.

— Те не са... Може би просто остарявам, Побойнико! Вече не се наслаждавам на скандалите с Бесанд. По дяволите! Преди десет години сам тръгвах да ги търся. Хубавата караница прогонва отегчението. Пък и ровичкането в пръстта ме смазва. Направо съм изтощен. Просто искам да си седя на верандата и да гледам как животът се ниже покрай мен...

Докато редеше безсмислици, Боманц извади най-хубавите си антични мечове, парчета от брони, войнишки амулети и почти идеално запазен щит. Кутия върхове за стрели с гравирани на тях рози. Комплект алебарди с широки остриета — толкова древни, че върховете бяха монтирани на подновени дръжки.

— Мога да ти пратя хора. Само им покажи къде да копаят. Ще ти платя комисионна. Ти няма нужда да правиш нищо. Това е страхотна брадва, Бо! Телекуре, а? Спокойно ще продам цял кораб телекурски оръжия!

— Всъщност е учи-теле... — Язвата пак го прободде. — Не, никакви помощници!

Само това му трябваше — глутница млади горещи глави, които да надничат през рамото му, докато си прави полевите изчисления.

— Просто предложих!

— Съжалявам. Не ми обръщай внимание! Жасмин пак ме сдъвка тази заран.

Побойника предпазливо се поинтересува:

— Намери ли нещо, свързано с Покорените?

С упражнявана с десетилетия лекота Боманц се взе в ръце и прикри ужаса си.

— Покорените ли? Да не съм глупак?! Не бих докоснал нищо тяхно дори ако мога да го прекарам покрай Наблюдателя!

Побойника се усмихна заговорнически.

— Разбира се. Не искаме да се пречкаме на Вечната стража. При все това... Има един човек във Веслоград, готов да плати добри пари за вещ, която може да бъде приписана на някой от Покорените. И би продал и душата си за нещо, принадлежало на Господарката. Направо е влюбен в нея!

— С това е била известна!

Боманц избегна погледа на младежа. Колко му е разкрил Стенс? Дали пък не е някой от подмолните подходи на Бесанд? Колкото повече остаряваше, толкова по-малко удоволствие му доставяше играта. Нервите му не издържаха на този двойствен живот. Съблазняваше се да си признае ей тъй, за свое облекчение.

Не, проклетие! Беше инвестирал прекалено много. Тридесет и седем години. Разкопки и писане непрестанно. Промъкване и преструвки. Най-долна бедност. Не. Не можеше да се предаде. Не сега. Не и когато беше толкова близо! Призна си... отчасти:

— И аз я обичам — по свой собствен начин. Но здравият разум не ме е напуснал! Честно ти казвам, ще вдигна Бесанд по тревога, ако открия нещо. Толкова силно ще се развикам, че ще ме чуеш чак във Веслоград!

— Добре. Както кажеш! — Побойника се ухили. — Да минем на темата! — и той извади кожена торбичка. — Писма от Стенсил.

Боманц сграбчи кесията.

— Не ми е писал от последния път, когато ти беше тук!

— Нещо против да започна да товаря, Бо?

— Ами добре. Давай! — старецът безучастно извади от кутията настоящия си инвентарен списък. — Отбележи всичко, което ще вземеш!

Побойника се разсмя весело.

— Този път взимам всичко, Бо! Просто ми кажи цената!

— Всичко ли? Та поне половината е боклук!

— Казах ти, че Владичеството е на мода!

— Виждал ли си се със Стенс? Как е той?

Вече беше прочел първото писмо до половината. Синът му нямаше нищо съществено за казване. Всекидневни дреболии пълнеха писанията му. Скучни редове, нахвърлени до родителите от син, неспособен да прескочи вечната бездна.

— В отвратително добро здраве е. Отегчен е от университета. Чети нататък. Чака те изненада!

— Побойника беше тук — подметна Боманц, пристъпвайки ухилено от крак на крак.

— Този крадец? — озъби се Жасмин. — Нали не си забравил да си поискаш парите?

Дебелото ѝ, увиснало лице бе застинало в гримаса на вечно неодобрение. Устата ѝ се отваряше само по този повод.

— Донесе писма от Стенс. Ето! — и докато ѝ подаваше кесията, не можа да се сдържи: — Момчето се прибира вкъщи.

— Вкъщи ли? Че как тъй? Нали си има работа в университета?

— Взима си едногодишната почивка. Идва за лятото.

— Защо?

— Да се види с нас. Да помогне в магазина. Да се измъкне оттам, за да довърши дисертацията си...

Жасмин се размърмори. Не прочете писмата. Не беше простила на сина си, задето споделя интереса на баща си към Владичеството.

— Онова, което ще прави всъщност, е да ти помага да си пъхаш нос наоколо там, където не бива, нали?

Боманц хвърли колеблив поглед към витрините на магазина. Живееше в състояние на напълно осъзната параноя.

— Сега е Годината на кометата. Призраците на Покорените ще се надигнат да скърбят за отминаването на Владичеството.

Това лято щеше да отбележи десетото завръщане на опашатата звезда, появила се в часа на падението на Властелина. Десетте, Които Били Покорени, щяха да се проявят особено силно.

Боманц стана свидетел на прехода на кометата през онова лято, когато дойде в Старата гора — много преди раждането на Стенсил. Могилните земи бяха впечатляващи с ходещите из тях призраци.

От възбуда го присви стомахът. Жасмин не би го оценила, но това беше *лято*. Краят на дългото издирване. Липсваше му само един ключ. Стига да го намереше, щеше да осъществи връзка и да започне да трупа печалби, вместо само да влага в бездънната яма.

Жена му изсумтя.

— Защо ли се забърках в това? Мама ме предупреждаваше!

— За Стенсил говорим, жено! За единствения ни син.

— Ах, Бо, не ме мисли за жестока дъртофелница. Разбира се, че ще го приветствам с отворени обятия. Не го ли обичам и аз, а?

— Няма да пострадаш, ако го покажеш! — Боманц огледа стоката си. — Останаха ми най-ужасните боклуци. Тези стари кости болят само при мисълта за това какво копаене ме чака!

Вярно, гърбът вече го наболяваше, но духът му се рееше високо. Зареждането беше удобно извинение да се мотае в покрайнините на Могилните земи.

— Няма по-добър момент за начало от сега!

— Опитваш се да ме махнеш от къщата ли?

— И това не ще навреди, даже никак!

Боманц с въздишка огледа магазина си. Няколко изгнили от времето дреболии, счупени оръжия, череп, който не можеше да се продаде, защото му липсваха триъгълните вдадености, типични за офицерите от Владичеството. Колекционерите не се интересуваха от костите на редниците или последователите на Бялата роза.

И все пак е любопитно, помисли си той. Защо се интересуваме чак толкова от злото? Бялата роза е проявила много по-голям героизъм от Властелина или Покорените. А са я забравили всички, освен хората на Наблюдателя. И най-простият селяк ще изброи по име поне половината Покорени. Могилните земи, където злото лежи неспокойно, са под охрана, а гробът на Бялата роза е изгубен във времето.

— Нито тук, нито там — промърмори Боманц. — Време е да се запътя към полето. Ето. Ето! Лопата. Божествена пръчка^[1]. Торби... Може би Побойника беше прав. Май трябва да си взема помощник. Четки... Нужна ми е помощ да събера този багаж! Теодолит^[2]. Карти. Да не ги забравя. Какво друго? Маркировъчни лентички. Разбира се. Този проклет Мен Фу!

Той пъхаше вещите в торба и окачваше снаряжение навсякъде по себе си. Грабна лопатата и греблото, и теодолита.

— Жасмин! Жасмин! Отвори ми проклетата врата!

Жена му надникна през завесата, която отделяше жилищните им помещения.

— Първо трябваше да си я отвориш, проклет да си! — и се затътри през магазина. — Някой ден, Бо, ще вземеш да се организираш както трябва! Сигурно ще е денят на погребението ми!

Боманц се измъкна на улицата, като продължаваше да мърмори:

— Ще се организирам в деня, когато умреш. Ще си живея къде-къде по-добре! Искам те в земята, преди да си промениш мнението!

[1] Другото название на радиестезичния прът за откриване на вода и скрити съкровища. — Б.пр. ↑

[2] Оптичен инструмент за измерване на хоризонтални и вертикални ъгли, използван в геодезията, астрономията и др. — Б.пр. ↑

4.

СКОРОШНОТО МИНАЛО — ГАРГАТА

Могилните земи се намираха далеч на север от Чара, в Старата гора, възпята в легендите за Бялата роза. Гаргата дойде в града същото лято, когато Властелина не успя да избяга от гроба си през Хвойноград. Откри подчинените на Господарката в отлично настроение. Голямото зло от Великата могила вече не предизвикваше страх. Последните останки от Бунта бяха изкоренени. Сега Империята нямаше непосредствени врагове. Великата комета, вестителка на всички катастрофи, нямаше да се върне още десетилетия наред.

Съществуваше само един фокус на съпротивата — дете, за което се твърдеше, че било преродената Бяла роза. Но тя беше бежанка и се криеше заедно с останките от предателския Черен отряд. И от тях нямаше защо да се страхуват. Невероятната мощ на Господарката щеше да ги погребее, като му дойде редът.

Гаргата се появи, накуцвайки, по пътя откъм Веслоград — сам, с раница на гърба и здраво стиснал тоягата си. Твърдеше, че бил ветеран от кампаниите на Хромия в Защитника и там осакатял. Търсеше работа. За човек, който не страда от излишна гордост, работа се намираше преспокойно. Вечната стража бе добре платена и наемаше множество черноработници, за да вършат всичко останало вместо нея.

По това време щабът беше разположен в Могилните земи. Безброй цивилни се навъртаха в района и Гаргата се смеси с тях. Когато започнаха да прехвърлят отряди и батальони отвън, той вече беше част от местния пейзаж.

Миеше чинии, чистеше коне, ринеше конюшни, пренасяше съобщения, бършеше подове, белеше зеленчуци... Захващаше се с всяка работа, с която можеше да изкара поне няколко монети. Беше висок, тих, мрачен и кисел тип. Не градеше особени приятелства, но и не печелеше страшни врагове. Твърде рядко общуваше с хората.

След няколко месеца помоли за разрешение да се засели в една порутена къща. Другите страняха от нея, понеже навремето

принадлежала на магьосник от Веслоград. Позволиха му. Когато разполагаше с време и материали, той ремонтираше сградата. И също като магьосника преди него преследваше мисия, която го беше отвела на север.

Десет, дванадесет, четиринадесет часа дневно Гаргата се трудеше в града, а после се прибираше вкъщи и работеше още няколко часа. Хората се чудеа кога ли си почива.

Ако имаше нещо, което отблъскваше от него, това бе отказът му напълно да влезе в ролята си. Повечето работници на дъното на обществената стълбица се срещаха с доста неприятни преживявания. Гаргата не беше склонен да се примири с това. Посегнеха ли му, очите му ставаха ледени като заскрежена стомана. Само един човек продължи да го притиска, когато на лицето му се бе изписало това изражение. Гаргата го преби с жестока, безмилостна ефикасност.

Никой не подозираше, че той води двойствен живот. Извън дома си беше Гаргата бачкатор, нищо повече. Беше се въплътил в ролята до мозъка на костите си. У дома — през по-нормалните часове — си беше Гаргата реставратор и градеше нов дом от старата руина. Само през късната нощ, когато всички освен нощния патрул спяха, се превръщаше в Гаргата с мисия.

В стената на кухнята на магьосника Гаргата реставратор откри съкровище. Качи го на горния етаж, където Гаргата с мисия излизаше от дълбините.

На листче хартия с треперещ почерк бяха изписани дузина думи. Ключ за код.

Това изпито, мрачно лице отдавна не бе озарявано от усмивка, но сега ледът се разпука. В тъмните очи блеснаха искрици. Пръстите запалиха лампата. Гаргата седна и в течение на час се вираше в нищото. После, все още усмихнат, слезе обратно долу и изчезна в нощта. Вдигаше ръка в любезен поздрав всеки път, щом срещнеше нощния патрул.

Вече го познаваха добре. Никой не се замисляше за правото му да куцука наоколо и да гледа как съзвездията се въртят.

Прибра се у дома, когато нервите му се успокоиха. Нямаше да спи тази нощ. Разпръсна намерените документи, зае се да ги изучава; да дешифрира, да превежда и да пише писмо история, което нямаше да стигне крайната си цел в течение на дълги години.

5. РАВНИНАТА НА СТРАХА

Едноокия намина да ми каже, че Глезанка се кани да привика Въжаря и куриера.

— Има направо смазан вид, Знахар. Наглеждаш ли я?

— Наглеждам я и я съветвам, но тя не ме слуша. Какво мога да направя?

— Остават ни още двадесет и няколко години до завръщането на кометата. Няма смисъл да се преуморява до смърт, не е ли така?

— Ти ѝ го кажи. На мен просто ми отвърща, че цялата работа трябва бъде уредена много преди кометата да се върне отново насам. Според нея направо се надбягваме с времето!

Тя наистина го вярва. Но ние, останалите, просто не сме в състояние да прихванем от огъня ѝ. Както сме изолирани в Равнината на страха и отрязани от света, битката с Господарката понякога губи значението си за нас. Самата Равнина твърде често ни идва в повече.

Хванах се, че успявам да надбягам Едноокия. Това преждевременно „погребение“ не е добре за него. Лишен от магическите си умения, губи и физическата си сила. Възрастта започваше да му личи. Оставих го да ме догони.

— Добре ли си прекарахте с Гоблин?

Така и не можа да избере да сумти ли презрително, или да се зъби.

— Пак те е спипал, а?

Тяхната битка датира от началото на света. Едноокия подема двубоите им. Гоблин обикновено ги приключва.

Той изръмжа нещо.

— Какво?

— Ехо! — провикна се някой. — Всички горе! Тревога! Тревога!

Едноокия плю.

— Два пъти в един и същи ден? Какво, по дяволите...?

Знаех какво има предвид. Не бяхме имали и двадесет тревоги за последните две години тук. А сега две за един ден? Невероятно!

Затичах се обратно да си взема лъка.

Този път излязохме навън с по-малко дрънчене. Брестака беше показал болезнено очевидно недоволството си в няколко лични разговора насаме.

Отново на ярката светлина навън, която все едно те зашлевява. Входът на Дупката гледаше на запад и слънцето биеше право в очите ни, когато излязохме.

— Проклет глупак такъв! — крещеше Брестака. — Какво, по дяволите, правиш?

Млад войник стоеше на открито и сочеше с пръст. Проследих с поглед онова, което искаше да ни покаже.

— О, проклетие! — прошепнах. — Проклето и в червата да бъде! Едноокия също го забеляза.

— Покорен!

Точицата в небесата се носеше все по-високо, обикаляше около скривалището ни и затваряше спиралата навътре. Внезапно се залюля.

— Аха, Покорен е. Шепота или Пътешественика?

— Хубаво е да срещнеш стари приятели! — обади се Гоблин и се присъедини към нас.

Не бяхме виждали Покорен, откакто стигнахме Равнината. Преди това постоянно ни дишаха във врата, преследваха ни през всичките четири години, които ни бяха нужни да стигнем от Хвойноград до тук.

Те са сатрапите на Господарката, нейни калфи в ужаса. Навремето са били десет. По времето на Владичеството Господарката и съпругът ѝ поробили най-великите от съвременниците си, като ги направили свои служители: Десетте, Които Били Покорени. Те паднали в гроба заедно с господарите си, когато Бялата роза разбила Властелина преди четири века. И се надигнали вкупом с Господарката преди две завъртания на кометата. И понеже някои бяха останали верни на Властелина, те се биха помежду си и повечето загинаха. Този път наистина.

Само че Господарката се сдоби с нови роби: Перото, Шепота и Пътешественика. Перото и последният от старата десетка — Хромия — паднаха в Хвойноград, когато спряхме опита на Властелина да

осъществи собственото си възкресение. Останаха двамина. Шепота и Пътешественика.

Летящото килимче се олюля. Беше стигнало границата, където зануляването на Глезанка ставаше достатъчно силно, за да надвие собствената му мощ. Покореният се отклони, зарея се странично и успя да се отдалечи достатъчно, за да си възвърне пълния контрол.

— Много жалко, че не влятя право вътре — обадох се. — Щеше да падне като камък!

— Те не са глупави — възрази Гоблин. — Засега само ни проучват...

Поклати глава и потрепери. Знаеше нещо, което аз не знаех. Вероятно сведение, измъкнато по време на пътешествието му извън Равнината.

— Готви се военна кампания, а? — попитах.

— Ахм. Какво правиш ти бе, прилепски дъх? — изръмжа той на Едноокия. — Я внимавай!

Дребният чернокож не обръщаше внимание на Покорения. Беше се взрял в дивите, изсечени от вятъра скали, южно от нас.

— Работата ни е да останем живи — каза Едноокия толкова меко, че на човек веднага му ставаше ясно: има за цел да стисне Гоблин за гърлото. — Това означава да не ни отвлеча първото бляскаво представление, което ни предложат!

— И какво, по дяволите, трябва да значи това?

— Ами, докато вие зяпате онзи клоун там, горе, друг се промъква зад скалите и тъкмо свали някого.

С Гоблин погледнахме към червеникавите канари. Не видяхме нищо.

— Закъсняхте — обясни Едноокия. — Изчезна. Но според мен някой трябва да иде да прибере шпионина.

Вярвах му.

— Брестак! Я ела тук! — и обясних на сержанта какво е видял магьосникът.

— Започва раздвижване — промърмори той. — Точно когато се надявах, че са ни забравили!

— А, не, не са — отвърна Гоблин. — Съвсем сигурно е, че не са! И отново ми се стори, че крие нещо.

Брестака огледа земята между нас и скалите. Добре познаваше района. Всички го познавахме. Някой ден животът ни можеше да зависи от това да се ориентираме тук по-добре от някой, който е тръгнал по петите ни.

— Хубаво — каза сам на себе си. — Виждам го. Ще взема четирима, но след като се срещна с Лейтенанта!

Лейтенанта не излиза при тревоги. Той и още двамина лагеруват пред вратата на покоите на Глезанка. Ако врагът изобщо стигне до нея, ще трябва да мине през трупове им.

Летящото килимче се отдалечи на запад. Почудих се защо ли бе минало недокоснато от тварите в Равнината. Отидох при камъка, който беше разговарял с мен преди това. Попитах го. Вместо да ми отговори, той рече:

— Започва се, Знахар. Отбележи си днешния ден!

— Ами хубаво — съгласих се.

Тъй и наричам този ден „началото“, макар че част от събитията са се случили години преди това. Това беше денят на първото писмо, денят на Покорения и денят на Ловеца и Псето Жабоубиец.

Камъкът добави и една последна забележка.

— Има непознати в Равнината!

Не беше склонен да обвини разните крилати зверове за това, че не противостоят на Покорения.

Брестака се завърна. Споделих с него:

— Камъкът твърди, че може да имаме и други посетители.

Сержантът вдигна вежди.

— Вие, с Мълчаливия, ли сте на следващите две дежурства?

— Аха.

— Внимавай. Гоблин, Едноок, елате насам!

Те скупчиха глави. После Брестака подбра четирима от младоците и тръгна на лов.

6.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Когато ми дойде време за дежурство, се качих на повърхността. Не видях и следа от Брестака и хората му. Слънцето полека залязваше, говореният камък беше изчезнал. Не се чуваше нито звук освен мърморенето на вятъра.

Мълчаливия седеше в сянката под риф от хилядолетен корал, огрян от слънчевите лъчи, които се процеждаха през кривите му клонки. Коралът представляваше сигурно прикритие. Малцина от обитателите на Равнината не се бояха от отровата му. А за стражата местната екзотика винаги е криела повече опасност, отколкото враговете ни.

Приведох се, гмурнах се под смъртоносните игли и се присъединих към Мълчаливия. Той е висок, слаб и застарява. Тъмните му очи изглеждат фокусирани върху мечтите, които са умрели. Стоварих оръжията си до него.

— Има ли нещо?

Той поклати глава в еднократно, разсеяно отрицание. Подредих подложките, които си бях донесъл. Коралът се гънеше около нас със стърчащите си двадесет стъпки клонки и разклонения. Не виждахме почти нищо, освен брода през потока, няколко мъртви говорещи камъка и ходещите дървета на отсрещния склон. Едно от тях стоеше до ручей, потопило корена си във водата. Сякаш усетило вниманието ми, то започна да отстъпва бавно.

Видимата Равнина е гола. Обичайните пустинни издънки и сухи храсти, змии и гущери, скорпиони и паяци, диви кучета и земни катерици... е, срещат се, но рядко. Попадаш на тях обикновено в най-неудобния момент. С което се изчерпва животът в Равнината. Сблъскаш се с истинските ѝ странности само когато е наистина *неудобно*. Лейтенанта се кълне, че ако човек се опита да се самоубие тук, може години наред да живее в мир, покой и пълна безопасност... Е, той обича да преувеличава.

Преобладаващите цветове са червено и кафеникаво, ръждиво, охра, кървавочервено и бургундската отсянка на варовиковите скали и канари. Тук-там се мярка и рядка ивичка оранжево. Коралите лежат, разпръснати на бели и розови рифове. Зеленина почти отсъства. И ходещите дървета, и бодливите храсти са обрасли в прашно сиво-зеленикаво, където зеленият оттенък се различава трудно. Говорещите камъни, живи и мъртви, са сиво-кафяви, напълно различни по цвят от всички други камъни в Равнината.

Заоблена сянка се понесе над дивите земи и се плъзна над скалите. Покриваше цели декари и беше твърде наситена, за да е сянка на облак.

— Вятърен кит?

Мълчаливия кимна.

Носеше се във високите слоеве между нас и слънцето, но не успях да го различа. Не бях виждал нито един от години. Последно май се случи, когато с Брестака пресичахме Равнината заедно с Шепота, по заповед на Господарката... Толкова отдавна ли беше? Времето сякаш летеше, но в това няма нищо забавно.

— Странни са водите под моста, приятелю мой. Странни са водите...

Той кимна, но не каза и дума. Нали си е Мълчалив.

Не беше говорил през всичките години, откакто го познавам. Нито през времето, докато е вървял с Отряда. Но и Едноокия, и предшествалия ме Хроникьор твърдяха, че е напълно способен да приказва. От събирани с години откъслеци добих твърдото убеждение, че в младостта си — още преди да се запише при нас — Мълчаливия е положил клетва никога повече да не проговори. Железен закон на Отряда е да не заничаш в живота, който другият е живял, преди да стане част от братството ни. Тъй че нямаше как да науча каквото и да е за обстоятелствата, принудили го към това.

Бях го виждал на ръба да си отвори устата, когато се ядоса или се развесели прекомерно, но винаги се опомня в последния момент. От много време насам братята са си създали навик да се опитват да го разговарят — карат го да наруши обета си, — но повечето изоставят бързо тези усилия. Мълчаливия има стотици начини да обезкуражи противника, например като напълни постелката му с кърлежи.

Сенките се удължаваха. Петната от мрак се разшириха. Накрая Мълчаливия се изправи, прекрачи ме и се върна при Дупката — тъмна гъвкава сянка, която разсича тъмнината. Странен човек е той. Не само че не говори, но и не разпространява слухове. Как да му намериш слабото място на такъв тип?

И все пак е един от най-старите ми и най-близки приятели. Как да го обясниш?

— Е, Знахар...

Гласът беше кух като на призрак. Сепнах се. През кораловия риф задрънча подигравателен смях. Един говорещ камък ми се бе стоварил на главата. Извърнах се леко. Стоеше невъзмутимо на пътеката, по която беше тръгнал Мълчаливия, висок дванадесет стъпки и грозен. Урод на рода си.

— Здравсти, камък!

След като се беше позабавлявал за моя сметка, сега ме пренебрегваше. Стърчеше безмълвен като камък. Ха-ха.

Говорещите камъни принципно са наши съюзници в Равнината. Следят за други външни нашественици, но ни съобщават за случващото се само когато това ги устройва.

— Какво става с Брестака? — попитах.

Никакъв отговор.

Магически ли бяха те? Предполагам, че не. Иначе не биха оцелели вътре в зануляването, което Глезанка излъчва. Но какво всъщност са тогава? Загадки. Като повечето странни създания наоколо.

— В Равнината има непознати.

— Знам, знам!

Започнаха да се появяват нощни твари. Петна луминесценция пърхаха и се въртяха в небесата. Вятърният кит, чиято сянка бях видял, се отдалечи достатъчно на изток, за да ми покаже блестящия си корем. Скоро щеше да се спусне, влачейки пипала, с който улавяше всичко, попаднало на пътя му. Надигна се вятър.

В ноздрите ме удариха вкиснали миризми. Въздухът пукаше и шепнеше, мърмореше и подсвиркваше в корала. Някъде по-отдалеч се разнесоха вятърните чанове на листата на Старото бащинско дърво.

То е уникално. Първо или последно от своя род, не знам точно. Издига там високия си близо седем метра и дебел три и половина ствол, стърчи до потока и внушава нещо като страхопочитание, а

корените му са потънали дълбоко в географския център на Равнината. Мълчаливия, Гоблин и Едноокия до един се опитваха да разкрият значението му. Не стигнаха до никъде. Малкото диви човешки племена в Равнината го боготворяха. Твърдяха, че се намира тук от зората на времето. Но то не вдъхва подобно усещане за вечност.

Луната изгря. Лежеше безразлична и бремна на хоризонта, но ми се стори, че виждам нещо да я пресича. Покорен? Или някоя от тварите в Равнината?

Откъм входа на Дупката се разнесоха пререкания. Простенах. Точно това ми липсваше! Гоблин и Едноокия. В течение на половин минута неблагоприятно си пожелах да не се завърнат повече.

— Я престани! Не искам да чувам тези глупости!

Гоблин надникна иззад корала, ухили се и ме предизвика да предприема нещо. Изглеждаше отпочинал и възстановен. Едноокия попита:

— Писна ли ти, Знахар?

— До гуша ми дойде. Какво правите тук вие двамцата?

— Искане да подишаме свеж въздух...

Той наклони глава и се втренчи в редицата на канарите. Така значи. Притесняваше се за Брестака.

— Ще се оправи — казах.

— Знам... — и Едноокия допълни. — Излъгах. Глезанка ни прати. Стори й се, че нещо мърда в западния край на заземяването.

— А?

— Не знам какво е било, Знахар! — и внезапно зае защитна позиция.

Беше наранен. Щеше да е наясно, ако не бе Глезанка. И аз щях да се чувствам по същия начин, ако ми отнемеха всички лечителски пособия. Изглеждаше безпомощен пред онова, за което е бил обучаван цял живот.

— И какво смятате да правите?

— Да запалим огън.

— Какво?!

Огънят ревеше. Едноокия толкова се амбицира, че насъбра достатъчно сухи дърва да обслужи половин легион. Пламъците се извисяваха все по-нагоре и нагоре в мрака, докато вече различавах какво става на петдесет метра отвъд потока. Последните ходещи

дървета се бяха оттеглили. Вероятно са надушили приближаването на Едноокия.

С Гоблин примъкнаха половин паднало обикновено дърво. Оставяме ходещите на спокойствие, с изключение на тромчовците, които се препъват в собствените си корени. Не че им се случва често. Те не пътуват кой знае колко.

Двамата започнаха да спорят чий ред е да свърши работа. Пуснаха дървото.

— Изчезвай — каза Гоблин и след миг не остана и следа от тях. Озадачен, огледах мрака. Не видях и не чух нищо.

Открих, че ми е все по-трудно да остана буден. Заех се да чупя един клон, за да се занимавам с нещо. После усетих странно...

Спрях насред трошенето. Откога се събираха говорещите камъни? Преброих четиринадесет в контура на осветеното пространство, върху което хвърляха дълги, плътни сенки.

— Какво има? — попитах, а нервите ми бяха опънати до скъсване.

— В Равнината има непознати.

Проклети да бъдат с тяхното повторение. Настаних се близо до огъня и с гръб към него, като подмятах клечки през рамо и подхранвах пламъците. Осветеният кръг се разшири. Преброих още десет камъка. След известно време отбелязах:

— Вече не е новост!

— Един иде!

Това вече *беше* новост. И беше произнесено с чувство — нещо, на което ставах свидетел за пръв път. Веднъж-дваж ми се стори, че мяркам следа от движение, но не бях сигурен. Светлината на огъня често играе номера. Струпах още дърва.

Да, със сигурност забелязвах движение. Отвъд потока. Нещо с човешки силует приближаваше към мен. Бавно. Уморено. Придадох си престорено отегчен вид. Той се приближи още. На дясното му рамо бе праметнато седло, а в лявата ръка държеше одеяло. В другата стискаше дървена кутия, дълга близо седем стъпки и десетина сантиметра широка. Лакираната ѝ повърхност сияеше на огъня. Интересно.

Когато пресече потока, забелязах и кучето — проскубан, крастав и като цяло мръснобял мелез с черен монокъл около едното око и

няколко пръски от същия цвят по хълбоците. Куцаше, вдигнало едната си предна лапа. Огънят се отрази в очите му — бяха искрящо червени.

Мъжът беше над метър и осемдесет висок и около тридесетинагодишен. Движеше се пъргаво при все изтощението си. Имаше мускулесто тяло като на цирков борец. Изпокъсаната му риза разкриваше рамене и гърди, покрити с дантела от белези. Лицето му беше безизразно. Срещна погледа ми, докато приближаваше до огъня, но нито се усмихна, нито показва недружелюбни намерения.

Полазиха ме леки ледени тръпки. Изглеждаше ми корав, но не достатъчно, та да прекоси Равнината на страха сам.

Първата ми работа бе да печеля време. Мускуса трябваше да ме смени съвсем скоро. Огънят щеше да го накара да застане нащрек. Щеше да види непознатия, после да се прикрие и да вдигне Дупката по тревога.

— Здравсти — казах.

Новодошлият спря и се спогледа с помияра си. Кучето бавно тръгна напред, душейки въздуха и претърсвайки потъналите в мрак околности. Спря на десетина крачки, отърси се сякаш беше мокро и се плъосна по корем.

Странникът пристъпи точно до същото място.

— Свали си багажа — подканих го аз.

Той със замах смъкна седлото, пусна кутията и седна. Изглеждаше схванат. Трудно му беше да кръстоса краката си.

— Загубил си коня си ли?

Той кимна.

— Счупи си крак. На запад оттук, на приблизително десетина километра. Изгубих пътя.

През Равнината минават пътища. На някои им се носи славата на „безопасни“... поне от време на време са такива — според формула, известна само на местните обитатели. Но единствено отчаян човек или пълен глупак би тръгнал сам по някой от тях. Този тип не ми приличаше на идиот.

Кучето издаде мляскащ звук. Мъжът го почеса зад ушите.

— Накъде си се запътил?

— Наричат града Твърдината.

Това е име от легендите, пропагандното име за Дупката. Пресметливо изграден воал от фалшив блясък, като за войниците ни в

далечните краища.

— И как се наричаш?

— Ловеца. Това тук е Псето Жабоубиец.

— Приятно ми е да се запознаем, Следач... Жабоубиец...

Кучето изсумтя. Ловеца обяви:

— Трябва да го наричаш с пълното му име — Псето Жабоубиец.

Успях да запазя самообладание само защото беше едър, мрачен и корав на вид мъжага.

— И каква е тая Твърдина? — попитах. — Досега не я бях чувал.

Той отклони пронизващите си, тъмни очи от кучето и се ухили.

— Аз пък бях чувал, че се намира недалеч от Знамението.

Два пъти за един ден? Това ден за повторения ли е, що ли? Не. Твърде малко вероятно е. Не ми харесваше и как изглежда този тип. Прекомерно ми напомняше за някогашния ни брат Гарвана. Лед и стомана. Надянах си озадаченото изражение. Дълго съм го репетирал.

— Знамението ли? Това също не ми звучи познато. Сигурно е на майната си на изток. Пък и за какъв дявол си тръгнал натам, а?

Той отново се усмихна. Кучето му отвори едното си око и ме огледа лукаво. Не ми вярвах — и двамата.

— Пренасям съобщения.

— Ясно.

— Най-вече един пакет. Адресиран за човек на име Знахаря.

Смукнах слюнка през зъбите си, като бавно оглеждах околния мрак. Кръгът от светлина се беше смалил, но броят на говорещите камъни — не. Чудех се къде са Едноокия и Гоблин.

— Това вече е име, което съм чувал — отбелязах. — Някакъв касапин, а?

Кучето отново ме погледна. Този път, реших, че ме гледа саркастично.

Едноокия излезе от тъмнината зад гърба на Ловеца с готов за мокрото дело меч. Проклятие, колко тихо се приближи само! Магия или не...

Издадох го с изненадата си. Ловеца и кучето му се извърнаха назад. И двамата се стреснаха да видят там човек. Псето се изправи и козината му настръхна. После то се отпусна отново на земята, като се изви така, че да държи под око и двама ни.

В този миг се появи и Гоблин, също тъй безшумно. Усмихнах се. Ловеца погледна към него и присви очи. Изглеждаше замислен — като човек, който открива, че е участвал в игра на карти с измамници, помни от очакването му. Гоблин се изкикоти.

— Той иска да влезе, Знахар! Аз казвам да му помогнем!

Ръката на Ловеца посегна към кутията, която носеше. Звярът му изръмжа и странният куриер затвори очи. Когато пак погледна, се беше овладял напълно. Усмивката му грейна както преди.

— Знахаря, а? Тогава значи съм открил Твърдината!

— О, да, приятелю, намери я!

Бавно, сякаш за да не стресне никого, Ловеца извади от дисагите си пакет, увит в намаслена кожа. Беше като близък на онзи, който получих само преди половин ден. Подаде ми го и аз механично го пъхнах под ризата си.

— Къде го получи?

— Веслоград — и ми разказа същата история като другия куриер.

Кимнах.

— Доста път си изминал, а?

— Аха.

— Ами да го вкараме вътре тогава — заявих на Едноокия.

Той долови скрития смисъл. Щяхме да оставим този куриер да се изправи лице в лице с другия. Да видим дали ще се познаят. Чернокожият магьосник се ухили.

Погледнах и Гоблин. И той се съгласи.

Всички имаме чувството, че с този Следач нещо не е наред. Не съм сигурен защо.

— Да вървим — казах.

Опрях се на лъка, за да се изправа.

Ловеца сякаш погълна оръжието с очи. Накани се да каже нещо, но млъкна. Сякаш го беше разпознал. Усмихнах се, когато се извърнах встрани. Може би си мислеше, че е паднал плячка на Господарката.

— Последвай ме!

Така и стори. Гоблин и Едноокия тръгнаха след него, но не му помогнаха с багажа. Кучето му куцукаше, забило нос в земята. Преди да влезем вътре, погледнах на юг, обзет от пристъп на загриженост. Кога щеше да се прибере Брестака?

Вкарахме Ловеца и песа му в охранявана килия — като че ли нямаха нищо против липсата на гостоприемство. След като събудих закъсняващия за смяна Мускус, най-сетне се прибрах в покоите си. Опитах се да поспя, ала този проклет пакет на масата направо се късаше да ме вика.

Не бях сигурен дали искам да прочета съдържанието му. Но той спечели битката.

7. ВТОРОТО ПИСМО

ЗНАХАРЯ:

Боманц надникна през теодолита, обърнат към Великата могила. Отстъпи, записа си ъгъла и разтвори една от грубите си полеви карти. Точно тук беше изкопал телекурската брадва.

— Ще ми се описанията на Окулес да не бяха толкова приблизителни. Сигурно това е бил флангът на формацията. Векторът на редицата им би трябвало да бъде паралелен на останалите, тъй значи... Променливия и рицарите вероятно са били победени ето там. Проклет да съм!

На това място земята леко се издигаше. Добре, значи заровените артефакти^[1] бяха изложени по-слабо на влиянието на подпочвените води. Но пък растителността беше много гъста: бодлив дъб, диви рози, отровен бръшлян. Най-вече отровен бръшлян. Боманц ненавиждаше този отвратителен плевел. Започваше да се чеше само като се сетеше за него.

— Боманц!

— Какво? — той подскочи и вдигна жалона си.

— Е-е! По-кратко, Бо!

— Ама какво ти става? Да ми се промъкваш така зад гърба! Не е смешно, Бесанд! Искаш ли с тоягата да ти изтрия идиотската усмивка от лицето?

— Охо! Днес сме в лошо настроение, така ли?

Бесанд беше кльощав старец, приблизително на възрастта на Боманц. Раменете му бяха хлътнали, следвайки главата, която стърчеше напред, все едно че душеше някаква следа. По опакото на китките му се бяха издули дебели сини вени. Кожата му бе нашарена със старчески петна.

— Че какво очакваше, по дяволите? Да изскачаш така от храстите, право върху някого!

— Храсти? Какви храсти? Да не би да те гризе съвестта, Бо?

— Бесанд, опитваш се да ме сгациш, откакто луната е била пеленаче. Защо не се откажеш? Първо, Жасмин ме ръчка непременно да тръгна, после Побойника ми изкупува стоката, та се налага да ида да изкопая нови антики, а сега и да ти ходя по акъла? Махай се. Не съм в настроение!

Наблюдателят от Вечната стража се ухили — голяма, изкривена усмивка, която разкри чак корените на изгнилите му зъби.

— Не съм те хващал още, Бо, но това не означава, че си невинен. Значи просто, че не съм успял да те спипам!

— Ако не съм невинен, трябва да си пълен идиот, за да не си ме хванал за четиридесет години. Проклет да си, човече, защо, мътните го взели, не искаш да улесниш живота и на двама ни?

Бесанд се разсмя.

— Съвсем скоро ще ти се махна от главата, и за добро. Местят ме — излизам в пенсия.

Боманц се облегна на тоягата си и огледа войника от Стражата. Лъхащата от него болка се усещаше почти физически, досущ кисела смрад.

— Наистина ли? Съжалявам!

— Обзалагам се! Заместникът ми може да е достатъчно хитър, за да те спипа!

— О, стига вече! Искаш ли да знаеш с какво се занимавам? Пресмятам къде са паднали телекурските рицари. Побойника иска пошарена стока. Това е най-доброто, което мога да измъкна. Като изключим възможността да вляза в Могилните земи, за да имаш повод да ме обесиш. Я ми подай пръчката!

Бесанд му даде божествената пръчка.

— Грабим гробове, а? Побойника ли ти го предложи?

Ледени иглички полазиха по гърба на Боманц. Това не беше просто обикновен въпрос.

— Постоянно ли трябва да се занимаваме с едно и също? Не се ли познаваме от дълго време, та да минем без обикалянето около темата?

— Да, но на мен ми е забавно, Бо! — и стражникът тръгна след него към една обрасла могилка. — Това е ужасно, толкова е запуснато!

Не бива да продължава повече така. Не, хората ми са достатъчно, но парите не достигат... Все ще трябва да поразчистим обаче!

— Можеш ли да се захванеш веднага? Точно тук ще искам да копая, струва ми се. Отровен бръшлян!

— О, 'пай се от отровния бръшлян, Бо! — изсумтя Бесанд. Всяко лято антикварят с проклетия си проправяше път през гъстата най-разнообразна флора на мястото. — А що се отнася до Побойника...

— Хората, с които работя, не нарушават закона. Това ми е правилото от време оно. Та вече не ме и безпокоят такива типове.

— Странно, но приемливо!

Пръчката на Боманц трепна.

— Проклет да съм, ако не съм застанал тъкмо насред битката. Право в средата!

— Сигурен ли си?

— Виж я как подскача. Вероятно са ги погребали в една голяма дупка.

— Та за Побойника...

— Какво за него, мътните го взели? Ако искаш да го бесиш, давай. Просто ми отпусни време да си намеря някой друг, който може да се оправя също тъй добре с бизнеса ми.

— Не искам да беся никого, Бо! Просто ти отправям приятелско предупреждение. От Веслоград се носят слухове, че той може да е Възкресител.

Боманц изтърва пръчката си и зина за въздух.

— Сериозно? Възкресител?

Наблюдателят настойчиво се втренчи в него.

— Просто слух. Всякакви ги чувам, но реших, че може да ти е от полза да го знаеш. Близки сме толкова, колкото е възможно да се сближат двамата тук!

Боманц прие маслиновото клонче.

— Аха. Честно казано, никога не е изтървал и думица. Брей! Сериозен товар ми мяташ на плещите... — Товар, който изискваше сериозно обмисляне. — Не казвай на никого какво съм намерил. Онзи крадец Мен Фу...

Бесанд отново се разсмя. Дъхът му вонеше на сяр.

— Наслаждаваш се на работата си, нали? Тъй де, да преследваш хора, които не смеят да ти отвърнат!

— По-полека, Бо! Мога да те привикам за разпит! — Стражникът се обърна и отстъпи встрани.

Антикварят изсумтя откъм гърба му. Разбира се, че Наблюдателят се наслаждаваше на работата си — тя му позволяваше да си играе на диктатор. Можеше да причини каквото си поиска и на когото си поиска, без да му се наложи да дава обяснения.

Щом веднъж Властелина и подвластните му паднали и били погребани в могилите си зад бариерите, издигнати от най-сръчните магьосници от онова време, Бялата роза постановила Вечната стража да поеме задълженията си. Стражата не се подчинявала никому и била натоварена със задачата да възпре опитите за възкресяване на неумрялото зло под могилите. Бялата роза добре разбирала човешката природа. Винаги ще се намерят хора, които да открият печалбата в използването или следването на Властелина. Винаги ще има следовници на злото, които копнеят любимецът им да бъде освободен.

Възкресителите се появили още преди тревата да порасне по могилите.

Но Побойника да е Възкресител? Боманц се замисли. *Нямам ли си достатъчно проблеми? Бесанд направо ще си вдигне лагер на гърба ми!*

Антикварят не се интересуваше от съживяването на древните зли сили. Искаше просто да установи връзка с някой от тях, тъй че да хвърли светлина върху определени древни загадки.

Междувременно Бесанд беше изчезнал от погледа му. Щеше да крачи тежко по целия път обратно до щаба си. Все щеше да остане време за няколко забранени наблюдения. Боманц пренастрои теодолита си.

Могилните земи не носеха отпечатъка на великото зло, а само на запуснатост. Четиристотин години растения и климат бяха преоформяли някога забележителната наземна архитектура. Могилите и мистичните пейзажи почти бяха удавени в покриващите ги храсти. Вечната стража отдавна не считаше за важно да поддържа както трябва околностите. Наблюдател Бесанд водеше обречена битка със самото време.

В Могилните земи нищо не растеше както трябва. Растителността бе хилава и спаружена. При все това на много места

вече не личаха нито формите на могилите, нито побитите камъни и фетишите, които оковаваха Покорените.

Боманц бе прекарал целия си живот в определяне чия могила на кого принадлежи, кой лежи там и къде се намират всеки камък и знак. Главната му карта — коприненото му съкровище — беше почти завършена. *Почти* можеше да проследи лабиринта. Стигна толкова близо, че се съблазняваше да опита, преди да е напълно готов. Но не бе глупак. Смяташе да издои сладко млечице от най-черната вълчица и не смееше да допуска грешки. И бездруго Бесанд му висеше на едната ръка, а на другата — отровната дърта вещица. Но ако успееше... Ах, само да успееше! Ако осъществеше връзка и измъкнеше тайните... Нивото на човешкото познание щеше да нарасне драматично, а той — да стане най-могъщ сред живите магове. Славата му щеше да се носи по целия свят. Жасмин би притежавала всичко, което — съдейки по киселите ѝ слова — бе пожертвала. Само да осъществеше връзка!

И щеше, проклет да е! Нито страхът, нито несигурността на годините можеха да го спрат сега. След няколко месеца и последният ключ ще бъде негов!

Боманц бе живял с лъжи толкова дълго, че често сам им вярваше. Дори в най-откровените си мигове никога не признаваше най-могъщия си мотив — интелектуалната си афера с Господарката. Именно Тя го беше заинтригувала от самото начало; Тя, с която се опитваше да осъществи контакт; Тя, която литературата безкрай възпяваше. От всички господари във Владичеството Тя беше най-загърната в тайни, най-плътно обкръжена с легенди и най-слабо подкрепена с исторически факти. Някои учени Я наричаха най-красивата живяла някога жена, като се кълнях, че само да Я зърнеш стигало да попаднеш под магията на невероятния Ъ чар. Други Я посочваха за истинската движеща сила на Владичеството. Малцина признаваха, че техните документи в действителност не са повече от романтични измислици. Други пък не признаваха нищо, но демонстративно украсяваха историите. Боманц бе попаднал в плен на словата им още като ученик.

Когато се прибра обратно на тавана си, той разгъна копринената карта. Денят му не беше напълно загубен. Откри неизвестен преди говорещ камък и определи кои заклинания заключва той. А попадна и

на находище на телекурски войници. Това щеше да му купи агнешко и боб.

Погледна картата, сякаш самото му желание беше в състояние да му разкрие информацията, от която се нуждаеше.

Диаграмите бяха две. Горната представляваше звезда с пет върха, обхваната в малко по-голям кръг. Такава е била формата на Могилните земи, когато е започнал строежът. Звездата се намираше на един фатом^[2] над околната почва, подкрепяна от варовикови стени. Кръгът представляваше външният ръб на ров, пръстта от който бе използвана да се построят могилите, звездата и пентаграмата в рамките ѝ. Днес ровът се бе превърнал просто в заблатена земя. Предшествениците на Бесанд се бяха оказали неспособни да удържат напора на Природата.

В рамките на звездата се намираше пентаграма с височина още един фатом, начертана с върхове там, където се срещаха ъглите на лъчите. Тя също беше подкрепена от стена, вече отдавна срутена и обрасла с гъста растителност. В центъра на пентаграмата по оста север-юг бе разположена Великата могила, където спеше Властелина.

Над върховете на звездата на картата си — от горния край, в посока на часовниковата стрелка — Боманц бе надраскал нечетни номера от едно до девет. Всяко беше съпроводено от име: Ловеца на души, Видоменителя, Нощна сянка, Приносителя на бури, Костотрошача. Обитателите на петте външни могили бяха разкрити. Петте вътрешни пресечни точки носеха четни номера, като започваха от дясната долна основа на лъч, обърнат на север. На четири лежеше Оплаквача, на осем — Хромия. Гробовете на трима от Десетте, Които Били Покорени, си оставаха неизвестни.

— Кой ли е на проклетия номер шест? — промърмори Боманц. Удари с юмрук по масата. — По дяволите!

Вече четири години — и така и не се бе добрал до това име. Единствената оцеляла бариера пред намеренията му бе именно маската, скриваща личността на този Покорен. Всичко останало беше въпрос на технически познания, преодоляване на заклинания... и накрая — свързване с Великата в централната могила.

Магьосниците на Бялата роза бяха оставили томове, в които се пъчеха с приложението на изкуството си, но нямаше и думица за това къде лежи всяка от жертвите. Такава е човешката природа. Бесанд се хвалеше с рибите, които е хванал, и с примамката, която е използвал,

но рядко измъкваше на бял свят сериозно доказателство за постиженията си.

Под звездната си карта Боманц беше начертал втора, която описваше централното капище. Представляваше правоъгълник, разположен по оста север-юг, обкръжен и изпълнен с редици символи. Извън всеки ъгъл се намираше изображение на побит камък, който в Могилните земи представляваше висока дванадесет стъпки колона с нахлупена на нея бухалска глава с две лица. Едното гледаше навътре, другото — навън. Побитите камъни се явяваха ъгловите стражи на първата линия от заклинания, които пазеха Великата могила.

По протежение на страните, където се намираха постове, малките кръгчета изобразяваха дървените колци-тотеми. Повечето вече бяха изгнили и паднали, а заклинанията им падаха заедно с тях. Вечната стража нямаше щатен магьосник, способен да ги възстанови или замени.

В рамките на самото капище имаше символи, подредени в три правоъгълника с намаляващ размер. Най-външният представляваше пехотата, вторият — рицарите, а третият — слоновете. Криптата на Властелина беше заобиколена от мъже, които са отдали живота си, за да го повалят в калта. Призраците представляваха междинната линия между старото зло и света, способен да си го припомни. Боманц не предвиждаше никаква трудност в промъкването покрай тях. По негово мнение те бяха там, за да обезкуражават обикновените грабители на гробове.

В рамките на трите правоъгълника Боманц беше нарисувал дракон, който е захапал опашката си. Легендата твърдеше, че великият дракон лежи свит около криптата, по-жив от Господарката или от Властелина, и докато вековете се точат, дреме в очакване на опит да се извика хванатото в капан зло.

Боманц не беше измислил начин да се справи с дракона, но пък и не изпитваше нужда от това. Възнамеряваше да се свърже с криптата, не да я *отваря*.

Проклятие! Само да можеше да спипа някой стар Пазителски амулет... Най-ранните Стражи бяха носили амулети, които им позволяваха да влизат в Могилните земи, за да се грижат за тях. Амулетите все още съществуваха, макар че вече не ги използваха. Бесанд носеше такъв например. Другите бяха пазени в тайна.

Бесанд. Този луд. Този садист!

Боманц смяташе Наблюдателя за свой най-близък познат — но в никакъв случай и за приятел. Не, не и приятел. Тъжен коментар за живота му! Най-близкият му човек бе онзи, който щеше да умре от радост, ако срещнеше възможност да го измъчва или да го обеси.

Какви бяха тези приказки за пенсия? Някой извън тази забравена от бога гора си беше спомнил за Могилните земи?

— Боманц! Смяташ ли да вечеряш?

Той промърмори възраженията си и нави картата.

Тази нощ дойде Сънят. Нещо примамливо го призова. Той беше млад отново, неженен, разхождаше се по алеята, която минаваше край къщата му. Една жена му махна. Коя беше тя? Не я познаваше. Но не го беше грижа. Обичаше я. Със смях на уста се затича към нея... Направо летеше, но вложеното усилие не го довеждаше по-близо до нея. На лицето ѝ се изписа тъга. Тя започна да избледнява...

— Не си отивай! — повика я. — Моля те!

Но жената изчезна и заедно със себе си отнесе неговото слънце.

Всеобхватна беззвездна нощ погълна съня му. Той летеше през поляна в гората, невидим. Бавно, бавно, сребро се разля небрежно по дърветата. Голяма звезда с дълга сребърна опашка. Той я гледаше как расте, докато опашката ѝ не затъмни небесата.

Тръпка на несигурност. Сянка на страх.

— Носи се право към мен!

Присви се и прикри лицето си с ръка. Сребърната топка изпълваше небесата. Женското лице...

— Бо! Престани! — нападна го отново Жасмин.

Той седна.

— Ъ-ъ? Какво?

— Крещеше. Същият кошмар ли?

Боманц се вслуша в бясното тупкане на сърцето си и въздъхна. Колко още щеше да продължава? Вече беше стар човек!

— Същият. По-силен този път.

Сънят се повтаряше на непредсказуеми интервали.

— Може би трябва да посетиш доктор съновидец?

— Тук ли? — той изсумтя отвратено. — И бездруго не ми трябва лечител съновидец!

— Така си е. Сигурно сънят е плод на виновната ти съвест. Грize те, задето връщаш Стенсил от Веслоград.

— Аз не го връщам... Я заспивай!

За негово удивление тя се обърна на другата страна и поне веднъж се отказа да продължава безкрайния им спор.

Той се втренчи в мрака. Вече му беше много по-ясно — дори прекалено ясно и очевидно. Дали имаше смисъл, скрит зад предупреждението на съня — за ненамеса например?

Бавно, полeka настроението му от началото на съня се възстанови. Това усещане, че го викат, че се намира само на една интуитивна крачка от копнежа на сърцето си... Чувстваше се добре. Напрежението му се оттече и той заспа с усмивка.

Бесанд и Боманц наблюдаваха как стражниците разчистват храсталаците от предвиденото за разкопките пространство. Антикварят внезапно изръмжа:

— Не го тъпчи, идиот! Спри го, Бесанд!

Наблюдателят поклати глава. Стражник с факла отстъпи назад от купчината храсти.

— Синко, отровният бръшлян не бива да се гори! Димът разпространява отровата!

Боманц се чешеше и се чудеше защо спътникът му проявява такъв здрав разум.

— Досърбява те само като си помислиш за това, а? — Бесанд изсумтя и махна с ръка — А ето го и другият ти сърбеж!

Антикварят видя съперника си Мен Фу да наблюдава от безопасно разстояние. Изръмжа:

— Никога не съм мразил когото и да е, но той просто ме изкушава! Няма морал, няма скрупули, няма съвест. Той е крадец и лъжец!

— Познавам го, Бо. Голям късмет за теб, че е така!

— Нека те питам нещо, Наблюдателю Бесанд! Как тъй не преследваш него по същия начин, по който притискаш мен? И какво искаш да кажеш с това, че съм късметлия?

— Той те обвини във възкресителски уклон. Не му дишам във врата, понеже сред многобройните му добродетели е и страхливостта. Не му стига смелост да разкопава забранените артефакти.

— А аз имам, така ли? Значи този малък боклук ме е обвинил? В сериозно престъпление? Ако не бях стар и побелял...

— Той ще си получи своето, Бо. А ти си смелчага. Просто не съм успявал да те хвана в крачка.

Боманц подбели очи.

— Ето, пак се започва. Прикритите обвинения...

— Не са чак толкова прикрити, приятелю. В теб има морална пропаст, нежелание да се приеме съществуването на злото, което смърди като разложен труп. Само се опитай и ще те хвана, Бо! Извратените са хитреци, но те винаги се издават сами!

В течение на няколко болезнени секунди антикварят си помисли, че светът се разпада под краката му. После осъзна, че стражникът просто хвърля въдицата. Наблюдателят беше наистина целеустремен рибар. Потресен, той се възпротиви:

— Писна ми от садизма ти. Ако наистина подозираш нещо, щеше да си увиснал върху мен като змия върху лайно. Законовите усложнения никога не са значели нищо особено за стражата. Вероятно ме лъжеш за Мен Фу — стига ти и думата на по-отвратителен мошеник от него, за да прибереш дори собствената си майка. Ти си болен, Бесанд! Знаеш ли какво? Разлагаш се! Точно тук! — Той почука слепоочието си. — Не можеш да общуваш без жестокост!

— Пак си насилваш късмета, Бо!

Боманц отстъпи и се предаде. Говореха страхът и гневът му, докато по свой странен начин Бесанд му показваше специалната си добронамереност.

Струваше му се, че в крайна сметка подобно отношение бе нужно за емоционалното здраве на Наблюдателя. Трябваше му поне един човек извън Стражата, когото да не тероризира. Някой, чийто имунитет да му се отплати като един вид потвърждение... *Дали съм символ за хората, които защитава той?* Боманц изсумтя. Това беше прекалено.

И тази история с пенсионирането. *Дали не каза повече, отколкото чух? Дали просто си урежда дълговете, защото заминава?*

Може би все пак има усет за закононарушителите. Може би иска да се оттегли с последен голям удар?

Ами новият му заместник? Още едно чудовище, чийто поглед е незамъглен от воала, хвърлен върху очите на Бесанд? Може би човек, който ще се втурне като бик на корида? Пък и Побойника, вероятният Възкресител... Къде ли е неговото място?

— Какво има? — попита Бесанд. В гласа му прозвуча загриженост.

— Язвата се обаждат — Боманц потри слепоочията си с надежда и главоболието да не се върне.

— Най-добре си забий маркерите. Че Мен Фу като нищо ще се нахвърли на находището ти!

— Аха! — Антикварят извади половин дузина колци от торбата си. На всеки беше окачено парче жълт плат. Заби ги. По обичай с тях обозначаваха правото си да копае в отбелязания по този начин парцел.

Мен Фу все пак можеше да извършва нощни грабежи, а Боманц нямаше законово право да се оплаче. Подобни „запазвания“ нямаха официален смисъл, бяха само лична маркировка. Копачите на антики налагаха собствени санкции.

Мен Фу беше наказван за всичко, освен за насилие. Нищо не бе в състояние да промени крадливите му навици.

— Ще ми се Стенсил да беше тук — отбеляза Боманц. — Той би могъл да поеме нощна смяна...

— Ще се озъбя на крадлъото и ще му държи влага поне няколко дни. Чух, че Стенс се прибира у дома.

— Да, за лятото. Много се радваме. Не сме го виждали от четири години.

— Той е приятел на Побойника, нали?

Боманц се завъртя трескаво.

— Проклет да си! Никога не се отказваш, така ли?

Говореше тихо, с искрен гняв, без крясъците, проклятията и драматичните жестове, които придружаваха привичното му полугневно състояние.

— Добре де, Бо. Ще се откажа.

— Тъй ще е най-добре! Сериозно ти говоря. Няма да те оставя постоянно да му дишаш във врата цяло лято!

— Казах, че ще се откажа!

[1] Праисторически предмети, често с висока религиозна или историческа стойност. — Б.пр. ↑

[2] 1 фатом е равен на 6 фута или 1.83 метра. — Б.пр. ↑

8.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Гаргата свободно влизаше и излизаше от казармите на Стражата. На стените на щаба бяха окачени няколко дузини стари картини на Могилните земи. Той често ги изучаваше, докато чистеше, треперейки. Реакцията му не беше необичайна. Опитът на Властелина да избяга през Хвойноград разтърси империята на Господарката. Слуховете за зловещите му дела се раздуваха сами и през вековете, откакто Бялата роза го бе погребала, се бяха превърнали в китове на жестокостта.

Могилните земи оставаха спокойни. Онези, които стояха на стража, не бяха забелязали нищо необичайно. Моралът се възстановяваше, след като старото зло беше нанесло удара си.

Но то се таеше в очакване.

Щеше да чака, ако се наложи, дори цяла вечност. Не би могло да умре. Очевидната му последна надежда не съществуваше — Господарката също беше безсмъртна. Тя не би позволило нищо да отвори гроба на съпруга ѝ.

Картините бяха запечатали прогресивен упадък. Най-последните датираха от времето скоро след възкресението на Господарката. Дори тогава Могилните земи са били в много по-добро състояние.

Понякога Гаргата отиваше в края на града, взираше се във Великата могила и клатеше глава.

Навремето амулети позволявали на Стражата спокойно да преминава през заклинанията, които иначе правеха Могилните земи смъртоносни. По този начин се извършвала поддръжката на областта. Само че амулетите бяха изчезнали и Стражата днес бе способна само да наблюдава и да чака.

Времето минаваше. Бавно — мрачно и с накуцване — Гаргата стана местен обитател. Говореше рядко, но често си разменяше опашати лъжи със съдържателя на „Синия Уили“ и двамата си разправяха преувеличени хвалби за кампанията в Защитника. Тогава в

очите му бляскаха искри. Никой не се съмняваше, че е бил там, макар да описваше онези дни малко завоалирано.

Не си създаде истински приятели. Слуховете твърдяха, че от време на време играел по партия шах с Наблюдателя, полковник Сладкиш, на когото вършел и специални дребни услуги. И, разбира се, имаше го и редник Чудака, който обожаваше историите му и го съпровождаше на куцукащите му разходки. Според клюката Гаргата можел и да чете. Чудака също се надяваше да се научи.

Никой и никога, не се беше качвал на втория етаж на къщата му. Там посреднощ той полека разкриваше предателското гнездо на разврата, което времето и безчестието бяха променили до пълна неузнаваемост.

Бяха декодирани само части, повечето набързо надраскани на телекуре, основния език от епохата на Владичеството. Но отделни пасажии бяха на учикуре, местен диалект на телекурския. Имаше случаи когато, докато се мъчеше с откъсите, Гаргата се усмихваше мрачно. Вероятно беше единственият жив човек, способен да си проправи път през тези понякога откъслечни изречения.

— Ползата от класическото образование — мърмореше си с определен сарказъм.

А после се затваряше в себе си и се взираше в миналото. Предприемаше някоя от късните си нощни разходки, за да погребее отново събудените спомени. Миналото на всеки един е призрак, който не може да положиш в гроба. Смъртта е единственият начин да се избавиш от него.

Да, Гаргата определено се смяташе за занаятчия. За ковач. За оръжейник, който предпазливо изковава смъртоносен меч. Също като предшественика си в този дом, той бе посветил живота си в търсене на късчета познание.

Зимата беше поразителна. Първият сняг падна преждевременно след ранна и необичайно влажна есен. Валеше често и обилно, а пролетта дойде късно.

В горите на север от Могилните земи, населявани само от номадски племена, животът беше суров. Местните често се появяваха

в града, за да разменят кожи за храна. Търговските представителства на Веслоград бяха във възторг.

Старите хора твърдяха, че зимата е вестител на още по-страшно зло. Но старците винаги смятат днешния климат за по-ужасен от вчерашния. Или пък за по-мек. Никога, никога не е същото...

Пукна пролет. Бързото топене превърна потоците в бушуващи реки. Величественият Трагик, който криволичеше на няма и половин дузина километра от Могилните земи, се разля далеч от руслото си. Повеляше десетки, стотици, хиляди дървета. Наводнението бе толкова забележително, че зяпачи от града идваха по хълмовете да го наблюдават.

Както винаги — всяко чудо за три дни. Но Гаргата ходеше там всеки ден и Чудака го съпровождаше. Младежът все още беше в плен на мечтите, а Гаргата му угаждаше.

— Защо толкова се интересуваш от реката, Гарга?

— Не знам. Може би защото е величествен израз.

— На какво?

Гаргата махна неопределено с ръка.

— Толкова огромен. Толкова бурен. Виждаш ли какво нищожно значение имаме ние?

Бесни, повлекли съчки и цели дънери, кафявите води подяждаха хълма. По-спокойните разклонения го заобикаляха и се стичаха в горите отвъд.

Чудака кимна.

— Горе-долу така се чувствам, когато гледам към звездите.

— Да. Да! Но това е по-лично, по-близо до нас. Не е ли така?

— Предполагам... — в гласа на младежа се прокрадна озадаченост, присъща на неуката младост.

— Нека се връщаме. Наводнението премина най-високата си точка, но им нямам вяра на тези облаци, които се струпват.

Дъждът беше сериозна заплаха. Ако реката се вдигнеше още, хълмът щеше да се превърне в остров.

Чудака помогна на Гаргата да пресече заблатените части и да се изкачи по полумесеца на нисък хълм, който съдържаше наводнението да не навлезе в обработваемите земи. По-голямата част от тях се беше превърнала в езеро, достатъчно плитко, за да се върви из него, ако някой глупак се осмелеше. Под натежалото сиво небе Великата могила

стърчеше мрачно, отразявайки се във водите като тъмна буца. Гаргата потрепери.

— Чудак! Той още е там...

Младежът се облегна на копието си, заинтригуван само защото и спътникът му се интересуваше. Лично той искаше да се махне от ръмежа.

— Властелинът, хлапе. Така и не успя да избяга. Чака. Чака и трупата още повече омраза към всичко живо!

Чудака погледна към Гаргата. Старецът беше скован от напрежение и му се стори изплашен.

— Ако се измъкне, горко му на света!

— Та нали Господарката го победи в Хвойноград?

— Тя го спря, но не го унищожи напълно. Това може би дори е невъзможно... Е, сигурно е възможно все пак. И той сигурно си има някое уязвимо място. Но ако Бялата роза не е успяла да го нарани...

— Розата не е била толкова силна, Гарга! Тя не е успяла да навреди дори на Покорените. И даже на техните подчинени. Способна е била единствено да ги окове и да ги погребее. Нужни бяха Господарката и Бунта...

— Бунта ли? Съмнявам се. Тя се справи сама...

Гаргата се разбърза, насилвайки крака си, и се приближи до брега на езерото. Продължаваше втренчено да гледа към Великата могила.

Чудака се боеше, че спътникът му е вманиачен по Могилните земи. Като Страж му беше задължение да се притеснява. Макар че Господарката бе изтребила Възкресителите още по времето на дядо му, капището все още притежаваше мрачно очарование. Наблюдател Сладкиша продължаваше да се страхува, че някой ще съживи това чудовище. Искаше му се да предупреди Гаргата, но не се сещаше как да се изрази любезно.

Вятърът набразди езерото. Към тях откъм Могилата се понесоха вълнички. И двамата потрепериха.

— Ще ми се времето най-сетне да се оправи — промърмори Гаргата. — Какво ще кажеш за по глътка чай?

— Става.

Пролетта си остана студена и влажна. Лятото настъпи късно, а есента пристигна рано. Когато великият Трагик най-сетне спадна,

остави след себе си долина от кал, осеяна с останките от грамадни дървета. Руслото на реката се беше преместило на почти километър на запад.

Племената от горите продължаваха да продават кожи.

Понякога откритията стават случайно... Гаргата почти беше приключил с ремонта и в момента реставрираше един килер. Докато сваляше дървения прът за закачане на дрехи, го изтърва, той се удари в пода и се раздели на части.

Старецът коленичи и зяпна изумено, а сърцето му се разтупка. Пред него лежеше тънко руло бяла коприна... Много, много внимателно сглоби отново пръта и го качи на горния етаж.

Много, много внимателно отдели коприната и я разгъна. Стомахът му се сви мъчително.

Това беше карта на Могилните земи, направена от Боманц и допълнена с бележки кой Покорен къде лежи, къде се намират тотемите и защо, а също и със защитните заклинания. Бяха отбелязани и купища лобни места на подчинени на Покорените, които бяха влезли в земята заедно с началниците си. Доста претърпана карта, така си беше. Повечето бележки бяха на телекуре.

Бяха отбелязани и погребалните капища извън самите Могилни земи. Повечето от обикновените жертви лежаха закопавани в масови гробове.

Битката разпали въображението на Гаргата. За миг той видя армиите на Властелина, които твърдо устояваха, жертвайки се до последния човек. Видя как редица след редица хората от ордата на Бялата роза отдаваха живота си, за да удържат злото в капана. Над главите им Великата комета се рееше в небесата — огромен огнен ятаган.

Можеше само да си го представя обаче. Не съществуваха достоверни преразкази.

Той съчувстваше на Боманц. Бедният глупак, който си е мечтал в търсене на истината. Не беше заслужил мрачната си слава.

Гаргата остана приведен над картата цяла нощ, като я остави да се пропие в костите и душата му. Това не му помогна особено да я преведе, но поне осветли до известна степен разположението на Могилните земи. И нещо повече, осветли един магьосник, тъй

целеустремен, че беше прекарал целия си живот в изучаване на това капище.

Утринните лъчи размърдаха Гаргата. За миг той се усъмни в себе си. Дали би могъл да стане плячка на същата фатална страст?

9.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Лично Лейтенанта ме събуди.

— Брестака се върна, Знахар! Хапни нещо и бегом марш в заседателната зала!

Той е киселяк, който става все по-кисел с всеки изминал ден. Понякога съжалявам, че съм гласувал за него, когато предводителят ни загина в Хвойноград. Но Капитана така искаше — това беше посмъртното му желание.

— Пристигам възможно най-бързо — казах, измъквайки се от леглото без обичайното мърморене.

Награбих дрехите си, разпилях хартиите и тихомълком се подиграх на себе си. Колко пъти съм се съмнявал, задето съм гласувал за самия Капитан? Но когато той поиска да подаде оставка, ние не му позволихме.

Покоите ми изобщо не приличат на кабинета на лечител. По стените от пода до тавана са наредени стари книги. Прочел съм по-голямата част, след като изучих езиците, на които са написани. Някои са на повече години от самия Отряд и разказват за древни събития. Други са благороднически генеalogии^[1], откраднати от често срещаните се стари замъци и общински хранилища. Най-редките и най-интересните описват възхода и падението на Владичеството.

А най-редките сред тях са написани на телекуре. Последователите на Бялата роза не са били добронамерени победители. Те горели книги и градове, местели жени и деца, съсипвали древни чудеса на изкуството и знаменити храмове. Типични отсенки от пламъците на големия пожар.

Тъй че не е останало кой знае какво, което да ми посочи пътя към езиците, мисленето и историята на губещата страна. Някои от най-простишко написаните документи, които притежавам, са напълно непочитаеми.

Как ми се искаше Гарвана още да е с нас, вместо да скита сред мъртъвците. Той бе поне повърхностно запознат с писмения телекуре. Малцина извън кръга на приближените на Господарката имат такива познания.

Гоблин надникна в стаята:

— Идваш ли или не?

Поплаках си на рамото му. Беше си все същото оплакване: никакъв напредък не съм постигнал. Той се разсмя:

— Я върви да проглушаваш ушите на приятелката си! Тя може да ти помогне!

— Момчета, кога най-сетне ще се откажете?

Бяха минали петнадесет години, откакто написах последното си възвишено есе за Господарката. Случи се преди продължителното отстъпление, което отведе Бунта до злощастния му край пред Кулата в Чар. Но момчетата не те оставят да забравиш!

— Никога, Знахар. Няма да стане. Та кой друг е прекарвал нощта с Нея? Кой друг е хвъркал заедно с Нея на килимчето Й?

И това надали щях да забравя. Не романтика лъхаше от онези спомени, а чист ужас.

Тя беше научила за хроникьорското ми занятие и ме помоли да опиша нейната страна. Нещо такова. Тя не цензурираше, нито налагаше волята си, а настояваше да остана трезвомислещ и обективен. Спомням си, как смятах, че очаква да загуби и иска някъде да има записана историята така, както се е случила.

Гоблин погледна купчината с документи.

— Изобщо ли няма как да ги разчетеш?

— Не мисля, че е възможно. Занимавам се единствено с превеждане на откъси от голямото нищо. Нечия счетоводна книга. Списък на назначените срещи. Списък с повишенията. Писмо от един офицер до негов приятел в двора. Всичко е далеч по-старо от онова, което търся!

Гоблин вдигна едната си вежда.

— Ще продължа да се мъча!

Там трябваше да има нещо. Отнехме ръкописите от Шепота, когато беше Бунтовничка и те означаваха много за нея. А тогавашният ни работодател, Ловеца на души, смяташе, че са способни да преобърнат империята.

Гоблин замислено отбеляза:

— Понякога цялото е много по-голямо от сумата от частите си. Може би трябва да търсиш смисъла, който ги свързва заедно.

И тази мисъл ми беше хрумвала. Едно име тук, там, другаде, разкриващо пътя на някого в ранните му дни. Може би щях да го открия. До завръщането на кометата оставаше много време.

Но все пак хранех съмнения.

Глезанка е още съвсем млада, едва на двадесет и няколко години. Но процъфтяването на младостта я подмина. Тежки години се трупаха върху не по-малко тежки. В нея не е останала много женственост — нямаше шанс да се развие в тази посока. Дори след прекараните в Равнината две лета, никой от нас не е помислял за нея като за „жена“.

Тя е висока — само няколко пръста под шест стъпки. Очите ѝ са с избеляло син цвят и често изглеждат празни, но се превръщат в ледени остриета, когато настръхне. Косата ѝ е руса, с такъв цвят, сякаш е стояла твърде дълго на слънце. Ако не полага грижи за нея, виси на кичури и фитили. Ненапразно Глезанка я подрязва по-късо, отколкото ѝ отива. Пък и в облеклото също клони към унитариянството^[2]. Някои от посетителите, които идват за пръв път, се стряскат, защото се облича толкова мъжкарански. Но тя не им оставя съмнения, че може да се справи с работата си.

Нейната роля я сполетя нечакана, но тя е в мир със себе си и я прие с упорита целеустременост. Демонстрира мъдрост, забележителна за възрастта ѝ и за човек с нейните физически недостатъци. Гарвана добре я беше обучил през онези няколко години, когато ѝ бе настойник.

Когато пристигнах, Глезанка вече крачеше неспокойно. Съвещателната зала е с пръстени стени, задимена и претъпкана дори когато е празна. Смърди на твърде дълго обитавана от прекалено много некъпани мъже. Старият куриер от Веслоград беше там. Също и Ловеца и Въжаря, както и неколцина други външни лица. Присъстваха и повечето от братята ни. Поздравих Глезанка на езика на пръстите. Тя ме прегърна сестрински и попита дали имам някакъв напредък за докладване.

Заговорих на глас заради останалите и с пръсти заради нея.

— Сигурен съм, че не притежаваме всички документи, които изровихме в Гората на облака. Не само защото не мога да открия

онова, което търся, а и защото наличните ръкописи са твърде стари.

В Глезанка няма нищо забележително — чертите ѝ са обикновени. При все това ясно се долавят силата и волята ѝ. Тя внушава усещане, че не може да бъде пречупена. Вече е ходила в Ада и това преживяване не я смаза още когато беше дете. Сега вече нищо не може да я докосне.

Не изглеждаше доволна. Подаде знак:

Не ще разполагаме с времето, което мислехме, че имаме.

Честно казано, не обръщах достатъчно внимание на разговора с нея. Бях се надявал между Ловеца и другия западняк да пламне искра. Чак до мозъка на костите си реагирах отрицателно на Ловеца и с несъизмерима надежда копнеех да получа доказателство, подкрепящо тази реакция.

Нищо.

Което впрочем не е изненадващо. Клетъчната структура на движението предпазва симпатизантите ни от запознаване един с друг.

Глезанка искаше да изслуша Гоблин и Едноокия веднага след мен. Жаболикия магьосник използва най-пискливия си глас:

— Всички слухове са истина. По гарнизоните пристига подкрепление. Въжаря може да разкаже по-подробно за това. Що се отнася до нас, мисията беше провал. Те бяха подготвени, преследваха ни през цялата Равнина и имяхме късмет, че се измъкнахме. Но не получихме и помощ.

Говорещите камъни и странните им приятелчета по идея са на наша страна. Но понякога не съм много сигурен дали е така — те са непредсказуеми. Помагат или не съобразно някаква формула, която само те си знаят.

Глезанка слабо се интересуваше от подробностите по проваленото нападение. Прехвърли вниманието си върху Въжаря. Той заяви:

— Армии се събират и от двете страни на Равнината. Под командата на Покорените са.

— Покорените ли? — попитах.

Знаех, че са само двама, а той го каза така, сякаш са много.

Полазиха ме ледени змии. Отдавна се носят слухове, че Господарката е бездействала толкова време, защото е отглеждала нова реколта Покорени. Не вярвах на слуховете. В наше време просто

липсват онзи тип хора с величествено злодейска жизненост, каквито Властелина е Покорил в древността: Ловеца на души, Обесения, Нощна сянка, Видоменителя, Хромия и тъй нататък. Те са били злодеи от голям мащаб, почти толкова луди и безумни в извратеността си, колкото и Господарката и Властелина. А сега сме в ерата на малодушните, като изключим Глезанка и Шепота.

Въжаря отвърна срамежливо:

— Слуховете са верни, господарю!

Господар! Аз! Само защото се намирам близо до сърцето на мечтата. Мразя това обръщение, но се налага да го понасям от немайкъде.

— Да?

— Може и да не са Приносители на бури и Оплаквачи, тези нови Покорени... — той се усмихна криво. — Господин Нагръдника е стигнал до извода, че старите Покорени са били бесни дяволи, непредсказуеми като светкавиците, а пък новите са предсказуемата опитомена буря на бюрокрацията. Ако ме разбирате.

— Да. Продължавай!

— Смята се, че новите са общо шест, господарю. Господин Нагръдника вярва, че съвсем скоро ще ги пуснат в действие. Заради това е големият наплив в Равнината. Според него Господарката е обявила разбиването на ядрото ни за един вид състезание.

Нагръдника. Най-ценният ни агент. Един от малцината оцелели от дългата обсада в Ръждоград. Омразата му не познаваше граници.

Въжаря ме наблюдаваше със странно изражение — като обречен на смърт затворник. Изражение, което подсказваше, че има и още, а новините до една са лоши.

— Е? — подпитах го. — Изплюй камъчето!

— Имената на Покорените са били записани на стълбове, издигнати на предполагаемите им командни постове. В Ръждоград военен командир е тъй нареченият Бенефиций^[3]. Неговата колона се появи, след като един килим пристигна посреднощ. Не са го виждали засега.

Определено ми прозвуча странно. Само Покорен можеше да управлява летящо килимче, но нито едно не би могло да стигне Ръждоград, без да прекоси Равнината на страха. Говорещите камъни щяха да докладват за появата му.

— Бенефиций ли? Интересно име. А останалите?

— В Тупванград стълбът оповестява името на Пришката.

Присъстващите се разсмяха. Заявих:

— Много повече бих предпочел имената да са описателни като едно време. Хромия, Лунния хищник и Безликия — това звучи както си трябва.

— В Скрежоград си имаме един, наречен Пълзача.

— Това е къде-къде по-добро!

Глезанка ме погледна предупредително.

— В Скръбенград ръководи Учения. А в Шушулкоград е Презрителния.

— Презрителния? Да, и това име ми харесва.

— Западните граници на Равнината се държат от Шепота и Пътешественика. И двамата действат от селце, наречено Храчката.

Понеже съм си роден математик, събрах две и две и попитах:

— Дотук изброи петима нови и двама стари. Къде е последният от новите?

— Не ни е известно. Единствен остава командирът на цялата група. Неговата колона се издига във военното ограждение извън Ръждоград.

Начинът, по който се изрази Въжаря, ми разклати нервите. Беше пребледнял и започваше да трепери. Обхвана ме лошо предчувствие. Знаех си, че няма да ми допадне следващата му новина. Но го подканих:

— Та?

— Ами, на нея е написано името на Хромия.

Правилно. Съвсем правилно. Изобщо не ми хареса!

И не само на мен.

— Ох! — изписка Гоблин.

Едноокия се обади:

— Свещени лайна! — с тих, изумен гласец, който беше още многозначителен заради сдържаността му.

Седнах. Точно където си стоях. Насред пода. Стиснах главата си с ръце. Искаше ми се да се разплача.

— Невъзможно — възкликнах. — Нали го убих! Със собствените си ръце! — и още докато го казвах, вече сам не си вярвах, макар че бях хранил убеждението си в този факт години наред. — Но как?...

— Не можеш задържа добрия човек в гроба — изкиска се Брестака. Това, че е потресен, личеше по хитроумната забележка. Той никога не говори безсмислени неща.

Враждата между Хромия и Отряда датира от пристигането ни на север от Морето на страданията, защото там записахме Гарвана — мистериозен жител на Опал, мъж с някогашно високо положение, на когото подчинените на Покорения отнели титлите и доходите му. Гарвана беше корав като камък и напълно лишен от страх. Все едно дали обирът е бил подкокоросан от Покорения или не, той отвърна на удара. Заколи злодеите, а сред тях бяха някои от най-способните хора на Хромия. След това пътят ни продължи да се пресича с този на сакатия злодей и при всяка среща още някое събитие влошаваше климата помежду ни...

Във възцарилото се след Хвойноград объркване Хромия възнамеряваше да си уредим сметките. Аз пък измислих засада. Но той нападна пръв.

— Готов съм да заложа всичко, че съм го убил!

Да ви кажа, в този момент бях по-разтърсен отколкото когато и да било. Бях на ръба на паниката.

Едноокия отбеляза:

— Не изпадай в истерия, Знахар! Един път вече го надживяхме!

— Та той е един от старите, идиот такъв! Един от истинските Покорени! От времената, когато е имало истински магьосници. И в действителност досега не са му позволявали да се развихри върху нас както трябва. Пък и с цялата помощ, която има...

Осем Покорени и пет армии, които ще нападнат Равнината на страха. А в Дупката рядко се събирахме повече от седемдесет души.

Пред очите ми витаеха ужасни видения. Онези Покорени може да са втора класа, но пък са много. Гневът им ще изпепели Равнината. Шепота и Хромия са провеждали кампании тук и преди. Не тънат в неизвестност за капаните на тези земи. Всъщност Шепота се е била тук и като Бунтовник, и като Покорен — и е спечелила повечето от най-знаменитите битки на източния фронт.

Здравият разум се възцари отново, но с нищо не допринесе за светлината в утрешния ден. Щом се позамислих, стигнах до неизбежния извод, че Шепота познава Равнината твърде добре. Дори би могла да има съюзници тук.

Глезанка докосна рамото ми. Жестът беше по-успокоителен, отколкото, словата на приятелите ми. Увереността ѝ е заразна. Тя подаде знак:

Сега вече знаем! — и се усмихна.

При все това времето се бе превърнало в надвиснал над главите ни чук. Дългото очакване на кометата губеше значение. Трябваше да оцелеем сега, веднага. Опитвайки се да открия по-веселата страна на положението, заявих:

— Истинското име на Хромия е записано някъде сред документите, с които разполагам.

Но това само върна на дневен ред проблема ми.

— Глезанке, липсва един конкретен документ, който ми трябва!

Тя вдигна вежда. Неспособна да говори, беше развила най-богатия арсенал изразения, който някога съм виждал.

— Трябва да си поговорим на четири очи, когато ти остане време. Трябва да узнаем какво точно е станало с ръкописите, докато бяха у Гарвана. Някои от тях липсват. Бяха в купчината, когато ги предадох на Ловеца на души. Бяха на място и когато ѝ ги отнех^[4]. Сигурен съм, че са били в наличие и когато Гарвана ги е взел. Какво е станало с тях след това?

Тази нощ — подаде знак тя. — *Ще си освободя време!*

Внезапно ми се стори разсеяна. Дали защото бях споменал Гарвана? Той значеше много за нея, но досега мъката би трябвало да е отслабнала. Освен ако имаше подробности, за които да не знам. А това беше напълно възможно — в действителност нямам представа в какво е прераснала връзката им през годините, след като Гарвана напусна Отряда. Смъртта му със сигурност още я терзаше. Най-вече защото беше толкова безсмислена. Тъй де, след като премина през какви ли не трудности и оцеля, той взе, че се удави в обществена баня!

Лейтенанта твърди, че имало нощи, когато Глезанка крещи насън. Той не знае защо, но подозира, че Гарвана стои в основата на кошмарите ѝ.

Опитах се да я разпитам за годините, когато двамата са били заедно, но не проговори пред мен. Емоционалното впечатление, което ми остави, е за смес от мъка и голямо разочарование.

Засега тя отхвърли мрачните си размисли и се обърна към Ловеца и кучето му. Зад тях хората, заловени от Брестака, се размърдаха. Идваше и техният ред. Знаеха добре каква репутация има Черният отряд.

Само че така и не стигнахме до тях. Не стигнахме дори до Ловеца и Песа Жабоубиец. Защото стражата вдигна поредната тревога.

Вече започваше да ми писва.

Ездачът прекоси потока точно когато навлязох сред корала. Конят се опъваше и под копитата му плискаше вода. Горкото животно беше покрито с пяна. Никога повече нямаше да препуска както се полага. Сърцето ме боли да видя така смазан кон. Но ездачът си имаше причина да го насилва докрай.

Двамата Покорени се стрелнаха точно на ръба на зануляването. Единият изстреля виолетово копие. То изчезна много преди да стигне до нас. Едноокия се изкиска и вдигна среден пръст.

— Винаги съм искал да сторя това!

— О, чудо на чудесата! — изписка и Гоблин, загледан в другата посока. Няколко ската, големи и синьогърби, се рееха над червеникавите скали и ловяха възходящи течения. Сигурно бяха дузина, макар че трудно се брояха, тъй като внимаваха да не си крадат вятъра един на друг. Тези бяха гиганти за рода си. Крилата им имаха обхват над тридесет метра. Когато се издигнаха достатъчно, се устремиха към Покорения по двойки.

Конят спря и ездачът падна. В гърба му беше забита стрела. Остана в съзнание само колкото да изхъхри:

— Знамение!

Първата двойка скатове — изглеждаше, сякаш се движат измамно бавно, макар че летяха десет пъти по-бързо отколкото човек можеше да тича, — се стрелнаха покрай по-близкия Покорен, точно в границите на зануляването на Глезанка. Всеки от тях пусна ярка светкавица. Природата успяваше там, където магията на Покорените не би могла да пробие.

Едната светкавица улучи. Покореният и килимчето му се залюляха, като просветнаха за кратко. Блъвна дим. Килимчето се огъна и полетя към земята. Изпроводихме го с редки овации.

Покореният успя да овладее падането, тромаво набра височина и се зарея встрани.

Коленичих до куриера. Изглеждаше почти хлапе — и беше жив. Имаше шанс да не влезе в гроба, ако се хванех веднага на работа.

— Малко помощ насам! Едноок!

Двойките скатове се носеха на ръба на зануляването, като стреляха по втория Покорен. Той успя да ги избегне безпроблемно, но не се опита да отвърне на удара.

— Това е Шепота! — заяви Брестака.

— Да — съгласих се. Тя добре познаваше този район.

Едноокия изръмжа:

— Смяташ ли да помагаш на това хлапе или не, Знахар?

— Добре, добре!

Мразех да пропускам представления. За първи път участваха толкова много скатове, за първи път ги виждах и явно да ни подкрепят. Щеше ми се да погледам още.

— Е — каза Брестака, докато успокояваше коня на хлапето и преравяше дисагите му, — още едно послание за достопочтения ни хроникьор!

Той измъкна поредния увит в намаслена кожа пакет. Озадачен, аз го пъхнах под мишница и помогнах на Едноокия да пренесе куриера долу в Дупката.

[1] Родословни дървета. — Б.пр. ↑

[2] В случая — еднакво облекло, унисекс. — Б.пр. ↑

[3] Църковен имот без право на наследяване. — Б.пр. ↑

[4] За Покорените „по традиция“ се говори изцяло в мъжки род — освен за Шепота — но някои от първоначалните Десет са били жени; Ловеца на души и Приносителя на бури са сред тях. — Б.пр. ↑

10.

ИСТОРИЯТА НА БОМАНЦ

ЗНАХАРЯ:

Писькът на Жасмин разтърси прозорците и вратите:

— Боманц! Слез веднага долу! Веднага слизай, чу ли какво ти казвам?

Антикварят въздъхна. Човек не може да остане насаме и за пет минути. За какъв дявол се беше оженил за нея? Защо изобщо мъжете се женят? Прекарваш остатъка от живота си в ужасно положение, като правиш онова, което другите искат от теб, а не това, което ти се иска...

— Боманц!

Той извика:

— Идвам, мътните го взели! — и добави приглушено: — Проклетата жена не може да си издуха носа, без да съм ѝ под ръка, за да я държа за китката!

Доста често говореше под нос. Трябваше да разтоварва чувствата си, но и да запази спокойствието. Така че правеше компромис. Както винаги, все той правеше компромисите.

Помъкна се по стълбите с тежка стъпка — декларация за раздразнението му. Подиграваше се сам на себе си, докато крачеше: *Разбираш, че остаряваш, когато всичко започне да ти тежи.*

— Какво искаш? Къде си?

— В магазина!

Тонът ѝ беше странен. *Потисната възбуда*, реши той. Влезе уморено в магазина.

— Изненада!

Светът се съживи, а отчаянието го напусна.

— Стенс! — Затича се към сина си и го прегърна с все сили. — Пристигна ли вече? Очаквахме те чак другата седмица!

— Тръгнах по-рано. Взел си да надебеляваш, тате! — Стенсил разтвори обятия, за да включи и Жасмин в тристранна прегръдка.

— Майка ти е добра готвачка. Пък и времената не са лоши, храним се редовно. Побойника е... — Точно сега не му се искаше избеляла, грозна сянка да надвисва помежду им и смени темата. — А ти как си? Я се дръпни! Нека те погледна! Беше още хлапе, когато замина!

Жасмин се засмя:

— Нали изглежда страхотно? Толкова висок и здрав! И такива хубави дрехи носи! — и с пресилена загриженост добави: — Нали не си се захванал с някоя опасна работа, а?

— Майко! В какво може да се забърка един младши инструктор? — Той посрещна погледа на баща си и се усмихна така, сякаш казваше: *Същата си е като винаги!*

Стенсил беше половин педя по-висок от баща си, малко над двадесетгодишен и изглеждаше атлетичен при все професията си. *На вид е по-скоро пътешественик, отколкото бъдещ дон*, помисли си Боманц. Разбира се, времената се меняха. Изминаха цели епохи от собственото му следване в университета. Може би и стандартите се бяха променили.

Той си припомни смеховете, подигравките и целонощните, ужасно сериозни дебати върху смисъла на всичко и го подяде вълна от носталгия. Какво беше станало с онзи млад и хитър Боманц с ум като бръснач? Някакъв мълчалив, невидим Пазител на съзнанието го беше погребал в могила в дъното на егото му и там лежеше той, потънал в сън, докато плешивият, грозен, шкембест гном постепенно го превземаше... *Крадат твоето вчера и не ни остава друга младост, освен тази на децата ни...*

— Е, хайде! Разкажи ни за уроците си! — *Я излез от самосъжалението, Боманц, стари глупако!* — Четири години и нищо друго, освен писма за това как се переш и какви дебати водиш в „Заседналия делфин“. Заседнал ще е във Веслоград я! Преди да умра, искам да видя морето. Така и не успях преди...

Стар глупак. Мечтай на глас — само на това ли си способен? Нима наистина ще ти се смеят, ако им кажеш, че младостта е още жива там някъде?!

— Пак се отвя! — обясни Жасмин.

— Ти на кого викаш сенилен^[1]? — сръза я Боманц.

— Тате! Мамо! Стига вече! Току-що съм пристигнал!

Антикварят си пое дълбоко дъх.

— Прав е. Мир! Спокойствие. Примирие! Ти си посредник, Стенс! Двама дърти бойни коне като нас просто си карат по утъпкания път...

Жасмин се обади:

— Стенс ми обеща изненада, преди да слезеш!

— Е? — настоя Боманц.

— Сгоден съм. Ще се женя.

Как е възможно? Това е синът ми. Моето бебе. Миналата Седмица му сменях пеленките... Време, ти неоспорим убиецо, усещам ледния ти дъх... Чувам твоите железни подкови...

— Хмм. Млад глупак. Извинявай! Разкажи ни за нея, след като не щеш да ни разказваш за друго!

— Щях, ако можех да взема думата от вас!

— Боманц, млъквай! Разкажи ни за момичето, Стенс!

— Е, сигурно вече знаете едно-друго. Тя е сестрата на Побойника, Слава.

Стомахът на Боманц падна направо в петите му. Сестрата на Побойника. Търговецът, който вероятно беше и Възкресител.

— Сега пък какво има, тате?

— Сестрата на Побойника, а? Какво знаеш за онова семейство?

— Че какво им има?

— Не съм казал, че им има нещо. Питам какво знаеш за тях!

— Достатъчно, за да знам, че искам да се ожена за Слава. Достатъчно, за да знам, че Побойника ми е най-добрият приятел.

— Достатъчно, за да знаеш дали са Възкресители?

В магазина надвисна тишина. Боманц се втренчи в сина си. Стенсил отвърна на погледа му. Два пъти се канеше да проговори, но променяше намерението си. Във въздуха се събираше напрежение.

— Тате...

— Поне Бесанд мисли така. Стражата следи Побойника, а сега вече — и мен. Времето на кометата е, Стенс. Десетото преминаване. Бесанд надушва някакъв голям Възкресителски заговор. Той направо ми скапва живота. Вестта за Побойника ще го направи още по-лош!

Стенсил смукна слюнка през зъбите си. Въздъхна.

— Може би все пак е грешка, дето се прибрах тук. Няма да постигна нищо, ако се крия от Бесанд и се бия с теб!

— Не, Стенс — възрази Жасмин. — Баща ти няма да започне караница. Бо, ти няма да се караш с него! В никакъв случай!

— Ъхм... — *Синът ми сгоден за Възкресителка?* Той се извърна, пое си дълбоко дъх и тихо се укори. *Скачаш на заключенията. На думи си по-лош и от Бесанд.* — Сине, съжалявам. Той просто ми взима здравето! — и погледна към Жасмин.

Бесанд не беше единственият му мъчител.

— Благодаря, тате! Как върви проучването?

Жасмин се размърмори и размрънка.

Боманц обясни:

— Този разговор е налудничав. До един си задаваме въпроси, на които никой не отговаря!

— Дай ми малко пари, Бо! — обади се жена му.

— За какво са ти?

— Вие двамата и добър ден няма да си кажете, преди да се заемете с плановете. А аз най-добре да ида да пазарувам...

Антикварят я почака да изкаже обичайните си двусмислени забележки за Женския пазар, след което сви рамене и насипа монети в шепата ѝ.

— Да се качим горе, Стенс!

— Тя е улегнала — отбеляза Стенсил, докато влизаха в таванската стаичка.

— Не бях забелязал.

— Ти също. Но къщата не се е променила.

Боманц запали лампата.

— Претърпкано както винаги — призна той и сграбчи тайното си копие. — Трябва да направя някое ново. Това се износва! — и разгъна картата си на малката масичка.

— Не си напреднал много, тате.

— Не мога да се отърва от Бесанд. — Той почука по шестата могила. — Ето тази. Само тя стои на пътя ми.

— Това ли е единственият възможен маршрут, тате? Не можеш ли да откриеш горните две? Или поне една. Така ще имаш шанс петдесет на петдесет да познаеш другите две.

— Аз не гадая и това не ти е игра на карти. Как ще раздадеш нова ръка, ако изиграеш неправилно предишната...

Стенсил си взе стол и се взря в картата. Почукваше по масата с пръсти. Боманц се притесни.

Отмина седмица. Семейството влезе в нов коловоз, свиквайки и да живее под увеличеното внимание на Наблюдателя.

Боманц чистеше оръжие от телекурските разкопки. Тъй де, съкровище. Беше си сериозна находка. Масов гроб, с оръжия и брони, запазени почти идеално. Стенсил влезе в магазина и антикварят вдигна глава.

— Тежка нощ, а?

— Не беше зле. Той е готов да се предаде. Намина само веднъж.

— Мен Фу или Бесанд?

— Мен Фу. Наблюдателят беше при мен поне половин дузина пъти.

Двамата работеха на смени. Мен Фу бе извинението им за пред хората.

Всъщност Боманц се надяваше да изтощи Бесанд преди завръщането на кометата. Но не се получаваше.

— Майка ти вече е приготвила закуската! — Той започна да събира раницата си.

— Почакай, тате. И аз ще дойда!

— Трябва да си починеш!

— Няма нищо. Копае ми се!

— Добре!

Нещо притесняваше момчето. Готов ли бе да заговори?

Така и не бяха разговаряли както трябва. Връзката им преди университета беше съставена главно от противопоставяне, като Стенс винаги изпадаше в защитна позиция... Изглеждаше пораснал през тези четири години, но хлапето още се таеше в него. Не беше готов да се изправи пред баща си като мъж пред мъж. И Боманц не остаря достатъчно, за да забрави, че Стенсил е малкото му момченце. Това израстване понякога така и не настъпва. Един ден синът поглежда към своя собствен син и се чуди какво е станало.

Антикварят продължи да търка ръждата от алебардата. Изсумтя под нос. Да си мисли за връзките в семейството. *Това не ти подхожда, стар глупако!*

— Хей, тате! — провикна се Стенсил от кухнята. — Почти забравих. Видях кометата снощи!

Във вътрешностите на Боманц се протегна рачешка щипка и стисна цяла шепа от червата му. Кометата! Не е възможно. Не още. Той не беше готов за това!

— Гадно дребно копеле! — плю Боманц. Двамата със Стенсил бяха коленичили в храстите и гледаха как Мен Фу хвърля артефакти от разкопките му.

— Трябва да му счупя крака! Почакай тук за минутка! Ще мина отзад и ще му отрежа пътя, когато побегне!

Антикварят изсумтя:

— Не си струва неприятностите!

— За мен си струва, тате! Просто за да оправя сметката.

— Добре!

Боманц проследи как Мен Фу се оглежда трескаво и грозната му малка главица подскача като на подплашен гълъб.

Отново влезе в изкопа и антикварят тръгна напред. Примъкна се достатъчно близо, за да чува как крадецът си говори под нос.

— О, прекрасно. Прекрасно! Малко състояние! Каменно съкровище. Тази дебела малка маймуна не го заслужава. През цялото време се подмазва на Бесанд. Този мръсник!

— Дебела маймуна ли? Сам си го изпроси! — Боманц хвърли раницата и инструментите и сграбчи здраво лопатата.

Мен Фу се измъкна от ямата, гушнал находките. Очите му се разшириха. Устните му се раздвижиха беззвучно.

Боманц замахна.

— Ама, Бо, нека не...

Антикварят продължи. Мен Фу затанцува, пое един удар в бедрото, изпищя, изтърва товара си, размаха ръце и падна в ямата. Измъкна се от другия край, квичейки като ранено прасе. Боманц се засили след него и стовари мощен удар в гърба му. Мен Фу побягна и старецът хукна след него, вдигнал лопатата с крясъци:

— Стой на място, ти, крадлив кучи син! Приеми го като мъж!

Замахна за последен път здравата. И пропусна. Завъртя се, понесен от инерцията. Падна, скочи и продължи преследването без

лопатата на мъстта.

Стенсил се хвърли на пътя на Мен Фу. Крадецът присви глава и се шмугна покрай него. Боманц налетя на хлапето и баща и син се търколиха в кълбо от крайници.

Антикварят изпъшка:

— Какво, по дяволите?... Вече го няма! — Просна по гръб, задъхан. Стенсил се разсмя. — Какво му е толкова забавното, мътните го взели?

— Изражението му.

Боманц изсумтя.

— Не ми беше от голяма помощ! — И те продължиха да се кикотят. Накрая старецът успя да си поеме дъх. — Най-добре да си потърся лопатата!

Стенсил помогна на баща си да стане.

— Тате, само ако можеше да се видиш!

— Добре, че не мога. Цяло щастие е, че не получих удар! — Той продължи да се кикоти.

— Добре ли си, тате?

— А, да. Просто не мога едновременно да се смея и да си поемам дъх. О, о, боже! Няма да мога да мръдна, ако седна!

— Да идем да копаем. Това ще те отпусне. Някъде тук си изтърва лопатата, нали?

— Ето я!

Боманц продължаваше да се кикоти от време на време през цяла сутрин. Стигаше му да си припомни паническото бягство на Мен Фу и самоконтролът му изчезваше.

— Тате? — Стенсил работеше в другия край на ямата. — Я виж тук! Може би заради това не ни е усетил да идваме!

Боманц докуцука до него и проследи как момчето изтърсва пръстта от идеално запазен нагръдник. Беше черен и лъскав като полиран абанос. В средата му сияеше сложен орнамент от сребро.

— Хмм... — Боманц надникна от ямата. — Наоколо няма никого. Ето виж, мотивът с получовека-полузвяр. Това е Видоменителя!

— Той е водел телекурците.

— Не са го погребали тук, обаче.

— Това е бронята му.

— И аз го виждам. Проклятие! — Старецът пак надникна навън като любопитен мармот. Не видя никого. — Стой тук и пази. Аз ще го разкопая!

— Ти остани, тате.

— Изкарал си на крак цяла нощ.

— Да, но съм много по-млад от теб!

— Чувствам се прекрасно, много благодаря!

— Какъв цвят е небето, тате?

— Синьо. Що за въпрос...

— Алилуя! Поне за едно сме на еднакво мнение! Ти си най-опърничавият стар пръч...

— Стенсил!

— Съжалявам, тате. Ще се редуваме. Хвърли монета да видим кой ще е пръв!

Боманц изгуби и се настани удобно върху раницата си.

— Ще трябва да разширим изкопа. Ако караме право надолу като преди, ще се срути при първия по-сериозен дъжд.

— Аха. Ще се разкаля. Трябва да помислим за дренажен овраг. Хей, тате, тук вътре няма нищо! Прилича досущ на останалите брони... — Стенсил беше разровил една ръкавица и бе разкопал по-голямата част от гроба.

— Аха. Никак не ми се ще да я предавам.

— Да я предадеш ли? Че защо? Побойника може да вземе цяло състояние за това.

— Може и тъй да е. Но ако онова приятелче Мен Фу я е видял? Ще изпее на Бесанд незабавно. Ще трябва да спазваме благоприличие. Това чудо не ни трябва!

— Да не споменаваме, че може той да е сложил бронята...

— Какво?!

— Изобщо не би трябвало да е тук. Пък и вътре няма следа от притежателя на бронята. Почвата е рохка...

Боманц изпъшка. Бесанд беше напълно способен на фалшификация.

— Остави всичко както си е. Ще ида да го доведа!

— Вкисната стара гадина! — промърмори Стенсил, когато Наблюдателят си тръгна. — Обзалагам се, че той я е сложил!

— Няма смисъл да ругаеш. Не можем да сторим нищо! — Боманц се облегна на раницата си.

— Какво правиш?

— Мързелувам. Вече не ми се копае... — Всичко го болеше. Утрото беше доста тежко.

— Би трябвало да извадим каквото можем, докато времето е хубаво.

— Ами давай!

— Тате... — Стенсил поразмисли. — Как тъй с мама се карате през цялото време?

Боманц остави мислите си да се реят.

Истината изглеждаше измамна. Стенс вероятно не си спомняше добрите години.

— Предполагам, защото хората се променят, а не го желаем! — Не можа да намери по-добри думи. — Започваш живота си с жена, която е чаровна, загадъчна и прекрасна, точно както се пее за случая. После се опознавате. Възбудата отминава. Привиквате един с друг. След време дори това отминава. Тя е увиснала и побеляла, и сбръчкана, а ти се чувстваш измамен. Спомняш си свенливата дама, която си срещнал. Говорил си с нея, докато баща ѝ не те е заплашил да те нарита едно хубавичко. Все още съм на двадесет, Стенс. Само когато мина край огледалото или тялото ми не се справя както искам, осъзнавам, че съм вече старец. Иначе не забелязвам шкембето, разширените вени и сивата коса, колкото ми е останала. А тя ги вижда... Всеки път като надникна в огледалото, оставам изумен. Накрая просто се чудя кой ми е нахлузил маскараден костюм. Отвратителен дърт пръч, така изглежда отражението. От онези, на които се подигравах, когато бях на двадесет. Той ме плаши, Стенс! Изглежда като смъртник. Хванат съм в капана му и не съм готов да си тръгна...

Стенсил седна. Баща му никога не говореше за чувствата си.

— И така ли става винаги?

Може би не, но винаги е било...

— За Слава ли си мислиш, Стенс? Не знам. Не можеш да избягаш от старостта. Не можеш да избягаш и от промените в

отношенията!

— Може би не е задължително последствията да са такива. Ако успеем с това...

— Не ми тикай в носа разни „ако“-та, Стенс! От „ако“ живея вече тридесет години... — Язвата пробно го ухапа в червата. — Може би Бесанд е прав. Но не изхожда от верните причини.

— Тате! За какво говориш? Отдал си целия си живот на това!

— Искам да ти кажа, Стенс, че съм ужасен. Едно е да преследваш мечтата си. Съвсем друго — да я заловиш. Никога не получаваш онова, което си очаквал! Предчувствам катастрофа. Мечтата може да се окаже запъртък.

На лицето на младежа се изписа поредица от различни изражения.

— Но ти трябва да...

— Не, не трябва да правя *нищо*, освен да си бъда Боманц Антикваря. С майка ти няма да изкараме още дълго. Оттук ще извадим достатъчно, че да ни храни.

— Ако продължиш нататък, ще имаш много повече години и повече...

— Страх ме е, Стенс! И от двата пътя ме е страх. Така става, когато остарееш. Промяната е заплашителна.

— Тате...

— Говоря ти за смъртта на мечтите, сине. За загубата на ококорената, наивна вяра, която те крепи млад. Невъзможните мечти. Този вид веселяшки фантазии са мъртви. Поне за мен. Виждам само изгнилите зъби в усмивката на убиеца...

Стенсил се измъкна от ямата. Отскубна стрък сладка трева и го посмука, докато съзерцаваше небето.

— Тате, как си се чувствал точно преди да се ожениш за мама?

— Сащисан.

Стенс се разсмя.

— Добре, ами когато е трябвало да й поискаш ръката от баща й? Или по пътя към дома му?

— Мислех си, че ще се подмокрят целия. Никога не си виждал дядо си — той е от хората, заради които са започнали да разправят легенди за тролове.

— Горедолу както се чувстваш сега?

— Горедолу, да. Но не е същото. Бях по-млад и очаквах възнаграждението си.

— А сега не очакваш ли? Не е ли залогът по-голям?

— И в двете посоки — и за печалбата, и за загубата.

— Знаеш ли какво? Минаваш през онова, дето му викат криза на самоувереността. Това е всичко. След няколко дни пак ще хвърчиш наоколо!

Същата вечер, след като Стенсил излезе, Боманц сподели с Жасмин:

— Имаме си мъдрец за син. Днес поговорихме. Наистина говорехме, за пръв път. И той ме изненада...

— Защо? Та той ти е син, нали?

Сънят дойде по-силен отпреди и много по-бързо от всякога. Пробуди Боманц два пъти в една и съща нощ и го отказа от спането. Излезе навън и седна на горното стъпало, взрян в лунната светлина. Нощта беше светла. Различаваха се грубите постройки по протежение на мръсната улица.

Страхотен град, помисли си той, припомняйки си забележителностите на Веслоград. Стражата, ние, антикварите, и неколцина, които си зарабатват хляба, като обслужват нас и пилигримите^[2]. Пък и те рядко се срещат, макар че Владичеството е на мода. Могилните земи са толкова овехтели, че никой не ще да ги гледа вече!

Чу стъпки и забеляза да се приближава нечия сянка.

— Бо?

— Бесанд?

— Ъхм! — Наблюдателят седна на по-долното стъпало. — Какво правиш?

— Не можах да заспя. Мислех си за това как Могилните земи са се изгъркали дотолкова, че дори себеуважаващите се Възкресители вече не наминават насам. А ти? Нали не си нощен патрул, а?

— И аз не можах да заспя. Тази проклета комета!

Боманц огледа небето.

— Оттук не се вижда. Трябва да минем отзад. Но ти си прав. Вече никой не се интересува от нас. Нито от нас, нито от онези твари под земята. Не знам кое е по-лошото. Забравата или чистата глупост.

Явно нещо гризеше Наблюдателя.

— Бо, те не ме сменят, защото съм остарял или неспособен, макар че според мен и двете причини са верни. Местят ме, за да може нечий роднина да поеме поста. Изгнание за черната овца. А от това боли, Бо. Наистина ме боли! Те са забравили какво е това място. Казват ми, че съм похабил целия си живот в работа, която и кръгъл идиот може да свърши.

— Светът е пълен с глупаци.

— Глупаците умират.

— Какво имаш предвид?

— Те се смеят, когато говоря за кометата или за удара на Възкресителите това лято. Не могат да повярват, че вярвам в това. Не мислят, че под онези могили се крие нещо, че то може да е още живо...

— Доведи ги насам. Разходи ги из Могилните земи след здрач.

— Опитах. Казаха ми да спра да се оплаквам, ако искам пенсията си!

— Е, тогава си сторил всичко възможно. Проблемът си е техен.

— Клел съм се, Бо! Навремето бях съвсем сериозен, а и сега съм сериозен. Тази работа е единственото, което имам. Ти си имаш Жасмин и Стенс. А аз все едно съм бил монах. Сега ме изхвърлят заради някакъв млад... — Започна да издава странни звуци.

Хлипане? помисли си Боманц. Наблюдателят да плаче? Да плаче този човек със сърце от кремък и милост колкото на океанска акула? Той улови Бесанд за лакъта.

— Нека идем да погледаме кометата! Още не съм я виждал.

Стражникът се взе в ръце.

— Не си ли? Трудно за вярване!

— Че защо? Не съм стоял до късно. Стенсил върши работата през нощта.

— Няма значение. Пак влизам в ролята на подозрителен Страж. Трябваше да станем адвокати — и двамата. Имаме вкус за споровете.

— Може и да си прав. Напоследък прекарвам доста време в чудене какво правя тук!

— И какво точно правиш тук, Боманц?

— Ами, щях да ставам заможен. Канех се да изучавам старите книги, да разкрия няколко богати гроба и да се върна във Веслоград, за да изкупя превозваческия бизнес на чичо си...

Боманц разсеяно се запита каква ли част от това фалшиво минало приема Бесанд. Беше живял с него толкова време, че сега си спомняше дори някои измислени случки като истински, освен ако не се напънеше по-сериозно.

— И какво стана?

— Мързел. Най-обикновен старомоден мързел. Открих, че има голяма разлика между мечтите, постигането им и реалната работа. По-лесно се оказа да копая само колкото да мине времето и да прекарвам остатъка в излежаване...

Боманц кисело се намръщи. Кажи-речи беше напипал истината. Изследванията му бяха всъщност частично извинение, за да не работи здраво. Просто му липсваше мотивацията на Побойника.

— Не си живееш чак толкова зле. Имаше една-две лоши зими, докато Стенс беше още бебе, но всички минаваме през такива периоди. Протегната за помощ ръка тук-там и всички оцеляваме... А, ето я! — Бесанд посочи към небето над Могилните земи.

Антикварят възкликна изумено. Беше точно каквато си я представяше в сънищата си.

— Ефектна е, а?!

— Почакай да се приближи още! Ще запълва половината небе!

— И е хубава...

— Поразителна, бих казал. Но е и вестител, лошо знамение. Старите писатели казват, че ще продължава да се връща, докато Властелина не бъде освободен.

— Живял съм със старите книги по-голямата част от живота си, Бесанд, но дори на мен ми е трудно да повярвам, че има зрънце истина. Почакай! Същото страховито усещане ме полазва и край Могилните земи. Но просто не съм убеден, че онези твари могат да се надигнат след четиристотин години в гроба.

— Бо, може и да си искрен. Ако си, приеми един съвет. Когато си тръгна, тръгни си и ти: Вземи си телекурските неща и тръгни за Веслоград!

— Започваш да звучиш точно като Стенс.

— Сериозно говоря. Дойде ли на мястото ми някое невярващо хлапе, Адът ще се стовари над нас. Буквално. Махай се, докато още можеш!

— Сигурно си прав. Мислех си да се върна. Но какво да правя? Вече не познавам Веслоград. Както Стенсил го описва, ще се загубя... По дяволите, сега домът ми е тук. Никога не съм го осъзнавал. Тази дупка ми е дом...

— Знам какво имаш предвид!

Боманц погледна към грамадното сребърно острие в небето. Съвсем скоро...

— Какво става там? Кой е? — разнесе се откъм задния вход на къщата. — Махай се, чу ли? Ще викна Стражата!

— Аз съм, Жасмин!

Бесанд се засмя.

— И Наблюдателя, госпожо. Стражата вече е тук!

— Бо, какво правиш?

— Говоря си. Гледам звездите.

— Аз ще тръгвам вече — обади се Наблюдателят. — Ще се видим утре.

По тона му Боманц отсъди, че „утре“ ще е ден за обичайния тормоз.

— Внимавай! — И се намести на росното задно стъпало, като остави студената нощ да го обгърне.

В Старата гора пееха птички. Гласовете им отекваха самотно. После щурец застырга оптимистично, а влажният ветрец едва размърда останките от косата на антикваря. Жасмин излезе и седна при него.

— Не можах да заспя — каза ѝ той.

— Аз също!

— Сигурно е заразно... — Погледна към опашатата звезда, поразен от внезапно *déjà vu*^[3]. — Помниш ли онова лято, когато се преместихме тук? Когато стояхме до късно, за да видим кометата? Беше нощ като тази!

Тя го хвана за ръката и преплете пръсти с неговите.

— Четеш ми мислите. Първият ни месец заедно. Тогава бяхме глупави деца, знаеш ли?

— Все още сме същите, дълбоко в нас.

[1] Сенилност: старческо оглупяване. — Б.р. ↑

[2] Странствац богомолец, поклонник. — Б.р. ↑

[3] Повторение на преживяното/сънуваното. — Б.пр. ↑

11.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Гаргата вече нямаше затруднения с разплитането на историята. Когато си гледаше работата, разбира се. Но все по-често и по-често се отвлечаше по онази стара копринена карта. Тези странни Древни имена. На телекуре имаха смисъл, липсващ в съвременните езици. Ловеца на души. Приносителя на бури. Лунния хищник. Обесения. Изглеждаха много по-могъщи на стария език.

Но те всички бяха мъртви. Единствените оцелели сред великите бяха Господарката и чудовището, което бе подело всичко — все още заровено там под земята.

Той често отиваше до малкия прозорец и се взираше в Могилните земи. Дяволът го викаше навярно. Лежеше там, обграден от по-незначителни фаворити, малцина от които си споменаваха в легендите и още по-малко — от стария магьосник. Боманц се интересуваше само от Господарката.

Толкова много тотеми. И дракон. И падналите в бой предводители на Бялата роза, чиито сенки бяха сложени на вечна стража. Изглеждаше много по-драматично, отколкото битките днес...

Гаргата се разсмя. Миналото винаги изглежда по-интересно от настоящето. И на преживелите първата гигантска битка тя сигурно им се е струвала невероятно обикновена. Само в последната битка се градят легендите и преданията. Само няколко дни от дълги десетилетия съпротива.

Сега, когато имаше нормално място за живеене и малко спестявания, той не работеше толкова. Прекарваше повече време в скитане, особено нощем.

Чудака дойде да го търси една заран, преди Гаргата да се е събудил напълно. Той пусна младежа вътре.

— Чай?

— Става.

— Притеснен си. Какво има?

— Полковник Сладкиша иска да те види.

— Пак ли за шах? Или за работа?

— Нито за едно от двете. Притеснява се, че скиташ нощно време.

Казах му, че те съпровождам и ти само зяпаш звездите и подобни неща. Предполагам, просто го гони параноята...

Гаргата се усмихна, макар че не му беше до смях.

— Просто си върши работата. Сигурно начинът ми на живот изглежда странен. Преминал съм границата. Загубил съм си ума. Държа ли се безумно от време на време? Ето. Захар?

— Ако обичаш!

Захарта беше лакомство, което стражата не осигуряваше.

— Бързаш ли? Не съм закусвал още.

— Ами, той не каза, че е спешно...

— Добре!

Значи щеше да има повече време за подготовка. Глупак! Трябваше да се сети, че разходките му ще привлекат внимание. Стражата е параноидна по природа.

Гаргата сложи овесена каша и бекон, който раздели с Чудака. Колкото и добре да бяха платени, стражите се хранеха зле. Постоянното отворително време правеше пътя към Веслоград непроходим. Квартирмайсторите^[1] на армията се бореха с него неуморно, но често не успяваха да преминат.

— Е, нека идем да се видим с полковника — заяви Гаргата и добави замислено: — Това е последното парче бекон. Дано Сладкиша се реши да развива фермерство тук, за всеки случай...

— Вече говориха за това.

Беше се сприятелил с Чудака отчасти защото той служеше в щаба. Полковник Сладкиша с радост играеше шах и говореше за миналото си с Гаргата, но в действителност не разкриваше планове си.

— И?

— Няма достатъчно свободна земя, нито фураж колкото трябва.

— А прасета? Те дебелеят и от жълъди.

— Трябват им пастири. Иначе племената ще ги отвлекат.

— Предполагам, че е така...

Полковникът подкани Гаргата към личните си покои и гостът се пошегува:

— Изобщо работите ли, господине?

— Работата сама се върши. От четири века сама си върви. А аз имам проблем, Гарга!

Старецът се намръщи.

— Сър?

— Представите, Гарга. Този свят живее чрез възприятията си. Ти не внушаваш нужната представа.

— Сър?

— Имахме посетител миналия месец. От Чара.

— Не знаех.

— Никой друг не знаеше, освен мен. Наречи го отдавна отлагана изненадваща проверка. Правят ги от време на време...

Сладкиша се настани зад работната си маса и избута встрани дъската за шах, над която се състезаваха толкова често. От чекмеджето до дясното си коляно извади дълъг лист южняшка хартия. Гостът мерна ръкопис, надраскан с неясен почерк.

— Покорен ли, сър?

Гаргата винаги използваше това обръщение така, сякаш със закъснение се сеца за нужната почтителна форма. Този му навик притесняваше Сладкиша.

— Да. С картбланш от Господарката. Не се отнесе зле с нас, но даде някои препоръки и спомена хора, чието поведение намира неприемливо. Името ти беше първо в списъка. Какво, по дяволите, правиш, та се мотаеш наоколо по цяла нощ?

— Мисля. Не мога да спя. Войната нещо ме е повредила. Нещата; които видях... Бойците от съпротивата... Човек не бива да заспива, защото те ще нападнат. А ако задремеш, сънуваш кръв. Горящи къщи и ниви. Животни и деца пицят. Това беше най-лошото. Плачещите бебета. Още чувам техния плач...

Той преувеличаваше твърде малко. Всеки път си лягаше с плача на малките бебета. Каза повечето от истината и я вплете в измислена лъжа.

Плачът на малките... Само дето ревящите дечица бяха негови, собствените му невинни отрочета, изоставени в мига на страх от ареста.

— Знам — отвърна Сладкиша. — Знам! В Ръждоград убиваха децата си, вместо да ни оставят да ги заловим. Най-коравите хора в армията плачеха, когато виждаха как майките хвърлят бебетата си от стените, а после скачат след тях. Така и не се ожених. Нямам деца. Но знам какво имаш предвид. Ти имаше ли деца?

— Син — отвърна Гаргата, с глас едновременно мек и напрегнат, а тялото му направо трепереше от болка, — и дъщеря. Близнаци бяха. Много отдавна и много далеч оттук.

— И какво стана с тях?

— Не знам. Ще ми се да вярвам, че са още живи. В такъв случай ще са на възрастта на Чудака.

Сладкиша вдигна вежда, но остави забележката да мине покрай ушите му.

— А майка им?

В очите на Гаргата пламна огън: гореща стомана, досущ като меч.

— Мъртва е.

— Съжалявам!

Гаргата не отговори. Изражението му подсказваше, че лично той не съжалява.

— Разбираш ли какво ти говоря, друже? — попита Сладкиша. — Набелязал те е един от Покорените, а вниманието им не е здравословно.

— Схванах посланието. Кой точно беше?

— Не мога да ти кажа. Кога и къде се е намирал всеки от Покорените може да представлява интерес за Бунта.

Гаргата изсумтя.

— Какъв Бунт? Нали ги пометохме при Чар!

— Може и тъй да е. Но все пак остава онази Бяла роза...

— Мислех си, че са я заловили. Нали щяха да я хващат?

— Аха. Носят се слухове. Щели да й турят оковите, преди да изтече месецът. Все същото се говори, откакто за пръв път чух за нея. Но краката й са бързи. Може би достатъчно бързи... — усмивката на Сладкиша изчезна. — Поне няма да съм наоколо следващия път, когато кометата се върне. Бренди?

— Да.

— Шах? Или си имаш работа?

— Не точно сега. Ще изиграя една партия.

Горе-долу на половината на партията, полковникът отбеляза:

— Запомни какво съм казал!

— А?

— Покореният заяви, че си заминава, но гаранция няма. Може да се крие зад някой храст и просто да наблюдава...

— Ще внимавам повече в онова, което правя.

Така и си беше. Последното, което му се искаше, бе някой Покорен да се интересува от него. Стигна достатъчно далеч, за да рискува да си загуби живота.

[1] Лице, което отговаря за снабдяването с хранителни стоки и снаряжение. — Б.пр. ↑

12.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Стоях на стража. Стомахът ми къркореше, натежал от ужас. Цял ден много високо в небето се носеха точици. И сега една двойка обикаляше и наблюдаваше. Постоянното присъствие на Покорени не беше добър знак.

По-близо до нас двойка скатове планираха в следобедния въздух. Яхваха някое възходящо течение, после бавно се спускаха в кръг, като дразнеха Покорените и се опитваха да ги прекарат през границата. Негодуваха от присъствието на външни лица. Още повече — от присъствието на тези, понеже нашествениците искаха да се бият заради Глезанка — друг външен нашественик.

Ходещите дървета също се бяха раздвижили зад потока. Мъртвите говорещи камъни сияеха. Обичайната им матовост, кой знае защо, беше изчезнала. В Равнината се случваха разни неща. Никой външен човек не би могъл да ги оцени в цялост.

Огромна сянка висеше над пустинята. Много високо, предизвиквайки Покорените, се рееше самотен въздушен кит. Едва доловим басов тътен се носеше откъм него. Досега не бях ги чувал да говорят. Правят го само когато са вбесени.

Бризът люлееше корала и мърмореше в израстъците му. Старото бащинско дърво пееше в контрапункт с вятърния кит.

Един говорещ камък се обади зад гърба ми:

— Твоите врагове ще дойдат скоро!

Потреперих. Усетих вкуса на кошмара, който сънувах напоследък. След събуждането си не успях да си припомня подробности, само че е ужасно страшен.

Нямах намерение обаче да се разстройвам от някакъв потаен камък. Не много поне.

Какво представляват те? Откъде са дошли? Защо се различават толкова от нормалните камъни? И, като е станало на въпрос, защо Равнината е толкова идиотски различна? Защо е толкова нападателна?

Ние сме допуснати тук по милост, обединени срещу още по-страховит враг. Ако разклатим устоите на Господарката, да видим, ще продължи ли приятелството ни...

— След колко време?

— Когато бъдат готови.

— Страхотно, камъко! Твърде поучително!

Сарказмът ми не мина незабелязан, а просто не получи отговор. Говорещите камъни си имат собствен начин да наказват за сарказъм и остър език.

— Пет армии — обясни той. — И няма да чакат много дълго.

Посочих към небето.

— Покорените летят на воля. Никой не ги предизвиква!

— И те не са ни предизвикали...

Вярно е, но извинението не струва. Съюзниците трябва да са *съюзници*. Нещо повече, вятърните китове и скатове обикновено смятаха появата на външно лице в Равнината за достатъчно предизвикателство. Хрумна ми, че Покорените може да са ги подкупили.

— Не е така... — Говорещият камък помръдна.

Сянката му падна върху обувките ми. Най-сетне вдигнах глава. Този тук бе само десет стъпки висок. Истински урод.

И беше отгатнал мисълта ми. Проклятие.

Той продължи да ми разказва онова, което и бездруго знаех.

— Невинаги е възможно да се действа от позицията на силата. Погрижи се. Има повикване до Народа да преразгледат приемливостта ви в Равнината.

Така значи. Този приказлив камънак беше посланик. Местните се плашеха, а някои от тях смятаха, че могат да си спестят неприятностите, ако ни изселят оттук.

— Ясно.

— „Народа“ не описва съвсем точно парламента на видовете, които взимат решения тук, но не знам по-добър термин.

Ако на говорещите камъни можеше да се вярва — а те лъжеха само чрез пропускане или недоизказване, — Равнината на страха е обитавана от над четиридесет разумни вида. Сред онези, които познавам аз, са говорещите камъни, ходещите дървета, вятърните китове и скатове, шепа хора (и аборигени, и отшелници), два вида

гущери, подобна на ястреб птица, гигантски бял прилеп и извънредно рядка твар, която много прилича на кентавър-камила, само че сглобен наобратно. Тъй де, искам да кажа, че човешката половина е отзад. Твартата тича в посока на онази своя част, която мнозина биха нарекли „задник“.

Без съмнение, бях срещал и други, без да ги разпознавя.

Гоблин твърди, че има малка скална маймунка, която живее в сърцевината на големите коралови рифове. Той се кълне, че била досущ като миниатюрен Едноок. Но там където става дума за черния ни магьосник, на Гоблин не бива да му се вярва.

— Натовариха ме със задачата да предам предупреждението — додаде говорещият камък. — В Равнината има непознати.

Задах му въпроси. Когато не получих отговор, раздразнен вдигнах глава. Но той беше изчезнал.

— Проклет камък...

Ловеца и псето му стояха на изхода на Дупката и гледаха към Покорените.

Глезанка беше разпитала Ловеца много задълбочено или поне така ми казаха. Аз лично пропуснах разговора им, но тя изглеждаше доволна от наученото.

Заради Ловеца се изпокарах с Брестака. На него той му харесваше.

— Напомня ми за Гарвана — призна ми. — А имаме нужда от поне няколкостотин Гарвана!

— И на мен ми напомня за него. Точно за това не го харесвам.

Но какъв смисъл имаше да спорим? Човек невинаги може да харесва всички. Глезанка смята, че с Ловеца всичко е наред. Брестака също мисли така. Лейтенанта го приема. Защо аз да не мога? По дяволите, ако е направен от същата глина като Гарвана, то Господарката е загазила.

Скоро щяхме да го подложим на изпитание. Глезанка имаше нещо наум. Предварващ удар, както подозирах, вероятно насочен срещу Ръждоград.

Ръждоград. Където Хромия беше издигнал своята колона.

Хромия. Завърнал се от гроба. Бях сторил всичко възможно, освен да изгоря тялото. Сигурно и това трябваше да направя. Дяволите да го вземат!

Още по-страшна ми се виждаше възможността да не е единственият. Дали и други бяха оцелели след уж очевидно явната си смърт? И дали не ги криеха и тях в очакване да изумят света?

В краката ми падна сянка и ме върна в действителността. Ловеца се беше приближил към мен и каза:

— Изглеждаш притеснен.

Държеше се много любезно с хората, това трябва да му се признае. Погледнах към патрулиращите предвестници на битка и му обясних:

— Аз съм войник, остарял, уморен и объркан. Сражавам се от времето, преди ти да си се родил. А все още не съм спечелил нищо.

Той се усмихна — тънка, почти потайна усмивчица, от която ми стана неудобно. Всичко, което вършеше, ме караше да се чувствам неудобно. Дори проклетото му куче предизвикваше у мен неудобство, а то не правеше нищо друго, освен да спи. Каквото беше лениво, как ли е извървяло целия този път от Веслоград дотук? Подозрителна ми изглеждаше тази работа. Кълна се, това куче не се разбързваше дори за храна!

— Вярата ти трябва да бъде силна, Знахар — обади се Ловеца. — Господарката ще падне... — каза го с абсолютно убеждение. — Тя няма достатъчно сила, за да покори света!

Ето го пак този страховит елемент. Вярно или не, но начинът, по който го каза, ме притесни.

— Ще ги свалим до един — добави, като посочи Покорените. — Те не са истински, като онези, старите!

Псето Жабоубиец подуши обувката на Ловеца и той погледна надолу. Помислих си, че ще ритне мършата, но вместо това се наведе и почеса кучето зад ухото.

— Псето Жабоубиец. Що за име е това?

— О, това е стара шега. От времето, когато бяхме много помлади. Допадна му и сега настоява да го наричат така.

Струваше ми се, че Ловеца не е напълно тук. Очите му бяха празни, погледът му се рееше в нищото, макар че продължаваше да следи Покорените. Странна работа.

Поне накрая призна, че е бил млад. В това имаше частичка човешка уязвимост. Именно привидната неуязвимост на такива като Ловеца и Гарвана ми лазеше по нервите.

13.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Лейтенанта беше излязъл навън.

— Хей, Знахар!

— Какво?

— Хайде Ловеца да те замести... — Оставаха ми само няколко минути от смяната. — Глезанка те вика!

Погледнах Ловеца. Той сви рамене.

— Хайде върви!

И се обърна с лице към запад. Кълна се, беше все едно си включи бдителността и на секундата се превърна в идеалния стражник.

Дори Псето Жабоубиец отвори едното си око и застана нащрек.

Докато потеглях, прокарах пръсти по скалпа на кучето в подобие на приятелски жест. То изръмжа.

— Така да бъде — казах му и се присъединих към Лейтенанта.

Изглеждаше ми притеснен, а като цяло е много хладнокръвен.

— Какво има?

— Пак я е сполетяла една от безумните ѝ идеи. Ръждоград този път.

Олеле!

— Уха! Страхотно! Да го превземем целия набързо! Пък аз си мислех, че става дума за прост разговор. Сигурен съм, че си се опитал да я разубедиш...

Може да се предположи, че след като живееш със смрадта години наред, все ще свикнеш с нея. Но докато се спускахме в Дупката, носът ми се запуши и се стегна. Просто е невъзможно да държиш толкова народ напъхан в яма без вентилация. А почти нямаше как да проветряваме.

— Опитях! Но тя каза: „Натоварете каруцата. Нека аз се притеснявам, че мулето е съляпо“.

— Права е през повечето време.

— Проклет военен гений е тя. Но това не означава, че може да се справи с всяка безумна схема, която ѝ се присъни. Някои сънища са кошмари, знаеш. Мътните го взели, Знахар! Та там е Хромия!

Горе-долу дотам бяхме стигнали в разговора, когато се добрахме до заседателната зала. С Мълчаливия понесохме най-силния удар, понеже сме любимци на Глезанка. Много рядко виждам подобно недоволство сред братята ми. Даже Гоблин и Едноокия говореха в един глас, а двамата се караха дори за това дали е ден, или нощ, ако слънцето е в зенита по обед.

Глезанка кръжеше из залата като пленен звяр. Измъчваха я съмнения, които направо я подяждаха.

— В Ръждоград има двама Покорени — опитах се да споря. — Поне така каза Въжаря. Единият е най-старият ни и най-ужасен враг!

— Пречупете ги и ще съсипем плана за цялата им кампания — противопостави ми своя довод тя.

— Да ги пречупим ли? Момиче, за Хромия става дума! Вече ни доказва, че е неуязвим.

— Не. Доказва, че оцелява, ако не действаш решително. Можел си да го изгориш.

Вярно е. Или пък да го накълцам на парченца и да го дам на рибите, или да го пусна да плува в бъчва с киселина, или да го настържа на ренде... Но всичко това изисква време. А лично Господарката ни преследваше тогава. И без друго едва се измъкнахме.

— Ако приемем, че можем да стигнем дотам незабелязани — в което не вярвам дори за миг, — и успеем да нанесем абсолютно изненадващ удар, колко ли време ще мине, преди всичките Покорени да ни се нахвърлят? — яростно размахвах ръце в езика на знаците, по-скоро ядосан, отколкото изплашен.

Никога не отказвам на Глезанка, ама никога. Сега обаче бях на ръба.

Очите ѝ блеснаха опасно. За пръв път я виждах да сдържа нервите си. Подаде знак:

Ако не искаш да приемаш заповедите ми, не ти е тук мястото. Аз не съм Господарката. Няма да жертвам пешки за нищожна печалба. Съгласна съм. В операцията има сериозен риск, но е много по-малък, отколкото настояваш. А възможната печалба е много по-голяма, отколкото предполагаш.

— Давай, убеди ме!

Не бих могла. Ако те хванат, не бива да знаеш.

Бях твърдо решен да ѝ се противопоставям:

— Значи просто ми казваш, че е достатъчно Покореният да стъпи на следата...

Може би бях по-изплашен, отколкото си признавах. Или пък се получавахе вечният модел на противостоенето.

Не — подаде знак тя.

Имаше още нещо, което не искаше да сподели.

Мълчаливия сложи ръка на рамото ми. Беше се предал. Лейтенанта се присъедини към него:

— Надскачаш пълномощията си, Знахар!

Глезанка повтори:

Ако не приемаш заповедите ми, иди си!

И тя искаше да каже точно това. Наистина. Стоях поразен, неспособен дори да си затворя устата.

— Добре, тъй да бъде — изсумтях.

Отидох в покоите си, порових в проклетите стари ръкописи и, разбира се, не открих и едно ново нещо.

Оставиха ме на мира за известно време. После дойде Брестака. Не ми се обади — просто вдигнах глава и открих, че стои облегнат на вратата. Вече се чувствах доста засрамен от изпълнението си.

— Е?

— Пощата пристигна — отвърна и ми подхвърли поредния пакет, омотан в намаслена кожа.

Сграбчих го още във въздуха. Брестака си тръгна, без да обясни появата му. Положих го на работната си маса и се зачудих. Кой ли пращаше тези послания? Не познавах никого във Веслоград.

Дали не беше някакъв номер?

Господарката е търпелива и хитра. Не би пропуснала възможността да ме използва като марионетка в някакъв свой грандиозен план.

Предполагам, че съм размишлявал поне час, преди колебливо да отворя пакета.

14.

ИСТОРИЯТА НА БОМАНЦ

ЗНАХАРЯ:

Боманц и Побойника стояха в ъгъла на магазина.

— Какво мислиш? — попита Боманц. — Ще му вземеш ли добри пари?

Побойника се взираше в абсолютния хит на новата му телекурска колекция — идеално възстановен скелет с броня.

— Невероятно е, Бо! Как го постигна?

— Съединих костите с телчета. Виждаш ли украшението за глава? Не съм много запознат с хералдиката на Владичеството, но нима рубинът не подсказва, че това е била важна личност?

— Крал. Това сигурно е черепът на Разорения крал.

— И костите са си негови. И бронята също!

— Ти си богат, Бо! Пък аз ще се задоволя само с комисионната за това тук. Сватбен подарък за семейството. Май ме взе насериозно, когато казах да изкопаеш нещо добро...

— Наблюдателят конфискува най-доброто. Бяхме намерили бронята на Видоменителя.

Побойника си беше довел помощници при това пътуване — двойка грамадни горилоподобни биячи. Те пренасяха антиките до каруцата отвън. Сноването им назад-напред нервираше Боманц.

— Наистина ли? Проклятие! Бих си дал лявата ръка за такова нещо!

Антикварят извинително разпери ръце.

— Какво можех да сторя? Бесанд ми е затегнал каишката. Пък и бездруго знаеш правилото ми. И тъй го подлагам на сериозно изпитание, като сключвам сделки с теб, а сега се оказваш и брат на бъдещата ми снаха.

— Това пък защо?...

Е, сега си пъхнах крака в дупката... помисли си Боманц и се хвърли с рогата напред:

— Бесанд е чул, че си Възкресител. Със Стенс доста се поизмъчихме.

— Не, не, това е отвратително. Съжалявам, Бо! Възкресител, ха! Веднъж, преди години, си отворих устата да кажа, че дори Властелина би управлявал Веслоград по-добре от онзи клоун, Майора. Една глупава забележка! Но никога няма да ме оставят на мира. Не стига, че вкараха баща ми рано-рано в гроба, сега пък трябва да измъчват мен и приятелите ми!

Боманц нямаше представа за какво говори Побойника. Щеше да се наложи да пита Стенс. Но това го поуспокои; а всъщност точно успокоение търсеше.

— Побойник, задръж печалбата от този товар. За Стенс и Слава. Като мой сватбен подарък. Вече избрали ли са дата?

— Не е определена още. След годишната му почивка и след защитата. Като настъпи зимата, предполагам. Мислиш да дойдеш ли?

— Смятам да се преместя обратно във Веслоград. Не са ми останали достатъчно сили да се дърля и с нов Наблюдател.

Побойника се изкиска.

— Вероятно след това лято артефактите на Властелина няма да се търсят толкова. Ще видя дали мога да ти намеря къща. Ако извадиш още нещо като този крал, ще си живееш царски!

— Наистина ли ти харесва? Мислех да подготвя и коня му... — Боманц изпита внезапен прилив на гордост от майсторството си.

— Конят му? Наистина ли? Погребали са коня му с него?

— С бронята и всичко останало. Не знам кой е положил телекурците в земята, но те не са били обрани. Разполагам с цял сандък монети, бижута и значки!

— Монети от Владичеството? Това е направо „гореща“ стока! Повечето са били стопени. Монета от Владичеството в добро състояние може да струва петдесет пъти колкото метала, от който е отлята.

— Остави тук оня крал, какъвто там беше. Ще сглобя и коня му към него. Ще го прибереш на следващия тур.

— Няма да се забавя много. Разтоварвам и долитам обратно. Къде е Стенс между другото? Искam да му кажа здрасти! — и

Побойника размаха голяма кожена кесия.

— От Слава ли?

— От нея я. Трябва да се захване с писане на романи. Ще ме разори, както ме кара да й купувам хартия!

— Сигурно е на разкопките. Да вървим! Жасмин, ще заведе Побойника при ямата!

По време на разходката Боманц непрестанно поглеждаше през рамо. Кометата вече беше толкова ярка, че — макар и трудно — се различаваше и през деня.

— Ще бъде страхотна гледка, когато се доближи максимално — предсказа той.

— И аз така мисля...

Усмивката на Побойника притесни антикваря. *Въобразявам си, каза си той наум.*

Стенсил отвори вратата на магазина с рамо. Хвърли на земята цял наръч оръжия.

— Май свършваме находището, тате. Снощи изрових предимно обикновени боклуци!

Боманц притегна парче медна тел и се измъкна от скелето, което подкрепяше полусглобения кон.

— Тогава остави Мен Фу да поработи там. И бездруго мястото ни е малко!

В магазина почти не можеше да се минава. Ако пожелаеше, Боманц нямаше да има нужда да копае с години.

— Добре изглежда — каза Стенс по повод коня, докато си почиваше преди да иде за поредния товар от наетата каруца. — Ще трябва да ми покажеш как да сложа краля отгоре му, тъй че да мога да ги сглобя, когато се прибера.

— Ще се справя и сам.

— Мислех, че смяташ да останеш...

— Може би. Не знам. А ти кога ще започнеш с тази защита?

— Работя по въпроса. Водя си бележки. Щом веднъж ги подреда, ще напиша доктората просто ей-тъй... — Той щракна с пръсти. — Не се притеснявай. Имам предостатъчно време!

И излезе отново навън.

Жасмин донесе чай.

— Стори ми се, че чух Стенс.

Боманц завъртя глава:

— Навън е.

Тя се огледа къде да остави чайника и чашите.

— Ще ти се наложи да подредиш тази бъркотия!

— И аз все си го повтарям!

Стенсил се върна.

— Има предостатъчно парчетии, за да се сглоби цяла броня.
Стига никой да не се опита да я носи.

— Чай? — предложи майка му.

— Разбира се. Тате, минах покрай щаба. Новият Наблюдател е пристигнал.

— Вече е тук?

— Направо ще го заобичаш. Довлякъл си е карета и три каруци, пълни с дрехи за любовницата му. Води и цял взвод слуги.

— Какво? Ха! Ще се гътне, когато Бесанд му покаже покоите...

Наблюдателят живееше в килия, по-подходяща за монах, отколкото за най-могъщия човек в областта.

— Заслужава си го.

— Познаваш ли го?

— Само по име. Любезните хора го наричат Чакала. Ако знаех, че той ще бъде... Какво ли можех да сторя? Нищо. Има късмет, че семейството му е успяло да го прати тук. Ако беше останал в града, като нищо щяха да го убият.

— Не му е добра славата, а?

— Скоро сам ще разбереш, ако не дойдеш във Веслоград, тате!

— Имам работа за вършене, Стенс!

— Колко ти остава?

— Няколко дни. Или цяла вечност. Нали знаеш, трябва да открива онова име.

— Тате, можем да опитаме сега. Докато цари объркване...

— Никакви експерименти, Стенс! Искам да е сигурно. Не бих поел рискове с Десетте.

Стенсил имаше желание да поспори, но вместо това отпи от чая си. Отново отиде до каруцата. Когато се върна, заяви:

— Побойника вече трябваше да е пристигнал. Може би ще дойде с повече от две каруци...

Боманц се засмя:

— Или с нещо повече от каруци, това ли имаше предвид? Например със сестра си, а?

— Ами нещо такова си мислех...

— А как смяташ да си напишеш доктората?

— Винаги ще се намери време, тате.

Боманц прокара парцала по бижутото, закрепено на наочника на коня на мъртвия крал.

— Стига ти толкова, добиче! Отивам на разкопките.

— Намини и погледни какво става в щаба — посъветва го Стенсил.

— За нищо на света не бих го пропуснал!

Този следобед Бесанд дойде на разкопките. Хвана Боманц да дреме.

— Какво става тук? — поиска да знае. — Спиш вместо да работиш, така ли?

Антикварят седна.

— Знаеш ме какъв съм. Просто се магнах от къщата. Чух, че новият командир се появил...

Бесанд плю.

— Не ми го споменавай.

— Зле ли е?

— По-зле, отколкото очаквах. Погледни ме, Бо! С мен настъпва краят на една епоха. Онези глупаци ще се разкайват.

— Реши ли какво ще правиш отсега нататък?

— Ще отида за риба. Ще метна въдицата си на рамо и ще ида колкото се може по-далеч оттук. Един ден, за да го въведа в работата и после потеглям на юг.

— Винаги съм искал да се пенсионирам в някой от Градовете на скъпоценните камъни. Никога не съм виждал морето. Значи си тръгваш незабавно, а?

— Не е необходимо да се радваш чак толкова много. Ти и възкресителските ти приятелчета спечелихте, но ще си замина с

увереност, че не сте ме победили на собствен терен!

— Напоследък не сме се и карали много. Не е нужно да си наваксваш!

— Аха. Така е. Гадно от моя страна. Извинявай, просто съм разочарован. Безпомощен съм, а всичко потъва...

— Надали е чак толкова зле.

— Но е. Имам си източници, Бо! Не съм някой самотен луд. Във Веслоград има учени хора, които се боят от същите неща като мен. Те казват, че Възкресителите ще опитат нещо. И ти ще видиш! Освен ако не се махнеш оттук.

— Вероятно ще се махна. И Стенсил познава този тип. Но не мога да си тръгна, преди да приключа с разкопките.

Бесанд го огледа с присвити очи.

— Бо, трябва да разчистиш, преди да си идеш. Тук е ужасно разхвърляно!

Боманц не беше спретнат работник. На стотина крачки около ямата земята бе обсипана с кости, безполезни парчета стара броня и всевъзможен боклук. Отвратителна гледка, на която антикварят не обръщаше внимание.

— Защо да си давам труда? Ще обрасне след година. Освен това не искам да затруднявам Мен Фу повече, отколкото е необходимо!

— Имаш добро сърце, Бо!

— Такъв съм си по природа!

— Ще се видим!

— Добре...

Боманц се опита да открие какво не е направил както трябва и какво беше дошъл да търси Бесанд. Сви в недоумение рамене, отпусна се в тревата и затвори очи.

Жената го зовеше. Никога сънят не е бил толкова ясен. И никога — толкова пълноценен. Той отиде при нея и я хвана за ръката, а тя го поведе по обримчена от зелени дървета пътека. Тънки копия слънчеви лъчи минаваха през листака. Златен прашец танцуваше в тях. Тя заговори, но той не можа да разгадае думите ѝ. Нямаше значение. И това му стигаше.

Златото се превърна в сребро. Среброто се оформи в голямо тъпо острие, което прониза нощното небе и закри по-бледите звезди. Кометата падаше, падаше... и едно огромно женско лице се разгърна над нея. Крещеше. Крещеше яростно. А Боманц и думица не разбираше...

Кометата изчезна. Пълна луна беше яхнала обсипаното с диаманти небе. Огромна сянка прекоси звездите, закривайки Млечния път. *Глава*, осъзна Боманц. *Глава на мрака*. Вълча глава, която захапа луната... После изчезна. Той отново беше с жената. Вървеше по горската пътека и прескачаше слънчевите лъчи. Тя му обещавахе нещо...

Антикварят се събуди. Жасмин го разтърсваше.

— Бо! Пак сънуваш! Събуди се!

— Добре съм — промърмори той. — Този път не беше много страшно...

— Трябва да спреш да ядеш толкова лук! Човек на твоята възраст, отгоре на това с язва...

Боманц седна и потупа стомаха си. Язвата не го притесняваше напоследък. Но и без нея имаше прекалено много проблеми. Спусна крака на пода и се втренчи в мрака.

— Какво правиш?

— Мисля си, че трябва да ида да видя Стенс.

— Нуждаеш се от почивка.

— Глупости. Какъвто съм старец... Старите хора не се нуждаят от почивка. Не могат да си го позволят. Не им е останало време за хабене! — и потърси ботушите си.

Жасмин промърмори нещо злобно. Не й обърна внимание. Беше се усъвършенствал в това изкуство. Тя добави:

— Бъди внимателен, чу ли?

— А?

— Бъди внимателен. Не се чувствам спокойна, откакто Бесанд го няма.

— Той си тръгна едва тази заран!

— Да, но...

Боманц напусна къщата, мърморейки за суеверни старици, които не понасят промените.

Тръгна по обиколния път, като спираше, за да погледа кометата. Беше забележителна. Велик вестител на слава. Запита се дали сънят не се е опитвал да му подсказва нещо. Сянка, която поглъща луната, хм! *Не е достатъчно* ясно, реши.

Близко до края на града чу гласове и започна да се прокрадва по-внимателно. Хората по принцип не излизаха по това време на нощта.

Гласовете идваха от една изоставена колиба. Вътре блещукаше свещ. *Пилигрими*, предположи той. Намери си пролука, но не видя нищо, освен гърба на един човек. Имаше нещо познато в тези увиснали рамене... Бесанд? Не, разбира се. Твърде едър беше. По-скоро някоя от горилите на Побойника...

Не можа да разпознае и гласовете — участниците шепнеха, но единият му звучеше досущ като привичното скимтене на Мен Фу. Думите обаче се различаваха добре.

— Виж, направихме всичко възможно, за да го разкараме! Вземи работата и дома на един човек, и той все ще осъзнае, че не е желан тук. Но този не иска да си тръгне!

Втори глас:

— Тогава е време за крайни мерки.

Скимтящият гласец:

— Това отива твърде далеч!

Отвратено сумтене:

— Страхливец! Аз ще го направя. Къде е той?

— Скрил се е в старата конюшня, в плевника. Направил си е нар, като дърто куче в дупка.

Чу се пъшкане, когато някой се надигна. Раздвижиха се крака. Боманц притисна корема си, отстъпи тихичко встрани и се скри в сенките. Огромна фигура пресече пътя. Светлината на кометата се лееше по острието в ръката на човека.

Антикварят се отдръпна в още по-далечна сянка и спря да помисли.

Какво означаваше всичко това? Най-вероятно убийство. Но чие? Защо? Кой се бе нанесъл в изоставената конюшня? Поклонниците и пътниците използваха празните сгради през цялото време... Кои бяха тези хора?

Хрумнаха му различни възможности, но той ги отхвърли като прекалено зловещи. Когато успя да се вземе в ръце, забърза към

разкопките.

Фенерът на Стенсил светеше, но момчето не се виждаше.

— Стенс? — Никакъв отговор. — Стенсил! Къде си?

Отново никакъв отговор. Почти паникьосан, Боманц извика:

— Стенсил!

— Ти ли си, тате?

— Къде си?

— Почивах си.

Антикварят въздъхна и седна. Синът му се появи след минутка, бършейки потта от челото си. Защо ли? Нощта беше студена.

— Стенсил, да не би Бесанд да си е променил намеренията? Видях го да тръгва тази сутрин, но преди малко чух някакви хора да планират убийство. Стори ми се, че него имат предвид!

— Убийство ли? Кой?

— Не знам. Един от тях май беше Мен Фу. Бяха трима или четирима. Той да не се е върнал?

— Не мисля. Да не си сънувал нещо, а? Какво правиш тук посреднощ, всъщност?

— Пак този кошмар. Не можах да заспя повече... И не си въобразявам — онези там се канеха да убият някого, защото не искал да си тръгне!

— Това е безсмислено, тате.

— Не ме е грижа...

Боманц се извърна. Чу странния шум отново. Някой с олюляване пристъпи в осветения кръг. Направи три крачки и падна.

— Бесанд! Това е Бесанд! Какво ти казах?!

На гърдите на бившия Наблюдател кървеше рана.

— Добре съм — промърмори. — Ще се оправя. Просто шок. Не е толкова зле, колкото изглежда!

— Какво стана?

— Опитаха се да ме убият. Нали ти казах, че Адът ще се стовари върху нас? Казах ти, че има някаква игра. В този рунд ги победих обаче! Вместо да очистят мен, аз убих убиеца им!

— Мислех, че си заминал. Видях те да тръгваш!

— Промених си намеренията. Не можах да си отида. Дал съм клетва, Бо! Взеха ми работата, но не и съвестта. Трябва да ги спра!

Боманц се спогледа със сина си.

Стенсил поклати глава.

— Тате, погледни ръката му!

Антикварят го послуша.

— Нищо не виждам!

— В това е въпросът. Амулетът му го няма...

— Предал си го, когато тръгна, нали?

— Не — отвърна Бесанд. — Изгубих го по време на схватката. Не успях да го намеря в тъмното! — и издаде странен звук.

— Тате, много зле е ранен! По-добре да ида до казармата!

— Стенс — изпъшка бившият Наблюдател, — не им казвай! Докарай ефрейтор Здравенияка.

— Добре — и младежът се разбърза.

Светлината на кометата изпълваше нощта с призраци. Могилните земи сякаш се гънеха и гърчеха, а сред храстите се оформяха и изчезваха сенки. Боманц потрепери и се опита да се самоубеди, че просто се е разиграло въображението му.

Зората настъпваше. Бесанд бе преодолял шока си и отпиваше от пратената от Жасмин супа. Ефрейтор Здравенияка дойде да докладва резултата от разследването си.

— Нищо не намерих, сър! Няма труп, няма амулет... Няма дори признаци от схватка. Все едно нищо не се е случило.

— Напълно съм сигурен, че не се опитах да се самоубия!

Боманц се замисли. Ако сам не чу конспираторите, би се усъмнил в Бесанд. Този човек беше напълно способен да имитира нападение заради свои цели.

— Вярвам ви, сър. Просто казвах какво съм намерил.

— Похабиха най-добрата си възможност. Сега сме предупредени. Стой нащрек!

— По-добре не забравяй кой е главния сега — обади се Боманц. — Не вкарвай хората в неприятности с новия им водач!

— Този пълен идиот! Добре де, прав си... Стори каквото можеш, Здравенияк! Но не се престаравай.

— Да, сър! — Ефрейторът си тръгна.

Стенсил се намеси:

— Тате, трябва да се връщаш вкъщи! Направо си посивял.

Боманц се изправи.

— Сега добре ли си? — попита.

— Ще се оправя! — Отвърна Бесанд. — Не се притеснявай за мен, слънцето изгря. Онези боклуци няма да опитат нов номер посред бял ден!

Не залагай на това, помисли си антикварят. Не и ако са последователи на Владичеството. Те скоро ще издигнат мрака...

Когато бившият Наблюдател не можеше да ги чуе, Стенсил заяви:

— Мислих си снощи, тате, преди да започне това. Умувах над нашия проблем с името и внезапно се сетих. Във Веслоград има стар камък — голям, с гравирани руни^[1] и пиктограми^[2]. Стоял е там цяла вечност. Никой не знае какво представлява или откъде се е появил. Никой не се интересува...

— Е?

— Нека ти покажа какво има на него... — Стенсил вдигна счупено клонче, разчисти от боклука един земен участък и започна да чертае. — Грубо нарисувана звезда с кръг на върха. Следват няколко реда руни, които никой не може да разчете. Не ги помня. После има картинки... — Той бързо драскаше в прахта.

— Доста е грозничко.

— Също като оригинала. Но виж, ето тук. Клечковидна фигура със счупен крак. Това тук... как мислиш — червей? Тук — човек, надвесен над животно. А тук има човек със светкавица. Виждаш ли? Хромия. Нощна сянка. Променливия. Приносителя на бури.

— Може би. А може би преувеличаваш.

Стенсил продължи да чертае.

— Добре. Ето така са изобразени на камъка. Четирите, които назовах. В същия ред като на картата ти. Виж сега. На празните ти места може би са Покорените, чиито гробове не сме идентифицирали... — Той почука по онова, което изглеждаше като просто кръгче, до него клечковидна фигура с наклонена глава и накрая зверска паст с кръгче в устата си.

— Разположението съвпада — призна Боманц.

— Е?

— Какво „е“?

— Нарочно се преструваш, тате! Кръгчето може би е нула и навярно е знакът за онзи, наречен Безликия или Безименния. А ето тук е Обесения. Това пък е Лунното куче или Лунния хищник...

— Ясно, Стенс. Просто не съм сигурен дали искам да... — и той разказа на сина си как е сънувал главата на вълка, захапваща луната.

— Виждаш ли? Съзнанието ти се опитва да ти го подсказе. Виж и провери доказателствата. Може би всичко съвпада!

— Не се налага да проверявам.

— Защо?

— Убеден съм. Съвпада.

— Тогава какъв е проблемът?

— Вече не съм сигурен дали искам да го направя.

— Тате, ако не го направиш ти, аз ще го сторя! Сериозно говоря. Нямам намерение да те оставя да захвърлиш тридесет и седем години труд. Какво се е променило всъщност? Отказа се от страхотно бъдеще, за да дойдеш тук. Не можеш просто да отпишеш всичко това!

— Свикнал съм с този живот. Нямам нищо против.

— Тате... Срегнах хора, които са те познавали навремето. Те до един твърдят, че си можел да станеш велик магьосник. Чудят се какво ли е станало с теб. Знаят, че си имал някакъв голям таен план и си хукнал да го осъществяваш. Мислят, че вече си мъртъв, понеже не са чули нищо за човек с твоя талант. Точно сега се питам дали не са прави!

Боманц въздъхна. Стенсил никога не би го разбрал. Не и без да остарее с надвиснала над врата примка.

— Сериозно го казвам, тате. Ще опитам сам!

— Не, няма. Нямах нито познанията, нито уменията. Аз ще го направя. Предполагам, че така е писано!

— Хайде да започваме!

— Не бъди толкова припрян. Това не ти е покана за чай! Може да се окаже опасно. Нуждая се от почивка и време да се настроя правилно. Трябва да събера оборудването си и да приготвя сцената!

— Тате...

— Стенсил, кой е специалистът? Кой ще върши работата?

— Ти, предполагам.

— Тогава си затвори устата и я дръж така. Бих могъл да опитам най-рано утре през нощта, и то ако предположим, че имената ме задоволят.

Стенсил изглеждаше наранен и нетърпелив.

— Закъде си се разбързал? Ти пък каква работа имаш?

— Аз просто... Мисля, че Побойника ще доведе Слава. Искях всичко да е приключило, когато тя пристигне!

Боманц вдигна отчаяно вежди.

— Хайде да се прибираме вкъщи. Уморен съм! — Погледна към Бесанд, който пък се взираше в Могилните земи. Направо гореше от целеустременост. — Дръж го далеч от мен!

— Той няма да се пречка много-много наоколо в близко време!

По-късно антикварят промърмори:

— Чудя се за какво ли е всичко това в крайна сметка? Наистина ли са Възкресители?

Стенсил отвърна:

— Възкресителите са мит, който групата на Бесанд използва, за да си намира работа.

Боманц си спомни някои от университетските си познати.

— Не бъди толкова сигурен!

Когато стигнаха до къщата, Стенс се завлече на горния етаж да огледа картата. Боманц си приготви лека нощна закуска. Преди да си легне, каза на Жасмин:

— Хвърляй по едно око на Стенс. Държи се странно!

— Странно ли? Как по-точно?

— Не знам. Просто странно. Много напъва за Могилните земи. Не му позволявай да намери оборудването ми. Може да се опита да отвори пътя сам!

— Няма да посмее!

— Надявам се. Все пак — наблюдавай го!

[1] Таен магически знак; надпис с особени букви от прави начупени линии. — Б.р. ↑

[2] Писмен белег или рисунка, която съответства на дума. — Б.р.
↑

15.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Чудака дочу, че Гаргата най-сетне се е прибирал и веднага хукна към къщата на стареца, който го приветства с прегръдка.

— Как си, хлапе?

— Мислехме, че си си отишъл мърцина!

Гаргата беше отсъствал цели осем месеца.

— Направих всичко възможно да се прибера. Но на практика вече не съществуват пътища...

— Знам. Полковникът помоли Покорените да ни носят припаси с килимчетата.

— И за това чух. Военното комендантство във Веслоград направо пропика газ, когато научи. Пратиха цял батальон да строи нов път. Вече са завършили около една трета. Стигнах дотук отчасти по него.

Чудака си наложи сериозно изражение.

— Наистина ли беше дъщеря ти?

— Не — отвърна Гаргата.

При заминаването си той обяви, че тръгва да се срещне с жена, която може да се окаже дъщеря му. Кълнеше се, че е дал спестяванията си на един човек, за да намери децата му и да ги доведе във Веслоград.

— Сигурно си разочарован.

Така си беше. Проучванията му не бяха донесли очакваните плодове. Липсваха твърде много ръкописи.

— Що за зима беше тази, Чудак?

— Лоша.

— И там, долу, беше ужасна. Притеснявах се за всички ви!

— Имахме, проблеми и с племената — това беше най-ужасното. Винаги можеш да си стоиш вътре и да хвърлиш още една цепеница в огъня. Но не ти остава храна, ако крадците се вмъкват в складовете ти...

— Предполагах, че може да се стигне дотам.

— Бдяхме над къщата ти. Нали се сецаш, разбиваха някои от празните...

— Благодаря!

Гаргата присви очи. Домът му бил ли е претършуван? Колко внимателно? Едно щателно претърсване като нищо би разкрило достатъчно доказателства за обесването му. Погледна през прозореца.

— Май ще вали.

— То напоследък само вали. Ако не е дъжд, ще е сняг. Миналата зима наваля дванадесет стъпки. Всички се притесниха. Какво му става на времето?

— Старците казват, че така се случвало след минаването на Великата комета. Няколко години поред зимите биват лоши. Там, във Веслоград, не застудя чак толкова, но имаше ужасно много сняг.

— И тук не беше кой знае колко студено. Просто валя така, че човек да не може да излезе. Направо да се побъркаш! Целите Могилни земи изглеждаха като огромно замръзнало езеро. Едва се различаваше къде се намира Великата могила.

— Хм? Трябва да си разопаковам багажа. Нали нямаш нищо против? Кажу ми всички, че съм се върнал. Почти разорен съм, нужда се от работа.

— Така и ще направя, Гарга!

Старецът проследи от прозореца как Чудака се прибира обратно в казармите на Стражата, като пое по насипа, издигнат след заминаването му. Бяха го построили заради калта отдолу, а и защото Полковник Сладкиша твърдо възнамеряваше да намира работа на хората си. Щом Чудака изчезна, Гаргата се качи на втория етаж.

Нищо не беше пипнато. Прекрасно! Надникна през прозореца към Могилните земи.

Само колко се бяха променили за няколко години! След още толкова човек нямаше да може да ги намери.

Той изсумтя и се вгледа в тях по-внимателно, после извади копринената карта от скривалището ѝ и отново погледна към Могилните земи. След известно време измъкна изпод ризата си петньосани с пот листи и ги разтвори. Носеше ги в пазвата си, откакто ги открадна от университета във Веслоград.

Късно следобед се изправи, навлече си палтото, взе бастуна, който използваше сега, и излезе навън. Без да обръща внимание на

лекия ръмеж, накуцвайки, заджапа през водата и калта, докато стигна до място, откъдето се виждаше великият Трагик.

Както винаги в последно време реката беше придошла. Руслото ѝ продължаваше да се променя. След малко Гаргата изруга, удари един стар дъб с бастуна си и ѝ обърна гръб.

Смрачаваше се все повече и повече и щеше да падне мрак, преди да се прибере у дома.

— Проклети усложнения! — промърмори. — Никога не съм предполагал, че така ще стане! Какво, по дяволите, ще правя сега?

Налагаше се да поеме сериозните рискове — да тръгне по онзи път, който най-много му се искаше да избегне. Истинската причина да замине за Веслоград беше именно вероятната необходимост да прибегне до него.

За пръв път от години той се зачуди дали играта си струва залозите.

Какъвто и път да избере, щеше да падне мрак, преди да се прибере.

16.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Ако се ядосаш и напуснеш в присъствието на Глезанка, пропускаш доста неща. Брестака, Едноокия, Гоблин, Масло... всички те обичат да се заяждат с мен и нямаха намерение да ме осветлят за събитията. Бяха накарали и останалите да им играят по свирката. Дори Ловеца, който като че ли ме харесваше и приказваше с мен повече, отколкото с всички останали взети заедно, не изтърва нито една думица. Така че, когато денят настъпи, се качих горе, напълно неосведомен.

Бях опаковал обичайното полево снаряжение. По традиция ние сме тежка пехота, макар че напоследък най-често яздим. Всички сме прекалено остарели, за да влачим по близо петдесет килограма снаряжение. Домъкнах моето до пещерата, която служеше за конюшня и смърдеше като прадядото на всички обори — и открих, че не са оседдали нито един кон. Добре де, имаше един — този на Глезанка.

Конярчето се ухили, когато го попитах какво става.

— Качвай се горе — отвърна то. — Сър!

— Аха? Проклети копелета. Играете си игрички с мен, така ли? Ще ви спипам! И най-добре ще е да започнете да си припомнят кой тук води Аналите! — ругах и мрънках по целия път през безлунния здрач, който витае във входа на тунела. Там открих останалите от братството, вече готови и с леко снаряжение. Мъжете носеха само оръжията си и по една торба сушена храна.

— Какво правиш, Знахар? — попита Едноокия с едва сдържан смях. — Струва ми се, че си помъкнал всичките си вещи. Да не си костенурка? Носиш си къщата на гърба, а?

И Брестака се включи:

— Не се местим, човече! Просто отиваме на малък набег!

— Вие сте отряд садисти, нали го знаете?

Излязох в мъжделивия здрач. На луната й оставаше половин час до залез. В далечината Покорените се рееха в нощта. Тези кучи синове

бяха твърдо решени да ни следят отблизо. Още по-наблизо се беше събрала цяла орда говорещи камъни. Изглеждаха точно като гробище наред пустинята — толкова много бяха. Имаше и сума ти ходещи дървета.

Въпреки че не духаше вятър, чувах ясно и подрънкването на листата на Старото бащинско дърво. Без съмнение, това означаваше нещо — някой от камъните би могъл да ми обясни, ако упорито не си затваряха устите както за себе си, така и за сродните си видове. Особено за Бащинското дърво. Повечето от тях дори не признаваха, че съществува.

— Най-добре разтовари багажа си, Знахар — обади се Лейтенанта. Той също нямаше намерение да ми дава обяснения.

— И ти ли тръгваш? — попитах, изненадан.

— Аха. Мърдай, нямаме много време. Оръжията и полевата аптечка ще ти бъдат достатъчни. Изчезвай!

По обратния път надолу срещнах Глезанка. Тя се усмихна и, колкото и да бях вбесен, не се сдържах и ѝ отвърнах. Не мога да съм ѝ ядосан дълго време. Познавам я от ей толчава, откакто Гарвана я спаси от мародерите на Хромия — по времето на кампанията в Защитника. Не мога да погледна тази жена, без да си спомня какво дете беше. Станал съм сантиментален и съм се размекнал.

Казват ми, че страдам от романтично изкривяване на представите. Почти съм склонен да се съглася, когато се вгледам в миналото. А и онези глупави истории, които писах за Господарката...

Когато се върнах в горния свят, луната беше на ръба на хоризонта. Сред братята се разнесе възбуден шепот. Глезанка беше с тях, яхнала впечатляващата си бяла кобила. Обикаляше наоколо и подаваше знаци на онези, които разбираха езика на пръстите. Над нас типичните за пипалата на вятърните китове петна луминесценция се рееха по-ниско, отколкото някога бях чувал. Като изключим, разбира се, страховитите разкази за умиращи от глад китове, които слизат да провлачат пипала по земята, изкоренявайки всяко растение и наgrabвайки всяко животно по пътя си.

— Хей! — подвикнах. — Най-добре внимавайте! Копелето се снижава!

Огромна сянка затъмняваше хиляди от звездите. И нарастваше. Около нея гъмжеше от скатове. Бяха големи и малки, и средни по

размер — повече, отколкото съм виждал досега.

Предупреждението ми беше посрещнато със смях. Вкиснат, се извърнах и се разходих между братята. Подпитвах ги за медицинските пакети, които се изискваше да носят по време на мисия. Бях в доста по-добро настроение, когато приключих — всички ги бяха сложили в багажа си.

Вятърният кит продължаваше да се снижава.

Луната изчезна. В същия миг и говорещите камъни се размърдаха. Секунди по-късно вътрешностите им засияха пред нас, от срещуположната на Покорените страна.

Глезанка препусна по пътеката, която бележеха. Когато подминаваше някой камък, светлината угасваше. Подозирам, че просто менхирът^[1] се местеше в края на редицата.

Нямах време да проверя. Брестака и Лейтенанта ни подкараха в собствената ни пътека от светлинки. Над нас нощта бе изпълнена с писъците и шумоленето на скатове, които се бореха за свободно пространство.

Вятърният кит се отпусна върху потока.

Боже Господи, колко голям беше! Огромен! И представа си нямах... Простираше се от корала над потока и двеста метра по-надолу. Беше поне четири или петстотин метра дълъг и широк поне седемдесет или сто метра.

Един от говорещите камъни се обади, така и не разбрах какво точно каза, но нашите тръгнаха решително напред.

След минута най-лошите ми подозрения се потвърдиха. Братята ни се катереха по хълбока на тварта и минаваха на гърба му, където по принцип гнездяха скатове.

Смрадта беше невероятна. Подобна гадост не бях подушвал досега, а и бе силна. Богата, би могло да се каже. Не точно неприятна миризма, но всепоглъщаща.

И на допир китът се оказа странен — не мъхест, а люспест и ръбест. Не беше точно хлъзгав, а по-скоро гъбест и мазен — досущ като препълнено черво, извадено на открито. Имаше предостатъчно места за хващане. Пръстите и обувките ни не го притесняваха.

Говорещият камък мърмореше и ръмжеше — подобно на стар главен сержант, — като едновременно издаваше заповеди и ни предаваше оплакванията на вятърния кит. Останах с впечатлението, че

китът по принцип обича да се оплаква. Не харесваше това, което му се случваше... но пък и на мен не ми допадаше, така че не го виня.

Върху гърба му имаше още няколко камъка, всички внимателно уравновесени. Когато пристигнах, един от тях ми каза да ида при друг от вида му. Той пък ме напъти да седна на около двадесет крачки от него. И последните ни братя се покатериха горе само след секунди.

Камъните изчезнаха.

Започнах да се чувствам странно. При първото полюляване предположих, че причината е в излитането на кита. Когато летях с Господарката или Ловеца на души и Приносителя на бури, стомахът ми постоянно се бунтуваше. Но сега ми прилошаваше по друг начин. Отне ми известно време да осъзная, че причината е липсата на привична сила — зануляването на Глезанка отслабваше. Бях прекарал в обхвата му толкова време, че ме бе пропило до мозъка на костите...

Какво точно се случваше с нас?

Ами, издигахме се. Усетих полъха на вятъра, а звездите заблестяха мощно. И после целият северен хоризонт внезапно пламна.

Скатовете атакуваха Покорените. Бяха цяло ято и нанесоха напълно изненадващ удар. Без съмнение враговете ни бяха усетили присъствието им, но знаеха, че тварите просто не действат по този начин...

О, по дяволите! — помислих си. — *Те ги гонят точно на пътя ни...*

И се ухилих. Не на нашия път, а към Глезанка и зануляването ѝ, които междувременно се бяха преместили там, където враговете не очакваха...

Докато ми хрумне тази мисъл, вече бях забелязал проблясъци на отслабващи заклинания, а видях и килимче да се залюлява и да залига в източна посока. Над него гъмжеше от скатове.

Може би Глезанка не беше толкова глупава, колкото предполагах. Тези Покорени можеха да бъдат... покорени в крайна сметка. Дори нищо друго да не станеше както е по план, поне щяхме да сме спечелили по точки.

Да, но какъв всъщност беше планът? Светкавиците осветяваха спътниците ми. Най-близо до мен се намираха Ловеца и Псето Жабоубиец. Куриерът ми се стори отегчен. Но кучето бе нащрек, както

не го бях виждал досега — седеше и съзерцаваше пейзажа. Иначе съм го виждал изправено само по време на храна.

Дишаше тежко, изплезило език. Ако беше човек, щях да се закълна, че се хилеше.

Вторият Покорен се опита да впечатли скатове с мощта си. Те обаче го надминаваха многократно по брой. Пък и под него се движеше Глезанка. Той внезапно влезе в зануляването и падна стремително. Ятото твари се понесе след него.

И двамата Покорени щяха да оцелеят при кацането. Само дето щяха да се озоват насред Равнината, която тази нощ бе готова да хапе. Шансът им да излязат оттам не беше много голям.

Вятърният кит вече се намираще на няколко хиляди стъпки височина и се движеше на север, набирайки скорост. Колко ли път имаше до края на Равнината откъм Ръждоград? Четиристотин километра, вероятно? Прекрасно. Може и да успеем да ги изминем преди зазоряване, но какво ще правим с онези шестдесет, които ни остават отвъд Равнината?

Ловеца подхвана, съвсем тихо отначало, стара песен, пята от поколения войници от северните области. Беше погребална песен, с която се приготвяш за смъртта. Изпълняваха я в памет на онези, които скоро ще загинат. Бях я чувал в Защитника, в бойния строй и от двете страни. Друг глас я поде. После още един и още един... Знаеха я може би петнадесетина от общо четиридесетте ни братя.

Вятърният кит се носеше на север. Далеч под нас Равнината на страха се таеше напълно невидима.

Започнах да се потя, макар че нависоко въздухът беше студен.

[1] Висок побит камък. — Б.пр. ↑

17.

РЪЖДОГРАД

Първото ми погрешно предположение беше, че Хромия ще си бъде вкъщи, когато се появим. Маневрите на Глезанка срещу Покорените премахнаха тази опасност. Трябваше да си спомня, че враговете ни могат да се свързват един с друг на големи разстояния — ум с ум. Хромия и Бенефиций минаха наблизко, докато се движехме на север.

— Залегни! — изписука Гоблин, когато се намирахме на стотина километра от края на Равнината. — Покорен! Никой да не мърда!

Както винаги, старият Знахар се сметна за изключение от правилото — заради Аналите, естествено. Припълзях близо до ръба на гърба на чудовището и надникнах навън в нощта. Далеч под нас две сенки се носеха в посоката, откъдето идвахме ние. Щом ни подминаха, си получих конското и от Брестака, и от Лейтенанта, Гоблин, Едноокия и всички останали, които не пропуснаха да си гризнат късче от мен. Настаних се обратно до Ловеца, който просто се ухили и вдигна рамене.

Той се оживи още повече, когато приближихме действието.

Второто ми погрешно предположение беше, че вятърният кит ще ни остави в края на Равнината. Пак се изправих, щом приближихме, като не обръщах внимание на гадните забележки, които ми се отправяха. Но китът не се спусна надолу — нито тогава, нито още доста време. Започнах да дрънкам глупости, когато заех мястото си до Ловеца.

Той тъкмо беше отворил досега загадъчната си кутия. В нея се намираше малък арсенал. Провери оръжията си и един нож с дълго острие не го задоволи, така че започна да го търка с точилен камък.

Колко ли пъти Гарвана бе правил същото през кратката година, която прекара с Отряда?

Спускането на кита беше внезапно. Брестака и Лейтенанта минаха между нас, като ни подканваха да слизаме по-бързо. Сержантът

сподели нарежданията си:

— Дръж се до мен, Знахар! Ти също, Ловец! Едноок, да чувстваш нещо там долу?

— Нищичко. Гоблин вече е наложил заклинанието си за сън и стражата им ще хърка здраво, когато се приземим.

— Е, ако не хърка, ще е вдигнала тревога — промърморих. Проклятие, не съм ли черногледец^[1], а?

Кацнахме без никакви проблеми. Братята ни се спуснаха по хълбока на вятърния кит. Разпръснаха се, сякаш този район е бил вече подложен на разузнаване. Може и тъй да е станало, докато съм се цупил на Глезанка.

Нямах какво друго да правя, освен да следвам указанията на Брестака.

Началото на нашите занятия ми напомни за друго едно нападение над казарми — много отдавна, на юг от Морето на изтезанията, когато се записахме на служба при Господарката. Тогава изклахме Градските кохорти на Берил, един от Градовете на скъпоценните камъни, докато нашите магьосници ги държаха унесени...

Не е работа, на която се наслаждавам, честно казано. Повечето от войниците бяха просто хлапета, записали се в армията, защото искаха да вършат нещо смислено. Но ни бяха врагове, а и ние целяхме да оставим величествена следа от присъствието си. Вероятно повеличествена, отколкото според мен Глезанка би наредила или би замислила изобщо.

Небето започваше да изсветлява. Не оцеля нито един от целия гарнизон, като изключим може би няколко дезертъори, измъкнали се за през нощта. Навън, пред главния вход на казармите, които се намираха доста далеч от землището на Ръждоград, Брестака и Лейтенанта безмилостно раздаваха команди: *Бързо, бързо. Има още работа! Този отряд да разбие колоната на Покорения. Онзи отряд да нахлуе в щаба на поделението. Другият да събере материал за подпалване на казармените постройки. Друг един пък да претърси щаба на Хромия за документи. Бързо, бързо! Трябва да се махнем, преди Покорения да се върнат. Глезанка не може да им отвлича вниманието непрестанно.*

Някой се издъни. Естествено — винаги става така. Подпалиха една от казармите по-рано от предвиденото и се вдигна дим.

А както скоро научихме, в самия град беше базирано още едно поделение. За минути ескадрон на коне галопираше към нас и последва втора поредна издънка — портите не бяха обезопасени.

Почти без предупреждение конницата нахлу между нас.

Крещяха мъже. Дрънчаха оръжия. Летяха стрели. Конете цвилеха. Хората на Господарката се измъкнаха, намалели наполовина.

Сега Брестака и Лейтенанта със сигурност се разбързаха — тези момчета отиваха да повикат помощ.

Само че докато ние помитахме имперските войници, вятърният кит излетя. Сигурно половин дузина от нашите успяха да се покатерят на гърба му. Той се издигна, колкото да не задира покривите и се насочи на юг. Светлината не беше още достатъчно силна, за да издаде присъствието му.

Можете да си представите какви ругатни и крясъци отнесе. Дори Псето Жабоубиец намери енергия да заръмжи. Аз отстъпих, за да се предпазя, ударих си задника в едно подпорно перило и седнах там, клатейки глава. Малцина от нашите пуснаха стрели след чудовището, но то не ги забеляза.

Ловеца се облегна на перилото до мен. Аз изсумтах:

— Човек не би си и помислил, че толкова голяма твар може да се окаже страхливец!

Исках да кажа, че един вятърен кит спокойно би разрушил цял град.

— Не приписвай мотиви на същество, което не разбираш. Почакай да видиш какви причини си има!

— Какво?

— Не причини... не знам точната дума! — Напомняше ми за четиригодишно дете, което се мъчи да обясни труден термин. — Намира се далеч от познатите му земи, отвъд границите, които враговете му вярват, че може да премине. Бяга от страх, че ще го видят и тайната ще бъде издадена. Никога не си е имал работа с хората. Как да си спомни за тях в толкова отчаян миг?

Вероятно беше прав. Но в момента повече се интересувах от него самия, отколкото от теорията му, върху която щях да разсъждавам след

като се успокоя. Въпросът е, че той се изказа така, сякаш идеята му е голяма и невероятно трудна за преглъщане хапка.

Чудех се какъв е той всъщност. Понякога го мислех за малоумен или умствено ограничен, но дали беше така в действителност? Дали действията му, които така ми напомняха за Гарвана, са плод на личност, а не на простота?

Лейтенанта се изправи на парадния площад и сложи ръце на бедрата си, загледан след вятърния кит, който ни изоставяше в ръцете на врага. След около минута се провикна:

— Офицерите при мен! — и, след като се събрахме, поде: — Загазили сме. Както го виждам, остава ни едничката надежда, че голямото копеле ще се свърже с говорещите камъни, когато се върне. И те ще решат, че си струва да ни спасяват. Така че нашата задача е да удържим тук до падането на нощта. И да се надяваме!

Едноокия издаде подигравателен звук.

— Мен ако питаш, най-добре да си отърваваме кожата!

— Така ли? И да оставим имперските войници да ни проследят? Колко далеч от къщи се намираме? Смяташ ли, че ще успеем да се измъкнем, след като Хромия и другарчетата му ни дишат във врата?

— Те и тук ще ни дишат във врата.

— Вероятно. А може би там ще им намерят работа за вършене. Най-малкото, ако сме тук, нашите ще знаят къде да ни намерят. Брестак, огледай стените! Виж дали е възможно да ги удържим. Гоблин, Мълчалив, погрижете се да угасят пламъците. Останалите се заемете да прегледате ръкописите на Покорения. Брестак! Постави стража! Едноок! Твоята задача е да измислиш как да привлечем помощ от Ръждоград! Знахар, помогни му. Знаеш с кого разполагаме тук. Хайде, мърдайте!

Добър човек е нашият Лейтенант. Успява да остане хладнокръвен, когато, също като всички нас, единственото му желание е да търчи в кръг и да пици.

Всъщност няхаме шанс — крайт ни бе настъпил. Дори ако успеехме да удържим войниците от града, оставаха Бенефиций и Хромия. Срещу тях тримата ни магьосници не бяха от голяма полза. Лейтенанта също го знаеше, защото не ги накара да сберат глави и да замислят някоя изненада.

Не успяхме да овладеем пожара. Казармите просто трябваше да догорят докрай. Докато се грижех за двамината ранени, останалите успяха да превърнат военното ограждение във възможно най-добре защитима от тридесет души територия. След като приключих с лечителството, отидох да прегледам събраните от Хромия ръкописи. Не намерих нищо от особена важност за момента.

— Около стотина души идват откъм Ръждоград! — провикна се някой.

Лейтенанта отрязва:

— Престорете се, че ограждението е изоставено!

Нашите се разпръснаха.

Покатерих се на стената, за да хвърля бърз поглед към рехавите гори на север от нас. Едноокия беше някъде там и се промъкваше към града с надеждата да се свърже с приятелчетата на Въжаря.

Дори и след като е бил три пъти сриван при големите обсади и окупиран с години, Ръждоград си оставаше непоклатим в омразата си срещу Господарката.

Имперските войници бяха предпазливи. Пратиха разузнавачи около стената, после неколцина се помотаха наблизко, за да привлекат стрелбата. Едва след час предпазливи маневри, противниците ни се втурнаха към полуотворената порта.

Лейтенанта остави около петнадесет да влязат вътре, преди да пусне решетката. Нашествениците паднаха под порой от стрели. След това се хвърлихме на стените и обстреляхме и онези, които обикаляха отвън.

Паднаха още дузина, а останалите се оттеглиха извън стрелковия обсег. Там продължиха да обикалят, да се съветват и да се опитват да вземат решение за следващия си ход.

Ловеца остана наблизко почти през цялото време. Видях го да пуска само четири стрели, всяка от които се заби право в гърдите на някой войник. Може и да не беше голям умник, но определено умееше да борави с лъка.

— Ако са достатъчно умни — казах му, — ще построят защитна линия и ще чакат Хромия. Няма смисъл да падат ранени, след като той може да се справи с нас!

Ловеца изсумтя. Псето Жабоубиец отвори едното си око и дълбоко в гърлото му заклокочи ръмжене. Малко по-нататък Гоблин и

Мълчаливия бяха опрели глави, като се редуваха да надничат навън. Предположих, че обмислят бойни планове.

Ловеца се изправи и отново изсумтя. И аз се надигнах. Гледката не беше окуражителна — откъм Ръждоград идваха още имперски войници. Стотици бяха.

В течение на час не се случи нищо повече, освен че продължиха да прииждат и ни обградиха.

Гоблин и Мълчаливия развихриха магьосническите си умения. Този път създадоха облак от молци. Не можех да оценя замисъла им — молците просто се събраха около тях двамата. Когато наброиха към хиляда, отлетяха.

След време отвън се разнесоха силни писъци. Когато затихнаха, се покатерих горе и попитах мрачния Гоблин:

— Какво стана?

— Сблъскахме се с някой с капка талант — отвърна той. — Добър почти колкото нас!

— Загазили ли сме?

— Да сме загазили? Ние? Уредихме въпроса, Знахар. Хванахме ги в крачка. Те просто още не го знаят.

— Искях да кажа...

— Той няма да отвърне на удара, не иска да се издава. Ние тук сме двама, а той е самичък!

Имперските войници бяха започнали да сглобяват стрелкови машини. А ограждението не беше строено, за да издържа на обстрел.

Времето се точеше, слънцето се изкачваше в небето, а и ние току гледахме нагоре. Кога ли съдбата ще ни се стовари на главите, яхнала килимче?

Очевидно войниците не искаха да нападнат незабавно и Лейтенанта накара неколцина от нас да съберем оборудването си на парадния площад, за да сме готови да се качим на вятърния кит. Все едно дали вярваше в това или не, настоя, че ще бъдем евакуирани след залез. Не искаше и да обмисля възможността Покорените да пристигнат първи.

Така удържа духа ни висок.

Първият снаряд падна около час след обяд. Кълбо от огън се стовари на дузина крачки от стената. Още едно се понесе след него. То пък падна на парадния плац, където засъска и запряска.

— Смятат да ни изпепелят — промърморих на Ловеца.

Падна трети снаряд. Той пламна весело, но на плаца беше безвреден.

Изпънало докрай задните си крака, Псето Жабоубиец стоеше до стопанина си и заедно се взираха над стената. След малко Ловеца седна, отвори дървената си кутия и извади половин дузина свръхдълги стрели. Отново се изправи, обърна се към стрелковите машини на врага и положи стрела на лъка си.

Разстоянието бе голямо, но дори и с моя лък можех да стигна дотам. Само че и цял ден да опъвам тетивата, пак не бих могъл да улуча.

Ловеца потъна в съсредоточена концентрация, подобна на транс. Вдигна и огъна лъка си, кажи-речи, на две около стрелата. Отпусна тетивата.

По склона се разнесе писък и стрелците отсреща се събраха около един от техните.

Ловеца пускаше стрелите плавно и бързо. Предполагам, че във въздуха едновременно се носеха по четири. Всяка улучи мишената си. После отново седна.

— Това беше!

— Какво „това“?

— Нямам повече такива стрели.

— Може да е достатъчно да ги обезкуражи...

Така и беше. Поне за известно време — колкото противниците ни да се оттеглят назад и да вдигнат няколко защитни мантилети^[2]. И пак ни обсипаха със снаряди. Един от тях улучи сграда — страхотна жегалъхаше оттам!

Лейтенанта обикаляше неспокойно по стената. Присъединих се към мълчаливата му молитва имперските войници да не се изнервят и да не решат да ни нападнат. Нямаше начин да ги спрем.

[1] На английски името на Знахаря — *Croaker* — означава също „зловещо грачеща птица“ и „песимист“. — Б.пр. ↑

[2] Подвижни заслони. — Б.пр. ↑

18. ОБСАДА

Слънцето залязваше, а ние все още бяхме живи. Откъм Равнината засега не се бе появил устремен към нас Покорен, яхнал килимчето си. Започвахме да вярваме, че може би имаме шанс.

Нещо затрополи по вратата — яростен, силен трясък, сякаш самата орис чукаше на портите. Едноокия изрева:

— Пуснете ме вътре, проклети да сте!

Някой слезе долу и му отвори. Той се качи на бойните кули.

— Е? — поиска да знае Гоблин.

— Не знам. Имперските войници са прекалено много, а Бунтовниците — недостатъчно на брой, та предпочетоха да обсъдят предложението ни.

— А ти как мина? — полюбопитствах.

— Пеша — отрязва той и после малко по-благосклонно обясни: — Професионална тайна, Знахар!

Магия, естествено.

Лейтенанта поспря да изслуша доклада на Едноокия и продължи неспокойните си обиколки. Аз следях войниците отвъд стената — забелязваха се признаци, че губят търпение.

Едноокия очевидно споделяше подозренията ми и ги подкрепи. С Гоблин и Мълчаливия отново се заеха с кроеж на планове.

Не съм сигурен какво точно направиха. Не бяха молци, но резултатът беше сходен. Разнесоха се писъци, които бързо заглъхнаха. Само че сега разполагахме с трима страховити магове, които да разровят кошера. И третият от групата издири имперския човек, който задушаваше заклинанието.

Към града хукна мъж, целият в пламъци. Гоблин и Едноокия се разкрещяха триумфално. Нямаше и две минути и една от обсадните машини избухна в огън. После още една. Следях внимателно магьосниците ни.

Мълчаливия остана напълно съсредоточен, но другите двама се превъзнасяха и си прекарваха страхотно. Боях се да не преминат границата и имперските войници да атакуват, водени само от надеждата да ги победят.

Е, нападнаха, но по-късно от очакванията ми. Изчакаха падането на мрака, пък и бяха далеч по-предпазливи, отколкото ситуацията изискваше.

Междувременно над срутените стени на Ръждоград забълва дим. Мисията на Едноокия бе успяла — тайните ни привърженици предприеха опит за отвлечение на вниманието. Част от войниците се изтеглиха и побързаха да се приберат, за да овладеят положението.

Когато изгряха звездите, казах на Ловеца:

— Предполагам, че скоро ще разберем дали Лейтенанта е бил прав!

Той ме изглежда озадачено.

Имперските рогове затръбиха и отрядите поеха към стената. Двамата стояхме с ръковете в ръка, търсейки мишени — не беше лесна задача в мрака, макар над нас да сияеше нацърбената луна. И внезапно той ме попита:

— Как изглежда Тя, Знахар?

— Какво? За кого говориш? — Пуснах една стрела.

— Господарката. Казват, че си Я виждал.

— Ахъ. Преди много години.

— Е? Как изглежда? — Той също пусна стрела.

В отговор на звъна на тетивата му се разнесе писък. Ловеца ми се стори абсолютно спокоен — сякаш не съзнаваше, че след минути може да е мъртъв. Подобни неща ми лаят по нервите.

— Горещо-долу както очакваш — отговорих му. Какво бих могъл да му кажа? Връзката ми с Нея вече се бе превърнала в бледи спомени. — Твърда като камък, но прекрасна като богиня...

Отговорът не го задоволи. Никога не задоволява питащите, но е най-добрият, на който съм способен.

— Как точно изглежда Тя?

— Представа си нямам, Ловец! Бях изплашен до смърт, а и Тя извъртя някак нещата... Видях млада, прекрасна жена. Само дето подобни се срещат под път и над път.

Лъкът му звънна и отново му отвърна писък. Той сви рамене.

— Просто се чудех! — и започна да пуска стрелите една след друга.

Войниците вече бяха близо.

Кълна се, не пропусна нито веднъж. И аз стрелях, когато видях нещо, но... Той имаше зрение на бухал, а аз различавах само сенки сред сенките.

Гоблин, Едноокия и Мълчаливия правеха всичко, на което са способни. Магиите им шареха бойното поле с краткотрайни проблясъци и писъци. Но и цялата им дарба не стигаше. Стълби опряха в стените. Повечето бяха обръщани веднага, но нападателите нахлуваха с дузини. Следваха ги други, още по-многобройни. Пръсках стрели в мрака — почти наслуки — и колкото се може по-бързо, след което извадих меча си.

И останалите сред братята ни сториха същото.

Лейтенанта се провикна:

— Тук е!

Хвърлих поглед към звездите. Да! Огромна сянка се беше появила над главите ни и се спускаше. Лейтенанта се оказа прав в предположението си.

Сега трябваше само да се качим на гърба на кита.

Някои от по-младите хукнаха към парадния плац. Отстъплението им не се забави нито от проклятията на Лейтенанта, нито пък от ръмженето и заплахите на Брестака, така че предводителят ни нареди и на останалите да ги последват.

Гоблин и Едноокия пуснаха нещо отвратително. В първия момент си помислих, че са призовали някой жесток демон. Изглеждаше повече от кошмарно и със сигурност спря атаката на имперските войски. Но, както и по-голямата част от магиите им, беше просто илюзия, не материална твар. Врагът скоро се усети, но вече си бяхме спечелили нужното време. Нашите стигнаха плаца, преди войниците да се вземат в ръце. Отвъд стената се разнесоха триумфални викове — противниците със сигурност ни бяха хванали натясно.

Стигнах до вятърния кит, още щом той кацна. Мълчаливия сграбчи ръката ми, когато тръгнах да се катеря по него. Посочи ми вързопите с ръкописите, които бяхме събрали от казармите.

— О, проклятие! Няма време!

По време на моментното ми колебание нашите не спряха да се изкачват покрай мен. Накрая метнах меч и лъка си и започнах да прехвърлям вързопите на Мълчаливия, който пък ги подаваше на някой друг по-нагоре.

Глутница имперски войници се хвърли към нас. Посегнах към захвърления си меч, но не можах да го достигна навреме и си помислих: „О, мамка му, не тук!“.

Ловеца пристъпи между мен и нападателите. Острието му беше като извадено от легендите. Уби трима за време колкото да примигнеш и рани още двама, преди враговете ни да решат, че са се сблъскали с някаква свръхестествена сила. Той пое в атака, макар че все още го превъзхождаха по брой. Досега не бях виждал меч да се използва с такова умение, стил, пестеливост на движенията и грация. Беше като част от него, продължение на тялото му. Нищо не би могло да му устои. Точно в този миг бях готов да повярвам в старите легенди за магически остриета.

Мълчаливия ме сбута и ми подаде знак:

Стига си зяпал и се размърдай!

Хвърлих последните два вързопа и се покатерих на кита.

Войниците, с които се биеше Ловеца, получиха подкрепление и го принудиха да отстъпи. Отгоре някой започна да пуска стрели. Но не мислех, че странният куриер ще успее... Ритнах един войник, който му беше минал зад гърба. Друг застана на мястото му и скочи към мен...

Псето Жабоубиец изникна от нищото. Сключи челюсти върху гърлото на нападателя ми. Мъжът избълбука така, сякаш стоманен капан щракна около врата му. Умря за секунди.

Псето Жабоубиец отскочи. Изкатерих още няколко стъпки, все още опитвайки се да пазя гърба на Ловеца. Той посегна нагоре, хванах го за ръката и го дръпнах.

Сред враговете ни се разнесоха ужасни крясъци и писъци. Беше твърде тъмно, за да се види защо, но предположих, че тримата ни магьосници също не ядат даром хляба си.

Ловеца се изстреля покрай мен, хвана се здраво и ми помогна да се кача. Издрапах още няколко крачки и сведох очи.

Земята вече бе на петнадесет стъпки под нас. Вятърният кит се издигаше стремително и имперските войници го зяпаха изумено. Постарах се по-бързо да се добера до гърба му.

Погледнах отново надолу едва когато някой ме издърпа на безопасно място. Пожарите в Ръждоград горяха под нас. На около петдесетина метра отдолу, по-точно, защото бързо набирахме височина. Нищо чудно, че ръцете ми бяха замръзнали.

Но не студът бе причината да се просна разтреперан на гърба на кита. След като ми мина, попитах:

— Има ли ранени? Къде ми е лечителската чанта?

Къде, почудих се, са *Покорените*? Как измина денят, без да ни посети старият ни обичан враг Хромия?

По пътя към къщи долових повече подробности, отколкото по пътя на север. Чувствах живота под мен, бълбукането и мърморенето в тялото на чудовището. Забелязах недорасли скатове, които надничаха от гнездата си сред израстъците, покриващи участъци от гърба на въздушния ни кон. И видях Равнината в различна светлина, когато луната изгря и я освети.

Беше все едно различен свят, забулен и кристален понякога, ярко засиял друг път, бляскав и искрящ на места. На запад се ширеха езерца като от лава.

Отвъд тях хоризонта осветяваха проблясъците и криволиците на бурята на промяната. Предполагам, че преминавахме през края на фронта ѝ. По-късно, по-навътре в Равнината, пустинята доби по-обичаен вид.

Не пътувахме със страхливия кит. Този тук беше по-малък и миришеше по-слабо. Беше и по-жизнен между другото, и не толкова колеблив в движенията си.

На около четиридесет километра от дома Гоблин изписука:

— Покорени!

Всички се проснахме по корем, а китът се заиздига. Надникнах покрай хълбока му.

Покорени, така си беше, но не се интересуваха от нас. Там долу искряха безброй светкавици, разнасяха се тътнежи, горяха цели участъци от пустинята. Видях да се движат дългите, зловещи сенки на ходещите дървета, а на фона на светлината да се стрелкат силуетите на скатове. Самите Покорени крачеха пеша, като изключим един отчаян смелчага, който в полет се сражаваше със скатове. Но това не беше Хромия. Бих разпознал петносаните му кафяви дрехи дори от такова разстояние.

Шепота, тя трябваше да е. Опитваше се да изпроводи останалите извън вражеската територия. Страхотно. Щяха да си имат занимание за дни напред!

Вятърният кит започна да се спуска. (В името на тези Анали ми се ще това да се бе случило през деня, за да мога да запиша някакви подробности). Скоро се приземи и един говорещ камък подвижна:

— Слизайте! Бързо!

Слизането беше по-проблематично от качването. Ранените усещаха болката и осъзнаваха, че са пострадали, а и до един бяхме уморени и схванати. Ловеца пък въобще не помръдваше.

Беше изпаднал в кататония^[1]. Нищо не стигаше до него. Просто си седеше там и се взираше в нищото.

— Какво, по дяволите?... — изръмжа Брестака. — Какво му има?

— Представа си нямам. Може би са го улучили...

Бях озадачен. И се озадачих още повече, когато го замъкнахме на светло и можах да го огледам, физически му нямаше нищо. Беше минал през битката без да получи и едно охлузване!

Глезанка излезе навън и подаде знак:

Ти беше прав, Знахар! Съжалявам! Мислех си, че ударът ще е толкова дързък, че ще вдигне на крак целия свят! — и попита Брестака. — *Колцина изгубихме?*

— Четирима. Не знам дали бяха убити или просто не сме ги прибрали... — Той сведе засрамено поглед.

Черният отряд не изоставя братята си.

— Псето Жабоубиец — обади се Ловеца. — Забравихме Псето Жабоубиец!

Едноокия се изказа с пренебрежение за помияра и куриерът се надигна гневно. Не беше измъкнал от битката нищо друго, освен меча си. Великолепната му кутия и арсеналът бяха останали в Ръждоград заедно с мелеза му.

— Стига сега! — отрязва Лейтенанта. — Престанете! Едноок, слизай долу! Знахар, дръж този човек под око! И питай Глезанка дали момчетата, които избягаха с кита онзи ден, са успели да се измъкнат.

Двамата с Брестака отидохме при нея.

Отговорът ѝ не беше задоволителен. По сведения на говорещите камъни големият и плашлив вятърен кит ги захвърлил на близо двеста

километра северно. Поне се беше спуснал ниско, преди да ги отърси от гърба си.

Така че се прибираха пешком. Говорещите камъни обещаха да ги защитават от естествените врагове в Равнината.

Всички се спуснахме в Дупката в кисело настроение. Най-добрият начин да подпалиш искрата е един провал.

Провалът, разбира се, е относително нещо. Щетите, нанесени от нас, бяха значителни. Последствията щяха да имат отглас още дълго време. Покорените бяха зле разтърсени. Отмъкнахме толкова много документи, че това със сигурност щеше да доведе до промени в плановете им за стратегията. Но все пак мисията ни не беше задоволителна. Сега Покорените знаеха, че вятърните китове са способни да излизат извън традиционните граници. Знаеха също, че разполагаме с повече ресурси, отколкото бяха предполагали.

Общовалидно правило в хазартните игри е, че не бива да си показваш всичките карти до последния залог.

Помотах се наоколо и намерих отмъкнатите документи. Занесох ги в покоите си. Нямах особено желание да участвам в „погребалния отчет“ в заседателната зала. Щеше да е отвратително съвещание, дори ако всички са на едно мнение.

Свалих си оръжията, запалих лампата, взех един от вързопите с ръкописи и го разопаковах върху работната си маса. Там ме очакваше и поредният пакет от запада.

[1] Вцепенение, подобно на кома. — Б.пр. ↑

19.

ЛЕГЕНДА ЗА БОМАНЦ

ЗНАХАРЯ:

В сънищата си Боманц крачеше с жена, която не успяваше да го накара да разбере словата ѝ. Зелената пътека на обещанията минаваше покрай поглъщащи луната кучета, бесилки с увиснали на тях мъже и покрай стражи без лица. През процепи в листата той зърна разрязалата небето комета.

Не спеше добре. Щом затвореше очи, сънят неизменно го очакваше. Нямаше представа защо не може да заспи наистина дълбоко. Както често става при кошмарите, винаги се носеше на повърхността.

По-голямата част от символиката беше очевидна и той отказваше да повярва на повечето от предзнаменованията.

Нощта вече беше паднала, когато Жасмин донесе чай и попита:

— Смяташ да стоиш тук цялата седмица ли?

— Може и да смятам.

— И кога ще спиш?

— Вероятно ще си легна доста късно. Възнамерявам да поработя в магазина. С какво се занимава Стенс?

— Дремна малко, излезе и донесе един товар от разкопките. После се помота в магазина, яде и тръгна обратно, след като някой му обади, че Мен Фу бил там отново.

— А Бесанд?

— Целият град за това говори. Новият Наблюдател е бесен, понеже бившият не си е тръгнал. Казва, че няма и пръста да си мръдне. Стражата го нарича „конски задник“ и не иска да се подчинява на заповедите му. Така че горкият побеснява все повече и повече...

— Току-виж научи нещо полезно. Благодаря за чая! Какво има за ядене?

— Остатъци от пилето. Обслужи се сам. Аз си лягам!

Мърморейки, Боманц изяде студените, мазни пилешки крилца, като ги преглъщаше с топла бира. Доста мислеше върху съня си, язвата му пак се обаждаше, а и главата започваше да го боли.

— Ето пак се повтаря... — промърмори той и се помъкна към горния етаж.

Прекара няколко часа, преглеждайки ритуалите, които щеше да използва, за да напусне собственото си тяло и да проникне през опасностите на Могилните земи... Дали драконът ще се окаже проблем? Според указанията е бил предназначен да спира физически натрапници. Но най-сетне заяви:

— Ще стане. Стига, разбира се, последната могила да е на Лунното куче!

Въздъхна, облегна се на стола и затвори очи.

Сънят започна незабавно. И някъде в средата му той се озова изправен срещу зелени змийски очи. Мъдри, жестоки и подигравателни очи. Стреснат, се събуди.

— Татко, тук ли си?

— Аха. Качвай се!

Стенсил се намърда в стаята. Изглеждаше ужасно.

— Какво е станало?

— Могилните земи... Призраците крачат!

— Така правят, когато кометата се приближи. Но не очаквах да започне толкова рано. Сигурно този път е много силна, което обаче не е причина да се стряскаш!

— Не е заради това, очаквах го и мога да се справя. Не. Заради Бесанд и Мен Фу е.

— Какво за тях?

— Ами, Мен Фу се опита да влезе в Могилните земи с амулета на Стражата.

— Прав бях значи! Това малко... Продължавай!

— Той беше на разкопките, носеше амулета и изглеждаше изплашен до смърт. Видях ме да идвам и хукна по склона. Когато стигна там, където навремето е бил ровът, Бесанд изникна от нищото. Крещеше и размахваше меч. Мен Фу побягна отново. Наблюд... бившият Наблюдател се затича наравно с него. Там е доста светло, но им изгубих следата, когато заобиколиха могилата на Оплаквача.

Бесанд сигурно го е хванал, защото ги чух да крещят и да се търкалят в храстите. После започнаха писъците...

Стенсил млъкна. Боманц търпеливо го изчака да продължи.

— Не знам как да го опиша, тате! Никога не съм чувал такива звуци, а призраците се струпаха на могилата на Оплаквача. Доста време продължи. После писъците започнаха да се приближават...

Синът му, заключи антикварят, беше много стреснат. Държеше се като човек, видял изтръгнати от корен основните си вярвания. Странно.

— Продължавай!

— Видях Бесанд. Носеше амулета, но той не му помогна. Не успя да мине през рова. Изгърва го и призраците му се нахвърлиха. Мъртъв е, тате! Стражата вече е там до последния човек... но нищо не могат да направят, само зяпат. Наблюдателят не им е дал амулети, така че да го приберат...

Боманц скръсти ръце на масата и се взря в дланите си.

— Значи сега разполагаме с двама мъртъвци. Трима, като броим онзи от снощи. Колко ли ще имаме до утре вечер? Ще ми се наложи ли да се сблъскам с цял отряд нови призраци?

— Утре през нощта ли смяташ да го направиш?

— Точно така. След като Бесанд вече го няма, няма и причина да отлагаме. Или има?

— Тате... може би не бива. Може би познанията за тях трябва да си останат заровени в земята...

— Какво става? Синът ми преповтаря собствените ми колебания?

— Тате, нека не се караме! Май бях прекалено настоятелен, а сгреших. Знаеш за Могилните земи повече от мен!

Боманц се взря в Стенсил. Заяви доста по-гордо, отколкото се чувстваше:

— Ще го направя. Време е да премахнем съмненията и да се захванем за работа. Ето го списъка. Виж дали има изисквания, които да съм пропуснал!

— Тате...

— Не спори с мен, синко!

Беше му отнело цяла вечер да свали маската на мизерния Боманц и да извади на повърхността магьосника, когото бе скрил тъй отдавна

и толкова умело. Но сега бе облякъл мантията му.

Отиде до полицата, където стояха няколко привидно незабележителни предмета. Крачеше по-изправен от обикновено, движеше се по-пестеливо и по-бързо. Започна да струпва вещите на масата.

— Когато се върнеш във Веслоград, кажи на старите ми съученици какво е станало с мен! — и се усмихна загадъчно.

Спомняше си неколцина, които биха се разтреперили дори сега, ако разберат, че е седял на коляното на Господарката. Той никога не забравяше и не прощаваше. А те го познаваха прекрасно.

Бледността на Стенсил бе отминала. Сега изглеждаше несигурен. Баща му не бе показвал истинското си лице още отпреди раждането му и той никога не го беше виждал такъв.

— Смяташ да отидеш там ли, тате?

— Ти донесе най-важните новини: Бесанд е мъртъв, Мен Фу — също. Стражата няма да има време за нас.

— Но... Мислех си, че той ти е приятел!

— Бесанд ли? Той нямаше приятели. Имаше само мисия... Какво зяпаш?

— Мисия ли?

— Може би. Та нали нещо го задържаше тук? Сега занеси всичко това долу, ще го направим в магазина.

— Къде да ги сложа?

— Няма значение. Бесанд единствен можеше да ги различи от безполезните дреболии.

Стенсил излезе. По-късно Боманц изпълни серия умствени упражнения и се запита какво ли е станало с хлапето. Синът му така и не се върна горе. Накрая сви рамене и продължи заниманието си.

Усмихна се. Бе готов и щеше да се окаже просто.

Градът беше в паника. Стражата се опитала да убие новия Наблюдател, който останал толкова изумен и ужасен от развоя на събитията, че се заключил в щаба си. Изобилстваше от налудничави слухове.

Боманц крачеше през града с такова спокойно величие, че стряскаше хората, които го познаваха от години. Отиде до ръба на

Могилните земи и огледа дълговечния си противник. Бесанд лежеше, където беше паднал, и по него се трупаха мухи. Антикварят хвърли шепа пръст и насекомите се пръснаха. Той кимна замислено. Амулетът на Стражата отново беше изчезнал.

Боманц потърси ефрейтор Здравеняка и заяви:

— Ако не можете по никакъв начин да извадите Бесанд оттам, тогава поне го затрупайте с пръст. До ямата ми има колкото искате!

— Да, сър! — откликна ефрейторът и едва по-късно се смая колко лесно се е предал.

Антикварят обиколи периметъра на Могилните земи. Слънцето сияеше малко странно през опашката на кометата — цветовете му бяха леко изкривени. Но поне засега не се забелязваха гладни призраци и нямаше причина да не започне с опита си да осъществи връзка. Прибра се в града.

Пред магазина бяха спрени каруци и товарачите трескаво ги пълнеха. Жасмин пръхаше вътре, ругаейки някого, че взима неща, които не бива.

— Проклет да си, Побойник! — промърмори Боманц. — Защо днес? Трябваше да почакаш да приключим с това!

Потръпна от притеснение. Не можеше да разчита на Стенс, ако вниманието на момчето е отвлечено. Забърза към магазина.

— Страхотно! — възкликна Побойника по повод коня. — Абсолютно величествено! Ти си гений, Бо!

— А ти си трън в задника. Какво става тук? Кой, по дяволите, са всички тези хора?

— Коларите ми, брат ми Клит, сестра ми Слава — годеницата на Стенс. И малката ми сестра Любопитка. Наричаме я така, защото винаги ни шпионира!

— Радвам се да се запозная с всички ви. Къде е Стенс?

Жасмин се обади:

— Пратих го да купи нещо за вечеря. Трябва да започна да готвя рано, ако ще храня цялата тази тълпа!

Боманц въздъхна. Точно каквото му трябваше в тази най-важна в живота му нощ — къща, пълна с гости.

— Ти! Върни това там, откъдето го взе. Ти! Любопитка ли беше? Не пипай нищо в магазина!

Побойника попита:

— Какво ти става, Бо?!

Антикварят вдигна вежди, срещна погледа на търговеца и не му отговори.

— Къде е коларят с големите рамене?

— Вече не работи при мен — намръщи се Побойника.

— И аз така си помислих. Ще съм на горния етаж, ако изникне нещо важно!

Боманц излезе гордо от магазина, качи се горе, настани се в креслото си и се помъчи да заспи. Сънищата му отново бяха прорицателски и този път като че ли чуваше гласа, но не можа да си спомни какво му е било разкрито...

Стенсил влезе в стаята на горния етаж. Боманц го попита:

— Какво ще правим сега? Тази тълпа ще ни провали намеренията!

— Колко време ще ти трябва, тате?

— Възможно е и цяла нощ да продължи, че и нощи наред в течение на седмици, докато изчерпим източника! — Беше доволен, че Стенсил явно си е възвърнал смелостта.

— Надали можем да ги изгоним...

— А и няма къде другаде да отидем!

Стражите напоследък бяха в неприятно, кисело настроение.

— Колко шум ще се вдига, тате? Няма ли как да го извършим тук, тихомълком?

— Предполагам, ще се наложи да опитаме. Малко ще ни е тесничко, но... Донеси нещата от магазина, ще им направя място!

Раменете на Боманц увиснаха, когато Стенсил излезе. Започваше да се притеснява — не заради онова, с което щеше да се сблъска, а заради собствените си мрачни предчувствия. Продължаваше да му се струва, че е забравил нещо. Вярно, четири десетилетия наред беше преравял ръкописите, без да открие нито една грешка в подбрания от него подход. Дори и сравнително добре подготвен чирак би успял да изпълни формулите му! Плю в ъгъла и промърмори:

— Страхът на антикваря! Старомоден страх от неизвестното!

Стенсил се върна.

— Мама ги е накарала да играят на хвърлянка.

— Чудех се защо Любопитка крещи толкова силно! Всичко ли взе?

— Да.

— Добре. Слез долу и ги наблюдавай. Аз ще дойда, след като подредя нещата. Ще го направим, когато гостите си легнат.

— Добре.

— Стенс? Ти *готов* ли си?

— Наред съм, тате! Просто снощи се подмокрих от ужас. Не всеки ден виждам как призраци убиват някого!

— Свиквай с тези работи. Случва се!

Стенсил го погледна неразбиращо.

— Присъствал си на занятия в Черния кампус, нали?

Черният кампус беше скритата катедра на университета, където магьосниците учеха занаята си. Официално той не съществуваше. Беше забранен от закона. Но все пак катедрата работеше с пълна сила. Боманц например беше завършил занятията там с отличие.

Стенсил му кимна сковано и си тръгна.

— И аз така мислех! — прошепна антикварят и се почуди: *Колко черен си станал, сине?*

Продължи да се мотае из кабинета, докато трикратно се увери, че е направил всичко както трябва и осъзна, че използва свръхпредпазливостта си като извинение да не общува с гостите.

— Ти си голям глупак! — промърмори на себе си.

Последен оглед. Картата е разтворена. Свещите. Купата с живак. Сребърният кинжал. Билките. Кадилниците. Все още нещо му убягваше.

— Какво, по дяволите, може да съм пропуснал?

Хвърляницата, като цяло, бе шах за четирима. Дъската беше четири пъти по-голяма от обикновената и всеки играч си имаше своя страна. Чрез хвърлянето на зар преди всеки ход бе добавен и елемент на случайност. Ако играчът улучеше шестица, можеше да мести произволна комбинация за шест хода наведнъж. Като цяло се прилагаха правилата на шаха, но в тази игра можеше да се съюзиш с някой от противниците и да не взимаш неговите фигури.

Любопитка се лепна за Боманц в мига, в който той се появи.

— Те се наговарят срещу мен!

Тя играеше срещу Жасмин. Слава и Побойника бяха от двете ѝ страни. Антикварят погледа няколко хода. Търговецът и по-голямата му сестра очевидно бяха в съюз — типичната тактика за елиминиране.

Боманц автоматично овладя падането на заровете, когато дойде ред на Любопитка. Тя хвърли шестица, изписка възторжено и изпозаплаши фигурите на всички останали. Антикварят се запита дали навремето също тъй е преливал от детински ентусиазъм и оптимизъм. Огледа момичето. На колко ли беше — четиринадесет?

Накара Побойника да хвърли единица, а Жасмин и Слава получиха каквото съдбата е предредила, след което даде на Любопитка още една шестица и на Побойника — втора единица. След третия път гостът му изръмжа:

— Направо идиотски шанс!

Балансът на играта се беше променил. Слава се канеше да го изостави и да се съюзи със сестра си срещу Жасмин.

Следващата шестица на Любопитка накара съпругата на Боманц да го погледне подозрително. Той ѝ смигна и пусна Побойника да хвърля без намеса. Двойка. Търговецът изсумтя:

— Сега май аз съм на опашката!

Боманц се залута в кухнята и си наля халба бира. Върна се, за да открие, че Любопитка отново е на ръба на катастрофата. Играеше толкова хаотично, че трябваше да ѝ се падне поне четворка или по-високо, за да се задържи на повърхността.

Побойника, от друга страна, играеше щателно консервативно, напредваше в ешелон и се опитваше да окупира фланговете на съседите си. *Той е досущ като мен*, помисли си Боманц. *В началото играе така, че да се увери, че няма да загуби; чак след това се притеснява дали ще победи.*

Проследи как Побойника хвърля шестица и праща една фигура на екстравагантна обиколка, по време на която отне три пешки на доскорошния си съюзник, Слава.

Освен това е и предател, помисли си Боманц. Това си струваше да се има предвид. Попита Стенсил:

— Къде е Клит?

Отговори му Побойника:

— Реши да остане с коларите. Сметна, че и бездруго сме ти много хора на главата!

— Ясно!

Жасмин спечели тази игра, а Побойника — следващата, след което търговецът с антики заяви:

— На мен ми стига толкова. Заеми мястото ми, Бо! Ще се видим на сутринта!

Слава се обади:

— И аз се оттеглям. Може ли да се поразходим, Стенс?

Стенсил се спогледа с баща си и Боманц кимна.

— Не се отдалечавайте обаче! Стражата е в лошо настроение!

— Няма — обеща младежът.

Баща му се усмихна, като го видя колко ентусиазиран тръгва. Същото беше и при тях, с Жасмин, макар и преди много време.

Като продължение на неговата мисъл, жена му отбеляза:

— Прелестно момиче! Стенс е късметлия!

— Благодаря! — обади се Побойника. — И ние мислим, че тя е късметлийка!

Любопитка се намръщи. Боманц си позволи крива усмивка. Малката май харесваше Стенсил.

— Тристранна игра? — предложи. — Ще се редуваме да играем с липсващата страна, докато някой отпадне!

Той остави шансът да си пробие път със заровете на играчите, но за „липсващия“ вадеше само петици и шестици. Любопитка загуби първа и пое тази страна. Жасмин, изглежда, се забавляваше, а момиченцето се разписка радостно, когато победи.

— Слава, спечелих! — възкликна щастливо, щом сестра ѝ и Стенсил се върнаха. — Победих ги!

Младежът погледна към дъската, а после и към баща си.

— Не се дадох без съпротива! — побърза да уточни Боманц. — Тя просто имаше късмет със заровете!

Стенсил се усмихна недоволиво, а Слава заяви:

— Стига толкова, Любопитке! Време е за сън. Това не ти е големият град. Тук хората си лягат рано-рано!

— О-о... — момиченцето не беше доволно, но си тръгна.

Боманц въздъхна. Да общуваш с хората, си беше тежка работа.

Сърцебиенето му се ускори в предвкушване на нощното му занимание.

Стенсил приключи с третия прочит на писмените му инструкции.

— Схвана ли? — попита го Боманц.

— Така мисля.

— Точното определяне на времето не е особено важно, стига да закъснееш, а не да подраниш. Ако смятахме да призовем някой проклет демон, щеше да учиш наизуст репликите си цяла седмица!

— Реплики ли? — Стенсил нямаше друга работа, освен да внимава за свещите и да наблюдава положението. Беше тук да помага на баща си да се забърка в неприятности.

Боманц прекара последните два часа в неутрализиране на заклинанията по пътеката, която смяташе да извърви. Името на Лунното куче беше попадение в десетката.

— Отворена ли е? — поинтересува се Стенсил.

— И то широко. Направо те привлича! По-нататък ще те оставя и ти да я извървиш!

Боманц си пое дълбоко дъх и издиша. Огледа стаята. Все още го гризеше усещането, че е забравил нещо важно, но нямаше и смътна идея какво може да е то.

— Добре! — Настани се в стола си и затвори очи. Промърмори: — Дъмни. Ъм мюджи дъмни. Хайкон. Дъмни. Ъм мюджи дъмни...

Стенсил нарони билки в димящия мангал с въглища и стаята се изпълни със смрадлив дим. Боманц се отпусна и остави летаргията да го обладае изцяло. Постигна бързо отделяне, зарея се и се понесе под гредите на тавана. Наблюдаваше Стенсил. Момчето му се стори обещаващо.

След това провери връзките си с тялото — бяха отлични. Чудесно! Чувахе и с духовните си, и с физическите си уши. Изпробва двойствеността още малко, докато се рееше надолу по стълбите. Долавяше съвсем ясно всеки звук, издаван от Стенс.

Поспря в магазина да погледа Слава и Любопитка. Завиждаше им за младостта и невинността.

Навън сиянието на кометата изпълваше нощта. Боманц ясно усети силата ѝ да се лее над земята. Колко ли по-забележително щеше да стане зрелището по времето, когато тя навлезеше в пика на захода си?

И, внезапно *тя* се озова пред него. Примамваше го. Той отново прегледа връзките си с плътта. Да, все още беше в транс. Не сънуваше и дори смътно му призляваше.

Тя го поведе към Могилните земи, следвайки отворената от него пътека. Той се рееше над значителната сила, заровена там, но далеч от мощта, излъчвана от побитите камъни и фетишите. Гледани от духовната му същност, те приемаха формата на зловещи, ужасяващи чудовища, вързани на къси вериги.

В Могилните земи гъмжеше от Призраци, които виеха покрай Боманц и се опитваха да разрушат заклинанието му. Силата на кометата и мощта на предпазните заклинания се обединяваха в буря, която направо го смазваше. *Колко ли са били могъщи древните, запита се той, та всичко това да оцелее чак до днес?*

Заедно с водачката му се приближиха до мъртвите войници, представяни от пешките на картата му. Стори му се, че долавя стъпки зад гърба си... Погледна назад, не видя нищо и осъзна, че чува Стенсил да ходи из къщи.

Предизвика го призракът на един крал. Омразата му беше вековна и неспирна като пулсиращия прилив върху студен, черен бряг. Той го заобиколи внимателно.

В лицето му се вираха разкошни зелени очи. Древни, мъдри, безмилостни очи — арогантни, подигравателни и съблазнителни. Драконът оголи зъби в ръмжене.

Това е то, помисли си Боманц. Нещото, което пропуснах... Но не. Драконът не би могъл да го докосне. Той усещаше раздразнението му и убеждението му, че ще представлява вкусна хапка, ако беше в плът. Побърза след жената.

Никакви съмнения за това коя е — Господарката, разбира се. Тя също се бе опитвала да го достигне, тъй че най-добре беше да внимава. Тя искаше да получи нещо повече от един благодарен ученик.

Влязоха в криптата. Беше масивна и просторна, изпълнена с най-разнообразни дреболии, съставяли живота на Властелина. Съвсем очевидно не бе живял спартански.

Боманц последва жената около купчина мебели и откри, че е изчезнала.

— Къде...

И тогава ги видя. Един до друг, на отделни каменни постаменти. Покрити. Обвити от припукващи, бучащи енергии. Недишащи, но не и предадени на разложението на плътта. Изглеждаха застинанали, изпълнени с пренебрежение към времето.

Легендите преувеличаваха съвсем леко. Дори в това състояние Господарката оставяше незабравимо впечатление!

Скастри се сам:

— Бо, синът ти е пораснал!

Но въпреки това му се искаше да се изправи на задни крака и да вие като разтреперано от страст и лъст пале.

Отново чу стъпки.

Проклет да е Стенсил! Не може ли да стои на едно място? Вдига шум като за трима души!

Жената отвори очи. На устните ѝ се изписа прелестна усмивка и Боманц забрави за сина си.

Добре дошъл — обади се глас в главата му. — **Дълго време чакахме, не е ли така?**

Вцепенен до оглупяване, той просто кимна.

Следяхме те. Да, виждам всичко в тази забравена от бога пустош. Опитах се да ти помогна, но препятствията бяха твърде много и твърде силни. Тази проклета Бяла роза! Тя не беше глупачка!

Боманц погледна към Властелина. Този огромен, прекрасен войн император продължаваше да спи. Завидя му за физическата красота.

Спи дълбок сън.

Подигравка ли долавяше? Не можеше да разбере какво е изписано на лицето ѝ. Сиянието беше твърде силно, за да различи изражението ѝ. Подозираше, че същото е важало и за мнозина мъже, и че е истина, че Тя е била реалната движеща сила в основата на Владичеството.

Бях. И следващия път...

— Следващия път ли?

Смах го заля като песента на вятърни чанове на лек бриз.

Ти дойде да се учиш, магьоснико! Как ще се отплатиш на учителката си?

Ето за този миг бе копнял цял живот. Триумфът му се разстла пред него. Само още едно оставаше...

Ти си умел. Беше толкова предпазлив и толкова много време ти отне, че дори онзи Наблюдател те подцени. Възхищавам ти се, магьоснико!

Трудната част. Да подчини тази твар на волята си.

Отново смехът като звън на вятърни чанове.

Не смяташ да сключваме сделка ли? Имаш намерение да ме заставиш ли?

— Ако се наложи.

И няма да ми дадеш нищо в замяна?

— Не мога да ти дам онова, което искаш!

Отново смях. Смях като звън на сребърни камбанки.

Не можеш да ме заставиш.

Боманц вдигна въображаемите си рамене. Тя грешеше, защото той разполагаше с начин. Беше попаднал на него в младостта си, незабавно бе разпознал значението му и бе тръгнал по дългата пътека, която го отведе до този миг.

Беше открил ключ. Разгада кода и това му даде бащиното име на Господарката — име, често срещано в историята на предвладическите времена. Обстоятелствата посочваха, че една от няколкото дъщери в семейството се е превърнала в съпругата на Властелина. Малко историческа детективска работа помогна да се уточни коя точно.

Така че той беше разгадал тайна, озадачавала хиляди в течение на стотици години.

Като знаеше истинското Й име, притежаваше и властта да подчини Господарката на волята си. В магьосническия занаят истинското име е идентично със самата вещ...

Идваше ми да крещя от разочарование. Очевидно кореспондентът ми беше привършил писмото точно на ръба на онова същото откровение, което търсех през всичките изминали години. Проклето да е черното му сърце!

Този път имаше и послепис, малка добавка към самата история. Авторът на писмото беше надраскал нещо, подобно на пилешки следи. Нямах съмнение, че са някакъв опит да осъществи връзка с мен, но не успях да ги разгада.

Както винаги в края на писмото липсваше подпис или име на изпращача.

20.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Дъждът така и не спря. През повечето време просто ръмеше, а когато денят се очертаваше особено добър, ръмежът се свеждаше до лека мъгла. Но винаги имаше влага. Въпреки това Гаргата излезе от къщи, макар че често се оплакваше от болките в крака си.

— Ако времето те притеснява, защо стоиш тук? — попита Чудака. — Ти каза, че според теб децата ти живеят в Опал. Защо не идеш там и не ги потърсиш лично? Най-малкото климатът ще е по-поносим!

Въпросът изглеждаше напълно разумен и сега дойде ред на Гаргата да измисли убедителен отговор. Още не беше намерил такъв, който да задоволява него самия, да не говорим за враговете, които биха могли да го подпитат.

Не съществуваше каквото и да е, от което да се бои. В един друг живот, като различен човек, бе предизвикал самите адски страшилища, без да се уплаши. Мечове и магии, и смърт — нищо не можеше да го трогне. Само хората и любовта го ужасяваха.

— Навик ми е, предполагам — отвърна. Слабо, доста слабо! — Може би бих могъл да живея във Веслоград. Може би. Не се оправям добре с хората, Чудак! Не ги харесвам особено. Не бих понесъл Градовете на скъпоценните камъни. Казвал ли съм ти, че съм ходил там?

Чудака беше чувал този разказ вече няколко пъти. Подозираше, че Гаргата е бил там повече от веднъж. Предполагаше дори, че някой от Градовете на скъпоценните камъни е истинският дом на странния му приятел.

— Аха. Когато започнала голямата Бунтовническа кампания в Защитника. Каза ми, че си видял Кулата по пътя натам.

— Точно така. Вярно, разказвал съм ти! Спомените ми убягват. Та, за градовете — не ги харесвам, хлапе, не ми допадат. Твърде много хора има. Понякога и тук са прекалено много. Например, когато

дойдох в началото... Но напоследък е добре. Почти добре. Може би без мярка се шуми и говори за немъртвия, който лежи там... — Той обърна глава към Великата могила. — Но иначе е горе-долу добре. Мога да разговарям с неколцина от вас, момчета. Никой друг не ми трябва.

Чудака кимна. Мислеше, че разбира, без същевременно да го разбираше. Познаваше и други стари ветерани — почти всички си имаха странности.

— Хей! Гарга! А докато беше там, попадал ли си на Черния отряд?

Гаргата замръзна, стреснат до такава степен, че младият войник се изчерви.

— Тъъ... Какво има, Гарга? Нещо лошо ли казах?

Старецът продължи устремно напред. Накуцването не забавяше гневно ускорената му крачка.

— Странно, все едно ми четеш мислите! Да, попаднах на тях. Много лоши хора са. Много, много лоши!

— Баща ми ми е разказвал за тях. Вървял е с тях по време на дългото отстъпление към Чар. Мъжеград, Вятърния окръг, Стълбата на сълзите, всичките онези битки. Когато го пуснаха в отпуска след сблъсъка в Чара, се прибра у дома. Разказваше ужасни неща за онези момчета.

— Тази част съм я пропуснал. Изоставиха ме в Розоград, когато Видоменителя и Хромия изгубиха сражението. С кого е бил баща ти всъщност? Не си ми разказвал особено много за него!

— С Нощна сянка. А за татко не говоря, понеже не се разбираме.

Гаргата се усмихна:

— Синовете рядко се разбират с бащите си. А всъщност им говори гласът на опита.

— Твоят пък какво е направил?

Гаргата се разсмя:

— Беше фермер... Поне нещо такова. Но предпочитам да не говоря за това.

— Какво правим двамата тук, Гарга?

Препроверяваме проучванията на Боманц. Само че не би могъл да каже това на хлапето, нито пък се сещаше за смислена лъжа.

— Разхождаме се в дъжда.

— Гарга...

— Не може ли да млъкнеш за малко, Чудак? Моля те!

— Ами добре.

Гаргата с куцукане измина целия път около Могилните земи, като запазваше почтително разстояние и никога не се държеше очебийно странно. Не използваше оборудване — това би докарало Полковник Сладкиша на бегот. Вместо това правеше справки с картата на магьосника в главата си. Чудото сияеше там със собствен живот — всички тези странни телекурски символи, които блестяха, диви и опасни... Изучавайки останките от Могилните земи, той намери само една трета от отбелязаното на картата. Останалите елементи бяха разрушени от времето и климата.

Гаргата не беше човек, който допускаше тревогите да го смутят. Но сега бе уплашен. В края на разходката им заяви:

— Чудак, нуждая се от услуга! Може би доста голяма...

— Сър?

— Сър ли? Наричай ме Гаргата!

— Прозвуча толкова сериозно...

— Сериозно си е.

— Кажы тогава!

— Може ли да ти вярвам, че ще си държиш езика зад зъбите?

Искам да ми дадеш обет за мълчание по определен въпрос.

— Не те разбирам!

— Виж, Чудак, ще ти кажа едно нещо — за в случай, че ме сполети неприятност.

— Гарга!

— Вече не съм млад, Чудак. Пък и много болешки имам. Минал съм през какво ли не и чувствам, че вече изплащам цената си. Не очаквам да умра скоро, но винаги може да се случи! Ако стане нещо, има една вещь, която не бива да умре заедно с мен!

— Добре, Гарга!

— Та значи, ако го споделя с теб, можеш ли да го запазиш в тайна? Дори ако сметнеш, че вероятно не би трябвало? Можеш ли да сториш подобно нещо заради мен?

— Като не ми казваш какво е, не става по-лесно!

— Знам. Не е честно. Но единственият друг, на когото вярвам, е полковник Сладкиша. А постът няма да му позволи да удържи подобно

обещание.

— Не е незаконно, нали?

— Не и в тесния смисъл.

— Ами, предполагам...

— Не искам предположения, а решението ти, Чудак!

— Добре. Давам ти думата си!

— Благодаря ти. Оценявам жеста, не се съмнявай! Две неща са. Първо, ако пострадам, иди в къщата ми, в стаята на втория етаж. Ако на масата има пакет, опакован в намаслена кожа, погрижи се да стигне до Веслоград, до ковача на име Пясъка.

Чудака изглеждаше доста озадачен и изпълнен със съмнения.

— Второ, след като изпълниш това — но едва след като го изпълниш! — кажи на Полковника, че немъртвите се раздвижват!

Младежът спря в крачка.

— И, Чудак... — в тона на Гаргата се долавяше заповедническа нотка, която спътникът му не бе чувал досега.

— Да, да, добре!

— Това е.

— Гарга...

— Никакви въпроси засега! След няколко седмици може би ще съм в състояние да ти обясня всичко. Става ли?

— Добре.

— Но сега нито дума! И не забравяй: пакетът заминава при ковача Пясъка, а после предаваш на полковника онова, което ти казах. Знаеш ли какво? Ще направя и още нещо — ако мога, ще оставя писмо и на Сладкиша!

Чудака само кимна.

Гаргата си пое дълбоко дъх. Бяха минали двадесет години, откакто бе опитал и най-простото „божествено“ заклинание. И никога не бе изпробвал нещо с обхвата на онова, с което се сблъскваше сега. Навремето, преди години, когато беше съвсем друг човек — или по-скоро хлапе — магията бе развлечение за богатите младежи, които предпочитаха да си играят на магьосници, вместо да се обучават на този занаят както следва.

Всичко беше готово. Магьосническите инструменти, необходими за случая, лежаха на масата в стаята на втория етаж в построената от Боманц къща. Напълно логично беше да последва пътя на предшественика си.

Докосна обвития в намаслена кожа пакет за Пяська и запечатаното писмо за Полковника, като се помоли нито едно от тях да не стигне в ръцете на Чудака. Но ако онова, което подозираше, се окажеше истина, по-добре врагът да знае, отколкото светът да бъде заварен неподготвен.

Не беше останало нищо друго, освен да действа. Гаврътна половин чаша студен чай и зае мястото си. Затвори очи и поде напева, който бе заучил още като хлапе, по-жълтоусто и от Чудака. Не използваше приложения от Боманц метод, но и така щеше да стане.

Тялото му не искаше да се отпусне и да престане да го безпокои.

Но накрая все пак изпадна в пълна летаргия. Неговата *ка*^[1] отхлаби десетте хиляди котви в плътта му. Дълбоко в съзнанието му глухо гласче настояваше, че постъпва като глупак, като се захваща с тази работа без майсторски умения. Но нямаше време за обучението, което Боманц бе преминал. Беше научил каквото можеше по време на отсъствието си от Старата гора.

Освободи се от плътта, но все още беше свързан с невидими нишки с тялото си и можеше да се завърне в него... Ако имаше късмет. Движеше се предпазливо и напълно се придържаше към правилата на физическите тела. Използва стълбището, вратата и тротоарите, построени от Стражата. Запази *усещането* на плътта и тя много по-трудно ще се забрави.

Светът изглеждаше различно, а всеки предмет имаше своя уникална аура. Стори му се трудно да се съсредоточи върху основната си задача.

Достигна до границата на Могилните земи. Потрепери под удара на старите накъсани заклинания, които крепяха оковани Властелина и няколко от по-незначителните му подчинени. Каква мощ само! Внимателно обиколи периметъра и откри отворената от Боманц пътека, все още незаличена напълно.

Прекрачи границата.

Веднага привлече вниманието на всички духове — добри и лоши — оковани в Могилните земи. Бяха много повече от очакваното. Много

повече, отколкото картата на магьосника показваше. Тези символи на войници, заобикалящи Великата могила... Те не бяха статуи. Бяха мъже, воители на Бялата роза, които са били поставени като отвъдна стража, вечно на пост между света и чудовището, което се готви да го погълне. Колко ли са били жертвоготовни, за да се посветят на тази кауза!

Пътят криволичеше между някогашните гробници на Покорените, външния кръг, вътрешния кръг... обикаляше.

В рамките на вътрешния кръг Гаргата видя истинските форми на няколко от по-дребните чудовища, служили на Властелина. Пътеката се простираше като следа от бледа сребърна омара. Зад него омарата се сгъстяваше — преминаването му подсилваше самия път.

Напред го очакваха по-силни заклинания. И всички онези, които бяха легнали в земята, за да обсадят Властелина. А след тях беше и най-големият кошмар — драконовата твар, която на картата на Боманц се бе свила около криптата в сърцевината на Великата могила.

Духовете му крещяха на телекуре, учикуре и на езици, които той не познаваше, и на диалекти, подобни на някои днешни наречия. И всички до един го проклинаха. Той ги подмина. Там, в криптата под най-голямата могила, се намираше една твар. Трябваше да провери дали лежи неспокойно, както подозираше.

Драконът. О, в името на всички несъществуващи богове, драконът беше истински! Истински, жив, от плът... но все пак усети призрачния нашественик и го видя. Сребърната следа криволичеше покрай челюстите му, през една цепнатина между зъбите и опашката. Драконът посегна на Гаргата с осезаема мощ, но това не можа да го спре.

Нямаше повече пазачи. Оставаше само криптата. И чудовището човек в нея бе оковано. Беше преживял най-страшното...

Старият дявол би трябвало да спи. Та нали Господарката го бе победила при опита му да избяга през Хвойноград? Нали го бе върнала в гроба?

Гробницата изглеждаше досущ като стотици други по света — е, може би малко по-богаташка. Бялата роза беше положила противниците си в гроба с вкус. Нямаше саркофази обаче. Ето. Онази празна маса бе смъртното ложе на Господарката.

На другата лежеше спящ мъж. Грамаден мъжага, а и красавец, но носеше знака на звяра в себе си дори и в полусмъртта. На лицето му бяха изписани гореща омраза и ярост от поражението.

Така значи. Подозренията му бяха безпочвени. Чудовището наистина спеше...

Властелинът се надигна. Усмихна се. Усмивката му беше най-кошмарното нещо, което Гаргата бе виждал някога. После немъртвият протегна ръка за приветствие и старецът побягна.

По петите му се понесе подигравателен смях.

За Гаргата паниката беше почти непозната емоция. Рядко я бе изпитвал и не можа да я овладее. Само смътно осъзнаваше, че подминава дракона и изпълнените с омраза духове на войниците на Бялата роза. Смътно усещаше присъствието на тварите на Властелина зад гърба си, до една виещи от наслада.

Но дори в сляпата си паника той се придържаше към едва видимата пътека. Само една грешка направи...

Но тя беше достатъчна.

Над Могилните земи се развихри буря. Беше най-страшната в историята досега. Светкавици се сблъскваха с яростта на небесни армии, въоръжени с боздугани, копия и мечове от огън, с които коваха небето и земята. Пороят беше непрестанен и неустоим.

Мощна светкавица порази Могилните земи. Пръст и храсталаци полетяха на стотици метри във въздуха. Земята потрепери. Вечната стража наг्राби ужасена оръжията си — всички мислеха, че старият дявол е разбил оковите си.

В Могилните земи две грамадни сенки — едната четирикрака, а другата двукрака — се оформиха в остатъчното сияние от удара на светкавицата. След миг и двете се понесоха по криволичеща пътека, без да оставят следи по водата или калта. Подминаха края на Могилните земи и побягнаха към гората.

Никой не ги видя. Когато Стражата стигна Могилните земи, понесла оръжия и фенери, пък и страха си като огромен оловен блок, бурята беше отслабнала. Светкавиците бяха прекратили неудържимата си борба и дъждът бе стихнал до нормалното.

Полковник Сладкиша и хората му прекараха часове, обикаляйки границите на Могилните земи, но никой не откри нищо необичайно.

Вечната стража се върна в казармите си, проклинайки боговете и климата.

На втория етаж на къщата на Гаргата тялото на мъжа продължи да диша по веднъж на всеки пет минути. Сърцето му биеше едва-едва. Лишен от духа си, щеше да умира много дълго.

[1] В случая се има предвид духовният му аз. — Б.пр. ↑

21.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Поисках да видя Глезанка и тя веднага ме прие. Очевидно очакваше да нахлуя при нея и да вдигна голяма патърдия заради зле организираната военна акция на отряд, който не може да си позволи загуби. Очакваше конско на тема колко е важно да запазим кадрите си и нашата сила. Изненадах я, като не подех подобно словоизлияние. Ето я, готова да понесе и най-лошото, да приключи с него, така че да може да се върне към делата си... Разочаровах я в очакванията ѝ.

Вместо да се кара, аз ѝ връчих писмата от Веслоград, за които не бях говорил все още с никого. Тя изрази любопитство. Подадох ѝ знак:

Прочети ги!

Отне ѝ известно време. Лейтенанта надничаше и излизаше, като всеки път изглеждаше все по-нетърпелив. Тя приключи и ме погледна.

Е? — каза с пръсти.

— Тази история идва точно от документите, които ми липсват. Нея — и още няколко подробности — търсех през цялото време. Ловеца на души ме накара да повярвам, че оръжието, което ни трябва, е скрито именно в този разказ.

Не е плен.

— Не е. Но не те ли кара да се замислиш?

Нямаш представа кой е авторът, нали?

— Не, а и не знам начин да го издира, нито да отгатна кой е. Или
коя...

Всъщност имах някои подозрения, но всяко от тях изглеждаше по-невероятно от предишното.

Писмата пристигат изключително редовно — отбеляза Глезанка. — След всичкото това време...

Точно с това ме накара да заподозра, че и тя споделя съмненията ми. С израза „всичкото време“.

— Куриерите смятат, че са били препращани през по-продължителни периоди.

Много интересно, но засега не е от полза. Трябва да изчакаме още пратки!

— Няма да навреди да размислим върху значението им. Пък и не разбирам какво представляват ето тези няколко реда в последната част. Ще трябва да поработя върху това. Може да се окаже жизненоважно. Освен ако дракулките не са предназначени да озадачат човек, който прихване само фрагменти от кореспонденцията...

Глезанка прехвърли последния лист и се втренчи в него. Внезапно лицето ѝ се просветли.

Това е езикът на знаците, Знахар! — размърда пръсти. — Буквите. Виждаш ли? Говорещата ръка, както оформя азбуката!

Заобиколих зад гърба ѝ. Сега и аз го видях и се почувствах като пълен глупак, задето не разпознах смисъла още преди това. След като веднъж го схванеш, четенето става лесно — ако знаеш азбуката, разбира се. В послеслова се казваше:

„Това вероятно е последното писмо, Знахар. Има нещо, което трябва да сторя. Рисковете са страхотни. Шансът не е на моя страна, но все пак трябва да продължа. Ако не получиш последната част — за края на Боманц — ще трябва да дойдеш сам да го вземеш. Ще скрия едно копие в къщата на магьосника, както е описано в разказа ми. Друго ще намериш във Веслоград, у ковача на име Пясъка.

Пожелай ми успех. Досега вече трябва да сте намерили безопасно място. Няма да ви издам, освен ако съдбата на света не зависи от това.“

И в този послепис липсваше подпис.

Двамата с Глезанка се втренчихме един в друг. Попитах:

— Как мислиш, какво трябва да сторя?

Ще чакаш.

— А ако не пристигнат други писма?

Тогава трябва да идеш да ги потърсиш.

Страхувах се. Светът беше тръгнал на война срещу нас. Нападението в Ръждоград сигурно бе подлудило Покорените.

Може в това да се таи надеждата ни, Знахар!

— За Могилните земи говорим, Глезанке! Само Кулата Й може да бъде по-опасна!

Вероятно ще е добре да те съпровожда.

— Не! Не бива да рискуваме живота ти при никакви обстоятелства! Бунтът може да оцелее и при загубата на един смазан от живота, изтощен стар лечител. Но не би оцелял без Бялата роза.

Тя ме прегърна силно, отстъпи и подаде знак:

Аз не съм Бялата роза, Знахар. Тя е мъртва от четири века. Аз съм Глезанка.

— Враговете ни те наричат Бялата роза, а също и приятелите ни. В това име се крие сила... — Размахах писмата. — Ето за това става дума. За едно име. Както са те нарекли, такъв ставаш!

Аз съм Глезанка! — настоя тя.

— За мен — вероятно да. За Мълчаливия и за неколцина други. Но за целия свят ти си Бялата роза, надеждата и спасението!

Тогава ми хрумна, че едно име липсва. Онова, което бе носила Глезанка, преди да се превърне в дете на Отряда. Винаги я бяхме наричали по прякор, защото така й казваше Гарвана. А дали той знаеше рожденото й име? Дори и така да е, това вече нямаше значение. Ако Глезанка изобщо помнеше как всъщност се казва, то беше последният жив човек, въоръжен с това опасно познание — и беше в безопасност. Селото, където я намерихме изнасилвана от войниците на Хромия, не бе от онези, които пазят писмени сведения.

Върви! — даде ми знак тя. — Търси. Мисли. И вярвай! Скоро все някъде ще откриеш търсеното!

22.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

В крайна сметка се завърнаха и нашите братя, които напуснаха Ръждоград при бягството на страхливия вятърен кит. Научихме, че Покорените са се измъкнали от Равнината и били изключително вбесени, тъй като оцеляло само едно от летящите килимчета. Нападението им щеше да бъде отложено, докато подменят транспортните им средства. А килимите са сред най-големите и най-трудни за изработване магически вещи. Подозирам, че Хромия имаше доста да се оправдава пред Господарката.

Привлякох Едноокия, Гоблин и Мълчаливия в разширения си проект. Аз превеждах, а те вадеха съответните имена и ги сглобяваха в таблици. Кабинетът ми заприлича на претъпкана заешка дупка, а докато помощниците ми се намираха при мен и дните ми се превърнаха в малък ад, понеже Гоблин и Едноокия си бяха изработили определен начин на живот извън зануляването на Глезанка. Постоянно се караха един с друг.

А аз започнах да сънувам кошмари.

Една вечер — отчасти в резултат от това, че не бяха пристигали следващи куриери и отчасти като странична тема за размисъл, та Едноокия и Гоблин да спрат да ме подлудяват — предизвикателно заявих:

— Вероятно ще се наложи да напусна Равнината. Можете ли да направите нещо, та да не привличам специално вниманието?

Те бяха пълни с въпроси и им отговорих колкото се може по-честно. Двамата магьосници също напиха да дойдат, сякаш пътуването на запад беше вече факт. Отвърнах:

— Няма начин да ви взема. Да се дърлите на главата ми две хиляди километра? Ще се самоубия още преди да излезем от Равнината! Или ще убия някой от вас, което и бездруго вече планирам.

Гоблин изписука, преструвайки се на ужасен до дън душа. Едноокия се обади:

— Само да ме приближиш и ще те превърна на гущер!

Изхилих се подигравателно:

— Ти едвам обръщаш храната на говно!

Гоблин се изкиска.

— Пилетата и кравите се справят по-добре от него. Техният тор поне е плодотворен!

— И на теб не съм ти дал правото да говориш, изтърсак! — прекъснах го.

— Май става докачлив на стари години — отбеляза Едноокия. — Сигурно е от ревматизма. Болят ли те кокалите, Знахар?

— Ако продължи в този дух, ревматизмът ще е най-малкият му проблем! — обеща жаболикият магьосник. — Предостатъчно ми е неприятно, че трябва да се разправам с теб. Но ти поне си предсказуем!

— Така ли?

— Досущ като времето.

Ето че пак започваха! Хвърлих на Мълчаливия умолителен поглед, но този кучи син не ми обърна внимание.

На следващия ден Гоблин нахлу с лукава усмивка.

— Взехме определено решение, Знахар! В случай че тръгнеш на поклонение.

— И какво е то?

— Ще ни трябват амулетите ти.

Имах два, които ми бяха дали още преди много години. Според идеята единият трябваше да ме предупреждава за приближаването на Покорен. Все още вършеше добра работа. Другият беше защитен, но и помагаше на братята ми магьосници да ме откриват на голямо разстояние. Мълчаливия го беше проследил онзи път, когато Ловеца на души ни прати с Гарвана да устроим засада на Хромия и Шепота в Гората на облака — тогава сакатият Покорен се опита да мине на страната на Бунтовниците.

Беше много отдавна и много далеч оттук. Спомени на един по-млад Знахар...

— Ще направим някои промени, та да не може да бъдеш откриван с магия. Хайде, дай ми ги! По-късно ще излезем навън да ги изпробваме!

Огледах го с присвити очи.

Той обясни:

— Ти също трябва да излезеш. Ще ги проверим, като се опитаме да те намерим.

— Така ли? Звучи ми като глупаво извинение, за да ме измъкнете извън зануляването.

— Може и тъй да е... — и се ухили.

Във всеки случай Глезанка хареса предложението. На следващата вечер тръгнахме нагоре по течението на потока, като подминахме Старото бащинско дърво.

— Изглежда ми малко напрегнат — отбелязах.

— Удари го крайчецът на заклинание на Покорен по време на бъркотията — обясни Едноокия. — Не мисля, че му е харесало!

Старото дърво подрънка с листа. Спрях и се загледах в него. Беше на хиляди години — дърветата в Равнината растат много бавно. Само какви тайни криеше!

— Хайде, Знахар! — повика ме Гоблин. — Старият бащица не говори! — и се ухили жабешката.

Познавах ме твърде добре. Знаеха, че когато се изправя пред нещо старо, неизменно се чудя какви ли чудеса е виждало. Проклети да са и двамата!

Отклонихме се от руслото на около десет километра от Дупката и закрачихме на запад през пустинята, където коралите бяха особено гъсти и опасни. Предполагам, наброяваха към петстотин вида, израсли на рифове толкова сближени, че през тях почти не можеше да се мине. Изобилието от цветове беше невероятно. Пръстчета, гъбки, клонки от корал — всички те се извисяваха на близо тридесет стъпки във въздуха. Винаги се изумявам от това, че вятърът не ги прекършва.

На една малка пясъчна площадка, заобиколена от корал, Едноокия даде знак за спиране.

— Стига ни толкова. Тук ще сме в безопасност.

Не бях съвсем сигурен. Скатове и подобни на птици твари ни следваха през цялото време. Никога не бих им се доверил напълно.

Много, много отдавна — след битката при Чар — Отрядът прекоси Равнината по пътя си към новото назначение на изток. Видях да се случват кошмарни неща и не мога да забравя тези спомени.

Гоблин и Едноокия си играеха игрички, но се занимаваха и с работата си. Напомнях ми на жизнени деца: винаги се забъркват в

нещо, просто за да си намират занимание. Легнах по гръб и се загледах в облаците. Много скоро заспах.

Събуди ме Гоблин и ми върна амулетите.

— Смятаме да поиграем на криеница — заяви. — Даваме ти малко преднина. Ако сме свършили всичко както трябва, няма да успеем да те намерим!

— Да, страхотно! — отвърнах. — Самичък, там някъде, да се скитам загубен...

Просто му се подигравах. Бях способен да намеря Дупката. Като гнусна практическа шегичка се изкушавах да се запътя право натам.

Но все пак ставаше дума за работа.

Насочих се към горите на югозапад. Прекосих пътеката за западните краища и се скрих сред кротките ходещи дървета. Едва след падането на мрака се отказах да чакам повече. Върнах се обратно до Дупката, като се питах какво ли е станало със спътниците ми. С пристигането си стреснах стражата.

— Гоблин и Едноокия дойдоха ли?

— Не. Мислех, че са с теб!

— Бяха... — Загрижен, слязох долу и потърсих за съвет Лейтенанта.

— Върви ги намери! — каза ми той.

— И как?

Погледна ме така, все едно съм малоумен.

— Ами остави глупавите си амулети, излез извън зануляването и чакай!

— Вярно! Добре!

Тъй че се върнах обратно навън и тръгнах по течението на потока, като си мърморех под нос. Краката ме боляха. Не бях свикнал да вървя толкова дълго пеша, но си казах, че е полезно. Трябва да съм във форма, ако в крайна сметка се стигне до пътуване до Веслоград.

Добрах се до края на кораловите рифове.

— Едноок! Гоблин! Тук ли сте?

Никакъв отговор.

Нямах обаче намерение да тръгна да ги търся. Коралите щяха да ме убият за едното нищо. Завих на север, като приех, че двамата ни магьосници са се отдалечавали от Дупката. На всеки няколко минути

прикляках с надеждата да зърна силуета на някой говорещ камък. Те щяха да знаят какво е станало с партньорите ми.

За миг видях с ъгълчето на окоото си проблясък и движение и, без да мисля, хукнах натам, като предположих, че Гоблин и Едноокия пак се дърлят. Но като се загледах, открих, че в далечината вилнее буря на промяната.

Незабавно спрях, припомняйки си със закъснение, че нощем в Равнината бърза само смъртта.

Имах късмет. На няколко крачки от мен пясъкът ставаше гъбест и рохкав. Приклекнах, загребах една шепа и го подуших. Все още миришеше на отдавнашна смърт. Предпазливо отстъпих назад. Кой знае какво лежи скрито под този пясък!

— По-добре се настани някъде и дочакай изгрева! — промърморих на себе си. Вече не бях сигурен къде се намирам.

Открих няколко канари, които да ме скрият от вятъра, забелязах и малко храсти за подпалки, така че вдигнах лагера си там. Огънят служеше по-скоро да обяви присъствието ми пред зверовете, отколкото да ме топли. Нощта не беше студена, но паленето на огън е символичен жест на открито.

Щом пламъците се издигнаха, видях, че това място е било използвано и преди. Камъните бяха потъмнели от дима. Местни аборигени най-вероятно — скитат се на малки групи. Пътищата ни рядко се пресичат с техните, пък и те не се интересуват от битките по света.

След около два часа клепачите ми натежаха и, колкото и да се опитвах да си държа очите отворени, неусетно заспах.

Кошмарите не ме пропуснаха — и ме намериха незащитен от амулетите и от зануляването.

Така че Тя дойде.

Бяха минали години. Последния път се яви да ми съобщи за поражението на съпруга си в аферата в Хвойноград.

Златист облак като танцуващи в слънчев лъч прашинки; всеобхватното усещане, че си буден, докато спиш; спокойствие и страх едновременно; неспособност да се движиш — всичките стари симптоми.

В облака се оформи прекрасна жена — бленувана красавица от сънищата, която се надяваш да срещнеш някой ден, но знаеш, че

нямаш шанс. Не мога да опиша дрехите ѝ, ако изобщо бе облечена. Цялата ми вселена се състоеше от лицето ѝ и от ужаса, който присъствието ѝ вдъхваше.

Усмивката ѝ изобщо не беше студена. Много отдавна, по определени причини, тя се бе заинтересувала от мен. Предполагам, че още пазеше част от доброто си отношение и старото привличане... Горедолу същите чувства, каквито човек изпитва към отдавна умрял домашен любимец.

— Лечителю!

Бриз в тръстиките по брега на езерото на вечността. Шепот на ангели. Но нито веднъж звученето на гласа ѝ не бе успяло да ме накара да забравя реалността.

Нито пък Тя бе проявила прекомерна настоятелност в желанието си да ме съблазни както с обещания, така и със самата себе си. Това бе една от причините да смятам, че изпитва някаква привързаност. Когато ме използваше, го правеше безапелационно.

Не можех да ѝ отговоря.

— В безопасност си. Много отдавна — по твоето времеизмерване — казах, че ще поддържаме връзка. Но няха възможност, защото ти ме отреза. Опитвам да стигна до теб от седмици!

Кое то обясняваше кошмарите.

— Защо? — изписуках като Гоблин.

— Ела при мен в Чар. Стани мой историк!

Както винаги, когато Тя се свързваше с мен, бях озадачен. Тя сякаш ме разглеждаше извън битката, но все пак като част от нея. Там, на Стълбата на сълзата, в навечерието на най-ужасната магическа схватка, която някога съм виждал, дойде да ми обещае, че няма да пострадам. Изглеждаше заинтригувана от по-незначителната ми роля като Хроникьор на Отряда. Тогава и настоя да записвам събитията както се случват, без да се старая да угодя някому. Така и бях направил, поне в рамките на собствената си субективност.

— Котелът скоро ще заври, лечителю! Твоята Бяла роза е умела. Атаката ѝ зад гърба на Хромия беше страхотен удар, но незначителен в по-голям мащаб. Не си ли съгласен?

Как бих могъл да споря? Съгласих се.

— Както шпионите, без съмнение, са ви докладвали, пет армии са в готовност да прочистят Равнината на страха. Това са странни и непредсказуеми земи. Но няма да издържат, когато тръгнем срещу тях!

Отново не исках да споря, защото Й вярвах. Можех само да сторя онова, за което Глезанка говореше толкова често — да печеля време.

— Може да останеш изненадана!

— Може би. Но съм включила изненадите в плановете си. Излез от студения си затвор, Знахар! Ела в Кулата и стани мой хроникьор!

Беше най-близкото до съблазън нещо, което Тя си бе позволявала. Говореше на част от мен, която не разбирах — част, почти готова да предаде събратята, с които вървах от десетилетия. Ако поемех по този път, щях да науча толкова много! Толкова отговори щяха да ми се разкрият! И любопитството ми за безброй неща да бъде задоволено...

— Ти ни избяга при Кралския мост!

Започнах да се изчервявам. През годините, докато бягахме от армиите на Господарката, те ни бяха настигали няколко пъти. Кралският мост беше най-ужасният. Над сто братя паднаха там. И за мой срам на това място изоставих Аналите, заровени на речния бряг. Четиристотин години история на Отряда бяха изгубени...

Но просто не можехме да носим повече багаж. Документите, които сега държахме в Дупката, бяха жизненоважни за бъдещето ни. Предпочетох да взема тях вместо Аналите. Но съвестта често ме гризе — трябва да отговарям пред сенките на отдавна загинали братя. Тези Анали бяха самият Черен отряд. Докато съществуваха те, и Отрядът беше жив.

— Все бягаме и бягаме, и тъй ще продължи и занапред. Така е писано!

Тя се усмихна, развеселена.

— Прочетох твоите Анали, Знахар! И новите, и старите!

Заех се да хвърлям подпалки в жарта от огъня. Не сънувах.

— Взела си ги?

До този миг бях заглушавал гласа на вината с обещания да ги прибера отново.

— Намериха ги след битката. Така че стигнаха до мен и останах доволна. Ти си честен, като истински хроникьор!

— Благодаря. Опитвам се!

— Ела в Чар! Заделила съм за теб място в Кулата. Оттам ще можеш да виждаш плановете ми в цялост!

— Не мога.

— Не съм в състояние да те защита там, където си. Ако останеш, ще трябва да се сблъскаш с всичко, което очаква приятелите ти Бунтовници. Хромия командва това нападение и няма да му се месея. А той не е какъвто беше. Ти го нарани, а и за да бъде спасен, понесе още повече болка. Не ти е простил, Знахар!

— Знам!

Колко пъти в сегашния ни разговор беше използвала името ми? При всичките ни връзки през годините, го бе споменала само веднъж.

— Не го оставяй да те хване!

Лека, извратена вълна от хумор се надигна в гърдите ми като стомашна киселина.

— Ти си истински провал, Господарке!

Хванах я неподготвена.

— Колкото съм глупав, записах романтичните си мисли в Аналите. Ти си ги прочела. Знаеш, че никога не съм те описвал като „черна“. Не. Мисля, че така бих описал съпруга ти. Подозирам, че подсъзнателно усещам истината, която лежи под глупостите в онези есета.

— Така ли?

— Не смятам, че си зла. Според мен само се опитваш да се държиш по подобаващ начин. Независимо от злините, които си сторила, част от онова дете е останала недокосната. Все още гори искрицата, която не можеш да угасиш! — Тя не ми противоречеше и се осмелих да кажа и още: — Мисля, че за теб съм благороден порив, с който да удавиш доброто в себе си. Прочела си Аналите и знаеш как приятелят ми Гарвана спаси дете, което се превърна в Бялата роза. Знаеш и до каква степен затъна той, след като посвети целия си живот под знамената на едничката си благородна цел^[1]. Извърши много повече злини, отколкото, според мен, щеше да стори, ако напълно бе лишен от добродетели. Хвойноград щеше още да съществува. А също и той...

— Хвойноград беше цирей, на който му е минало времето за пукане. Не съм дошла да ми се подиграваш, лечителю! Няма да ме накараш да изглеждам слаба дори и пред един-единствен свидетел.

Приготвих се да възразя.

— Защото знам, че и това ще влезе в Аналите ти.

Тя ме познаваше твърде добре — е, нали ме бе изправяла пред Окото.

— Ела в Кулата, Знахар! Не изисквам да полагаш клетва!

— Господарке...

— Дори Покорените са обвързани със смъртоносни клетви. А ти ще останеш свободен. Прави онова, в което си най-добър — лекувай и записвай истината. Както правиш и навсякъде другаде. Твърде си ценен, за да се похабяваш в пустошта!

Виж, с това бях готов да се съглася от все сърце. С удоволствие щях да натрия носовете на някои хора с това изказване.

— Я пак?

Тя послушно щеше да изпълни молбата ми, ако не бях вдигнал предупредително ръка. Бях говорил на себе си, не на нея. Стъпки ли чувах?

Да. Някакво едро същество се приближаваше бавно и предпазливо.

Тя също го усети. Едно примигване и вече Я нямаше, а заминаването ѝ изсмука нещо от съзнанието ми. Отново не бях сигурен дали не съм сънувал, макар че всяка дума оставаше запечатана неизтриваемо в главата ми като издълбана върху каменна плоча.

Метнах няколко клонки в огъня, отстъпих в една пукнатина и вдигнах кинжала, който беше единственото оръжие, взето от мен този път.

Съществото се приближи, после спря. Пак тръгна напред и сърцето ми се разтупка. Нечия сянка навлезе в светлината на огъня...

— Псето Жабоубиец! Ей, откъде се взе? Какво правиш? Я ела на топло, момче! — Направо се задавах в думите, които прогонваха страха. — Момче, Ловеца толкова ще ти се зарадва! Какво стана с теб?

Той пристъпи напред предпазливо. Изглеждаше поне два пъти по-кльощав от обикновено. Легна по корем, отпусна глава на предните си лапи и затвори едното си око.

— Нямам никаква храна, пък и малко се позагубих. Ти си голям късметлия, знаеш ли? Да стигнеш толкова далеч! Равнината не е място, където да се скиташ самичък!

Стори ми се, че старият помияр се съгласява с мнението ми. Ако щете, наречете го език на тялото. Беше оцелял, но не му се бе удало с лекота.

Уверих го:

— Щом изгрее слънцето, потегляме към къщи! Гоблин и Едноокия се запиляха някъде, но в крайна сметка проблемът си е лично техен!

След пристигането на Псето Жабоубиец си почивах по-спокойно. Предполагам, че вековечното приятелство с кучето е запечатано и у хората... Бях уверен, че той ще ме предупреди, ако се появят неприятности.

С настъпването на утрото открихме потока и поехме към Дупката. Както често правя, спрях в подножието на Старото бащинско дърво за кратък едностранен разговор на тема онова, което е видял по време на дългата си стража тук. Кучето не искаше да се приближи. Странно. Но какво пък? Странното е в реда на нещата тук, в Равнината.

Открих Едноокия и Гоблин да хъркат и да си отспиват. Бяха се върнали в Дупката само минути след като съм поел на път да ги търся. Копелета! Щях да променя нещата при първа възможност.

Подлудих ги, като не разказах нищичко за прекараната на открито нощ.

— Получи ли се? — поисках да зная.

Надолу в тунела Ловеца шумно се поздравяваше с псето си.

— Донякъде... — Гоблин не беше особено ентусиазиран.

— Донякъде ли? Каква е тази работа? Действа или не действа?

— Е, един вид си имаме проблем. Като цяло, можем да спрем Покорените да не те открият. Да не те фиксират, тъй да се каже...

Заобиколните изказвания при него са сигурен знак за проблеми.

— Но? Хайде, изплюй залька, Гоблин!

— Ако излезеш от зануляването, няма начин да скрием, че си го напуснал.

— Страхотно. Наистина страхотно! Въобще бива ли ви за нещо, момчета?

— Не е толкова зле — обясни Едноокия. — Няма да привличаш внимание, докато не разберат от друг източник, че си излязъл. Искам

да кажа, няма да търсят специално теб, нали? Няма причина. Така че все едно сме изпълнили всичко, което поиска от нас!

— По дяволите! По-добре започвайте да се молите да пристигне и следващото писмо! Защото ако изляза и ме убият, познайте кой до дупка ще ви преследва от небитието!

— Глезанка няма да те прати навън!

— Искаш ли да се обзаложим? Тя ще размишлява три-четири дни, но все пак ще ме изпрати на път, защото последното писмо ще ни даде търсения ключ.

Внезапно ме обхвана страх. Дали Господарката бе претърсила съзнанието ми?

— Какво има, Знахар?

Пристигането на Ловеца ми спести лъжата. Той врѣхлетя и ми разтърси ръката така, сякаш беше полудял напълно.

— Благодаря ти, Знахар! Благодаря, задето го доведе вкъщи! — и изхвърча нанякъде.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Гоблин.

— Доведох кучето му.

— Странно!

Едноокия изсумтя:

— Присмял се хърбел на щърбел!

— Така ли? Гущерски сопол такъв, искаш ли да ти разкажа защо е странно?

— Я стига — обадох се. — Ако ме пратят навън, работата по разчитането на ръкописите трябва да продължи. Наложително е да разполагаме с хора, способни да четат тези боклуци!

— Може би ще съм от полза... — Ловеца се беше върнал.

Беше огромен тъп хулиган. Дявол с меч, но вероятно неспособен да напише и собственото си име.

— Как например?

— Мога да чета едно-друго и знам някои от старите езици. Баща ми ме научи... — и се ухили така, сякаш всичко бе огромна шега.

Избра си лист, изписан на телекуре. Прочете го на глас. Древният език се лееше от устата му естествено, както го бях чувал да се говори между старите Покорени. После го преведе. Беше бележка до кухнята на замъка, относно храна, която трябваше да се приготви за важните посетители. С натежало сърце го прегледах и аз. Преводът беше

безпогрешен — дори по-добър, отколкото аз можех да направя. Една трета от думите не ми бяха познати.

— Прекрасно! Добре дошъл в отбора! Ще кажа на Глезанка — и се измъкнах, разменяйки си озадачени погледи с Едноокия зад гърба на Ловеца.

Все по-странно и по-странно. Що за човек беше той? Да оставим другите му странности настрана. При първата ни среща ми напомни за Гарвана и ролята много добре му отиваше. Когато започнах да го мисля за едър, бавен и тромав, се приспособи и към това. Дали не бе просто отражение от образа в мислите на... господаря си?

Но беше добър боец, признавам му го. Равен на десетима от момчетата, с които разполагаме.

[1] В „Надвисналата сянка“, за да издържа Глезанка и за да я спаси от Господарката, Гарвана извършва куп убийства и продава тела на Черния замък, който всъщност представлява портал за възкресението на Господаря. — Б.пр. ↑

23.

РАВНИНАТА НА СТРАХА

Беше време за Месечната среща. На това голямо заседание не се върши нищо. Всички кипят от предложения, по които не може да се действа. След шест или осем часа Глезанка приключва дебата, като ни казва какво трябва да се прави.

Не липсваха и обичайните карти. Едната показваше къде според нашите агенти се намират Покорените. На другата бяха отбелязани нередностите, докладвани от говорещите камъни. И на двете се виждаха големи, бели участъци от Равнината, за които не знаехме нищо. Третата карта изобразяваше бурите на промяната за месеца — проект, за който беше отговорен Лейтенанта. Не знам какво точно целеше с тази графика. Както винаги, повечето бури бяха по периферията, но имаше необичайно голям брой — повече от нормалния процент — и във вътрешността на картата. Сезонни промени? Или истинско изменение? Кой да знае? Не ги следяхме от достатъчно дълго време. Говорещите камъни от своя страна не желаеха да ни просветлят за такива дреболии. Глезанка незабавно пое ръководството и подаде знак:

Операцията в Ръждоград донесе ефекта, на който разчитам. Агентите ни докладват, че почти навсякъде се наблюдават антиимперски изблици, които донякъде са отклонили вниманието от нас. Но армиите на Покорените продължават да се трупат. Шепота е станала особено агресивна в нейния участък.

Имперските войници навлизаха в Равнината почти всекидневно, като се мъчеха да предизвикат реакция и да подготвят хората си за неудобствата на тези земи. Операциите на Шепота както винаги бяха извънредно професионални. В стратегическо отношение от нея трябваше да се боим повече, отколкото дори от Хромия.

Сакатият слуга на Господарката имаше славата на нескопосник. Това не е изцяло по негова вина, но в крайна сметка се е прочул с

недообмислените си дела, които винаги се провалят. Все едно дали печели, или губи обаче, той е на вражеска страна.

Тази сутрин се чу, че Шепота изгражда гарнизон на един ден път навътре в границите. Издига укрепления и ни предизвиква да реагираме.

Стратегията ѝ беше очевидна. Искаше да основе мрежа от подкрепящи се една друга крепости, която да разпростира по цялата Равнина. Тази жена беше опасна. Особено ако предадеше идеята си на Хромия и вкараше в действие всички армии.

Стратегията ѝ датира от зората на времето. Била е използвана многократно там, където редовните армии са се били с партизани в дивата пустош. Това е стратегия на търпението и изисква завоевателят да има силна воля за победа. Успява там, където волята е несломима и се проваля там, където е недостатъчна.

В Равнината стратегията щеше да успее. Врагът разполагаше с близо двадесетина години, за да ни изрови от укритието. И нямаше за цел да удържи Равнината, щом приключи с нас.

С нас ли? Нека го кажем по-точно — с Глезанка. Ние, останалите, не участвахме в уравнението. Ако Глезанка се провали, и Бунтът загива.

Те крадат от времето ни — подаде знак тя. — Нуждаем се от десетилетия. Трябва да направим нещо!

„Ето, започва се“ — помислих си. Изражението ѝ ми го подсказа. Канеше се да обяви резултата от дългия си размисъл. Така че не бях поразен и особено изненадан, когато тя подаде знак:

Ще изпратя Знахаря да разкрие края на историята на кореспондента Му!

Новината за писмата се беше разнесла. Глезанка охотно подхранваше слуховете.

Гоблин и Едноокия ще го съпровождат и ще му помагат.

— Какво? Няма начин да...

Знахар!

— Няма да стане. Я ме виж. Аз съм едно нищо. Кой ще ми обърне внимание? Някакъв дъртак се мотае наоколо. Светът е пълен с такива! Но трима наведнъж? И единият е чернокож? Един от тях е джудже с...

Гоблин и Едноокия ми хвърлиха изпепеляващи погледи.

Подсмихнах се. Избликът ми ги поставяше натясно. Макар че и на тях не им се тръгваше повече, отколкото аз исках да дойдат, сега не смееха да се съгласят публично с мен. Нещо по-лошо, налагаше се двамата да бъдат на едно мнение. А егото им...

Но все пак си оставах на твърда позиция. Гоблин и Едноокия бяха известни личности. Вярно, аз също, но както посочих, не изпъквам физически.

Глезанка подаде знак:

Опасността ще ти осигури съдействието им!

Скрих се в последното си укрепление:

— Господарката ме посети през онази нощ, докато бях навън, Глезанке! Тя ще ме търси!

Предводителката ни се замисли за момент и отново заръкомаха:

Това не променя положението. Трябва да се сдобием с последната част от историята, преди Покорените да нападнат!

За това беше права, но...

Ще идете тримата. И внимавайте!

Ловеца следеше разговора с помощта на Мускуса. Предложи:

— И аз искам да отида. Познавам севера, особено Великата гора. Там си заслужих името...

Зад гърба му Псето Жабоубиец се прозя.

Знахар? — попита ме Глезанка.

Все още не се бях съгласил да тръгна. Така че й върнах топката:

— От теб зависи!

Един боец ще ти е от полза — подаде знак тя. — *Кажи му, че приемаш!*

Мърморих и се оплаквах, но се обърнах към Ловеца:

— Тя смята, че трябва да дойдеш!

Той остана доволен.

След като Глезанка беше удовлетворена, то и аз трябваше да съм. Въпросът беше уреден. В дневния ред следваше докладът на Въжаря, който смяташе, че Щавача е узрял за нападение като това в Ръждоград.

Пених се и се ядосвах, но никой не ми обръщаше внимание с изключение на Гоблин и Едноокия. Двамата ме гледаха по начин, подсказващ, че ще има да се разплащам за нанесените им обиди.

Никакви глупости и отлагане. Тръгнахме четиринадесет часа по-късно. Всичко вече беше подготвено. Измъкнаха ни от леглата малко

след полунощ и бързичко се озовах горе, до корала, загледан в спускането на малък вятърен кит. Един говорещ камък се домъкна зад гърба ми и ме инструктира как да се грижа за превозвача ни и да гъделичкам егото му. Не му обърнах внимание. Всичко ставаше твърде ударно. Направо ме напъхаха в седлото, преди да съм решил дали искам да тръгна. Изоставах от събитията.

Бях си взел оръжията, амулетите, парите и храна. Всичко, от което щях да имам нужда. Същото се отнасяше и за двамата магьосници, които се бяха снабдили с допълнителен арсенал от тавматургични^[1] джунджурии. По плана трябваше да купим каруца с впряг, след като китът ни остави в тила на врага. Оплаках се, че ако съдим по помъкнатите от тях боклуци, ще ни трябват поне две талиги.

Ловеца обаче пътуваше почти без нищо. Носеше си храна и оръжия, подбрани от онези на разположение — но беше взел псето си.

Вятърният кит се издигна. Нощта ни обгърна и се почувствах изгубен. Не бях получил дори прегръдка за сбогом.

Твартата се понесе натам, където въздухът беше леден и разреден. На изток, юг и северозапад забелязах блясъка на бурите на промяната. Срещаха се все по-често.

Предполагам, че вече му хващах цаката на ездата върху вятърен кит. Треперейки, се сгуших колкото е възможно, пренебрегнах Ловеца, който беше готов да дрънка до безкрай за дреболии и бързо заспах. Когато отворих очи, Ловеца се бе надвесил на сантиметри над мен и ме разтърсваше.

— Събуди се, Знахар! — повтаряше непрестанно. — Събуди се! Едноокия казва, че сме загазили!

Надигнах се, като очаквах да видя около нас да обикаля Покорен.

Да, бяхме обградени, само че от четири кита и цял орляк скатове.

— Те пък откъде дойдоха?

— Появиха се, докато спеше.

— И какъв е проблемът?

Ловеца махна с ръка към онова, което — според мен — би трябвало да наричаме „дясно на борд“ в момента.

Буря на промяната, която тъкмо възникваше.

— Просто се появи от нищото — обясни Гоблин, като се присъедини към нас. Беше твърде притеснен, за да си спомни, че ми е ядосан. — И изглежда доста зле, а силата ѝ се покачва!

Засега бурята на промяната беше само четиристотин метра в диаметър, но пастелно-бляскавата стихия в сърцевината ѝ подсказваше, че ще се разраства бързо и ужасяващо. Докосването ѝ щеше да бъде по-драматично от нормалното. Разноцветните светкавици багреха странно лицата на хората и телата на вятърните китове. Конвойт ни промени курса си. Китовете не са толкова уязвими като хората, но предпочитат да избягват неприятностите, когато е възможно. Беше ясно обаче, че поне периферията на чудовищната стихия ще ни докосне.

Още докато го осъзнавах и размишлявах върху това, обхватът на бурята се разшири. Вече беше шестстотин метра. Осемстотин. Представляваше въртоп от вихрени, кипящи цветове във вътрешността на подобен на черен дим облак. Приличните на змии безмълвни светкавици се зъбеха и ръмжаха беззвучно една на друга.

Дъното на бурята на промяната докосна земята.

И всички онези светкавици добиха глас. След това ураганът започна да се разширява дори още по-бързо, като разпределяше в друга посока растежа си, който бе обърнат към земята. Направо бушуваше от енергия!

Бурите на промяната рядко приближават на повече от сто и петдесет километра от Дупката. Достатъчно впечатляващи са и от това разстояние, макар че улавяш само пориви и припукване в косата си, а нервите ти се изпъват. В древните времена, когато служехме на Господарката, говорих с ветерани от кампаниите на Шепота, които ми споделиха какви страдания са преживели в бурите. Така и не се доверих напълно на разказите им.

Но сега, когато границата на бурята ни достигна, им вярвах.

Един от скатовете попадна в нея. През тялото му се виждаше ясно, а костите му белееха във внезапно настъпилия мрак. После се промени.

Всичко се променяше. Камъните и дърветата станаха многолики. Дребните твари, които ни следваха и охраняваха, също променяха формите си...

Има една хипотеза, според която странните видове в Равнината са възникнали в резултат от буря на промените. Предполага се също, че бурите са отговорни за появата на самата Равнина. Всяка от тях отхапва по късче от нормалния ни свят.

Китовете се отказаха от опитите да надбягат стихията и се насочиха към земята под кривата на разрастващата се буря. Спускаха се ниско, откъдето падането щеше да е по-кратко, ако се променят в нещо, неспособно да лети. Стандартна процедура за твар, хваната от бурята: стой ниско и не мърдай.

Ветераните на Шепота бяха споменали за гущери, израсли до слонски ръст, за паяци, превърнали се в чудовища, за отровни змии, на които им пораснали криле, за разумни видове, които полудели и се опитали да избият всичко около себе си...

Бях ужасен, но не прекалено, за да се откажа да гледам. След като скатът ни показва костите си, възвърна обичайната си форма и се разрасна. Същото се случи и с втория, когото бурята догони. Дали това беше нормално явление по ръба на вихъра?

Въртопът достигна и нашия вятърен кит, който се спускаше най-бавно. Макар да беше млад, се грижеше добре за товара си. Искрите в косата ми се усилиха. Имах чувството, че нервите ми са извън контрол. Бърз поглед към Ловеца ме убеди, че ни предстои сериозен случай на масова паника.

Един от двамата ни магьосници реши да се прави на герой и да спре бурята. Все едно да нареди на морето да пресъхне. Трясъкът и ревът на мощните му магии изчезнаха в рева на вятъра.

Настъпи миг на пълен покой, когато границата ме достигна. После се разнесе адски тътен. Ветровете във вътрешността бяха невероятни. Не мислех за друго, освен как да се сниша и да се държа здраво. Навсякъде около мен летеше снаряжение, което променяше формата си в движение. После мернах Гоблин и за малко да повърна.

Гоблин! Главата му се беше раздула десетократно, а тялото му сякаш бе обърнато с вътрешностите навън. Около него гъмжеше от орда паразити от онези, които живеят на гърба на кита. Някои бяха с големината на гълъб.

Ловеца и Псето Жабоубиец изглеждаха още по-зле. Кучето се бе разраснало до размера на малък слон, зъбат и с най-злите очи, които съм виждал. Погледна ме с гладна похот, която ме смрази до мозъка на костите ми. А Ловеца се бе превърнал в демонична твар, смътно напомняща маймуна, но много по-ужасна. И двамата приличаха на чудовища от кошмарите на художник или магьосник.

Едноокия бе променен най-малко. Беше се подул, но си оставаше самия себе си. Може би е твърде здраво вкоренен в реалността — толкова е стар. Доколкото аз знам, вече е някъде на около сто и петдесет.

Твартата, в която се беше превърнало Псето Жабоубиец, запълзя към мен с оголени зъби...

Вятърният кит кацна. Ударът разтърси всички ни. Вихрушката виеше около нас. Странните светкавици удряха въздуха и земята. Мястото за кацане също се менеше непрестанно. Скалите се разпълзяха, дърветата изменяха формата си. Животните от тази част на Равнината бяха излезли на открито и непрестанно се вихреха в разни тела, а доскорошната плячка се нахвърляше на хищника. Ужасяващото представление се осветяваше от променливата и понякога призрачна светлина.

После вакуумът в сърцевината на бурята ни обгърна. Всичко застина във формата, която бе имало в последната секунда. Нищо не помръдваше. Ловеца и Псето Жабоубиец бяха паднали на мястото, където се стовариха след кацането. Едноокия и Гоблин се гледаха, още във фазата преди враждата им да премине отвъд обичайните рамки на закачките. Другите китове лежаха наблизко, видимо незасегнати. Един скат изникна от цветовете над нас и падна на земята.

Това вцепенение продължи около три минути. С покоя се възвърна и здравият разум. После бурята започна да утихва.

Отслабването на вихъра беше по-бавно от разрастването му, но и по-спокойно. Измъчваше ни в продължение на няколко часа. А после всичко свърши. Единственият пострадал беше скатът, който падна при полет. Но, проклет да съм, изживяването беше ужасяващо.

— Имахме късмет — казах на останалите, докато преглеждахме какво ни е останало. Уточних: — Късмет, че не бяхме избити до един!

— Не е късмет това, Знахар — отвърна Едноокия. — В мига, когато тези твари видяха бурята да приближава, тръгнаха да търсят прикритие. Място, където да няма нищо, способно да ни убие... нас или тях!

Гоблин кимна. Напоследък често се съгласяваха един с друг. Но всички си спомняхме колко бяха близо до убийството.

Попитах:

— На какво приличах аз? Не почувствах никакви промени, като изключим разтрепераните ми нерви. Все едно бях пиан, упоен и полуоткачил едновременно.

— На мен си ми приличаше на Знахаря — отвърна Едноокия, — само дете беше дважд по-грозен!

— И скучен — допълни Гоблин. — Изнесе най-вдъхновяващата реч за славата на Черния отряд, завоювана по време на кампанията срещу Дъвчеград.

Разсмях се.

— Стига де!

— Не, сериозно! Остана си Знахаря. Може би амулетите все пак ги бива за нещо!

Ловеца полека-лека събираше оръжията си. Псето Жабоубиец спеше в краката му. Посочих го. Едноокия подаде знак:

Не видях.

Гоблин отвърна:

Порасна и му изникнаха щипки!

Не изглеждаха притеснени и реших, че и аз няма защо да се безпокоя. В крайна сметка въшките на кита бяха най-отвратителната твар след псето.

Слънцето изгряваше и вятърните китове останаха на земята. Гърбовете им придобиха песъкливия цвят на пръстта, набраздена с оцветени в охра пътечки, и ние зачакахме нощта. Скатовете накацах на съседните четири кита. При нас не дойде нито един. Човек остава с усещането, че хората ги притесняват.

[1] Тавматургия — магическо изкуство, практикувано по „научни“ правила. — Б.пр. ↑

24.

ШИРОКИЯТ СВЯТ

Никога не ми съобщават всички подробности. Но защо ли се оплаквам? Тайната е нашата броня. Трябва да знам, за да го запиша, но не и повече за предстоящото, отколкото е жизненоважно. В нашето братство това е желязното правило на оцеляването.

Ескортът не ни съпровождаше само за да ни помогне да се измъкнем от Равнината на страха. Те си имаха своя собствена мисия. Това, за което никой не ми спомена, беше, че ще атакуват щаба на Шепота.

Девата-генерал на Господарката не изглеждаше предупредена. Съпровождащите ни вятърни китове бавно се спуснаха, щом наближиха края на Равнината. Скатовете им се снижиха заедно с тях. Уловиха благоприятни въздушни течения и се понесоха напред. А ние се издигнахме още по-високо, в света на ледения студ и борбата за глътка въздух.

Първи удариха скатовете. По двойки и тройки те пресякоха града на нивото на короните на дърветата, като забиваха светкавиците си в щаба на Шепота. Греди и талпи литнаха като прах около копитата на буен кон. Избухнаха пожари.

Чудовищата от високото се включиха в битката, щом войниците и цивилните излязоха по улиците. Пуснаха своите собствени светкавици. Но истинският кошмар бяха пипалата им.

Вятърните китове пируваха с хора и животни. Разбиваха на парчета къщите и укрепленията. Изтръгваха дърветата от корен. И продължаваха да стоварват върху Шепота светкавиците си...

Скатовете междувременно се издигнаха на петстотин метра и отново литнаха надолу, пак по двойки и тройки, този път за да ударят по Покорената, щом тя им отвърна.

Нейният отговор, макар да нашари широка черта върху хълбока на единия вятърен кит — удареното място пламна зловещо, — я разкри

напълно за скатовете. Те хубаво я нашамариха, макар че тя все пак свали един.

Минахме над тях, а проблясъците и пожарите осветяваха корема на превозвача ни. Ако в бъркотията някой ни е забелязал, съмнявам се да са познали къде отиваме. Гоблин и Едноокия не засякоха интерес към друго, освен към оцеляването...

Представлението продължи, докато изгубихме града от поглед. Гоблин каза, че са накарали Шепота да побегне, прекалено заета да спасява собствения си задник, за да мисли за хората си.

— Радвам се, че досега не са ни причинявали такова чудо — обадох се.

— Може да се направи само веднъж — възпротиви се Гоблин. — Следващия път ще са подготвени.

— Готов бях да се закълна, че и сега ще са готови, като се има предвид Ръждоград!

— Може би Шепота има проблеми с егото си!

Никакво „може би“. Работил съм с нея. Това ѝ е слабото място. Сварихме я неподготвена, защото вярва, че всички се боим твърде много от нея. В крайна сметка нали е най-умната сред Покорените!

Могъщият ни жребец се втурна нататък в нощта, задминавайки звездите с гъргорещо и бълбукащо тяло. Напяваше си, а аз започнах да чувствам прилив на оптимизъм.

Призори се спуснахме в един каньон във Вятърния окръг. Още една голяма пустиня, но за разлика от Равнината, тази е нормална. Просто голяма пустош, където ветровете не спират да духат. Похапнахме и спяхме. Когато падна нощта, продължихме пътуването си.

Напуснахме пустинята южно от Мъжеград и завихме на север над Гората на облака, като избягвахме селищата. Отвъд грамадния лес обаче вятърният кит се приземи и оттук нататък ни се налагаше да се справяме сами.

Щеше ми се да изминем целия път на гърба му, но тези твари и Глезанка бяха склонни да рискуват само дотук. По-нататък земите бяха гъсто населени. Не можехме да се надяваме, че ще кацнем и ще прекараме дневните часове незабелязани. Така че щяхме да пътуваме по старомодния начин.

Свободната република Розоград се намиреше на около тридесет километра.

Розоград винаги е бил свободен — републиканска плутокрация^[1]. Дори Господарката не бе сметнала за необходимо да променя традицията. По време на северните кампании наблизко се разигра една голяма битка, но бойното поле бе избрано не от нас, а от Бунта. Ние изгубихме и съответно Розоград изгуби независимостта си за няколко месеца. После победата на Господарката в Чар сложи край на властта на Бунта. Макар и без да е официален съюзник, Розоград стана приятел на империята.

Умела кучка!

Така че поехме пеша. Пътешествието ни продължи цял ден. Нито аз, нито магьосниците бяхме в добра форма. Твърде дълго се излежавашме в Дупката, пък и вече остарявахме.

— Никак не е разумно — отбелязах, докато приближавахме бледочервеникавите стени на Розоград и обърнатата към залеза порта. — Всички сме били тук преди време. Вас двамата сигурно ви помнят добре, като се има предвид, че обрахте половината граждани!

— Обрахме ли?! — възрази Едноокия. — Кога сме...

— И двамата участвахте, клоуни такива! Продавахте онези „амулетите с гаранция“, когато преследвахме Грапата!

Навремето въпросният Грапата беше генерал на Бунта. На север премаза Хромия, а после Отрядът — с малко помощ от Ловеца на души — го вкара в капан тук в Розоград. И Гоблин, и Едноокия се напечелиха на гърба на населението. Чернокожият магьосник обожаваше подобни неща! Още навремето, докато бяхме южно от Морето на страданията, се забъркваше във всяка съмнителна сделка, която можеше да намери. Повечето от нечестно спечелените си пари губеше на карти. Той е най-лошият играч на карти на света. Човек би си помислил, че за сто и петдесет години ще се научи поне да ги брои.

По план трябваше да се покрием в някоя мръсна странноприемница, където не задават много въпроси. На следващия ден аз и Ловеца щяхме да отидем да купим каруца и впряг, и всички да потеглим обратно по пътя, откъдето бяхме дошли. После да натоварим снаряжението, което не бяхме взели с нас и да заобиколим града, докато се насочваме на север.

Такъв беше планът. Но двамата магьосници не се придържаха към него.

Правило номер едно за войника: Придържай се към мисията. Тя е най-важна!

Но според тях двамата всички правила се пишат, за да бъдат нарушавани. Когато с Ловеца се върнахме, а Псето Жабоубиец дремеше в каруцата, вече беше късно следобед. Спряхме пред хана. Ловеца остана отвън, а аз се качих горе.

Нито следа от Гоблин или Едноокия.

Съдържателят ми каза, че излезли скоро след като бях тръгнал, като си говорели, че ще потърсят жени.

Вината беше моя — аз командвах тук и трябваше да го предвидя. Беше минало много, много, много време. Платих за още две нощи, просто за всеки случай. Предадох впряга и каруцата на конярчето, вечерях заедно с умълчания Ловец и се прибрахме в стаята с няколко кварта бира. Разделихме си я с Псето Жабоубиец.

— Смяташ ли да ги потърсиш? — попита Ловеца.

— Не. Ако не се върнат до два дни или ни издънят, ще продължим без тях. И бездруго не искам да ги виждат наоколо. Тук със сигурност има хора, които си ги спомнят!

Така че се напихме приятно. Псето Жабоубиец явно беше способно да надпие мнозина нормални хора. Това куче обожаваше бирата! Всъщност даже се надигна и се поразходи, а не му се налагаше.

На следващата сутрин Гоблин все още го нямаше, Едноокия също. Но пък се носеха какви ли не слухове. Влязохме в общата зала късно, след като сутрешната навалица бе отминала и преди да нахлуят обедните посетители. Съдържателят нямаше нужда от подканване.

— Момчета, чухте ли за гюрултията в източния край снощи?

Простенах, преди да е стигнал до същността. Просто си знаех!

— Охо, съвсем нормално военновременно представление. Пожари. Магия. Линчуващи тълпи. Вълнение, каквото този стар град не е виждал от времето на генерал къвто там беше, когато Господарката искаше да залови.

Когато той отиде да дразни друг клиент, аз споделих с Ловеца:

— Най-добре да се махаме оттук още сега!

— Ами Гоблин и Едноокия?

— Те могат да се грижат за себе си. Ако ги линчуват, техен проблем. Нямам намерение да си пъхам носа насам-натам и да ме обесят и мен. Ако се измъкнат, двамата знаят какъв е планът и ще ни догонят.

— Мислех си, че Черният отряд не изоставя своите!

— Така е — отвърнах, но не мръднах от мнението си да зарежа магьосниците да се варят в собствен сос. Нямах съмнение, че са оцелели. И преди се бяха забърквали в неприятности — хиляди пъти. Един хубав поход пеша щеше да има здравословно влияние върху чувството им за дисциплина.

Обядвахме и съобщих на собственика, че с Ловеца заминаваме, но нашите компаньони ще задържат стаята. После поведох възразяващия си спътник към каруцата, качих го на нея и когато момчето запрегна, подкарах към западната порта.

Пътуването беше продължително — през криволичещи улички и над дузина извити мостове, които бяха яхнали канали — но водеше далеч от вчерашната глупост. Докато пътувахме, обясних на Ловеца как сме подмамили Грапата да си пъхне врата в примката. Историята му хареса.

— Това е запазената марка на Отряда — заключих. — Накарай врага да направи нещо глупаво. Бяхме най-добри, когато се стигне до битки, но се биехме само когато не ни оставаше нищо друго.

— Да, но са ви плащали да се сражавате!

За Ловеца имаше само черно и бяло. Понякога си мислех, че прекарва прекалено много време в горите.

— Плащаха ни за резултатите. Ако успеехме да свършим работата си без бой, още по-добре. Важното е да изучиш врага си. Намери слабото му място, след това поработи върху него. Глезанка е много добра в това отношение. Макар че подработването на Покорените е по-лесно, отколкото подозиращ. Те всички са уязвими чрез егото си.

— Ами Господарката?

— За нея не знам. Не съм забелязал да има слабо място. Може би е малко суетна, но нямам представа как да се възползваме от това. Може би чрез стремежа ѝ да доминира? Като я накараш да надскочи себе си. Не знам. Тя е предпазлива и умна, спомни си само как примамва Бунта в Чар. Изби три птички с един камък. Не само че изтри

Бунта от лицето на земята, но разкри онези Покорени, на които не може да им се има доверие и разби опита на Властелина да ги използва, за да се измъкне.

— Ами той?

— Засега той не създава проблеми. Но ако става въпрос, вероятно е по-уязвим от Господарката. Май не разсъждава — досущ като разярен бик е. Толкова дяволски силен е, че само от това се възползва. Е, понякога е лукав — като в Хвойноград, — но като цяло просто удря наляво и надясно.

Ловеца кимна замислено.

— Май в думите ти има истина!

[1] Държавен строй, при който властта принадлежи на богатите.
— Б.пр. ↑

25.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Гаргата бе преценил погрешно. Беше забравил, че от съдбата му се интересуват и други освен Чудака.

Когато не се яви на няколкото си различни работни места, хората дойдоха да го търсят. Блъскаха по вратите, чукаха по прозорците и не получиха отговор. Един опита входната врата и откри, че е заключена. Сега вече хората се загрижиха искрено.

Някои обсъждаха дали да не пуснат доклад нагоре по командната верига, други искаха да действат незабавно. Последните бяха мнозинство, така че разбиха вратата и плъзнаха вътре.

Намериха къща, почистена вманиачено и спартански обзаведена. Първият, който се качи горе, се развика:

— Тук е! Май е получил удар!

Тълпата се скупчи в малката стая на горния етаж. Гаргата седеше на масата, на която бяха поставени опакован в намаслена кожа пакет и една разтворена книга.

— Книга ли? — възкликна някой. — Той е бил по-странен, отколкото сме предполагали!

Друг докосна гърлото на Гаргата, напипа слабия му пулс и забеляза, че мъжът си поема леко дъх на периоди доста по-големи, отколкото при спящ човек.

— Май все пак е получил удар! Докато е седял и е чел, нещо го е поразило!

— Имах един чичо, с когото стана така — обади се друг. — Още бях дете. Разказваше ни приказка и просто пребледня и падна.

— Но е още жив! Най-добре да предприемем нещо. Може би ще се оправи...

Последва голяма суетня долу, а хората се препъваха едни в други.

Чудака беше дежурен, когато групата нахлу в щаба. Новината го потресе. Обеща на Гаргата... Но нямаше как да избяга от пост.

Личният интерес на Сладкиша към стареца бързо предаде новината нагоре по йерархията. Полковникът излезе от кабинета си и забеляза, че Чудака изглежда странно.

— Чул си значи. Ела с мен, да погледнем. Вие там! Намерете бръснаря и конския доктор!

Човек сериозно се замисля за стойността на живота, когато армията поддържа ветеринар, но не и лекар...

Денят бе започнал със знамение — съвсем ясно небе. Това се случваше рядко. Но вече се заоблачаваше и дъждовните капки започнаха тук-там да шарят тротоарите. Чудака вървеше по петите на Сладкиша, следван от още дузина стражи, и почти не забелязваше забележките на Полковника за нужните подобрения.

Къщата на Гаргата беше обкръжена от тълпа.

— Лошите новини се разнасят бързо — отбеляза Чудака. — Сър!

— Така ли? Я разчисти пътя, младежо! Влизаме! — и Сладкиша поспря на входа. — Винаги ли е толкова спретнато?

— О, да, сър. Беше вманиачен по реда й правенето на нещата както трябва.

— Много странно. Защото малко си поразпъваше правилата с тези нощни разходки...

Чудака прехапа устна и се запита дали трябва да предаде на Полковника съобщението на Гаргата. Реши, че още не му е времето.

— На горния етаж ли? — Полковникът се обърна към един от мъжете, открили Гаргата.

— Да, сър!

Чудака вече се качваше по стълбите. Забеляза пакета на стареца и, без да мисли много-много, се помъчи да го напъха под куртката си.

— Синко...

Младежът се обърна. Сладкиша стоеше на прага и се мръщеше.

— Какво правиш?

Полковникът беше най-внушителната личност, която Чудака можеше да си представи — по-внушителен дори от баща му, суров и точен човек. Не знаеше какво да отговори. Стоеше там, разтреперан.

Сладкиша протегна ръка. Чудака му връчи пакета.

— Какво правеше, синко?

— Тъ... сър... Един ден...

— Е? — Полковника огледа Гаргата, без да го докосва. — Хайде де, кажи го!

— Той ме помоли да доставя едно писмо от негово име, ако му се случи нещо. Сякаш мислеше, че времето му изтича. Каза, че става дума за пакет в намаслена кожа. Заради дъжда и тъй нататък, сър...

— Ясно... — Сладкиша пхна пръсти под брадичката на Гаргата и вдигна главата му. Захвърли пакета на масата и повдигна един от клепачите на жертвата. Зеницата беше свита като топълйка.

— Хмм... — Попипа и челото на болника. — Хм... — и натисна няколко нервни възела с пръст и после с юмрук. Гаргата не реагира. — Интересно. Не прилича на удар!

— Че какво друго ще да е, сър?

Полковник Сладкиша се изправи.

— Може би ти знаеш по-добре от мен!

— Сър?

— Каза, че Гаргата очаквал нещо.

— Не точно. Страхуваше се да не му се *случи* нещо. Говореше, че остарява и времето му изтича. Може би е бил болен, пък никому не е споменал!

— Може би. Хм... А, Горски!

Конският доктор беше пристигнал. Той извърши същия оглед като Сладкиша, изправи се и сви рамене.

— Не ми е по силите, Полковник!

— Най-добре да го преместим там, където ще можем да го наблюдаваме... Ти се заеми с това, синко! — нареди на Чудака. — Ако не се съвземе скоро, ще трябва да го храним насила! — Сладкиша порови из стаята и провери заглавията на няколко книги. — Той е бил учен човек, Чудак! Така и си мислех. Истински човек на контраста! Често съм се чудил кой ли е бил в действителност!

Чудака вече се притесняваше за Гаргата.

— Сър, мисля, че навремето е бил важна личност в някой от Градовете на скъпоценните камъни, но късметът му се обърнал и той влязъл в армията!

— Ще поговорим за това, след като го преместим! Хайде!

Младежът го последва. Полковникът изглеждаше много замислен. Може би трябваше да му предаде съобщението на Гаргата?

26.

НА ПЪТ

През следващите три дни с Ловеца се върнахме до мястото на приземяването, натоварихме каруцата и после поехме на север по пътя към Клина. Започвах да се чудя дали пък не съм сбъркал. Все още нямаше следа от Едноокия или Гоблин.

Но не е имало нужда да се притеснявам. Те ни догониха близо до твърдината Мей — крепост в Клина, която Отрядът навремето завзе в името на Господарката. Бяхме навлезли навътре в гората и се готвехме за вечеря, когато откъм пътя чухме караница.

Глас, който със сигурност принадлежеше на Гоблин, изкрещя:

— Твърдя, че е твоя вината, червеевоуста имитация на стръв за риба! Бих ти превърнал мозъка на пихтия, задето ме вкара в бъркотията, само че ти и мозък нямаш!

— Моя била вината, да бе! Богове, ти дори сам себе си лъжеш! Трябвало да го уговарям да участва в нещо, което е негова собствена идея! Виж сега, смрадлив дъх! Твърдината Мей е тъкмо зад онзи хълм. Там ще ни помнят по-добре, отколкото в Розоград. Така че ще те питам само веднъж! Как според теб ще минем, без да ни прережат гърлата?

След първоначалния прилив на облекчение, спрях, както се бях засилил към пътя. Казах на Ловеца:

— Те яздят! Откъде, мислиш, са взели конете? — и се опитах да открия веселата страна на ужасното предположение. — Може би са участвали в игра и са се измъкнали с измама... Ако Едноокия е допуснал Гоблин да направи това...

Чернокожия дребосък го биваше да мами, колкото го бива и на хазартните игри, с други думи — никак. Понякога си мисля, че страда от скрит стремеж да си слага врата под брадвата.

— Ти и проклетите ти амулети! — изписука Гоблин. — Страхотно е, че Господарката не може да го намери, ама и ние не можем!

— Мои амулети ли? Мои значи! Че кой, по дяволите, му ги даде още от самото начало?

— Да, ама кой измисли заклинанието, което е в тях сега?

— А кой го направи? Това ми кажи, жабешка мутро! Това ми кажи!

Прокраднх се към последните дървета. Двамата вече ни бяха подминали. Ловеца застана до мен. Дори Псето Жабоубиец се приближи да погледне.

— Стой на място! Бунтовници! — извиках. — Първият който мръдне, е мъртвец!

Глупаво, Знахар! Наистина глупаво! Отговорът им беше незабавен и гнусен. За малко да ми видят сметката.

Те изчезнаха в бляскави облаци, а насекомите около мен и Ловеца направо избухнаха. Бяха повече видове, отколкото съм си представял, че има — и всяко едно се интересувахе само да ме хапне за вечеря.

Псето Жабоубиец се зъбеше и ръмжеше.

— Я спрете веднага, клоуни такива! — изкрещях. — Аз съм, Знахаря!

— Кой знахар? — обърна се Едноокия към Гоблин. — Да познаваш някой с такава професия?

— Аха, но не смятам, че трябва да спираме — отвърна Гоблин, след като подаде глава от сиянието, за да провери аз ли съм наистина. — Той си го заслужава!

— Вярно си е — съгласи се Едноокия. — Но Ловеца е невинен, а не мога да се прицеля толкова фино, че да засегна само Знахаря.

Насекомите се върнаха към обичайните си насекомски занятия. Да се ядат едно друго, предполагам. Сдържах гнева си и приветствах магьосниците, които на свой ред си бяха надянали невинни и разкаяни изражения.

— Какво ще кажете в своя защита, момчета? Хубави коне. Смятате ли, че хората, на които са, ще дойдат да си ги търсят?

— Чакай, чакай! — изписука Гоблин. — Не ни обвинявай в...

— Добре ви познавам, приятели! Я слизайте от седлата и елате да хапнем! Утре ще решим какво да правим с четирикракия ви превоз!

Обърнах гръб и на двамата. Ловеца вече се бе върнал при вечерята. Раздаде порциите. Заех се с моята, макар че още кипях от

гняв. Глупав ход — да крадат коне! При цялата шумотевица, която и бездруго се беше вдигнала... Господарката имаше шпиони навсякъде. Може да не сме кой знае какви врагове, но навремето бяхме нейна собственост. Все някой щеше да се сети, че Черният отряд се е върнал на север...

Заспах, след като дълго се изкушавах да обърна назад. Най-слабо вероятната посока, в която ловците на глави биха ни потърсили, щеше да е пътят към Равнината на страха. Но не можех да не изпълня заповедта — твърде много зависеше от нас. Макар че първоначалният ми оптимизъм вече бе сериозно подкопан.

Проклети безотговорни клоуни!

Много, много отдавна Капитана, който загина в Хвойноград, сигурно се е чувствал по същия начин. Всички ние му причинявахме тревоги.

Бях се стегнал в очакване на златен сън. Спах неспокойно и не сънувах нищо. На следващата сутрин натоварих Гоблин и Едноокия в каруцата под всичките боклуци, които бяхме счели за необходими за експедицията, изоставихме конете и прекарахме впряга край твърдината Мей. Псето Жабоубиец припкаше пред нас. Ловеца крачеше отзад, а аз карах. Под товара магьосниците мрънкаха и се дърлеха. Гарнизонът в твърдината само ни попита накъде сме се запътили с такова отегчено изражение, че вече знаех — не ги интересуваше.

Населението в земите пред нас беше значително по-опитомено, отколкото при последното ми преминаване. Гарнизонът не би могъл и да си представи, че в тези краища ще плъпнат неприятности.

Облекчен, завих по пътя, който водеше към Брестоград и Веслоград. И към Великата гора отвъд.

27.

ВЕСЛОГРАД

— Това време няма ли да се оправи? — оплака се Едноокия.

От седмица се влачехме на север през калта и по цял ден ни тормозеха порои. Пътищата бяха ужасни и „обещаваха“ да се влошат още. Като изпробвах завехналите си познания по езика на Защитника, от фермерите по пътя научих, че климатът е такъв от години. Доставките на храна в града ставали все по-трудни и, което е по-лошото, посевите били заплашени от болести. Във Веслоград вече бе имало епидемия от огнетанц, разнасяна от заражена ръж. Навъдили се и множество насекоми, особено комари.

Зимите били по-меки от времето, когато ни разквартируваха тук, но валяло непрестанно сняг или дъжд. От промените насекомите не намалели особено. Но намалял дивечът, неспособен да пасе в дълбокия сняг.

Това били просто цикли. Нищо повече от цикли, уверяваха ме Старците. Лошите зими настъпвали след преминаването на Великата комета. Но дори и събеседниците ми смятаха, че този цикъл е особено неблагоприятен. А времето днес било наистина най-впечатляващото за всички времена.

— Става — каза Гоблин и нямаше предвид играта на карти.

Крепостта, която Отрядът отне от Бунтовниците преди много години, сияеше пред нас. Пътят криволичеше под назъбените ѝ стени. Притеснявах се както винаги, когато доближавахме имперски бастион. Но тревогата ми беше напразна. Господарката се чувстваше толкова свойски в Защитника, че голямата крепост стоеше изоставена. Всъщност отблизо изглеждаше и съсипана. Съседите ѝ я крадяха къс по къс, привично за селяните по цял свят. С тяхна пот и кръв е била построена и в техните ръце се връщаше в крайна сметка, пък макар и да бяха чакали с поколения...

— Утре сме във Веслоград — казах, когато оставихме каруцата в една странноприемница на няколко километра от Дяла. — И този път

да няма издънки, ясно?

Едноокия имаше благоразумието да изглежда засрамен. Но Гоблин вече беше готов да спори.

— Просто се дръж прилично! — наредих. — Иначе ще накарам Ловеца да те пребие и да те върже. Няма да си играем игрички!

— Животът е една игра, Знахар! — обади се Едноокия. — Вземаш го твърде насериозно!

Но поне се държа прилично — и тази нощ, и на следващия ден, когато влязохме във Веслоград.

Открих подходящо място далеч от кварталите, където се подвизавахме навремето. Тук се навъртаха дребни търговци и пътници и сред тях не привличахме особено вниманието. Е, с Ловеца все пак хвърляхме по едно око на Гоблин и Едноокия, макар че двамата изглежда не възнамеряваха да се правят на глупаци отново.

На следващия ден тръгнах да търся ковача на име Пясъка. Ловеца ме съпроводи. Магьосниците останаха в заведението, задържани от най-страховитите заплахи, за които можах да се сетя.

Лесно намерихме ковачницата на Пясъка. Той беше старо куче в занаята и известен сред клиентите си. Последвахме насоките им и те ме поведоха през познати улици. Тук Отрядът бе преживял доста приключения.

Обсъдих ги с Ловеца, докато крачехме. Отбелязах:

— Оттогава насам здравата са поработили по възстановяването! Направо бяхме изравнили града със земята!

Псето Жабоубиец беше на пост, както винаги напоследък. Внезапно спря, огледа се подозрително и пристъпи колебливо напред, след което се просна по корем.

— Имаме проблеми! — обади се Ловеца.

— Какви, по-точно? — Лично аз не забелязвах нищо.

— Не знам, той не може да говори. Просто изпълнява стойката „внимавай за неприятности“!

— Добре. За внимание не се искат пари!

Влязохме в работилница, където се продаваха и поправяха сбруи и юзди. Ловеца се запrikaзва, че му трябвало седло за лов на големи животни. Стоях на прага и зяпах към улицата.

Не видях нищо необичайно. Нормалният поток от хора, тръгнали по своята си работа. Но след известно време забелязах, че ковачницата

не върти търговия. Оттам не се разнасяха и ударите на чукове, а се предполагаше, че Пясъка надзирава цял взвод калфи и чирачета.

— Хей, съдържателю! Какво е станало с онзи ковач там? Последния път като минавахме оттук, той ни свърши малко работа. Сега май няма никого!

— Сивите униформи, ей-това му се случи... — Сарачът изглежда се чувстваше неудобно. „Сивите“ са имперските войници. На север те са облечени сиво. — Не си е взел урок навремето. Пак се е забъркал с Бунта!

— Много зле. Беше добър ковач. Интересно, какво кара простите хорица да нагазват в политиката? Такива като нас си имат предостатъчно неприятности, докато се мъчат да си печелят хляба!

— Чух те, чух те! — И сарачът поклати глава. — Виж какво ще ти кажа! Ако имаш работа за ковач, потърси си майстор на друго място. Сиводрешковците още се навъртат наоколо и прибират всеки, който намине насам.

Горе-долу по това време войниците се разходиха пред ковачницата и пресякоха до сергията отсреща.

— Много тромаво — отбелязах. — И грубо!

Сарачът ме погледна накриво. Ловеца ловко се прикри, като го върна на темата за работата. Не беше толкова глупав, колкото изглеждаше — така реших. Може би просто не обичаше да общува с хората.

По-късно, след като Ловеца изрази желание да обмисли сделката, предложена му от сарача, се разделихме с него и спътникът ми попита:

— А сега какво?

— Можем да доведем Гоблин и Едноокия след здрач и да използваме приспиващото им заклинание. Ще влезем вътре и ще видим какво ще намерим. Но не ми се струва вероятно войниците да са оставили нещо интересно. Можем да проучим какво е станало с Пясъка и да се опитаме да се свържем с него. Или пък да идем направо в Могилните земи.

— Звучи ми най-безопасно.

— Да, но, от друга страна, няма да знаем накъде сме тръгнали. Това, че са заловили Пясъка, може да означава всичко. По-добре да го обсъдим с останалите. Да преценим с какво разполагаме.

Ловеца изсумтя.

— И колко време ще мине, преди сарачът да прояви подозрение? Колкото повече си мисли за това, толкова по-ясно ще осъзнае, че сме се интересуваели от самия Пясък!

— Може би. Нямам намерение да си блъскам главата и с този проблем!

Веслоград е селище с доста сериозни размери. Пренаселен е, изпълнен е с разнообразни съблазни... Разбрах как Гоблин и Едноокия са се оставили да кривнат от правия път в Розоград. Последният голям град, който Отрядът си позволи да посети, беше Кюнцеград, и то преди шест години. Оттогава все ни следваха неприятности и минавахме през най-малките поселища, за които човек може да се сети. Борех се с неустойими изкушения. Знаех сума интересни местенца във Веслоград!

Ловеца ме задържа в правия път. Досега не съм срещал друг, който по-малко да се интересува от капаните, които съблазняват човека.

Гоблин смяташе, че трябва да приспим войниците и да ги разпитае. Едноокия искаше да се махнем от града. Солидарността им бе изчезнала като сняг на слънце.

— Логично е — казах им, — че след здрач ще усилят стражата. Но ако сега ви заведем там, все някой ще ви разпознае!

— Тогава намери стареца, дето достави първото писмо! — предложи Гоблин.

— Добра идея, само че има едно „но“. Помисли по въпроса! Дори ако е бил голям късметлия, все още би трябвало да се намира далеч отук. За разлика от нас, не са му осигурили безплатен превоз. Така че... Е, махаме се! Веслоград ми играе по нервите!

Примамките бяха твърде много, а също и шансовете да ни разпознаят. Пък и градът беше прекалено многолюден. В Равнината бях свикнал с изолацията.

Гоблин искаше да спори. Беше чул, че на север пътищата са ужасни.

— Знам — противопоставих му се. — Но знам също така, че армията строи нов към Могилните земи. И са го прокарали достатъчно на север, та търговците да го използват.

Повече не спорихме. И на тях им се искаше да се махнат от тук. Само Ловеца като че ли се колебаеше. Той, който пръв предложи

варианта да напуснем.

28.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Климатът във Веслоград не беше хубав. Но на север стана отвратителен, при все че имперските инженери бяха направили възможно най-доброто, за да прокарат използваем път през гората. По-голямата част от него представляваше кордюрой^[1] — с щателно одялани, рендосани и напаснати плътно една до друга талпи. На местата, където снегът ставаше прекалено дълбок зиме, имаше дори рамки, върху които да се опъват платнени покривала.

— Невероятен мащаб — отбеляза Едноокия.

Според идеята след триумфа на Господарката в Хвойноград Властелина вече не би трябвало да причинява проблеми. А май се полагаха прекалено големи усилия, за да се поддържа пътят отворен...

Новото платно криволичеше на много километри от старото, понеже великата река Трагик бе променила руслото си и продължаваше да приижда. Пътуването от Веслоград до Могилните земи се беше удължило с близо тридесет километра, а и последните стотина от пътя не бяха довършени изцяло. Така че изминахме и няколко трудни участъка.

Срещнахме обичайния набор търговци, които отиваха на юг. Всички те клатеха глави и ни убеждаваха, че си губим времето. Каквато печалба бе имало, вече я нямаше. Племената бяха избили до крак животните с по-ценни кожи.

От напускането на Веслоград насам Ловеца изглеждаше извънредно мрачен. Не можех да разбера защо. Може би е просто суеверие — Могилните земи си оставаха огромен кошмар за нисшите класи в Защитника. Властелинът е чудовищният Торбалан, с когото плашат малките деца. Макар че го няма от четиристотин години, следата му е отпечатана дълбоко в съзнанието на местните.

Отне ни седмица да покрием последните сто километра и постепенно започвах да се притеснявам за отминаващото време. Май

нямаше да се справим със задачата и да се приберем у дома преди да дойде зимата.

Едва напуснахме гората и навлязохме в поляните към Могилните земи, когато спрях.

— Променени са!

Двамата магьосници крачеха зад мен.

— Оуф! — изписука Гоблин. — Което си е вярно, вярно си е!

Местността изглеждаше почти изоставена. Представляваше блато, като само най-високите части на Могилните земи все още стърчаха над водата. Когато за последен път бяхме тук, цяла орда имперски войници разчистваха, ремонтираха и изучаваха капището с неспирно дрънчене и бърборене.

Сега не се чуваше и звук. Това ме притесни повече, отколкото превърнатите в руини могили. Бавният, равномерен ръмеж продължаваше да се сипе от тъмносивото небе. Беше студено и тихо.

Тук кордюорят беше завършен. Понесохме се напред с по-бързо темпо, но не видяхме и една жива душа, преди да навлезем в града — сградите в по-голямата си част бяха олющени и плесенясали. Нечий глас се обади:

— Спрете и кажете какво ви води насам!

Спах и попитах:

— А с кого имам честта?...

Псето Жабоубиец, по-ентусиазирано от обикновено, се насочи към една полуразрушена сграда и я подуши. На дъждеца излезе мрачен войник от Вечната стража.

— Ето ме.

— О! Стреснахте ме. Казвам се Свещаря. От „Свещаря, Ковача, Ковача, Шивача и Синове“. Търговска къща.

— Тъй ли? А къде са другите?

— Ковача и Шивача са тука вътре. Това пък е Ловеца. Работи за нас. Ние сме от Розоград. Чухме, че пътят на север отново е отворен.

— Е, сега вече знаете, че не е... — Стражникът се изкиска.

Стана ми ясно, че е в добро настроение заради времето. В Могилните земи денят минаваше за приветлив.

— Каква е процедурата? — попитах. — Къде трябва да отседнем?

— Единственото заведение е „Синият Уили“. Там ще се зарадват на някой и друг клиент. Настанете се удобно, а най-късно утре се явете в щаба.

— Ясно. Къде е този „Син Уили“?

Той ми обясни и аз пляснах юздите. Каруцата потегли. Заявих:

— Май доста през пръсти се отнесе!

— Че къде според теб ще избягаме? — противопостави се Едноокия. — Нали знаят, че сме тук? Това е единственият път назад. Ако не играем по техните правила, ще сложат тапата на бутилката!

Да, мястото определено вдъхваше такова усещане.

Вдъхваше и усещане, което вървеше ръка за ръка с лошото време — тъга и депресия. Усмивките бяха редки, пък и повечето от тях — служебни.

Съдържателят на „Синия Уили“ не ни попита за имената, само поиска заплащането в аванс. Другите търговци не ни обърнаха внимание, макар че по традиция търговията с кожи е монопол на Веслоград.

На следващия ден неколцина местни наминаха да огледат какво носим. Бях натоварил онова, което според слуховите щеше да се продава добре, но кандидатите бяха малцина. Само пиячката привлече погледи. Поинтересувах се как да се свържа с племената.

— Ами, чакаш. Те идват, когато им скимне!

След като приключих и с това, отидох в щаба на Стражата. Изглеждаше както го помнех, макар че казарменият плац ми се стори пообрасъл.

Първият, с когото се сблъсках, беше един от старите ми познайници и по една случайност именно човекът, с когото трябваше да върша работа.

— Викат ме Свещаря — представих се. — От „Свещаря, Ковача, Ковача, Шивача и Синове“, търговци от Розоград. Казаха ми да докладвам тук.

Той ме огледа със странно изражение, сякаш нещо от миналото го боцкаше в гърба. Май ме помнеше смътно. Не исках да умува по въпроса — като нищо щеше да му хрумне и верният отговор. Тъй че бодро заявих:

— Доста промени са настъпили, откакто бях тук с армията!

— Да, всичко отива по дяволите — изръмжа той. — По дяволите! Все по-зле с всеки изминал ден. Да не мислиш, че някой се интересува? Тъй и ще си изгнем на това място. Колко сте в групата?

— Четирима. Водим и едно куче.

Лош ход — той се намръщи. Нямаше чувство за хумор.

— И кои сте?

— Свещаря. Единия Ковач. Шивача. Ловеца — той работи за нас. И Псето Жабоубиец. Трябва да го наричаме с пълното му име, иначе се разстройва.

— Голям смешник си, а?

— Хей, не се обиждай! Но тук определено се нуждаете от малко слънчева светлинка!

— Тъй си е. Можеш ли да четеш?

Кимнах.

— Правилата са окачени ей там. Имаш два избора — да им се подчиняваш, или да умреш. Чудак!

От задната стая излезе един войник.

— Да, сержант?

— Нов търговец. Иди го провери. В „Синия Уили“ ли сте отседнали, Свещар?

— Да.

Списъкът с правилата не беше променен. Дори листът си бе същия — избелял дотолкова, че буквите едва се четяха. Като цяло в него се казваше да не се мотаеш из Могилните земи. Ако опиташ и не умреш там, стражата ще те убие.

— Сър? — обади се войникът. — Кога ще сте готов?

— Вече съм!

Заедно се върнахме в „Синия Уили“. Войникът огледа внимателно оборудването ни. Единственото, което го заинтригува, бяха лъкът ми и самият факт, че сме добре въоръжени.

— Защо сте взели толкова оръжия?

— Носеха се слухове за проблеми с племената.

— Сигурно са преувеличени. Просто крадат...

Гоблин и Едноокия не привлякоха специално внимание, което ми хареса.

— Прочетете правилата и се придържайте към тях!

— Знам ги от едно време — отвърнах. — Бях разквартируван тук, докато служех в армията.

Той ме огледа с леко присвити очи, кимна и си тръгна. Всички въздъхнахме облекчено. Гоблин свали прикриващото заклинание от снаряжението, което бяха донесли двамата с Едноокия, и празният ъгъл зад Ловеца се напълни с дреболии.

— Той може да се върне отново — възразих.

— Не е желателно да поддържае заклинания по-дълго от необходимото — отвърна Едноокия. — Наоколо като нищо ще има човек, който да ги усети!

— Вярно... — Открехнах капациите на единия прозорец. Пантите изскърцаха. Предположих: — Май се нуждае от смазка!

Огледах града. Намирахме се на третия етаж на най-високата сграда извън казармите на Стражата. Виждах дори къщата на Боманц.

— Момчета, я погледнете!

Погледнаха.

— Направо е в страхотна форма, а?

Когато за последен път я видях, беше кандидат за срутване. Суеверните страхове я задържаха неизползваема. Спомних си, че няколко пъти я наобиколих навремето.

— Да ти се разхожда, Ловец?

— Както кажеш!

Зачудих се, дали си има врагове тук.

— Предпочитам да дойдеш с мен — заявих.

Той си препаса меч. Излязохме от странноприемницата, спуснахме се на улицата, ако тази кална шир можеше да се нарече така. Кордюроят обикаляше само казармите — разклонението му не стигаше по-далеч от „Синия Уили“. Отвъд се простираха единствено тротоари.

Престорихме се, че разглеждаме забележителностите. Разказвах на Ловеца истории за последното си посещение, повечето дори бяха близо до истината. Опитвах се да играя ролята на словоохотлив и добродушен чужденец, макар — нищо чудно — просто си губех времето, защото не видях никой да се интересува от това, което мога да кажа.

Къщата на Боманц беше прекрасно ремонтирана, но не ми изглеждаше обитаема. Или охранявана. Или превърната на паметник.

Странно. По време на вечерята попитах домакина ни, който вече ме беше определил като носталгично настроен глупак и охотно сподели:

— Един тип се премести в нея преди около пет години. Сакат. Вършеше черната работа на Стражата. Ремонтира къщата в свободното си време.

— А какво стана с него?

— Преди доста време — ще да са вече четири месеца — получи удар или нещо такова. Когато го намериха, беше още жив, но е като зеленчук. Пренесоха го в казармата. Доколкото знам, още е там. Хранят го като бебе. Това хлапе, дето беше тук на инспекция — него трябва да питате. С Гаргата бяха приятели.

— Гаргата, а? Благодаря. Донеси още една кана!

— Хайде, Знахар! — обади се тихичко Едноокия. — Остави бирата. Този си я вари сам, ужасна е!

Прав беше. Но трябваше да се настроя подходящо за малко сериозни размишления.

Налагаше се да проникнем в тази къща, а това означаваше нощен набег с помощта на магически умения. Означаваше също, че ще поемем най-големия си риск, откакто двамата магьосници се позабавляваха в Розоград.

Едноокия попита Гоблин:

— Смяташ ли, че сме изправени пред вселяване?

Жаболикият дребосък засмука устната си:

— Трябва да проверя!

— Защо, какво има? — попитах.

— Ще трябва да видим човека, за да сме сигурни, Знахар, но онова, което се е случило с този Гаргата, не звучи като да е получил удар!

Гоблин кимна:

— Звучи по-скоро сякаш някой е излязъл от тялото си и са го заловили.

— Може би е възможно да си уредим среща с него. А къщата?

— Първо трябва да се уверим, че не става въпрос за нещо като голямо вселяване. Като призрака на Боманц например!

От такъв вид приказки ми се разиграват нервите. Не вярвам в призраци — или поне не *искам* да вярвам.

— Ако е бил хванат или издърпан, ще трябва да се запитаме защо и как. Фактът, че там е живял Боманц, също трябва да се вземе предвид. Нещо, останало от неговото време, може да е докопало Гаргата. Може да спипа и нас, ако не внимаваме!

— Усложнения! — изръмжах. — Всеки път все възникват усложнения!

Гоблин се подхили.

— А ти внимавай! — заплаших го. — Че като нищо ще те продам на първия срещнат с добро предложение!

Около час по-късно се развихри силна буря. Виеше и блъскаше по странноприемницата, а покривът протече под пороя. Когато докладвах за това, съдържателят избухна — макар че не беше ядосан лично на мен. Очевидно при настоящите условия ремонтите не бяха лесна работа, но все пак трябваше да се извършат, най-малкото за да не се разпадне сградата напълно.

— През зимата е най-лошо, заради проклетите дърва за горене! — оплака се той. — Не мога да го съхранявам навън. Или потъват под снега, или така се напояват с вода, че няма как да се изсушат. След месец тази стая ще е претъпкана от пода до тавана. Е, най-малкото ще намалее площта за отопление!

Някъде след полунощ, след като Стражата смени постове и новодошлите имаха достатъчно време да се отегчат и да им се доспи, ние се изнизавме навън. Гоблин се постара да се увери, че всички в странноприемницата вече спинкат сладко.

Псето Жабоубиец заприпка пред нас, търсейки свидетели. Намери само един и жаболикото ни приятелче се погрижи и за него. В нощ като тази хората си стояха вкъщи. И на мен ми се ще да бях в леглото.

— Уверете се, че никой няма да види светлината! — наредих, след като се вмъкнахме в къщата. — Предполагам, че е разумно да започнем от горния етаж!

— Аз пък предполагам — възпротиви се Едноокия, — че е по-добре да потърсим капани и призраци на първия!

Погледнах към пода. Изобщо не се бях замислил за това, преди да нахлуем.

[1] Пътна настилка от дървени греди. — Б.пр. ↑

29.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ ПРЕДИ ТОВА

Полковникът привика Чудака. Той трепереше, застанал мирно пред бюрото на Сладкиша.

— Имам някои въпроси, които се нуждаят от отговор, хлапе — каза му началникът. — Започни с това, което знаеш за Гаргата!

Чудака преглътна.

— Добре, сър! — и заразказва.

Каза много повече, когато Сладкиша настоя да преповтори всяка думичка, която са си разменили. И накрая му изпя всичко, което знаеше, с изключение на онази част за съобщението и пакета.

— Интересно — обади се полковникът. — Много интересно! Това ли е?

Чудака се размърда притеснено.

— За какво е всичко това, сър?

— Нека кажем, че сметнахме пакета за много интересен!

— Сър?

— Очевидно представлява дълго писмо, макар че никой не може да го разчете. Написано е на език, който тук не се говори. Вероятно е език от Градовете на скъпоценните камъни. Това, което искам да знам, е кой е трябвало да го получи? Дали е единствено по рода си, или е част от продължителна кореспонденция? Нашият приятел е загазил, хлапе! Ако се възстанови, ще е затънал до гуша. Много дълбоко. Истинските самотници не пишат писма никому.

— Амчи, сър, както казах, опитваше се да открие децата си. Може би идва от Опал...

— Знам. В това отношение имаме косвени доказателства. Може би ще успее да ме удовлетвори с отговори, когато се свести. Но, от друга страна, тъй като това са Могилните земи, всичко по-странно става подозрително. Въпросче, синко. И ще трябва да ми отговориш задоволително, че и ти си затънал до гуша. Защо се опита да скриеш пакета?

Ето го проблема — момента, от който нямаше накъде да бяга. Чудака се беше молил той да не настъпи. Сега, когато се изправи пред него, младежът осъзна, че верността му към Гаргата не беше адекватна на изпитанието.

— Той ме помоли, ако с него се случи нещо, да се погрижа да доставя писмото във Веслоград. Писмо, увито в намаслена кожа.

— Значи е очаквал неприятности, а?

— Не знам. Не знам и какво пише в него или защо искаше да го изпратя. Просто ми даде едно име. А после каза да ви предам и друго, но само след като изпълня първата му поръка.

— Така ли?

— Не помня точните му думи. Трябваше да ви съобща, че Великата могила вече не спи.

Сладкиша се изстреля от стола като на пружина.

— Така ли ти каза? А той откъде е разбрал? Няма значение. Името! Кажи го веднага! Кой трябваше да получи пакета?

— Един ковач във Веслоград, казва се Пясъка. Това е всичко, което знам, сър. Кълна се!

— Добре... — Сладкиша изглежда се бе разсеял. — Връщай се към задълженията си, хлапе! Кажи на майор Скалния, че искам да го видя!

— Да, сър!

На следващата сутрин Чудака проследи как майор Скалния и едно отделение потеглят на път със заповед да арестуват ковача на име Пясъка. Чувстваше се ужасно виновен. При все това, кого ли точно беше предал? Навярно щеше да излезе, че е предал самия себе си, ако страният старец се окажеше шпионин...

Изкупи вината си, като се грижеше за Гаргата с религиозна целеустременост, държеше го чист и нахранен.

30.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ НОЩЕМ

На Гоблин и Едноокия им отне само няколко минути да огледат къщата.

— Няма капани! — обяви чернокожият магьосник. — И призраци няма. Само някои по-стари резонанси на магия са полузамазани от по-скорошни на горния етаж.

Извадих парчето хартия, на което бях нанесъл бележките си от писмата на Боманц. Качихме се на горния етаж. Все едно какво твърдяха за капаните, Гоблин и Едноокия ме оставиха да мина пръв. Големи приятели, няма що!

Преди да позволя да внесат лампа, проверих дали има капаци на прозореца. После заявих:

— Вие си вършете работата, а аз ще позяпам наоколо!

Ловеца и Псето Жабоубиец останаха на прага. Стаята не беше особено голяма.

Позагледах се в заглавията на книгите, преди да се заема със сериозния обиск. Този човек бе имал хаотични вкусове. Или пък беше събирал най-евтино налично?

Не намерих ръкописи, а не ми изглеждаше помещението да е било претърсвано преди мен.

— Едноок, дали ще разпознаеш, ако са преравяли къщата?

— Вероятно не. Защо?

— Ръкописите липсват.

— Потърси ли там, където е скрил нещата? Както пишеше?

— Навсякъде, само едно скривалище ми остана...

В ъгъла стоеше копие. И, съвсем естествено, когато го завъртях, връхчето му се откачи и разкри кухнята дръжка. В нея намерих картата, спомената в разказа. Разгърнахме я на масата.

По гърба ми полазиха тръпки.

Историята беше истинска и тази карта го потвърждаваше съвсем ясно. При все ограничените ми познания по телекуре и дори още по-

слабите за магическата символика, чувствах картографираната там мощ. Поне за мен парчето коприна излъчваше смес от притеснение, безпокойство и болка. Разтреперих се.

Гоблин и Едноокия или не го усетиха, или бяха твърде заинтригувани от изобразеното. Сбраха глави и огледаха пътя, който Боманц бе използвал, за да стигне до Господарката.

— Тридесет и седем години труд — подметнах им аз.

— Какво?

— Отнело му е тридесет и седем години да събере тази информация... — Забелязах нещо необичайно. — А това какво е? — Стори ми се, че на конкретния символ не му е там мястото, поне доколкото си спомнях от писмата. — Аха! Нашият кореспондент е добавял собствени бележки.

Едноокия ме погледна странно, обърна се към картата и след това пак вдигна глава към мен. Накрая се наведе да провери и начертания път.

— Това ще да е, няма друг отговор...

— Какво?

— Знам какво се е случило!

Ловеца се размърда с неудобство.

— Е?

— Опитал се е да иде там по единствения възможен начин. И не е успял да се измъкне.

Неизвестният кореспондент ми беше писал с твърдението, че имал нещо за вършене и рисковете били високи. Дали Едноокия беше прав?

Голям смелчага.

Но ръкописите липсваха, освен ако не бяха скрити по-добре, отколкото предполагах. Трябваше да оставя Гоблин и Едноокия да ги потърсят. Накарах ги да навият картата и да я приберат в дръжката на копието, след което заявих:

— Очаквам предложения!

— За какво? — изписука Гоблин.

— За това как да измъкнем този тип от лапите на Вечната стража и как да върнем душата му обратно в тялото, за да можем да го разпитаме. Предложения от този род.

Магьосниците не ми се сториха особено ентусиазирани. Едноокия отбеляза:

— Все някой трябва да иде да провери какво се е объркало там, да го освободи и да изведе духа му навън.

— Ясно...

Даже прекалено ясно ми беше. Трябваше да се сдобием с живото тяло, преди да правим подобни опити.

— Огледайте хубавичко тук. Вижте какво скрито можете да намерите!

Отне им половин час. Направо се бях смазал от напрежение и не спирах да повтарям:

— Губим много време! Губим много време!

Добре че те двамата не ми обръщаха внимание.

Претърсването ни донесе само парче хартия — много старо, — на което имаше шифровъчен код. Беше сгънато и пхнато в една от книгите, но не и точно *скрито*. Прибрах го за последващо проучване. Можеше да го използвам за документите у дома, в Дупката.

Измъкнахме се навън. Върнахме се в „Синия Уили“, без никой да ни забележи. До един въздъхнахме облекчено, когато стигнахме стаята си.

— А сега какво? — попита Гоблин.

— Ще преспим с този проблем под възглавниците. Утре е подходящ момент да започнем да се притесняваме.

Грешах, разбира се. Вече се притеснявах. С всяка следваща стъпка положението ставаше все по-сложно.

31.

НОЩ В МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Бурята и светкавиците продължиха да се вихрят. Гърмежите и проблясъците преминаваха през стените, сякаш бяха от хартия. Спах неспокойно, с много по-обтегнати, отколкото би трябвало нерви. Спътниците ми оставаха глухи за света. Защо и аз не можех да заспя като пън?

Започна се като светулка в ъгъла — искрица златна светлина, която постепенно нарасна. Искаше ми се да скоча, да разблъскам Гоблин или Едноокия и да ги нарека лъжци. Според идеята амулетът трябваше да ме направи невидим...

Гласът Й беше тих като призрак на самия шепот, като стон на привидение в дъното на дълга, ледена пещера:

— Лечителю, къде си?

Не отговорих. Исках да се завия презглава с одеялото, но не можех да помръдна.

Тя остана разсеяна, треперлива и несигурна. Може би наистина Й беше трудно да ме забележи. Когато лицето Й за миг доби плътност, Тя не погледна към мен, а очите Й ми изглеждаха слепи.

— Напуснал си Равнината на страха — обади се Тя с онзи далечен гласец. — Намираш се някъде на север, оставил си широка следа. Ти си глупак, приятелю мой! Ще те намеря! Не го ли знаеш? Не можеш да се скриеш. Дори празнотата може да бъде видяна.

Тя нямаше представа къде се намирам. Постъпих добре, като не Й отговорих, защото Господарката се мъчеше да ме накара да се самоиздам.

— Търпението ми не е безкрайно, Знахарю! Но все още можеш да дойдеш в Кулата. Побързай обаче. На твоята Бяла роза не й остава много време!

Най-сетне успях да придърпам одеялото до брадичката си. Кой знае каква гледка съм представлявал. Най-вероятно, като се замисля, съм бил смешен — досущ като детенце, което се бои от призраци.

Сиянието бавно отслабна. Заедно с него изчезна и нервността, която ме беше преследвала откакто се върнахме от къщата на Боманц.

Щом се успокоих, погледнах към Псето Жабоубиец. Долових отблясък от светкавица в единственото му отворено око.

Тъй значи. За пръв път имах свидетел на едно от посещенията. Да, ама беше куче.

Не мисля, че някой изобщо ми е вярвал за тези визити, като изключим, че онова, което докладвах, винаги се оказваше истина.

Заспах.

Гоблин ме събуди, за да ме повика за закуска.

Похапнахме и изнесохме великолепно представление как търсим пазар за стоките си, а също и по-дълготрайни връзки за бъдеща търговия. Бизнесът не вървеше добре, като изключим, че нашият домакин предложи да купува редовно алкохолни напитки. Сред Вечната стража също имаше известно търсене. Стражниците нямаха друга работа, освен да се напиват.

Обядът. И докато се хранехме и подготвяхме мислите си за предстоящата сесия по главоблъскане, в хана влязоха войници. Попитаха собственика, дали миналата вечер някой от гостите му е излизал. Добрият стар съдържател отрече вероятността, закле се, че спи по-леко и от заек и щял да усети, ако някой влезе или излезе.

На войниците това им стигаше. Заминаха си.

— Какви бяха пък тези? — попитах, когато домакинът ни отново мина покрай нас.

— Някой нахлул в къщата на Гаргата снощи — отвърна той.

После присви очи — беше си спомнил предишните ни въпроси. Моя грешка.

— Интересно — отбелязах. — Че защо да го правят?

— Именно — защо ли? — и той продължи с работата си, но остана дълбоко замислен.

Аз също се замислих сериозно. Как бяха забелязали посещенията ни? Много внимавахме да не оставяме следи.

Гоблин и Едноокия също бяха притеснени, само Ловеца ми се стори спокоен. Тревожеше го единствено това, че се намира тук — близо до Могилните земи.

— Какво бихме могли да предприемем? — попитах. — Обградени сме и врагът ни надминава по брой, а сега вероятно

станахме и заподозрени. Как да докопаме тази Гарга в ръчичките си?

— Това не е проблем — обади се Едноокия. — Истинският проблем е как да се измъкнем, след като го сторим. Ако можем да извикаме вятърен кит в подходящия момент...

— Кажи ми, защо не е толкова трудно да го пипнем.

— Е, посреднощ отиваме в казармите на Стражата, използваме приспиващото заклинание, вземаме нашия човек и документите му, призоваваме духа му обратно и го измъкваме. Но след това какво ще правим? А, Знахар? После какво?

— Къде да избягаме? — полюбопитствах. — И как ли?

— Има един отговор... — неохотно се обади Ловеца. — Да идем в гората. Стражата няма да ни намери там. Ако успеем да прекосим Трагика, ще сме на сигурно място. Не разполагат с нужния брой хора, за да организират сериозно издирване.

Задъвках ъгълчето на нокътя си. Имаше нещо в думите на Ловеца. Приех, че познава гористите области и племената достатъчно добре, за да оцелеем даже и в компанията на полу-бездиханния си пленник. Но дори да изберем подобен вариант, това само щеше да доведе до други проблеми... Оставах още поне две хиляди километра път до Равнината на страха. И империята щеше да е нащрек.

— Почакайте тук! — наредих на всички и излязох.

Забързах към щаба на Стражата, влязох в приемната, която бях посетил и преди, отърсих водата от дрехите си и огледах картата на стената. Приблужи се хлапето, което ни беше проверявало за контрабанда.

— Мога ли да ви помогна?

— Не мисля. Просто исках да погледна картата. Точна ли е?

— Вече не. Реката се е преместила поне с два километра насам. Пък и по-голямата част от наносната равнина вече не е покрита с дървета. Отми ги всичките...

— Хм... — Разперих пръсти и се помъчих да пресметна.

— За какво ви трябва да знаете това?

— Заради работата — излъгах. — Дочух, че би могло да установим връзка с едно от по-големите племена около някакво място на име Орловия камък.

— На близо деветдесет километра оттук е. Няма да успеете — ще ви убият и ще вземат стоките ви. Единствената причина племената

да не безпокоят Стражата и пътя е, че те са под защитата на Господарката. Ако и следващата зима е лоша като предишните няколко, това също няма да ги спре...

— Ахм. Е, беше просто една идея. Теб ли наричат Чудака?

— Да! — Той присви подозрително очи.

— Чух, че се грижиш за някакъв там... — и преднамерено не довърших изречението, но той не реагира по очаквания от мен начин. — Е, поне така се говори из града. Благодаря за съвета! — И излязох.

Но се боях, че съм сглупил.

А съвсем скоро разбрах, че наистина съм постъпил глупаво.

Един ескадрон, командван от майор, изникна в хана само минути след завръщането ми там. Арестуваха цялата ни група, преди да разберем какво точно става. Гоблин и Едноокия едва имаха време да хвърлят заклинания, с които да скрият оборудването си.

Престорихме се, че нищо не разбираме — ругахме, мрънкахме и се оплаквахме, но не ни беше от полза. Май знаехме защо ни прибират по-добре от изпратените да ни арестуват стражници: те просто следваха заповедите.

Съдържателят ни гледаше с изражение, което ме убеди, че именно той е докладвал, че сме подозрителни елементи. Предполагам, че и Чудака е казал нещо по повод посещението ми, което е наклонило везните в наша вреда. Тъй или иначе, бяхме на път към килиите.

Десет минути след като вратата се затвори зад нас, дойде да ни посети самият командир на Вечната стража. Въздъхнах облекчено — поне той не ни беше виждал преди или, най-малкото, не беше сред моите познати. Не би трябвало да се сети кои сме.

Бяхме имали време да поговорим, използвайки езика на глухонемите. Е, всички освен Ловеца, но той ми се стори вгълбен в себе си. Не позволих на псето му да го съпроводи в затвора и се ядоса изключително много. Изкара акъла на момчетата, които ни арестуваха. За момент си помислиха, че ще се наложи да се бият с него.

Командирът ни огледа, след което се представи.

— Аз съм полковник Сладкиша. Вечната стража е под мое нареждане... — Зад гърба му се въртеше нетърпеливия Чудак. — Настоях да ви доведат тук, защото някои страни на поведението ви са необичайни.

— Да не би случайно да сме нарушили правило, което не е изложено на публично обозрение? — поинтересувах се аз.

— Не, нищо подобно, нищо подобно! Проблемът е изцяло, тъй да се каже, косвен. Наречете го въпрос на недекларирано намерение.

— Не ви разбрах, сър!

Той започна да обикаля нагоре-надолу по коридора пред килията ни. Напред и назад.

— Според една стара поговорка, делата говорят по-високо от думите. Имам доноси за вас от няколко източника. Касаят изключителното ви любопитство по въпроси, които не са свързани с работата ви.

Направих всичко възможно да изиграя озадачение.

— Какво му е необичайното на това да задаваш въпроси на ново място? Спътниците ми не са идвали тук преди. Пък и са минали години откакто аз самият бях по тези места. Времената се менят. Пък и бездруго това е едно от най-интересните кътчета в империята!

— Също и едно от най-опасните, търговецо. Свещаря, нали така те наричаха? Е, господин Свещар, бил си разквартируван тук по служба. В кой отряд?

На това можех да отговоря без никакво колебание:

— „Тъмния кръст“. Полковник Парцела. Втори батальон.

В крайна сметка, бил съм тук, нали?

— Аха, наемническата бригада от Розоград. И какво беше любимото питие на полковника?

О, да му се невиди!

— Бях пиконосец, полковник! Не съм запивал с бригадира!

— Вярно си е... — Той продължи да крачи.

Не можех да разбера дали отговорът ми е го е задоволил или не. „Тъмният кръст“ не бяха нафукани и прославени като Черния отряд. Кой, по дяволите, би могъл да си спомни каквото и да е за тях? Особено след толкова време...

— Сигурно разбирате в какво положение съм. С това чудовище, заровено ей там, параноята се превръща в постоянно занятие... — Той махна в посока, където вероятно се намираше Великата могила... и си замина.

— Това пък какво беше, да му се невиди? — попита Гоблин.

— Знам ли? Не съм сигурен дори дали ще узнаем. Неясно как, но сме се забъркали в голяма неприятност!

Последното го казах, защото и стените имат уши.

Жаболикият магьосник прие подхвърлената ръкавица.

— Проклятие, Свещар! Казах ти, че не бива да идваме тук! Казах ти, че хората от Веслоград си имат споразумение със Стражата!

В този момент в играта встъпи Едноокия. Двамата направо ме подлудяват. Междувременно говорехме с езика на пръстите, твърдо решени да изведем полковника на светло.

Е, и бездруго нямахме особен избор, освен да размахваме ръце...

32.

ЗАТВОРНИЦИ В МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Изглеждаше зле. Много по-зле, отколкото подозирахме. Тези, от Стражата, бяха параноици, че и отгоре. Искам да кажа, че нямаха ни най-малка представа кои сме, но това не им попречи изобщо.

Внезапно зад вратата се разнесоха дрънчене и трясък, а в коридора нахлу половин рота. Не изрекоха нито дума, само ни съзерцаваха с гробовни физиономии. Бяхме загазили.

— Не мисля, че смятат да ни пуснат на свобода! — отбеляза Гоблин.

— Излезте! — нареди ни един сержант.

Излязохме — всички, освен Ловеца. Той просто си седеше неподвижен. Пуснах една шегичка:

— Кучето му липсва!

Никой не се засмя.

Един от стражниците побутна Ловеца по рамото. Той много, много бавно се обърна и погледна към нахалника с лице, по-малко изразително и от камък.

— Не трябваше да правите така! — отбелязах.

— Млъквай — отрязва сержантът. — Накарайте го да се размърда!

Мъжът, който беше бутнал Ловеца, отново се наведе към него.

В забавен кадър може би щеше да се получи леко потупване, но нашият странен куриер посегна край замахващия юмрук, прихвана напредващата китка и я счупи. Стражът изпищя, а Ловеца го блъсна встрани. Продължаваше да гледа безизразно, когато проследи падането на човека. Май започваше да се чуди какво точно става.

Другите стражи бяха зинали безпомощно. После двама едновременно скочиха в килията с извадени оръжия.

— Хей! Карайте по-леко! — викнах аз. — Ловец...

Все още в състояние на умствено пропадане, той отблъсна оръжията им, хвърли ги в един ъгъл и направо извади душата и на

нападателите си. Сержантът се двоумеше между изумление и бесен гняв.

Постарах се да го умилоствя.

— Не е много умен, сержант! Не бива да го нападат така. Трябва бавничко да му се обяснява, два-три пъти поне!

— Ще му обясня аз! — Той се нагани да прати и останалите си хора в килията.

— Ще го вбесите, след което някой ще умре! — Говорех бързо и се чудех какво, по дяволите, става между Ловеца и проклетото му псе. Изчезне ли то и той се превръща в слабоумен. При това — в слабоумен убиец.

Сержантът допусна здравия разум да надделее над гнева му.

— Ами, овладейте го!

Поработих по въпроса. Знаех, че в близко бъдеще не можем да очакваме нищо добро от войниците, но това не ме притесняваше особено. Едноокия и Гоблин щяха да се справят с всеки възникнал проблем. Важното в момента беше да запазим живота и главите си.

Исках да се погрижа за тримата ранени стражници, но не посмях. За да се досетят кои сме в крайна сметка, на противниците ни им стигаше и един поглед към Едноокия и Гоблин. Нямаше смисъл да се издаваме с още нещо. Така че се съсредоточих върху Ловеца. Щом веднъж успях да фокусирам вниманието му върху себе си, не беше голям проблем да проникна зад защитата му, да го успокоя и да му обясня, че отиваме някъде с войниците.

Той каза:

— Не трябваше да ме нападат така, Знахар! — Звучеше като дете, чиито чувства са били наранени.

Намръщих се, но стражниците не реагираха на споменатото име.

Обградиха ни, до един с ръце на дръжките на мечовете — с изключение на онези, които се опитваха да замъкнат ранените си събратя до конския доктор, който служеше и за лечител на Стражата. Някои от тях ги сърбяха ръцете да изравнят резултата. Много се постарах да опазя Ловеца спокоен.

Мястото, където ни заведоха, не ме окуражи особено. Беше влажна килия, разположена под щабла. Изглеждаше досущ като карикатура на стая за изтезания. Подозирам, че е измислена да оставя такова впечатление. Понеже съм виждал истински изтезания и

истинско оборудване за тази цел, познах, че половината машини са декор или извънредно остарели. Но имаше и някои, които бяха използвани. Спогледах се с Гоблин и Едноокия.

Ловеца се обади:

— Тук не ми харесва. Искам да изляза навън. Искам да видя Псето Жабоубиец!

— Стой спокойно. Ще излезем след малко.

Гоблин се ухили със знаменитата си, макар и малко крива, усмивка. Да. Ще излезем скоро. Може би с краката напред, но ще излезем.

Полковник Сладкиша също беше тук. Не изглеждаше особено доволен от реакцията ни към обстановката. Каза:

— Искам да поговоря с хората ви. Преди не ми се сторихте склонни към разговор. Тук по-удобно ли се чувствате?

— Не точно. Но човек започва да се чуди... Това дали не е наказание, задето настъпихме по пръстите господата търговци от Веслоград? Кълна се, не знаех, че те разполагат с благословията на Стражата за монопола си...

— Подигравате се с мен! Никакви глупости и увъртания повече, господин Свещар! Настоявам за ясни отговори. Веднага! Или хората ми ще превърнат следващите няколко часа в особено неприятно изживяване за вас!

— Питайте! Но имам лошото чувство, че не разполагам с отговорите, които искате да чуете!

— Е, значи ще ви сполети нещастие!

Погледнах към Гоблин. Той беше потънал в нещо като транс.

Полковникът продължи:

— Не вярвам на твърдението ви, че сте просто търговци. Начинът, по който сте задавали въпроси, сочи нетипичен интерес към човека на име Гаргата и към неговата къща. Гаргата, трябва да се отбележи, е заподозрян или за агент на Бунта, или за Възкресител. Разкажете ми за него!

Казах му почти цялата истина, при това искрено:

— Не бях чувал за него, преди да пристигнем тук!

Мисля, че ми повярва. Но въпреки това бавно поклати глава.

— Нали виждате? Нямате ми доверие дори когато знаете, че казвам истината!

— Да, но каква част от нея ми казвате? В това е въпросът. Бялата роза е раздробила на малки части организацията си, тъй че е напълно възможно да нямате представа кой е Гаргата, но все пак да сте дошли да търсите именно него. От известно време не поддържа връзка с вас, а?

Този мръсник беше умен!

Сигурно съм си придал твърде безизразно изражение. Той кимна в отговор на въпроса си, огледа ни и четиримата и се втренчи в Едноокия.

— Чернокожият. Доста е старичък, а?

Изненадах се, че не каза нещо повече за тъмната кожа на магьосника ни. Този цвят е много рядък на север от Морето на страданията. Обзалагах се, че досега полковникът не беше срещал подобен човек. А не е особена тайна, че чернокож, при това доста възрастен, е един от опорните камъни на Черния отряд.

Не отговорих на въпроса.

— Ще започнем с него. Струва ми се, че той най-трудно ще издържи!

Ловеца се обади:

— Искаш ли да ги убия, Знахар?

— Искам да си затваряш устата и да стоиш мирен, това е всичко!

Проклятие! Но Сладкиша пропусна името. Или го пропусна, или не съм толкова знаменит, колкото се мислех, и ми е крайно време да изпусна въздуха на егото си.

Полковникът просто ми се стори възхитен от самоувереността на Ловеца. Посочи Едноокия:

— Заведете го до магарето!

Чернокожият магьосник се изкиска и протегна ръце към мъжете, които го приближиха. Гоблин изсумтя. Всички до един се притесниха от веселието им — е, аз най-малко, понеже бях добре запознат с чувството им за хумор.

Сладкиша ме погледна в очите.

— Смятат това за забавно? Защо?

— Ако внезапно не проявите цивилизовано отношение, ще научите твърде скоро!

Той се съблазняваше да отвърне на удара, но реши, че извъртаме някакъв колосален блъф.

Отведоха Едноокия до Магарето за разтягане. Той се ухили и сам се качи на плота, а Гоблин изписука:

— От тридесет години чакам да те видя на някой от тези уреди! Проклет да е късметът ми, че друг ще върти ръчката, когато най-сетне дочаках това чудо!

— Ще видим кой на кого ще върти ръчката, спаружена ябълка такава! — отвърна Едноокия.

Те продължиха да се препират. Ние с Ловеца стърчахме като побити камъни. Имперските войници се притесниха още повече. Сладкиша очевидно се чудеше дали да не свали Едноокия и да поработи върху мен.

Завързаха чернокожия магьосник. Гоблин се закикоти и затанцува обичайната си джига^[1].

— Разпъвайте го, докато не стане десет стъпки висок — заяви. — Но дори и така ще си остане малоумен дългуч!

Някой замахна към жаболикия, а той се приведе и вдигна ръка да се предпази. Стражникът се отдръпна, пропуснал напълно целта си и в изумление зяпна дланта си, докосната леко от защитния жест на магьосника.

Десет хиляди капчици кръв бяха блъвнали по кожата му и оформяха шарка. Почти като татуировка. Та тази татуировка изобразяваше две преплетени змии, всяка забила зъби във врата на другата. Ако, разбира се, онова зад главата на змията може да се води за врат.

Начин за печелене на време? Естествено, че не се хванах на този номер. След първата секунда се съсредоточих върху Едноокия. Той просто се ухили.

Онези, които трябваше да го разпъват, се обърнаха почти веднага към него, подгонени от ръмженето на полковника. Сладкиша вече се чувстваше особено неудобно. Беше започнал да подозира, че се е сблъскал с нещо необичайно, но отказваше да се предаде.

Щом мъчителите пристъпиха към Едноокия, голият му корем се изду. Голям, гнусен паяк изпълзя от пъпа му като топка, повлече се на два крака, после разгъна и другите около тялото си, което беше наполовина колкото палеца ми. Пристъпи встрани и даде път на още един. Първият закрачи надолу по крака на Едноокия към мъжа, който придържаше куката, на която бяха вързани глезените на чернокожия

магьосник. Очите на нещастника продължаваха да се разширяват все повече. Обърна се към командващия си офицер.

В килията цареше абсолютна тишина. Не мисля, че войниците се сещаха и да дишат.

Още един паяк изпълзя от натежалия корем на Едноокия. И още един. А с всеки следващ той спадаше незабележимо. Лицето му се променяше бавно, като придобиваше изражението, което виждаш, ако наистина много приближиш до главата на паяк. Повечето хора нямат такава смелост.

Гоблин се изкикоти.

— Завъртете ръчката! — изрева Сладкиша.

Войникът в краката на Едноокия наистина се опита. Първият паяк прекрачи от дръжката и полази по ръката му. Инквизиторът изпищя, размаха я и захвърли арахнида^[2] в сенките.

— Полковник — обадох се с възможно най-деловия тон, който съумях да докарам, — това продължи повече от достатъчно. Нека да не допускаме жертви!

Те бяха цяла тълпа, а ние — само четирима и на Сладкиша ужасно му се искаше да се позове на този факта. Само че неколцина от войниците му вече отстъпваха към изхода, а останалите се отдръпваха по-далеч от нас. Всички гледаха към Сладкиша.

Проклет да е Гоблин. Остави се на ентусиазма си. Изписука:

— Задръж, Знахар! Такъв шанс се пада веднъж в живота! Нека поразпънат Едноокия!

Видях прозрението да просветва в очите на полковника, макар че се опита да го прикрие.

— Проклет да си, Гоблин! Изтърва се! Ще поговорим, след като приключим с всичко това! Полковник, какво да бъде? Аз командвам тук, както вече знаете!

Той гласува в името на здравия разум.

— Освободете го — нареди на най-близкия до Едноокия войник.

По целия чернокож магьосник лазеха паяци. Беше ги оставил да изникват и от устата, и от ушите му. Както се беше въодушевил, вече ги правеше по-разнообразни, отколкото човек можеше да предположи: ловци, паяжиноплетачи, скокливци. Все големи и отвратителни. Войниците на Сладкиша отказаха да го приближат.

Наредих на Ловеца:

— Застани на вратата. Не пускай никого да излиза!

Той нямаше проблем да разбере заповедта ми. Освободих Едноокия лично, но трябваше непрестанно да си напомням, че паяците са илюзия.

Страхотна илюзия. Можех да усетя гадните им крачка... Със закъснение осъзнах, че легионите на чернокожия дребосък крачеха към Гоблин.

— Проклет да си, Едноок! Я стига вече!

Отмъстителният кучи син не беше доволен от блъфа си срещу войниците. Трябваше да си поиграе и с Гоблин, нали? Завъртях се и към жаболикия дребосък.

— Ако направиш и един опит да се забъркаш в това, ще се погрижа никога повече да не напуснеш Дупката! Полковник Сладкиш, не бих казал, че сме доволни от гостоприемството ви. Ще може ли вие и хората ви да се приближите? Ние просто ще си вървим...

Сладкиша колебливо даде знак. Половината от войниците му отказаха да пристъпят към паяците.

— Едноок, времето за игри приключи. Сега е моментът за измъкни-се-жив. Нали нямаш против...?

Чернокожият махна с ръка и осмokraките му войници се втурнаха в сенките под масата за изтезания, където изчезнаха в онзи луд кошмар, откъдето изникват такива твари. Едноокия надутو закрочи и застана до Ловеца. Направо се пръскаше от гордост. Седмици наред щяхме да го слушаме как ни е спасил — ако тази вечер успеехме да се измъкнем, разбира се.

Побутнах Гоблин и се присъединих към тях. Казах на магьосниците:

— Не искам и звук да се чуе от тази стая! Искам също така да запечатате вратата, че да стане като част от стената. След това държа да науча къде да открием този тип Гаргата.

— Нямаш проблем — отбеляза Едноокия. И с искрици в окото добави: — Довиждане, полковник! Страхотно се позабавлявахме!

Сладкиша предпочете да не отправя заплахи. Разумен човек.

Затварянето на стаята отне на магьосниците десет минути, което според мен беше прекалено много време. Започвах да изпитвам подозрения, но забравих за тях, когато те казаха, че са приключили и че човекът, когото търсим, се намира в друга сграда наблизо.

А трябваше да повярвам на подозренията си...

Пет минути по-късно стояхме на прага на зданието, където се предполагаше, че се намира Гаргата. Не бяхме срещнали проблеми с влизането си там.

— Само секунда, Знахар! — обади се Едноокия.

Погледна към постройката, която бяхме напуснали, и щракна с пръсти.

И цялата проклета сграда се срути!

— Копеле такова! — прошепнах. — Това пък защо го направи?

— Е, вече не остана никой, който да знае кои сме!

— А чия е вината, че научиха?

— Така отрязахме и главата на змията. Такова объркване ще настане, че можем да изнесем и бижутата на Господарката, ако пожелаем!

— Така ли?

Все трябваше да има хора, на които да им е известно, че са ни арестували. Ще се зачудят, ако ни видят да се мотаем наоколо.

— Каж ми, гений такъв, дали, преди да срутиш сградата, откри документите, които ми трябва? Ако са били там, ти ще си и онзи гений, който ще ги изкопае!

Усмивката му повехна.

Да. Точно това очаквах. С моя късмет така ми е писано. Пък и Едноокия си е такъв — никога не обмисля нещата както трябва.

— Първо ще се погрижим за Гаргата — заявих. — Влизайте!

Минахме през вратата и се сблъскахме с Чудака, който слизаше да проучи кой вдига шум.

[1] Ирландски танц с подскоци. — Б.пр. ↑

[2] Паякообразно. — Б.пр. ↑

33.

ЛИПСВАЩИЯТ ЧОВЕК

— Здравсти, друже! — рече Едноокия, като ръгна с пръст гърдите на войника и го избута назад. — Точно тъй, ние сме — старите ти дружки!

Зад гърба ми Ловеца тръгна да пресича плаца. Срутването на сградата на щаба беше пълно. Вътре избухна и припукваше огън. Псето Жабоубиец прескочи края на руината.

— Гледай, гледай! — сръгах аз Гоблин. — Той тича! — и се обърнах към Чудака. — Я ни покажи приятелчето си Гаргата!

Не му се искаше да го прави.

— Виж сега, нали не искаш да ни противоречиш? Не сме в настроение. Мърдай, иначе ще те прегазим!

Плацът беше започнал да се пълни с прозяващи се войници. Никой не ни обърна внимание. Псето Жабоубиец подскочи, подуши патъците на Ловеца и издаде тих гърлен звук. Лицето на стопанина му се проясни.

Провряхме се покрай Чудака и аз му напомних:

— Към Гаргата!

Той ни заведе до една стая, където самотна маслена лампа осветяваше мъж на легло, спретнато завит. Чудака увеличи фитила на лампата.

— О, леле, майчице! — промърморих и приседнах на ръба на леглото. — Не'й възможно. Еднооок?

Само че Едноокия се намираше в друга вселена. Просто беше застинал на място с отворена уста.

Гоблин също, но сравнително бързо се взе в ръце и изписука:

— Ама той е мъртвец! Почина преди шест години!

Гаргата беше Гарвана — онзи същият, който изигра такава голяма роля в миналото на Отряда. Гарвана, който насочи Глезанка по настоящия й курс.

Дори и аз бях убеден, че е умрял — а аз по природа съм си подозрителен, щом стане дума за нашето приятелче. А беше изпълнявал същия номер и преди...

— Този тип има девет живота! — отбеляза Едноокия.

— Трябваше да заподозра, още като чух името му! — промърморих аз.

— Какво?

— Стар майтап, точно в неговия стил. Гарга, врана, гарван. Все за една и съща птица става дума, нали така? Той просто ни се е подигравал!

Присъствието му тук осветляваше загадките, които ме бяха измъчвали от години. Сега знаех защо документите, които измъкнах, не си съвпадаха. Той беше извадил ключовите части, преди да разиграе последната си смърт.

— Този път дори Глезанка не знаеше — допълних.

Шокът ни постепенно отминаваше. Като се замислиш, след като започнаха да пристигат писмата, на няколко пъти бях потискал подозрението, че той може да е жив.

Но пък възникваха купища въпроси. Защо Глезанка не знаеше? Това не беше в стила на Гарвана. Със „смъртта“ си я беше изоставил на нашата милост — защо, след като толкова дълго се бе опитвал да я крие от нас?

В тази история се таеше повече, отколкото се виждаше на пръв поглед. Повече от простото бягство от страна на Гарвана, за да може спокойно да си пъха носа в делата в Могилните земи. А не можех да разпитам нито един от свидетелите си!

— От колко време е в това състояние? — попита Едноокия.

Чудака стоеше вцепенен и ококорен. Вече знаеше кои сме. Може би егото ми все пак не се нуждаеше от изпускане на въздух. Смутолеви:

— Месеци наред.

— Имаше едно писмо — намесих се. — А трябва да е имало и ръкописи. Какво стана с тях?

— Полковника...

— И какво точно е направил той? Информирал ли е Покорените? Свързал ли се е с Господарката?

Войникът се канеше да проявява инат.

— Виж, хлапе, здравата си загазил. Не искаме да те нараним. Добре си сторил, като си помогнал на приятеля ни. Така че говори!

— Ами, не е — поне доколкото знам. Не може да разчете и думица от написаното, така че чакаше Гаргата да се свести.

— Доста време е щял да почака — обади се Едноокия. — Освободи ни малко място, Знахар! Първата работа в дневния ред е да намерим духа на Гарвана.

Попитах Чудака:

— По това време на нощта има ли други хора в сградата?

— Не, поне докато пекарите дойдат в четири. Но те са в подземие то чак в другия край. Няма да наминат насам!

— Добре... — Запитах се доколко може да се вярва на сведенията му. — Ловец, вие с Псето Жабоубиец заставате на стража!

— Има само един проблем — намеси се Едноокия. — Преди да правим каквото и да е, ще ни трябва картата на Боманц!

— О, леле!

Излязох в коридора, насочих се към изхода и надникнах навън. Сградата на щаба гореше, ръсейки обилно искри под дъжда. По-голямата част от стражниците се бореха с пожара. Потръпнах — там някъде бяха скъпоценните ми ръкописи. Ако Господарката извадеше късмет, щяха да изгорят. Върнах се в стаята.

— Едноок, имаш по-сериозен проблем — документите ми. Най-добре иди да ги вземеш, а аз ще се пробвам за картата. Ловец, ти стой на вратата и внимавай! Дръж хлапето вътре, а всички останали — отвън. Става ли?

Той кимна. Нямахше нужда от специални обяснения, щом Псето Жабоубиец беше наблизо.

Излязох от сградата и се гмурнах в хаоса. Никой не ми обърна внимание. Зачудих се дали моментът не е подходящ да измъкнем и Гарвана. Напуснах казармите, без да ме забележат, и се втурнах към „Синия Уили“ през препръскващия дъжд. Съдържателят остана изумен, като ме видя. Не спрях, за да му обясня какво мисля за гостоприемството му, просто се качих горе и порових на сляпо из заклинанието за прикриване, докато напипам копието с кухнята дръжка. Спуснах се обратно долу. Хвърлих последен отровен поглед на съдържателя и се върнах под дъжда.

Когато се върнах, пожарът вече беше овладян. Войниците разгребваха отпадъците и пак не ми обърнаха внимание. Вмъкнах се в сградата, където лежеше Гарвана, и връчих на Едноокия копието.

— Успя ли да направиш нещо по въпроса за документите?

— Не още.

— Проклятие...

— Те са в една кутия в кабинета на полковника, Знахар. Какво, по дяволите, искаш от мен?

— А! Ловец! Заведи хлапето в коридора. А от вас двамата очаквам заклинание от което той да прави каквото му се каже, все едно дали иска или не.

— Какво? — зяпна Едноокия.

— Ще ми се да го пратя за ръкописите. Можеш ли да го измайсториш така, че да го свърши и да се върне?

Чудака стоеше на вратата и ни слушаше безизразно.

— Много ясно, няма проблеми!

— Тогава действай. Синко, нали разбра? Едноокия ще ти наложи заклинание. Иди да помагаш за разчистването на бъркотията, докато намериш кутията. Донеси я обратно тук и ще свалим заклинанието от теб!

Той, изглежда, се канеше да забие отново копита в земята и да се опъва.

— Имаш избор, разбира се. Ако предпочиташ, може да се спреш на ужасната смърт.

— Не мисля, че ти вярва, Знахар. Най-добре да му дам да пробва!

Изречението на Чудака ми подсказа, че започваше да ми *вярва*. Колкото повече разсъждаваше върху това кои сме, толкова повече се плашеше.

Откога ни се носеше такава зловеща слава? Предполагам, че легендите се раздуват при преразказването.

— Мисля, че ще съдейства. Така ли е, синко?

Той кимна, забравил за упоритостта си.

Струваше ми се добро момче. Твърде зле, че беше отдал верността си на нашите противници.

— Действай, Едноок! Да свършваме с това!

Докато чернокожият магьосник работеше, Гоблин попита:

— Какво ще правим, след като приключим тук, Знахар?

— Дявол го взел, не знам. Ще караме по усет! Точно сега не се притеснявам за мулетата, а просто товара каруцата. По крачка наведнъж... По крачка наведнъж...

— Готов съм! — обади се Едноокия.

Подканих с пръст младежа и отворих външната врата.

— Отивай да изпълниш задачата, хлапе! — и го тупнах по гърба.

Той тръгна, но с изражение, от което и мляко би се вкиснало.

— Не е много доволен от теб, Знахар!

— Да върви по дяволите. Хайде, захващайте се с Гарвана. Правете каквото трябва да се направи, че губим време! Щом съмне, тук ще се оживи!

Аз гледах как се справя Чудака, а Ловеца пазеше на вратата на стаята. Никой не ни прекъсна. В крайна сметка хлапето намери онова, което исках, и се оттегли от бригадата по разчистването.

— Добре свършена работа, синко! — казах му, когато взех кутията. — Отивай в стаята при приятелчето ти!

Влязохме вътре точно когато Едноокия се съвзе от трансa.

— Е? — попитах го.

Трябваша му няколко секунди да се ориентира.

— Ще се окаже по-трудно, отколкото предполагах. Но според мен ще успеем да го измъкнем! — Той посочи към картата, която Гоблин беше разтворил върху корема на Гарвана. — Тук някъде е, заклещен точно във вътрешния кръг... — Магьосникът поклати глава. — Чувал ли си го да споменава, че има някакъв опит в занаята?

— Не. Но на моменти съм се чудил. Като например в Розоград, когато проследи Грапата през снежната буря.

— Понаучил е едно-друго. Онова, което е направил, не е просто какъв да е фокус... Но се е захванал със задача, твърде голяма за способностите му... — За миг чернокожият се замисли. — Там е много странно, Знахар. Наистина *странно*. И той не е самичък. Няма да успее да ти опише с подробности, докато не идем лично, но...

— Какво? Чакай малко. Да идете лично ли? За какво точно става дума?

— Мислех си, нали разбираш, че с Гоблин ще трябва да го последваме навътре, за да успеем да го измъкнем!

— Защо и двамата?

— Единият да прикрива другия, в случай че загазим.

Гоблин кимна. И двамата бяха съгласни за начина на работата, което означаваше, че са изплашени до смърт.

— И колко време ще отнеме всичко това?

— Няма начин да се прецени. Сигурно доста. Първо ще трябва да се махнем оттук. Да идем в гората например.

Щеше ми се да поспоря, но не посмях. Вместо това отидох и погледнах какво става навън.

Войниците вече бяха започнали да вадят телата от руините. Погледах известно време и ми хрумна полезна идея. Пет минути по-късно заедно с Чудака излязохме от сградата, понесли носилка. С одеяло бяхме завили нещо, което на пръв поглед напомняше голямо безжизнено тяло. Лицето на Гоблин беше открито. Той чудесно играеше ролята на труп. Краката на Едноокия стърчаха от другия край. Ловеца пък носеше Гарвана.

Документите бяха скрити под одеялото, при двамата магьосници.

Не очаквах да успеем, но мрачната дейност около срутената сграда отнемаше изцяло вниманието на стражниците. Тъкмо бяха стигнали до подземията.

На входа на казармата обаче ни спряха. Гоблин използва заклинанието за приспиване. Съмнявах се, че ще ни запомнят — гъмжеше от цивилни, които помагаша или повече спъваха усилията на спасителите. Лошата новина беше, че в онова подземие имаше оцелели.

— Гоблин, с Едноокия вземете оборудването ни. Чудака ще ви помогне, а с Ловеца ще докараме каруцата!

Всичко мина като по масло. Даже твърде добре, както си помислих, понеже по природа съм си песимист, особено като гледах как вървят нещата. Положихме Гарвана в каруцата и потеглихме на юг.

В мига, когато навлязохме в гората, Едноокия се обади:

— Тъй значи, измъкнахме се. А сега какво ще правим с Гарвана?

Имах една идея.

— Ти кажи. Колко близо трябва да се намираме?

— Много... — Беше разбрал, че си мисля дали няма да е добре първо да се махнем от района. — А Глезанка?

Напомнянето беше ненужно.

Не бих казал, че Гарвана се явяваше център на живота ѝ. Тя не искаше да говори за него, освен по най-общи теми. Но имаше нощи, когато плачеше насън, щом си припомнеше нещо. Ако беше заради загубата на Гарвана, не можехме да ѝ го доведем вкъщи в това състояние — щеше да ѝ разбие сърцето от край до край.

Тъй или иначе, имахме нужда от него *сега*. Той по-добре от нас знаеше какво точно става.

Обърнах се към Ловеца за предложения, но нямаше такива. Всъщност не изглеждаше много доволен от онова, което бяхме намислили — сякаш очакваше Гарвана да му стане съперник или нещо от този род.

— Е, разполагаме с него — каза Едноокия и посочи Чудака, когото бяхме повели заедно с нас, вместо да го оставим да умре. — Нека го използваме!

Добра идея.

Двадесет минути по-късно бяхме откарали каруцата далеч от пътя, навътре в каменист район, тъй че да не потъне в разкаляната пръст. Двамата магьосници я загърнаха в заклинание за прикриване и я замаскираха с клонки. Натъпкахме оборудването в раниците си и положихме Гарвана на носилката. Ние с Чудака го носехме, а Ловеца и Псето Жабоубиец ни поведоха през горите.

Не може да сме изминали повече от пет-шест километра, но преди да спрем, вече всичко ме болеше. Бях твърде остарял и загубил форма. Пък и времето беше по-отвратително от най-лошите кошмари. Видях толкова дъжд, че щеше да ми държи влага до края на живота ми.

Ловеца ни заведе в район, който от изток граничеше с Могилните земи. Стотина крачки по склона на хълма стигаха, за да видя каквото беше останало от тях. Толкова трябваше да извървя в обратна посока, за да видя и Великия Трагик. Само една тясна ивичка от насипи му пречеше да се разлее в Могилните земи.

Опънахме палатките и ги застлахме с клони, за да не се налага да седим направо на мократа пръст. Двамата магьосници се настаняха в по-малката, а останалите се струпахме в другата. След като се бяхме скрили от дъжда, вече можех да разгледам измъкнатите ръкописи. Първото, което ми привлече погледа, беше увитият в намаслена кожа пакет.

— Чудак, това ли е писмото, което Гарвана искаше да изпратиш?

Той кимна намръщено. Не искаше да говори с нас.

Горкото момче. Мислеше си, че носи вина за предателство. Надявах се да не го прихване героичната треска.

Е, можеше поне да свърша нещо полезно, докато Гоблин и Едноокия се занимаваха с тяхната работа. Първо щях да започна с лесната част.

34.

ИСТОРИЯТА НА БОМАНЦ

ЗНАХАРЯ:

Боманц се вгледа в Господарката от друг ъгъл. Забеляза полъх от страх да преминава през безупречното Й лице.

— Ардат — каза Й той и видя, как страхът се превръща в примирение.

Ардат беше сестра ми.

— Имала си близначка, която си убила и си приела името й. Истинското ти име е Ардат.

Ще съжаляваш за това! Ще намеря името ти...

— И защо ме заплашваш? Не ти мисля злото!

Нараняваш ме, като осуетяваш плановете ми. Освободи ме!

— Хайде, стига, не се дръж като дете! Защо ме насилваш? Това ще ни струва агония и енергия и на двамата. Искам само да открия отново знанията, които са загинали заедно с Теб. Няма да Ти струва нищо да ме научиш. Няма да Ти навредя. Може дори по този начин да подготвя света за завръщането Ти.

Светът вече е готов за това, Боманц!

Той се изкиска:

— Това е маската на антикваря. Не е истинското ми име, Ардат. Нужно ли е да се караме?

Мъдреците казват, че трябва с благосклонност да се приела неизбежното. Щом се налага, тъй да бъде. Ще се постарая да съм благосклонна.

Да, когато на прасетата им пораснат криле! — Помисли си Боманц.

Усмивката на Господарката беше подигравателна. Тя добави още нещо, но той не го разбра, защото в главата му отекваха чужди гласове. В първия миг си помисли, че Властелина се пробужда, но гласовете се носеха във физическите му уши, там вкъщи.

— О, проклятие!

Вятърни чанове в тръстиката.

— Клит е заел позиция! — Този глас беше на Побойника. Присъствието му в стаята вбеси Боманц и той хукна.

— Помогни ми да го махна от стола! — Това беше Стенс.

— Няма ли да го събудим? — попита Слава.

— Духът му скита из Могилните земи. Няма да научи нищо, освен ако не се натъкнем едни на други там!

Грешиш, помисли си Боманц. Грешиш, ти, глупаво, неблагодарно копеле! Старецът ти не е глупак. Той реагира на признаците дори когато не иска да ги забелязва.

Драконовата глава се завъртя, докато бързаше покрай нея. По петите му се разнесоха подигравки. Омразата на мъртвите рицари го заля, а той продължаваше да тича нататък...

— Занесете го в ъгъла. Побойник, амулетът е под плочата на огнището в колибата. Този проклетник Мен Фу! За малко да провали всичко! Искам да докопам глупака, който го прати там горе. Този алчен идиот не се интересуваше от нищо друго, освен от собствената си личност!

— Е, поне взе Наблюдателя със себе си — обади се Слава.

— По чиста случайност. Извадихме късмет!

— Нямаме време, нямаме време — настоя Побойника. — Хората на Клит вече са нападнали казармите!

— Тогава се махай оттук! Слава, ще спреш ли да зяпаш стареца? Трябва да отида там, преди Побойника да стигне Могилните земи. Великите трябва да научат какво правим!

Боманц подмина могилата на Лунното куче. Долавяше ясно раздвижването в нея и продължи да тича. Един призрак затанцува пред него. Беше прегърбен, злолик призрак, който го прокле поне хиляда пъти.

— Нямам време за това, Бесанд! Но ти беше прав! — Той прекоси стария ров и подмина изкопа. Наоколо скитаха непознати. Непознати и Възкресители при това. Откъде ли бяха дошли? От скривалищата в Старата гора, може би?

По-бързо! Трябва да побързам, помисли си той. Този глупак Стенс смята да ме последва навътре!

Тичаше като в кошмар, имаше чувството, че забързаните му стъпки не го пренасят и на сантиметър по-напред. Кометата сияеше в небесата, вече достатъчно ярка, за да хвърля сенки.

— Прочети инструкциите отново, за да сме сигурни — обади се Стенсил. — Моментът не е от жизнено значение, стига да не подраниш с нещо!

— Не трябва ли първо да го вържем, а? Просто за всеки случай?

— Нямаме време. Не се безпокой за него! Няма да се върне, докато не стане твърде късно!

— Да, но ме притеснява!

— Тогава му метни едно килимче и да действаме! И говори тихо! Не искаш да събудиш мама, нали?

Боманц се хвърли към светлините на града... Хрумна му, че в това състояние нямаше нужда да бъде късокрак дебелак, на който не му стига дъх. Промени представата си и ускори крачка още повече. Скоро пресрещна Побойника, който тичаше към Могилните земи с амулета на Бесанд. Антикварят оцени собствената си поразителна подвижност по очевидната тромавост на Побойника. Движеше се бързо, да!

Щабът на Стражата гореше. Около казармите се водеха тежки боеве и коларите на Побойника предвождаха атакуващите. Неколцина войници бяха успели да се измъкнат от капана. Боевете се пренасяха в града.

Боманц стигна до магазина си. На горния етаж Стенсил каза на Слава:

— Сега започваме!

Докато магьосникът катереше стълбите, синът му поде:

— Дъмни. Ъм мюджи дъмни...

Антикварят влетя със замах в собственото си тяло. Пое властта над мускулите си и се смъкна на пода. Слава изпищя.

Боманц я запрати със сила в стената. При падането си тя счупи няколко безценни антики, а магьосникът изстена в агония, когато всички болки на старото му тяло се стовариха в съзнанието му. Проклятие! Язвата направо му разкъсваше вътрешностите! Обърна се и сграбчи сина си за гърлото, като го накара да млъкне, преди да е довършил напева. Стенсил беше по-млад и по-силен. Успя да се надигне, пък и Слава се нахвърли върху Боманц, тъй че той отстъпи.

— Никой да не мърда! — изръмжа антикварят.

Стенсил разтри гърлото си и изхъхри нещо.

— Смяташ ли, че няма да посмея? Хайде да видим! Не ме интересува кой си ти, но няма да си човекът, който ще освободи онази твар там!

— Откъде разбра? — дрезгаво попита младежът.

— Държеше се странно. И имаш странни приятели. Надявах се, че греша, но не поемам рискове. Трябваше да си спомниш за това!

Стенсил извади нож и в очите му проблесна лед.

— Съжалявам, татко, но някои неща са по-важни от хората!

Слепоочията на Боманц пулсираха.

— Дръж се прилично! Нямам време за игрички! Трябва да спра Побойника!

Слава също извади нож и пристъпи една крачка напред.

— Изпитваш търпението ми, сине!

Момичето скочи. Боманц изрече една-единствена ключова дума и нападателката му се удари с главата напред в масата. Свлече се на пода — приличаше досущ на вързоп с бельо. След секунди се отпусна още повече. Мяукаше като ранено котенце.

Стенсил падна на колене.

— Съжалявам, Слава! Съжалявам!

Боманц пренебрегна собствената си емоционална агония. Живакът от доскоро поставената на масата купа се беше разлял, той го разстла и промърмори думите, с които превръщаше повърхността му в огледало към далечните събития. Побойника беше изминал две трети от пътя през Могилните земи.

— Ти я уби! — простена Стенсил. — Уби я!

— Предупредих те, че това не са детски игрички! Ти заложи и загуби. Сега сядай кротко в ъгъла и се дръж прилично!

— Ти я уби!

Още преди синът му да го нападне, Боманц изпита остро съжаление и се опита да смекчи удара, но при стапянето на костите или правиш всичко докрай, или нищо не постигаш. Стенсил падна върху любимата си. Баща му коленичи близо до него.

— Защо ме накара да го направя? Глупаци такива! Проклети глупаци! Вие ме използвахте! Не ви стигаше здрав разум, за да ме проверите, а искахте да се разправяте с нещо подобно на

Господарката? Не знам, не знам! Какво ще кажа сега на Жасмин? Как да ѝ обясня? — Той се огледа трескаво, досущ като измъчвано животно. — Ще се самоубия! Само това мога да сторя! Да ѝ спестя болката да научи, че синът ѝ е бил... Не, не мога. Трябва да спра Побойника!

На улицата отвън се водеха сражения. Боманц не им обърна внимание. Втрени се отново в живота.

Побойника беше на ръба на рова и се взираше в Могилните земи. Магьосникът видя страха и несигурността в очите му. Въпреки това търговецът събра смелост, стисна амулета и пресече границата.

Боманц започна да съставя „убийствено послание“. Погледът му отскочи през прага и съзря ужасената Любопитка да го гледа от тъмната площадка.

— О, дете! Дете, махай се оттук!

— Страх ме е! Те се избиват там отвън!

И тук се избиваме един друг, помисли си магьосникът. Моля те, иди си! На глас нареди:

— Отивай да намериш Жасмин!

Откъм магазина се разнесе чутовен трясък. Някой изпсува, стомана се удари в стомана... Боманц чу гласа на един от коларите на Побойника, който очевидно организираше защитата на къщата.

Стражата печелеше позиции.

Любопитка изскимтя.

— Махай се оттук, дете! Излез навън! Слез долу заедно с Жасмин!

— Страх ме е!

— Мен също. Но няма да мога да ти помогна, ако ми се пречкаш! Моля те, слез долу!

Тя стисна зъби и се отдалечи. Боманц въздъхна — размина му се на косъм. Ако беше видяла Стенсил и Слава...

Шумът долу се увеличи, разнесоха се и писъци. Боманц чу ефрейтор Здравеняка да раздава заповеди. Обърна се към купата, но Побойника беше изчезнал. Не успя да го открие отново. Мимоходом огледа площите между града и Могилните земи. Неколцина Възкресители тичаха към схватките, очевидно бързаха на помощ. Останалите бяха хукнали накъдето им видят очите. Преследваха ги оцелелите войници от Стражата.

По стълбите затрополиха ботуши. Боманц отново прекъсна подготовката на заклинанието си. Този път на прага застана Здравеняка и магьосникът се нагани да го прогони. Не беше в настроение да се карат. Ефрейторът обаче завъртя големия окървавен меч...

Боманц изрече ключовата дума и костите на още един човек се превърнаха в желе. Изрече я отново и отново, когато войниците на Здравеняка се опитаха да отмъстят за него. Магьосникът свали четирима, преди напливът да стихне.

После се опита да се върне към заклинанието си...

Този път прекъсването не беше на физическо равнище, а отглас от пътеката, която бе отворил към криптата на Господарката. Побойника се намираше във Великата могила и бе осъществил връзка със затворената там твар.

— Твърде късно — промърмори магьосникът. — Проклятие, закъснях! — но все пак прати заклинанието си.

Може би Побойника щеше да умре, преди да успее да освободи тези чудовища.

Жасмин изруга, Любопитка пицеше... Боманц се препъна в падналите стражи и се втурна надолу. Момиченцето продължаваше да пищи.

Магьосникът нахлу в спалнята си. Един от хората на Побойника бе вдигнал нож пред гърлото на Жасмин. Двамина стражи търсеха път към него.

Търпението на Боманц се беше изчерпило. Уби и тримата.

Къщата се разтърси. В кухнята издрънчаха чаши. Тръпката беше лека, но достатъчно силен признак, за да предупреди магьосника. Заклинанието му не беше стигнало навреме. Отвратен, той нареди:

— Напуснете къщата! Скоро ще има земетресение!

Жасмин го погледна неразбиращо, стиснала здраво изпадналото в истерия момиченце.

— По-късно ще ви обясня — ако оцелеем. Сега просто излезте от къщата! — Боманц се обърна, изскочи на улицата и хукна към Могилните земи.

Сега нямаше полза да си представя, че е висок и че тича бързо. Той си беше Боманц от плът и кръв — нисък, дебел старец, който едва дишаше. Два пъти падна, когато земята потръпна под града. Всеки пристъп беше по-силен от предишния.

Пожарите още горяха, но боевете бяха стихнали. Оцелелите и от двете страни знаеха, че е твърде късно, за да победи мечът. Бяха се обърнали към Могилните земи и очакваха развитието на събитията. Боманц се присъедини към зяпачите.

Кометата сияеше толкова ярко, че Могилните земи се виждаха ясно.

Могъщ земетръс разтърси земята и магьосникът се олюля. Отвъд границата могилата, в която спеше Ловеца на души, експлодира. Отвътре бликна болезнено сияние и от останките се надигна нечовешки силует, ярко очертан на фона на светлината.

Присъстващите се молеха или ругаеха в зависимост от нагласата си.

Тръпките продължаваха. Отваряха се могила след могила. Един по един Десетте, Които Били Покорени излязоха навън в нощта.

— Побойник — промърмори Боманц, — надявам се да изгниеш в Ада!

Беше му останала само една възможност — почти невероятна. Тя яздеше на сведените от времето рамене на един дебел старец, чиито умения и сила не бяха в най-добро състояние.

Той призова най-силните си заклинания, най-могъщите си магии и всички мистични фокуси, които бе разработил през тридесет и седемте години самотни нощи, и тръгна към Могилните земи.

Хората протягаха ръце да го спрат, но не го последваха. От тълпата една старица се провикна:

— Бо, недей! Моля те!

Но той продължи напред.

Могилните земи се бяха раздвижили. Сред руините скитаха призраци, а Великата могила се тресеше и от нея блъвна пръст. Огромна крилата змия се издигна в нощта с величествен крясък. В Могилните земи заплющяха струите на драконовия огън.

Мъдри зелени очи следяха напредъка на Боманц.

Дебелият дребосък крачеше през хаоса, изразходвайки арсенала си от заклинания. Беше обгърнат от огън.

35.

МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ, ОТ ЗЛЕ КЪМ ПО-ЗЛЕ

Върнах писмото на Гарвана в кожения му плик, отпуснах се по гръб върху леглото от клони и оставих ума си да се рее. Толкова драматично го беше разказал Гарвана! Чудно обаче откъде се беше сдобил с тези сведения. От съпругата ли? Все някой бе записал края на историята и е трябвало да скрие онова, което са намерили по-късно. Какво всъщност беше станало с жената на магьосника? Тя не се споменаваше в легендата. Нито пък синът, ако става въпрос за това. Популярните разкази споменаваха само и единствено Боманц.

Но имаше и още нещо. Нещо което съм пропуснал? А, да! Онова, което и аз самият знаех от собствен опит — името, което беше употребил Боманц. То, очевидно, се бе оказало недостатъчно могъщо...

Бях го чувал и преди, при също толкова ужасни обстоятелства — в Хвойноград, докато съперничеството между Господарката и Властелина доближаваше връхната си точка.

Тя беше застанала в замъка от едната страна на града, а Властелина се опитваше да се измъкне през друг от отсрещния хълм. Ние пък открихме, че Покорените имат намерение да навредят на Отряда веднага щом кризата приключи. По заповед на Капитана дезертирахме. Отвлякохме един кораб и докато бързахме да напуснем пристанището, съпругът и жена му се сражаваха над горящия град и битката достигна апогея си. Господарката се оказа по-силна...

Гласът на Властелина разтърси света, докато той даваше воля на последния изблик на разочарованието си. Беше я нарекъл със същото име, което Боманц мислеше за всесилно. Очевидно, дори Властелина можеше да сбърка.

Едната сестра беше убила другата и може би — а може би не! — бе заела мястото ѝ. Ловеца на души — нашият някогашен работодател и организатор на заговор да узурпира Господарката, както се доказва по време на великата битка в Чар — също беше тяхна сестра. Значи в

семейството бяха най-малко три и едната се казваше Ардат — но очевидно не тя се беше превърнала в Господарката.

Може би бях попаднал на нещо...

Всички тези списъци там, в Дупката! И родословните дървета. Трябваше да се намери жена на име Ардат, а после да се издири и кои са били сестрите й...

— Все е някакво начало — промърморих. — Нищожно, но е редно от някъде да се започне!

— Какво?

Бях забравил за Чудака, но предполагам, че той нямаше намерение да се възползва и да избяга — беше прекалено изплашен.

— Не, няма нищо!

Навън бе започнало да се смрачава. Ръмежът продължаваше и навън, в Могилните земи, се носеха светлинки. Потръпнах. Това ми се струваше нередно. Запитах се как ли се справят Гоблин и Едноокия, но не смеех да ги безпокоя. Свит в тъгъла, Ловеца похъркваше тихо. Псето Жабоубиец лежеше по корем и издаваше сънено сумтене, но проблясващото му око подсказваше, че е все тъй нащрек.

Обърнах малко повече внимание на Чудака. Той трепереше, и то не само от вечерния хлад. Беше напълно уверен, че ще го убием. Посегнах към него и положих длан на рамото му.

— Всичко е наред, синко. Няма да ти сторим зло. Дължим ти го, задето си се грижил за Гарвана!

— Наистина ли е Гарвана? Същият, който е баща на Бялата роза? Хлапето знаеше легендите, а?

— Да. Само дето й е осиновител.

— Тогава не ме е излъгал за нищо. Участвал е в кампанията в Защитника!

Това ми се стори забавно, тъй че му обясних с усмивка:

— Доколкото познавам Гарвана, той не лъже. Само редактира истината.

— А вие наистина ли ще ме пуснете?

— Когато сме в безопасност.

— О! — Май изявлението ми не го успокои особено.

— Да речем, че ще стане, когато стигнем границата на Равнината на страха. Там ще си имаш предостатъчно приятелчета!

Искаше му се да навлезе в дискусия защо толкова настояваме да се противопоставим на Господарката, но не му позволих да ме въвлече. Не ме бива да посвещавам хората на каузата. И бездруго не ми е лесно да разбера собствените си мотиви и да си ги обясня. Може би Гарвана ще успее да му разясни положението, след като двамата магьосници го върнат.

Нощта ми се струваше безконечна, но след около три вечности, които се проточиха докъм полунощ, чух нестабилни стъпки.

— Знахар?

— Вътре съм — отзовах се. Беше Гоблин. Без осветление не можех да различа изражението му както трябва, но останах с впечатление, че новините не са добри. — Проблем ли има?

— Да. Не можем да го изведем.

— За какво, по дяволите, става дума? Какво точно имаш предвид?

— Имам предвид, че не ни стигат уменията. Не притежаваме нужния талант. За това ще ни трябва човек с повече могъщество, отколкото имаме ние. Не сме кой знае какво, Знахар! Просто фокусници с по няколко подръчни заклинания. Може би Мълчаливия може да се справи... Той владее друг тип магия.

— Е, вие си знаете! Къде е Едноокия?

— Почива си. Беше му доста тежко. Наистина го разтърси онова, с което се сблъска там.

— И какво беше то?

— Не знам, аз само следях жизнената му нишка — и се наложи да го издърпам, преди и той да се заклеци. Разбрах само, че няма да измъкнем Гарвана без чужда помощ.

— По дяволите! — промърморих. — Че и дяволите са нагазили до гуша в лайна... Гоблин, Няма да се справим със задачата, ако Гарвана не ни е подръка, за да ни помогне. Не разполагам с нужните умения. Никога няма да превода и половината от онези документи!

— Дори и с помощта на Ловеца ли?

— Той чете телекуре и само толкова. Това и аз го мога, просто ми отнема повече време. Гарвана сигурно познава и диалектите. Част от онова, което е превел, е на тях. А остава и въпросът какво точно е правил в Могилните земи. Защо отново се престори на умрял и избяга, зарязвайки дори Глезанка...

Може би прибързвах със заключенията — често ми се случваше. Или пък просто страдах от човешката склонност за свръхопростяване, като си мислех, че ако върнем Гарвана, всичките ни проблеми ще се разрешат.

— И какво ще правим сега? — зачудих се на глас.

Гоблин се изправи.

— Не знам, Знахар! Нека Едноокия се посъвземе малко и да видим срещу какво сме изправени. След това ще преценим! — и излезе.

Легнах и се опитах да заспя. Всеки път, когато потъвах в дрямка, ме сполитаха кошмари за тварта, която лежи в калното езеро, в което се бяха превърнали Могилните земи.

36.

ТРУДНИ ВРЕМЕНА

Едноокия ми се стори потресен.

— Ужасно беше — каза той. — Я изкарай картата, Знахар!

Така и сторих.

Чернокожият ми посочи едно място:

— Той е тук и е заседнал. Изглежда, че е изминал целия път до центъра по пътеката на Боманц, а после, на излизане, е срещнал неприятности.

— Как точно? Изобщо не разбирам какво става!

— Ще ми се да можеше да влезеш там. Това е царство на ужасни сенки... Но е невъзможно и май трябва да се радвам. Защото ти непременно би опитал.

— Това пък какво значи?

— Значи, че си прекалено любопитен и си пъхаш носа навсякъде — досущ като стария Боманц. Не, не се сърди! — той замълча за миг.
— Виж, Знахар, близо до пътеката на Боманц е имало завързана твар — един от по-дребните подчинени на Властелина. Магьосникът е бил твърде силен за него, но в лицето на Гарвана е срещнал аматьор. Мисля, че дори ние тримата с Гоблин и Мълчаливия бихме имали проблеми с това същество, а сме далеч по-опитни от нашия приятел. Той е подценил опасностите и е надценил себе си. Така че когато излизал, тази твар заела мястото му и го оставила на своето...

Намръщих се — не разбирах напълно.

Едноокия ми обясни по-простичко:

— Нещо го е използвало, за да запази равновесието на старите заклинания. Така че той е заседнал в мрежа от древна магия. А тварта е някъде тук...

Стомахът ми се обърна — усещане на ръба на отчаянието.

— Тук някъде ли? И не знаете дали...

— Нищичко не знаем, тази твар я няма на картата. Боманц сигурно се е отнасял пренебрежително към по-дребните подчинени.

Нанесъл е местоположението само на неколцина, а би трябвало да са цяла орда!

Така се говореше и в легендите.

— Какво ти каза той? Способен ли беше да установи връзка?

— Не. Усети присъствието ми, но е в нещо като помийна яма за заклинания. Не можах да се свържа с него, без самият аз да загазя. Узнах само, че има някакво неравновесие там, сякаш онова, което е излязло, е било малко по-голямо от призрака, заставен да остане. Ето защо се наложи Гоблин да ме издърпа. Усетих големия страх на Гарвана, но той не се бои от попадането си на това място — то предизвиква единствено гняв. Мисля, че се е хванал в капана само защото толкова е бързал, че не е обърнал внимание на обстановката.

Схващах какво иска да ми каже — стигнал е до центъра и е побягнал. А какво има в средата на Могилните земи, а?

— Смяташ, че онова, което се е измъкнало, може да се опита да отвори Великата могила?

— Да, вероятно ще направи подобен опит.

Напънах си здраво мозъка.

— Защо не вкараме Глезанка тук? Тя би могла...

Едноокия ме погледна, сякаш казваше: „Не се дръж като глупак!“. Така си е. Гарвана беше най-безвредният призрак, когото зануляването щеше да освободи.

— Онзи, големият, направо ще умре от радост — изкикоти се Гоблин. — Направо ще си умре!

— Не можем да помогнем с нищо на Гарвана — заключи Едноокия. — Някой ден може би ще намерим магьосник с достатъчно мощ да успее. А дотогава? — И той вдигна рамене. — По-добре да си затваряме устите. Глезанка като нищо ще изостави мисията си, ако научи истината...

— Съгласен — кимнах и добавих. — Но...

— Какво „но“?

— Ами, мислех си за Глезанка и Гарвана. Нещо пропускаме, така ми се струва. Тъй де, като го знаете какъв си е по природа, защо ще я лъже и ще идва насам? На пръв поглед, за да се измъкне под носа на Господарката и армията Й. Но защо тогава е изоставил Глезанка в неизвестност? Нали разбираш какво имам предвид? Може би тя няма

да се разстрои чак толкова, колкото предполагаме... или ще се разстрои, но поради различни причини...

Едноокия не изглеждаше убеден, но Гоблин кимна. Ловеца си беше озадачен както винаги.

— А какво ще правим с тялото му? — попитах.

— Ще ни бъде голямо бреме — отвърна Едноокия, — пък и не съм сигурен дали ако го заведем до Равнината, няма да прекъснем връзката между плътта и духа му.

— Стой! — погледнах към Чудака и той отвърна на погледа ми. Ето ви още една двойна връзка...

Знаех един прекрасен начин да разреши въпроса с тялото на Гарвана, а също и как да освободим духа му — да го връча на Господарката. Това вероятно щеше да разреши и още няколко проблема. Например този с неизвестния беглец и заплахата от нов опит за измъкване на съпруга Й. Щеше да спечели и време за Глезанка, защото вниманието на Господарката ще се отклони задълго.

Да, но какво щеше да стане с Гарвана тогава?

Той вероятно беше ключът към успеха или провала ни. Да го предадем, или да го спасим? Да заложим на слабата вероятност, че пак ще успеем да си го върнем, преди познанията му да ни навредят? Й съблазън, и затруднение...

Гоблин предложи:

— Я да хвърлим още едно око! Този път аз ще съм наблюдателят, а Едноокия ще ме прикрива!

Киселото изражение на приятеля му подсказваше, че вече са водили същия разговор и преди. Сдържах си езика зад зъбите, понеже това си беше тяхната област на действие.

— Е? — поиска да знае Гоблин.

— Ако смяташ, че си струва...

— Да, смятам! И бездруго няма какво да загубим, а различните гледни точки ще са ни от полза. Току-виж забележа нещо, което този тук е пропуснал...

— Това, че имам едно око, не значи, че съм сляп! — изръмжа Едноокия и Гоблин засия.

Този спор го бях чувал и преди, да, неведнъж...

— Да не губим време! — заявих. — Не можем да останем тук завинаги!

Понякога решенията сами се взимат.

Късно през нощта. Вятър в клоните на дърветата. Укритието ни е просмукано с влага и студ, тъй че треперя, докато заспивам отново. Дъждът ромоли равномерно, но не и успокоително. Богове, писнало ми е от дъжд! Как е възможно Вечната стража да запазва поне капка здрав разум в такова време?

Нечия ръка ме разтърси и Ловеца прошепна:

— Имаме си компания! Неприятности!

Псето Жабоубиец стоеше на изхода на палатката и беше настръхнало.

Вслушах се, но не чух нищо. Нямаше смисъл да не му вярвам обаче. По-добре да се подсигуриш, отколкото да си загубиш живота.

— Какво става с магьосниците?

— Не са свършили още.

— Олеле...

Побързах да се облека и въоръжа. Ловеца добави:

— Ще ида да огледам врага и ще се опитам да ги изплаша или да ги отведа встрани, а ти предупреди останалите и се пригответе да бягате! — след което се измъкна от палатката, следвайки по петите Псето Жабоубиец;

Точно сега проклетата мастия показваше признаци на живот, че и отгоре.

Шушукането ни събуди Чудака, но не си казахме и дума. Чудех се доколко е склонен да рискува. Покрих глава с одеялото си и излязох. Не че щеше да ме защити от злото, но...

В другата палатка сварих и двамата магьосници в транс.

— По дяволите! Сега какво? — Смеях ли да събудя Едноокия? Тихичко прошепнах: — Едноок, Знахаря е. Имаме си неприятности!

А, ето — здравето му око се отвори. В първия момент не беше сигурен къде се намира, после промърмори:

— Какво правиш тук?

— Загазили сме. Ловеца казва, че в гората има някой...

В нощта се разнесе писък и Едноокия скочи.

— Каква мощ! — плю той. — Какво, по дяволите?...

— Какво става?

— Някой току-що пусна заклинание, което силно прилича на тези на Покорените...

— Можеш ли да измъкнеш Гоблин, ама бързо?

— За може не мога...

В гората проехтя още един писък. Този беше протяжен и дълготраен и като че ли отразяваше повече отчаяние, отколкото агония.

— Да, ще го прибера!

Каза го така, сякаш надеждата ни е умряла окончателно.

Покорен — нямаше какъв друг да е. Надушил е следите ни и се приближава. Но писъците... Първият да е на някой, попаднал на устроена от Ловеца засада. Вторият да е на заловения Ловец? Не ми прозвуча като него.

Едноокия легна и затвори окото си. След секунди бе потънал отново в транс, макар че на лицето му остана недвусмислено изписан страхът, който витаеше на повърхността на съзнанието му. Винаги му се отразява добре да поработи при подобно напрежение.

От гората се разнесе трети писък. Озадачен, се преместих там, където можех по-ясно да виждам в дъжда, но не съзрях нищо. Секунда по-късно Гоблин се размърда.

Изглеждаше ужасно, но начинът, по който действаше ми подсказа, че е получил съобщението. Положи всички усилия да седне, макар да личеше, че още не е готов за това. Устата му продължаваше да се отваря и затваря. Останах с усещането, че иска да ми каже нещо.

Едноокия се свести след него, но се взе в ръце по-бързо.

— Какво става? — попита той.

— Още един писък.

— Изоставяме всичко и хукваме да си спасяваме кожата, а?

— Не можем. Трябва да занесем поне част от багажа до Равнината, иначе по-добре да се предадем направо тук.

— Хубаво, стягай го тогава, а аз ще се погрижа за Гоблин!

Не беше кой знае колко тежка работа — и бездруго бях разопаковал толкова малко... Нещо изрева в гората и аз се смръзнах.

— Какво, по дяволите?...

Звучеше така, сякаш е по-голямо от четири лъва. Секунди по-късно се разнесоха писъци.

Струваше ми се абсолютно безсмислено — просто абсурдно. Склонен бях да си представя, как Ловеца вижда сметката и изкарва ангелите на Стражата, но не и ако си водеха един от Покорените със себе си.

Гоблин и Едноокия се появиха точно когато започнах да сгъвам палатката. Жаболикият дребосък все още имаше вид на вдигнат от гроба труп, а чернокожият носеше половината от вещите му.

— Къде е хлапето? — попита той.

Дори не бях забелязал отсъствието му, но не се изненадах.

— Няма го. Как смяташ да носим Гарвана?

Моят отговор сам излезе от гората: Ловеца. Изглеждаше доста орфан, но в отлично състояние, Псето Жабоубиец беше покрито с кръв. Стори ми се по-оживено, отколкото го бях виждал досега.

— Да го махаме оттук! — настоя Ловеца и пристъпи към единия край на носилката.

— Вещите ти...

— Нямаме време!

— Ами каруцата? — Хванах другия край на носилката.

— Забрави за нея. Сигурен съм, че ще я намерят. Мърдай!

Е, мръднахме и го оставихме да ни води. Попитах:

— За какво беше целият този шум?

— Хванах ги неподготвени.

— Но...

— Дори и Покорен може да бъде изненадан. Пести си силите! Не е мъртъв.

През следващите няколко часа просто механично местехме крака и не поглеждахме назад. Ловеца наложи бърза крачка.

С крайчеца на съзнанието си, обитавано от наблюдателя в мен забелязах, че Псето Жабоубиец с лекота поддържа темпото.

Гоблин пръв не издържа. Веднъж-дваж се опита да ме настигне и да ми съобщи нещо, но просто не му стигаха силите. Когато се строполи, Ловеца спря и раздражено се озърна. Псето Жабоубиец легна в мокрите листа и заръмжа. Водачът ни сви рамене и пусна своя край на носилката.

Възприех го като знак да падна и аз — като камък.

Да вървят по дяволите дъждът и калта! По-добре нямаше да ми стане!

Богове, ръцете и раменете ми се късаха от болка. Там, където мускулите преминаваха във врата, чувствах поток от огнени иглички.

— Така няма да стане — заявих, след като успях да си поема дъх.
— Прекалено сме остарели и изнемощели!

Ловеца огледа гората. Псето Жабоубиец се надигна и подуши влажния ветрец. Положих куп усилия да се обърна натам, откъдето бяхме дошли, опитвайки се да отгатна в каква посока побягнахме.

На юг, разбира се. На север нямаше смисъл, а изтокът или западът биха ни извели съответно в Могилните земи и при реката. Но ако продължавахме да вървим на юг, щяхме да излезем на пътя за Веслоград, там където завиваше покрай Великия Трагик. А тази отсечка със сигурност щеше да бъде патрулирана.

След като поне отчасти си успокоих дишането и сърцето ми спря да гърми като тъпан в ушите, вече чух и реката. Намираше се на не повече от сто метра, разпенена и тътнеща както винаги.

Ловеца се отърси от съзерцанието си.

— Тогава ще опитаме с измама...

— Гладен съм — обади се Едноокия и аз осъзнах, че и моите черва стържат.

— Е, предполагам, че и още ще огладнеем!

Той се усмихна вяло. Вече имаше достатъчно сили да прегледа Гоблин.

— Знахар! Искаш ли да го видиш как е?

Странно как враждата им се изпарява, когато настъпят трудните мигове!

37.

ГОРАТА И ОТВЪД

Отминаха два дни преди да похапнем — и то благодарение на уменията на Ловеца. Ненапразно носеше това име. Два дни прекарахме в игра на криеница с патрулите. Ловеца наистина познаваше добре горите. Изчезнахме в дълбините им и продължихме на юг с по-умерена крачка. След два дни той се почувства достатъчно спокоен, за да ни остави да запалим огън. Не беше кой знае какво — оказа се неимоверно трудно да намерим годно за горене дърво. Така че огънят беше по-полезен за духа ни, отколкото за телата.

Нещастieto ни се уравниаваше от надигащата се надежда. Такава е историята на двете ни седмици в Старата гора. По дяволите, дори преходът през насечена местност, далеч от пътя, се оказа също толкова бърз, колкото пътуването по самия път, че и повече. Бяхме наполовина по-оптимистично настроени, когато приближихме южния край на горите.

Съблазнявам се да се впусна в описания на злочестините ни или на споровете ни за Гарвана. Двамата магьосници бяха убедени, че така няма да му помогнем, но така и не успяха да измислят друг начин, освен да го влачим със себе си.

А аз носех на раменете си и друг товар, досущ като голяма канара.

Гоблин ме посвети в него през втората нощ, докато Ловеца и Псето Жабоубиец ловуваха. Прошепна ми:

— Стигнах по-далеч от Едноокия, почти до центъра. Вече знам защо Гарвана не се е измъкнал.

— Така ли?

— Видял е прекалено много. Всъщност, вероятно тъкмо това е отишъл да провери. Властелина не спи. Аз... — той потрепери. Отне му секунда-две да се вземе в ръце. — Видях го, Знахар! Той ме гледаше и се разсмя. Ако не беше Едноокия... Щях да остана заклещен, досущ като Гарвана!

— О, боже! — прошепнах тихичко. Очите ми направо се замъгляваха от възможните последствия. — Буден е? И работи над освобождението си?

— Да. Да не говорим за това. Не споменавай на никого, преди да кажеш на Глезанка!

Долових нотка на фатализъм^[1] в гласа му. Съмняваше се, че ще се прибере заедно с нас у дома. Страховито!

— Едноокия знае ли?

— Ще му го кажа. Трябва да съм сигурен, че новината ще стигне целта!

— Защо тогава не го споделиш с всички ни?

— Не, Ловеца не бива да знае. Има нещо странно в него... Знахар, виж, старият магьосник... И той е там!

— Боманц ли?

— Да. Жив е — все едно е замразен или нещо такова. Не е мъртъв, но не може да стори нищо... Драконът... — Той млъкна.

Ловеца се приближи, понесъл две катерици. Едва ги изчакахме да се постопят, за да ги нападнем.

Починахме си един ден, преди да навлезем в обитаемите земи. Оттук нататък щяхме да притичваме от едно укритие до друго — като мишки, само нощем. Питам се, какъв ли е смисълът, мътните го взели. Равнината на страха все едно се намираше в друг свят...

Тази нощ ме споходи златен сън.

Не си спомнях нищо, освен че Тя ме докосна и по някакъв начин се опита да ме предупреди. Мисля, че по-скоро изтощението ми, отколкото амулета, блокира съобщението. Нищо не остана.

Събудих се само със смътното усещане, че съм пропуснал нещо жизненоважно.

Край на надеждата. Край на играта. На два часа извън Великата гора осъзнах, че краят ни идва. Мракът е недостатъчно скривалище, а амулетите ми не всесилни.

Покорени се носеха в небесата. Усетих ги да приближават, когато вече беше твърде късно да обърнем назад. А и те знаеха, че сме на път. Ясно чувахме дрънченето на батальоните, които идваха да преградят отстъплението ни към гората.

Амулетът ми ме предупреди за близкото преминаване на Покорен, и то многократно. А когато не реагираше — може би новите Покорени не го задействаха, — то Псето Жабоубиец ни известяваше. Надушваше настъпването на проклетниците от километри.

Другият амулет се оказа полезен — както и уменията на Ловеца при полагането на лъжливи следи.

Но кръгът се затваряше. Все по-плътно. И ние знаехме, че не след дълго няма да останат цепнатини, през които да се изплъзнем.

— Какво да правим, Знахар? — попита Едноокия.

Гласът му трепереше. Той вече знаеше, но все пак искаше да му бъде наредено. А аз нито можех да дам заповед, нито сам да я изпълня.

Тези мъже ми бяха приятели. Бях прекарал с тях по-голямата част от живота си. Не можех да им наредя да се самоубият. Не можех да ги убия...

Но не можех и да им позволя да попаднат в плен.

Хрумна ми смътна идея. Доста глупава всъщност. В началото я помислих за проста глупост, родена от отчаянието ми. Каква полза би имало...

После *нещо* ме докосна. Зинах за въздух. Този път и останалите го усетиха, дори Ловеца и псето му. Сkochиха като ударени. Зинах отново.

— Тя е. Тя е тук. О, проклетие!

Но вече бях взел решение. Може би щях да успея да спечеля време...

Преди дори да го обмисля и да се уплаша, смъкнах бързо амулетите си, пхнах ги в ръцете на Гоблин и бутнах скъпоценните ни документи към Едноокия.

— Благодаря, момчета! Внимавайте! Може би ще се видим!

— Какво правиш, по дяволите?

С лък в ръцете — лъкът, който Тя ми беше дала много отдавна! — се втурнах в мрака. След мен се разнесоха тихи възражения. Мернах за миг Ловеца да пита какво точно става. После вече се отдалечавах.

Имаше един път недалеч оттам, а над главата ми висеше късче сребърна луна. Стигнах до него и се затичах под светлината ѝ, като изцеждах и последните капчици сила от старото си тяло. Опитвах се да оставя колкото се може повече разстояние между мен и приятелите ми, преди неизбежното да ме сполети.

Тя щеше да ме защити засега — или поне така се надявах. А щом веднъж ме хванеха, можех да усуквам за останалите.

Изпитвах жал към тях. Нито Гоблин, нито Едноокия бяха достатъчно силни, за да помагат за носенето на Гарвана, а Ловеца нямаше да се справи сам. Ако изобщо стигнеха Равнината на страха, нямаше как да избегнат и неизбежното обяснение пред Глезанка...

Зачудих се дали някой от тях ще има куража да довърши Гарвана... Стомахът ми се разбунтува. Краката ми вече поддаваха. Опитах се да изпълня съзнанието си с празнота. Втренчих се в пътя на три стъпки пред краката си и, задъхан, продължавах да тичам. Броях крачките. На всеки сто започвах отначало.

Проклет да е бодежът в хълбока ми! Кон... Да, бих могъл да открадна кон. Продължавах да си го повтарям, съсредоточен върху тази възможност, докато сенките изникнаха пред мен и войниците се развикаха, а аз отскочих в житната нива с хрътките на Господарката по петите си.

Почти бях успял да им се измъкна. Почти! Но тогава от небесата се спусна черна сянка. Въздухът свистеше покрай ръбовете на килимчето и миг по-късно мракът ме погълна.

Приветствах го като край на нещастията си и се надявах да е завинаги.

Когато се свестих, вече беше светло. Почувствах хлад, но навсякъде по северните краища е студено. Бях на сухо. За пръв път от седмици се намирах на сушина! Припомних си дългия си бяг и се сетих за сребърната луна. Небе, достатъчно ясно, за да се вижда луната? Изумително!

Отворих едното си око. Намирах се в стая с каменни стени — приличаше ми на килия. Под себе си напипах повърхност, която не беше нито твърда, нито мокра. Откога не бях лежал на сухо легло? Май последното беше в „Синия Уили“.

Долавях и мирис... Храна! Гореща храна, поставена на поднос на една ръка разстояние от главата ми върху малка масичка. Беше някаква помия с вид на преварена яхния. Но, Богове, само колко добре ухаеше!

Надигнах се толкова енергично, че ми се зави свят и за малко да припадна. Храна! Всичко друго да върви по дяволите, но започнах да

се тъпча като умиращ от глад звяр, какъвто и бях.

Не бях свършил още, когато вратата с трясък експлодира навътре и се блъсна в стената, а в килията тежко влезе тъмен силует. Така си и останах с лъжица на половината път между купата и устата ми.

Тази твар човек ли беше? Отстъпи встрани с готово за удар оръжие.

Последвах я четирима войници, но изобщо не им обърнах внимание, прекалено изненадан от гиганта. Беше човек, така си е, но по-едър през живота си не съм виждал. А и бе гъвкав и пъргав като елф, при все размера си.

Войниците се разделиха по двойки от двете страни на вратата и отдадоха чест.

— Какво става? — поисках да зная, твърдо решен да падна с подигравателна усмивка на уста. — Няма барабани? Няма фанфари?

Предполагах, че сега ще се срещна с похитителя си.

Е, щом е гарга, рошава ще е. Шепота се появи на вратата.

Бях по-стреснат да я видя, отколкото от драматичното нахлуване на грамадния ѝ любимец. Предполагаше се, че тя се намира на западната граница на Равнината... Освен ако... Не се сещах за разумна причина, но червеят на съмнението вече ме подяждаше. Бях прекарал твърде дълго време, откъснат от своите.

— Къде са ръкописите? — притисна ме тя без встъпителни слова.

Широката усмивка за малко да ми цепне лицето. Бях успял! Не бяха заловили останалите... Но възторгът ми бързо угасна. Зад гърба на Шепота имаше още войници, а те носеха носилка. Гарвана. Стовариха го грубо на отсрещния нар.

Гостоприемството им нямаше равно. Килията беше голяма, имаше предостатъчно място затворникът да протегне крака.

Пак се ухилих.

— Е-е, не бива да задаваш такива въпроси! На мама няма да ѝ хареса! Помниш ли колко се ядоса Тя последния път?

Шепота винаги е била хладнокръвна. Дори когато водеше Бунта, никога не оставяше чувствата да ѝ се пречат. Така че ми напомни:

— Смъртта ти може да се окаже неприятна, лечителю!

— Все си е смърт!

Бавна усмивка плъзна по обезцветените ѝ устни. Не беше красавица и подобна зловеща гримаса с нищо не подобряваше вида ѝ.

Схванах какво има предвид обаче. Дълбоко в мрака в мен нещо нададе вой и се разпищя като набучена на шиш маймунка, но сдържах повика към паника. Сега беше именно удобният момент — ако изобщо има такъв — да се държа като брат от Черния отряд. Трябваше да печеля време. Трябваше да дам на останалите възможно най-голяма преднина.

Тя вероятно четеше мислите ми, както си стърчеше там, ухилена.

— Няма да стигнат далеч. Може да се скрият от магиите, но не и от хрътките ни!

Сърцето ми падна в петите.

В същия миг, сякаш предварително призован, пристигна куриер. Прошепна нещо в ухото на Шепота и тя кимна. После се обърна към мен:

— Сега отивам да ги прибера. Помисли за Хромия, докато ме няма! Защото щом изцедя познанията ти, вероятно ще те предам на него... — и отново се усмихна.

— Никога не си се държала като благовъзпитана девица — осведомих я, но нападката излезе слаба и не я засегна и най-малко.

Менажерията ѝ се оттегли заедно с нея.

Проверих как е Гарвана. Изглеждаше все в същото състояние.

Изтегнах се на нара, затворих очи и се опитах да освободя съзнанието си от всичко. Беше се получило предишния път, когато се нуждаех от връзка с Господарката.

Къде ли се намираше Тя? Знаех, че снощи е била достатъчно близо, за да я усетя. Но сега? Дали ми играеше номера?

Да, но Тя каза, че не ми е особено обидена... Засега. Само дето има обида и обида.

[1] Вярa в непредотвратимата съдба и най-вече в непредотвратимия край. — Б.пр. ↑

38.

КРЕПОСТТА В ДЯЛА

Тряс! Старият номер с вратата. Но този път обаче бях чул тежките стъпки на човека планина по коридора, тъй че не се стреснах, а само попитах:

— Сещал ли си се да почукаш, мечок такъв?

Никакъв отговор, докато не влезе и Шепота.

— Ставай, лечителю!

Щеше ми се да изръся някоя груба забележка, но тонът ѝ ме вледени до мозъка на костите, така че просто се изправих.

Тя изглеждаше ужасно. Не че имаше някаква видима физическа разлика, но сякаш душата ѝ бе умряла, вледенена и ужасена.

— Каква беше тази твар? — изръмжа ми.

Останах изумен от въпроса.

— Каква твар?

— Онова, с което пътуваш. Говори!

Да говоря, ама нямах и най-малка представа за какво ме разпитва тя.

— Догонихме ги. Или по-скоро войниците ми ги догониха, а аз пристигнах навреме да преброя труповете. Какво според теб може да накъса на парченца двадесет хрътки и сто души в брони — да го стори за минути и да изчезне от реалността?

Богове, Едноокия и Гоблин направо бяха надминали себе си!

Но въпреки това и дума не казах.

— Вие излязохте от Могилните земи и сте тършували в тях. Да не би да сте призовали нещо оттам? — стори ми се, че тя размишлява.
— Време е да разберем. Време е да научим колко корав си в действителност, войниче! — и се обърна към гиганта. — Води го!

Приложих най-мръсните си трикове. Престорих се, че съм се примирил за време, достатъчно да се поотпусне мъчителят ми и с все сили го настъпих по крака и го сригах с ръба на ботуша си по пиццала. След което се завъртах и го ритнах в слабините...

Предполагам, че остарявам и губя реакциите си. Вярно, той беше много по-бърз, отколкото се полага на човек с неговите размери. Отмести се назад, хвана крака ми и ме метна през стаята. Двама войници ме изправиха и започнаха да ме влачат. Задоволих се с удоволствието да видя, че едрият тип куца.

Изпробвах и още няколко номера — ей-тъй, просто да спечеля време. Общо-взето, спечелих само блъскане и синини. Войниците ме вързаха на дървен стол с висока облегалка в зала, която Шепота бе избрала да упражнява магическите си номера. Не видях никакви особено зловещи машинарии и това само влоши очакванията ми.

Войниците изтръгнаха два-три хубави писъка от мен и тъкмо се канеха да започнат с неприятната част, когато сцената внезапно приключи. Набързо ме отвързаха от стола и ме помъкнаха към килията ми. Бях твърде замаян, за да се чудя какво става.

Е, поне докато в коридора, на няма и десет метра от въпросната килия, се сблъскахме с Господарката.

Да. Точно така. Съобщението ми беше стигнало до целта. Мислех си, че този път просто съм си въобразил краткотрайния ни контакт. Но ето Я тук...

Войниците побягнаха. Нима Тя ужасяваше до смърт и собствените си хора?

Шепота твърдо остана на мястото си.

Каквото и да си размениха, не го направиха с думи. Покорената ми помогна да се изправя и ме бутна в килията. На лицето ѝ бе изписано каменно изражение, но очите ѝ горяха.

— Проклятие! Пак ти осуетиха плановете! — изхъхрих, докато падах на нара си.

Вратата се затвори посред бял ден, но настъпваше нощ, когато се събудих. Тя стоеше приведена над мен, облечена в маската си от красота. Каза ми:

— Предупредих те!

— Да... — Опитах се да седна.

Всичко ме болеше — и от мъченията, и от това, че преди залавянето ми бях изцедил старото си тяло до последната капчица.

— Лежи си. Нямаше да дойда, ако собствените ми интереси не го изискваха!

— Иначе не бих Те и повикал.

— Отново ми правиш услуга.

— Само в името на самосъхранението ми.

— Според мен, както се казва, скачаш от тигана право в огъня.

Шепота изгуби мнозина войници днес. Кой ги уби?

— Не знам. Гоблин и Едноокия... — и млъкнах.

Проклетата да е замаяната ми глава, проклет да е и привлекателният Й глас. Вече бях издал прекалено много.

— Не са били те. Не разполагат с уменията да призват нещо подобно. Видях телата...

— Тогава не знам.

— Вярвам ти. Но дори и така... И по-рано съм виждала подобни рани. Ще ти покажа, преди да тръгнем за Кулата!

Съмнявал ли се бях някога в крайната Й цел?

— След като приключиш с огледа, си отбележи, че последния път, когато по този начин са умирали хора, е било, докато съпругът ми властваше над света.

Фактите просто не съвпадаха. Започвах да се притеснявам — най-вече за собственото си бъдеще.

— Той се е раздвижил — много по-рано от очакваното. Никога ли няма да легне в мир и да ме остави да си върша работата?

Нещо се размърда в съзнанието ми. Едноокия беше споменал, че някаква твар се е измъкнала. Гарвана е останал заклещен, защото тя...

— Тъп проклет Гарван, пак го направи!

Имах предвид, че предишния път, когато останал насаме и се опитал да се погрижи за Глезанка, за малко да допусне Властелина да се измъкне през Хвойноград.

— Какво си направил този път? — промърморих.

И защо ли тварта би последвала групата и би защитавала Едноокия и останалите?

— Значи това е Гарвана? — попита Тя.

Втора издънка на сметката на Знахаря. Какво ми ставаше, та не можех да си държа езика зад зъбите?

Господарката се приведе над неподвижния мъж на съседния нар и отпусна длан на челото му. Гледах изпод вежди и с разфокусиран поглед — не можех да се взра в нея пряко, имаше мощ, която би разколебала и камък.

— Скоро ще се върна — обеща Тя и тръгна към изхода. — Не бой се. В отсъствието ми ще бъдеш в безопасност!

Вратата се затвори.

— Да бе — прошепнах, — в безопасност от Шепота, може би... Но каква безопасност и с теб самата наоколо? — и огледах стаята, като се чудех дали има начин да сложа край на живота си.

Шепота дойде да ме заведе до мястото на касапницата, където хрътките и войниците бяха догонили Едноокия и Гоблин. Не беше хубава гледка, честно казано. За последно видях подобно чудо, когато тръгнахме да гоним форвалака в Берил, преди да се присъединим към Господарката. Запитах се да не би чудовището да се е върнало и отново да преследва Едноокия. Но го бяха убили по време на битката в Чар. Или може би?...

Да, но Хромия беше оцелял...

О, да, дяволите да го вземат — и още как! Само два дни след като Господарката замина — стоях затворен в старата крепост в Дяла, както научих, — се появи и той. Беше кратко, „приятелско“ посещение в името на старата ни дружба.

Усетих присъствието му, още преди да го видя в действителност, и ужасът за малко да ме свали на колене.

Как бе разбрал?... Шепота — естествено, че тя му беше казала!

Той влезе в килията ми, възкачен на миниатюрен килим. Името вече не му съответстваше напълно — не можеше да се оправя без килимчето. Беше само сянка от предишното същество, човешка руина, съживена чрез магия и налудничава, огнена воля.

Влетя при мен и повися наоколо, докато ме оглеждаше. Направих всичко възможно да се престоря на спокоен, но не успях.

Глас като дъх от отвъдното отекна в помещението:

— Твоят миг настъпи. Краят на историята ти ще бъде дълъг и мъчителен. И ще се наслаждавам на всеки момент от него!

— Съмнявам се — продължавах да се правя на смел. — Мама няма да остане доволна, че си играеш с Нейния затворник!

— Да, но Тя не е тук, лечителю... — и той леко се отдръпна. — Скоро ще започнем. След като ти оставим време за размисъл...

Зад гърба му се разнесе къс налудничав кикот. Не съм сигурен дали го беше издал той, или пък Шепота, която стоеше в коридора и наблюдаваше сцената.

Друг глас се намеси:

— Не позна, Тя е тук!

Те застинаха. Шепота пребледня, а Хромия някак се спихна в себе си.

Господарката се материализира от нищото, предшествана от златни искри. Не каза и дума повече. Покорените също не проговориха, защото нямаше с какво да се оправдаят.

Умирах от желание да вмъкна някоя от прословутите си забележки, но благоразумието ми надделя. Вместо това се помъчих да се смаля. Да се превърна в хлебарка. Да стана незабележим.

Само че хлебарките ги размазват под тежките ботуши...

Господарката най-сетне заговори:

— Хром, ти си имаш задача. Не си спомням да съм позволявала да изоставяш поста си! Въпреки това си го направил — за пореден път. Резултатът е същият като в Розоград, когато се измъкна, за да саботираш Ловеца на души...

Хромия се спихна дори още повече.

Това се случи преди толкова много време, да му се невиди! Един от подлите ни номера срещу тогавашните Бунтовници. Стана така, че Бунтът нападна щаба на Хромия, докато той се бе измъкнал, за да се опита да изложи Ловеца на души.

Значи Глезанка в Равнината не дремеше... Почувствах се по-добре. Това беше потвърждение, че движението ни не се е разпаднало.

— Върви! — нареди му Господарката. — И знай това: няма да ти прощavam повече! Оттук нататък ще живееш по железните правила, измислени съпруга ми. Следващия път ще ти бъде последен. За теб и за всички останали, които ми служат. Разбрахте ли ме? Шепот? Хром?

Разбираха я. И се погрижиха да изразят разбирането си с цял порой слова.

Имаше смисъл, недостъпен за мен, и под нивото на простите думи, защото те се отдалечиха напълно убедени, че продължението на съществуването им зависи от безспорната и непоклатима изпълнителност — не просто подчинение на буквата на закона, а на духа му. Тръгнаха си с вид на обречени. Господарката избледня в мига, когато вратата на килята се затвори. Появи се в плът малко след залез-слънце. Все още кипеше от гняв. Бях подслушал разговорите на пазачите и знаех, че и Шепота е върната обратно в Равнината. Там

положението се влошаваше и намиращите се на място Покорени не успяваха да се справят.

— Покажи им какво можеш, Глезанке! — промърморих. — Покажи им!

А аз междувременно усърдно се готвех за онези кошмари, които съдбата смяташе да ми навлече.

Стражата ме изведе от килията малко след падането на нощта. Взеха и Гарвана. Не задавах въпроси — и бездруго нямаше да получа отговор.

Килимчето на Господарката бе кацнало в главния двор на крепостта. Войниците настаниха Гарвана на него и го вързаха. Мрачен сержант ми махна да се качвам и аз. Сторих го с умение, което го изненада. Сърцето ми беше паднало в петите. Знаех къде отивам — в Кулата.

Чаках половин час, но накрая Тя дойде. Изглеждаше замислена, дори леко притеснена и несигурна. Зае мястото си в предния край на килима и се издигнахме.

Ездата върху вятърен кит е много по-удобна и далеч по-милостива към нервите на човека. Китът има плът и е *голям*.

Издигнахме се на височина може би триста метра и полетяхме на юг. Съмнявам се, че развивахме повече от петдесетина километра в час. Следователно полетът щеше да е доста дълъг, освен ако Тя не решише да постъпи по друг начин.

След около час Господарката се обърна към мен. Трудно различавах чертите Й. Каза:

— Посетих Могилните земи, Знахар!

Не отговорих. Не знаех какво очаква да чуе.

— Какво сте направили? Какво са освободили твоите хора?

— Абсолютно нищо!

Тя погледна към Гарвана.

— Може би има начин... — и след време добави: — Познавам онова, което е на свобода... Спи, лечителю! Ще поговорим друг път!

Така че заспах. Когато се събудих, вече се намирах в друга килия. По униформите разбрах, че новият ми затвор е в Кулата в Чар.

39.

ГОСТ В ЧАР

Дойде да ме вземе полковник от вътрешната охрана на Господарката и се държа почти любезно с мен. Още навремето нейните войници не бяха съвсем сигурни в правата ми. Горките глупчовци! Нямах място в тяхната подчинена на команди и йерархия вселена.

Полковникът ми каза:

— Тя иска да те види веднага!

Водеше си дузина души, които не ми приличаха на почетна стража, но и не се държаха като взвод за екзекуции.

Не че имаше значение. Щяха да ме заведат при Господарката дори ако се наложи да ме носят.

Така че тръгнах, като хвърлих последен поглед зад гърба си. Гарвана не беше помръднал.

Полковникът ме остави пред входа на вътрешната кула — кула в Кулата, в която малцина имаха право да влязат, а още по-малко от тях се връщаха.

— Напред! — нареди ми той. — Чух, че и преди си минавал оттук, тъй че знаеш какво да правиш!

Пристъпих през прага. Когато се обърнах, видях само каменна стена. За миг светът се завъртя около мен, сякаш ми призлява. После усещането премина и се озовах на друго място. Тя беше там и стоеше пред един прозорец — макар че нейната част от Кулата е изцяло вградена в останалото здание.

— Приближи се!

Така и направих. Тя ми посочи и аз надникнах през онзи непрозорец към един горящ град. Над него се рееха Покорени и изстрелваха магии, които не действаха. Целта им беше редица вятърни китове, които разрушаваха града.

Глезанка яздеше един от тях и те стояха в зануляването ѝ, където бяха неуязвими.

— Не са обаче — обади се Господарката, прочела мислите ми. — Обикновените оръжия могат да ги достигнат — тях и твоето бандитско момиченце. Но това няма значение! Реших да прекратя операциите... — и се разсмя.

— Тогава сме спечелили?

Мисля, че за пръв път успях да я засегна. Беше грешка да ѝ се подигравам. Емоциите можеха да я накарат да се откаже от чисто стратегическото си решение.

— Нищо не сте спечелили! Ако това е впечатлението, което би оставило оттеглянето ми, просто ще променя намеренията си!

Проклет да си, Знахар! Научи се да затваряш голямата си проклета уста в присъствието на такива хора! Иначе с нея ще си проправиш път чак до месомелачката.

След като възвърна самоконтрола си, Тя се обърна да ме погледне. Самата Господарка само на две крачки от мен?!

— Ако желаш, бъди саркастичен в писанията си, но когато говориш, бъди готов да платиш цената!

— Разбирам!

— Така си и помислих! — Тя отново се обърна към сцената на действието.

Това далечно селище ми приличаше на Скрежоград. Един, обхванат от пламъци, кит падна, след като срещна порой от копия, хвърляни от балисти, по-големи от всички други, които бях виждал. И отсрещната страна можеше да играе тази игричка.

— Докъде си стигнал с преводите?

— Какво?!

— Ръкописите, които намери в Гората на облака и предаде на покойната ми сестра Ловеца на души, после ги отне от нея, остави ги на приятеля си Гарвана и на свой ред ги прибра и от него. Ръкописите, които според теб щяха да осигурят път към победата.

— А, онези ръкописи ли? Ха! Не върви особено добре!

— Не би и могъл да се справиш. Онова, което търсиш, не се намира там.

— Но...

— Тръгнал си по грешен път. Да, знам! Боманц ги е съставил, значи в тях сигурно се крие истинското ми име, нали така? Само че

това е легенда и май само съпругът ми остана да вярва в нея... — Тя внезапно охладня. — Цената на победата в Хвойноград.

Той също научи твърде късно урока на Боманц.

— Аха, значи си забелязал! Разполагаше с достатъчно информация, за да извлечеш поука от случилото се... Не. Името ми не е там, но *неговото* се намира вътре. Ето защо ръкописите толкова зарадваха сестра ми. Тя видя възможност да ни свали и двамата. Познаваше ме добре. В крайна сметка сме израсли заедно! Защитени бяхме една от друга само от най-заплетената паяжина, която може да се изтъче. Когато тя ви нае в Берил, имаше само амбицията да ме свали. Но когато ѝ доставихте онези документи...

Стори ми се, че Тя по-скоро размишлява на глас, отколкото обяснява. Порази ме внезапно прозрение.

— Ти не знаеш името му!

— Бракът ни не беше по любов, лечителю! Представляваше просто твърде крехко съюзничество. А сега ми кажи как да се сдобия с онези документи?

— Няма начин.

— Тогава всички ще загубим. Такава е истината, Знахарю! Докато спорим и относителните ни съюзници се мъчат да си прегризат взаимно гърлата, общият ни враг къса оковите си. Ако Властелина се освободи, твърде много хора ще са умрели за нищо!

— Убий го!

— Не е възможно.

— В града, където съм роден, разказват легенда за човек с такова могъщество, че дръзвал да се подиграва с боговете. Накрая мощта му се оказала без никаква стойност, защото имало един, срещу когото дори боговете били безсилни.

— За какво говориш?

— Ако перифразирам старата поговорка, смъртта побеждава всичко. Дори Властелина не би могъл да се преборва с нея и да печели непрестанно.

— Има си начини — призна тя. — Но не и без онези ръкописи. А сега се върни в покоите си и помисли. Пак ще поговорим! — и отново се обърна към умиращия град.

Внезапно осъзнах откъде трябва да мина, за да изляза. Мощен тласък ме поведе към вратата. Последва миг на главозамайване и се

озовах отвън. Полковникът пристигна задъхан и ме върна в килията ми.

Настаних се на нара си и се замислих, както ми беше наредено. Вярно, имаше предостатъчно доказателства, че Властелина се е размърдал, но... Тази история с документите, които не съдържаха подхода, на който разчитахме — това ме беше притеснило. Трябваше да приема, или да отхвърля версията, а моят избор вероятно щеше да има жизненоважни последствия. Тя ме манипулираше в името на своята крайна цел — разбира се. Обмислих многобройни вероятности, нито една не беше приятна, но всички имаха определен смисъл... Господарката сама го беше казала: ако Властелина се освободи, всички щяхме да загазим, все едно за добрите или за лошите става дума.

Накрая заспах. Сполетяха ме сънища, но не си ги спомням. Събудих се, за да открия наскоро донесена топла храна, поставена върху бюро, което не бях виждал в килията преди. Върху него имаше и приличен запас писмени принадлежности.

Тя очакваше да подновя Анализите си.

Бях погълнал половината храна, преди да забележа липсата на Гарвана, и нервите ми отново се изопнаха. Защо го нямаше? Къде го бяха отвели? За какво би могла да го използва Господарката? За да ме контролира ли?

Времето е странно нещо във вътрешността на Кулата.

Същият полковник пристигна точно когато приключвах с храната. Съпровождаха го същите войници. Той обяви:

— Тя отново желае да се срещне с теб!

— Вече? Та аз току-що се върнах оттам!

— Преди четири дни беше.

Опипах бузата си. Напоследък си оставях само частична брада, но сега лицето ми бе обрасло. Така значи — един дълъг сън...

— Има ли начин да получа бръснач?

Полковникът едва се усмихна.

— Ти как мислиш? Ще пратим бръснар. А сега ще дойдеш ли с нас?

Имах ли право на избор? Не, разбира се. Предпочетох да го последвам, вместо да ме влачат.

Минахме през същата процедура и пак Я заварих до прозореца. Този път там се виждаше тъгълче от Равнината, където една от

крепостите на Шепота беше под обсада. Нямаше тежки балисти, над укреплението висеше един вятърен кит и пазеше гарнизона да не излиза. Ходещите дървета полека разглобяваха външната стена чрез простия механизъм на вращаване в нея. Същият механизъм, по който джунглата разрушава изоставен град, само че десет хиляди пъти по-бърз, отколкото при неразумната гора.

— Цялата пустиня се е надигнала срещу мен — обади се Тя. — Предните постове на Шепота са подложени на най-различни досадни нападения!

— Подозирам, че нахлуването Ти е обречено и ще се наложи да се оттеглиш.

— Опитвах се, но глухата ти селянка не иска да ми съдейства. Ти помисли ли си?

— Спах! Ето с това се занимавах, както много добре знаеш!

— Хм, да. Имаше някои проблеми, които се нуждаеха от вниманието ми. Сега вече мога да се посветя на основните си задачи...

Прииска ми се да побягна, като видях как ме гледа... Тя махна с ръка и аз се смръзнах. Нареди ми да отстъпя и да седна в близкото кресло. Седнах, неспособен да се отърся от заклинанието, макар че според мен знаех какво предстои.

Тя се изправи пред мен и притвори едното си око. Отвореното нарастваше все повече и повече, посегна навън, погълна ме...

Мисля, че пицях.

Това бе неизбежно — още от мига на залавянето ми, макар че бях съхранил глупавата надежда, че Тя няма, да прибегне до Окоето. А сега щеше да изпие съзнанието ми както паякът изсмуква муха...

Съвзех се в килията си с чувството, че съм ходил пеш до ада и обратно. Главата ме болеше. Стори ми се невероятно усилието да се изправа и да се добера до медицинския си комплект, който ми върнаха, след като похитителите ми бяха отстранили смъртоносните вещи. Приготвих си отвара от кората на върба. Отне ми ужасно много време — няхах огън, над който да стопля водата.

Докато се грижех за себе си и ругаех по повод първата слаба, горчива чаша, някой влезе в килията ми. Не го познавах, а и посетителят остана изненадан да види, че съм на крака.

— Здравей! — каза ми. — Бързо се възстановяваш!

— Ти пък кой си, мътните те взели?

— Лечител. Наредено ми е да те проверявам на всеки час. Не се предполагаше да се възстановиш още доста време. Имаш ли главоболие?

— Дяволски си прав.

— Раздразнителен си, това е добре... — Той постави торбата си на масата и, докато я отваряше, погледна към моята. — Какво пиеш?

Обясних му и попитах:

— Какво искаше да кажеш с това, че било добре да съм раздразнителен?

— Понякога жертвите напълно губят духа си и така и не се възстановяват.

— Така значи?

Прииска ми се да го ударя — просто ей тъй, за всеки случай. Колкото да си го изкарам на някого. Но какъв смисъл би имало? Ще дойде пазачът, ще влезе с гръм и трясък и ще влоши още повече състоянието ми. Пък и бездруго за нападение се изискваха физически усилия.

— Ти специален гост ли си? — любопитства посетителят ми.

— Така мисля.

Лечителят се ухили.

— Изпий това! По-добро е от върбовия чай!

Гаврътнах питието, което ми предложи.

— Тя е много загрижена. Досега не Я бях виждал да се притеснява за това какво ще се случи с жертвата на дълбинното Й проучване!

— Какво имаш предвид? — Срецах трудности да поддържам киселото си настроение. Питието, което той ми даде, беше добро лекарство и действаше бързо. — Каква е тази отрова? Бих могъл да я използвам с тонове!

— Болкоуспокоително е. Извлича се от сока на горните четири листа на растението парсифал.

— Никога не бях чувал за него!

— Доста е рядко. — Той се захвана да ме преглежда. — Расте на място, наречено Кухите хълмове, местните го използват като наркотик.

Навремето Отрядът бе преминавал точно през онези ужасни хълмове.

— Не знаех, че имало и местни...

— Срещат се по-рядко и от растението. В съвета се говори, че след края на войната ще започнат да отглеждат парсифал в промишлени количества за лекарство. — И той цъкна с език. Това ми напомни за беззъбия старец, който ме бе учил на медицина. Странно. Не се бях сещал за него от сума време.

Още по-странното беше, че най-различни стари спомени изплуваха на повърхността като ято дънни риби, устремени към светлината. Господарката добре ми беше разбъркала мозъка.

Не се впуснах в обсъждане на забележката му за промишленото отглеждане на растението, макар че това изобщо не съвпаднаше с мнението ми за Господарката. Хората с черни сърца не се интересуват от облекчаване на болката.

— Какво мислиш за нея?

— Господарката? Сега ли? Не е много благодушна. А ти?

Той предпочете да не отговаря на въпроса ми, вместо това заяви:

— Тя желае да те види веднага щом се възстановиш.

— Не е ли много мило от Нейна страна? — поинтересувах се саркастично. — Останах с впечатлението, че не съм точно затворник. Какво ще кажеш да подишам малко свеж въздух на покрива? Надали бих могъл да избягам оттам!

— Ще проверя дали е позволено. Междувременно се поупражнявай тук!

Ха-ха! Единственото упражнение, което правех, беше да си блъскам главата. Просто исках да се измъкна на открито, нищо повече.

Когато той свърши с прегледа, го попитах:

— Все още ли съм между живите?

— Поне за момента. Макар че с твоето отношение се учудвам, че си оцелял в отряд като твоя!

— Те ме обичат! Прекланят се пред мен, не биха допуснали и косъм да падне от главата ми... — Но самото споменаване на братството развали настроението ми и попитах: — Знаеш ли колко време е минало, откакто ме хванаха?

— Не. Но мисля, че си тук от седмица, а може и повече да е!

Така значи.

Предполагам, че се бяха изнизали поне десет дни от залавянето ми. Сигурен бях, че за това време Едноокия и останалите са успели да изминат поне осемстотин километра, подтиквани от страха. Колкото и

бързо да са се движили обаче, това е само една гигантска крачка от многото. По дяволите!

Сега обаче беше безсмислено да крия тайни. Господарката знаеше всичко, което знаех и аз. Зачудих се дали информацията Й е била от полза, или по-скоро я е изненадала.

— Как е приятелят ми? — попитах, сполетян от внезапно чувство за вина.

— Не знам. Преместиха го на север, защото връзката с духа му била заплашена. Сигурен съм, че при следващото ти посещение при Господарката ще говорите и на тази тема. Дано си прекараш приятно!

— Мръсно копеле!

На излизане той ми се ухили. Сигурно върви с професията.

Полковникът се появи само няколко минути по-късно.

— Чух, че ти се отива на покрива.

— Аха.

— Съобщи на стражата, когато си готов! — Той явно мислеше за друго, защото след малка пауза попита: — Във вашия отряд няма ли военна дисциплина?

Беше раздразнен, защото не се отнасях към него с нужната почителност. Хрумнаха ми различни хитроумни забележки, но ги преглътнах. Все някога щеше да изчезне мистерията, в която бе загърнато положението ми тук според войниците и тогава...

— Да, макар че не е както в някогашните времена. Не останаха много от нас след напускането на Хвойноград, та да има смисъл да се занимаваме с отдаване на чест.

Подмолен ход, Знахар. Накарай ги да се чувстват виновни. Кажи им, че Отрядът е изпаднал до днешното си жалко състояние, служейки на Господарката. Напомни им, че именно сатрапите на империята първи са ни посегнали. Това трябва да е известна легенда, поне сред офицерите. Нещо, за което да се замислят от време на време.

— Много жалко, че е така — заяви полковникът.

— Ти ли си ми личното стражево куче?

— Аха. По неизвестна причина Тя много държи на теб.

— Веднъж написах поема за нея — излъгах го. — И Й показах нейната добра страна.

Той се намръщи — очевидно прецени, че приказвам глупости.

— Благодаря — добавих, един вид подавайки му маслиново клонче. — Ще попиша малко, преди да изляза!

Бях изостанал доста с разказа. Още откакто напуснахме Равнината, не бях написал и ред, освен откъса за „Синия Уили“ и редки бележки.

Трудих се върху Анализите, докато ръката ми се схвана и ме принуди да спра. Хапнах от храната, която пазачът ми донесе точно докато посипвах с пясък последния лист^[1]. После отидох до вратата и казах на хлапето там, че съм готов да се кача горе. Когато ми отвори, открих, че не съм бил заключен.

Да, но къде, дявол го взел, бих могъл да ида, ако избягам? Дори да го обмислям беше глупава идея.

Чувствах, че ми е писано да поема длъжността на официален хроникьор и, все едно дали ми харесва, това ще е най-малкото зло от цяла сюррия.

Предстояха ми много тежки решения. Трябваше ми време, за да ги преценя. Господарката го разбираше — несъмнено имаше властта и таланта да бъде по-напредничава във виждането си, отколкото един лечител, прекарал шест години без връзка със света.

Настъпваше залез — пожар на запад и облаци в бурни пламъци. Небето беше палитра от необичайни цветове. От север полъхваше вледеняващ ветрец, точно колкото да ме охлади и освежи. Пазачите ми стояха на почтително разстояние, колкото да изпитам илюзия за свобода. Отидох до северния парапет.

Почти не се виждаха следи от величествената битка, разиграла се долу. Паркове се простираха там, където навремето се ширеха ровове, палисади и насипи, издигаха се и горяха обсадни машини и измираха десетки хиляди. Единствено черна каменна колона маркираше мястото на около петстотин метра от Кулата.

Трясъкът и ревът на битката отекнаха отново в ушите ми. Припомних си безмилостните орди на Бунта — досущ като море, вълна след вълна, да се разбиват в непоклатимите скали на защитниците. Спомних си враждуващите Покорени, омразата и смъртта им, дивите и ужасни магии...

— Беше битката на битките, нали?

Не се обърнах, когато Тя застана до мен.

— Така беше. Не успях да отдам на великото сражение онова, което заслужаваше...

— Да, но ще се пеят песни...

Тя погледна към небето. Започваха да изгряват звезди и в здрача лицето ѝ изглеждаше бледо и напрегнато. Досега не Я бях виждал извън състоянието ѝ на пълен самоконтрол.

— Какво има?

Сега вече се обърнах. Застанали на известно разстояние група войници ни наблюдаваха, без да знаят дали да се изумяват, или да се притесняват.

— Изпълних ритуал за гадаене на бъдещето. Няколко по-точно, тъй като резултатите не ме задоволиха.

— И?

— На практика не получих никакъв отговор...

Чаках търпеливо. Не бива да се притиска най-могъщият човек на света. Достатъчно поразително е, че Тя се канеше да се довери на простосмъртен.

— Всичко е променливо, но определих три възможни развития на бъдещето. Насочваме се към мащабна криза, която ще промени историята.

Бавно се обърнах към нея. Виолетова светлина скриваше лицето ѝ, а кичур от тъмните ѝ коси се виеше по едната ѝ страна. За пръв път не изглеждаше като измамно видение и изпитах силен подтик да я докосна, да я прегърна, може би да я утеша...

— Три възможности значи?

— Три са — и не успях да открия мястото си нито в една от тях.

Какво ли се казва в такъв момент — че може би това е грешка? И да обвиня Господарката, че прави грешки?!

— В едната глухото дете побеждава. Но това е най-малко вероятното развитие. Тя и всичките ѝ последователи загиват, за да стигнат до победата. В другата съпругът ми разчупва хватката на гроба и възстановява Владичеството си. Падането на мрака трае десет хиляди години. В третото видение той е победен завинаги. То е най-силното бъдеще, най-настоятелното. Но цената е страшна... Има ли богове, Знахар? Никога не съм вярвала в богове!

— Не знам, Господарке. Досега не съм срещал религия, която да има смисъл. Не са последователни. Повечето богове са параноични

луди, ако се съди по описанията на последователите им. Не разбирам как биха могли да оцелеят при собственото си безумие. Но е възможно човешките същества просто да не са в състояние да си обяснят могъщество, многократно по-велико от скромните им способности. Може би религиите са изкривено и перверзно отражение на истината. Може би *има* сили, които оформят света. Лично аз никога не съм разбирал защо, щом вселената е тъй огромна, един бог би се загрижил за нещо толкова обикновено като поклонението на хората или човешката съдба.

— Когато бях малка... със сестрите ми имахме учител.

Дали внимавах в думите Й? Спокойно можете да заложите и живота си, че бях наострил уши — от глава до пети се бях превърнал в голямо ухо.

— Учител ли?

— Да. Той смяташе, че *ние* сме боговете, защото създаваме собствената си съдба. Твърдеше, че предопределяме какво ще се случи с нас. Ако позволиш едно сравнение: животът ни е нива, която ражда онова, което сами сме посадили в нея.

— Интересно сравнение.

— Така е. Но, знаеш ли, все пак има един вид бог, Знахар. Той не е бог на голямата промяна или преобръщането на света, а е просто посредник. Завършител на историите. И неговият апетит не може да бъде удовлетворен. Самата вселена ще се плъзне в зиналата му паст накрая...

— Смъртта ли е това?

— Не искам да умра, Знахар! Цялата ми същност се бунтува срещу неправдата на смъртта. Цялата ми същност — това, което съм била, съм и вероятно ще бъда — е сътворена от страстта ми да избегна собствения си край... — Тя се засмя тихичко, но в гласа Й се долавяше истерична нотка. Махна с ръка към потъналото в здрач бойно поле под нас. — Бих искала да си построя свят, в който съм в безопасност. И крайгълният камък на цитаделата ми ще е смъртта!

Краят на колебанията ми приближаваше. И аз не бих могъл да си представя света без самия мен. Вътрешното ми аз беснееше — и още беснее. Не ми е никак трудно да си представя как човек може да се вманиачи по избягване на смъртта.

— Разбирам те.

— Може би. Пред портата на мрака всички сме равни, нали? Пясъкът на всички ни изтича. Животът е само искрица, просияла в челюстите на вечността. Но изглежда толкова дяволски нечестно!

Старото бащинско дърво се появи в мислите ми. След време и то щеше да загине. Да. Смъртта е неизбежна и жестока.

— Взе ли решение? — попита ме Господарката.

— Така мисля. Не съм некромант^[2], но и аз съзирам пътища, по които не искам да тръгна.

— Така е. Свободен си да си вървиш, Знахар!

Стреснах се. Дори токовете ми изтракаха от изненада.

— Какво каза?

— Свободен си. Портата на Кулата е отворена, трябва само да минеш през нея. Но си свободен и да останеш, да се върнеш сред редиците ми по време на битката, която ни е въвлякла всички.

Светлината почти бе угаснала с изключение на последните слънчеви лъчи, отразени от много високите облаци. На изток, на фона на тъмното индигово, ескадрон ярки искрици напредваха на запад. Стори ми се, че се насочват към кулата.

Промърморих нещо безсмислено.

— Прокобен час, съдбовен дар, но Господарката от Чар отново тръгва на война със своя господар... — добави Тя. — И докато тази битка не бъде изгубена или спечелена, няма да има друга. Виждаш, че Покорените се завръщат. Армиите на изтока потеглят срещу Могилните земи, а онези отвъд Равнината имат заповед да отстъпят до гарнизони в далечния изток. Глухото ти дете вече не е в опасност, освен ако не тръгне да я търси сама. Настъпва примирие. Вероятно завинаги... — слаба усмивка. — Ако не съществува Господарка, то няма и нужда Бялата роза да води война.

И ме остави в пълно объркване, като тръгна да поздрави любимците си. Килимчетата се спуснаха от мрака, плавно като есенни листа. Отправих се полека към тях, докато личният ми пазач не подсказа, че връзката ми с Господарката е недостатъчно близка, за да позволи подслушване.

Вятърът ставаше все по-студен и духаше от север. А аз се питах дали не настъпва есента за всички ни.

[1] В средновековието хартията е нямала добри качества и за попиване на остатъчното мастило се е използвал пясък. — Б.пр. ↑

[2] Гадател, който чете бъдещето по вътрешностите на мъртви животни; магьосник, който постига резултати чрез връзка със света на мъртвите. — Б.пр. ↑

40.

ВЗИМАМ РЕШЕНИЕ

Тя така и не ми даде заповед. Дори намеците Й бяха толкова смътни, че ми се налагаше да ги обмислям внимателно. Два дни след нашата вечерна среща на покрива попитах полковника дали мога да се видя с Нея. Той отвърна, че ще проучи въпроса. Подозирам, че му бяха дадени такива заповеди, иначе щеше да спори.

Мина още един ден, преди да ми съобщи, че Господарката има време за мен.

Затворих мастилницата си, почистих перото и се изправих:

— Благодаря ти!

Той ме гледаше с доста особено изражение.

— Нещо нередно ли има? — поинтересувах се.

— Не, просто...

Разбирах го.

— И аз не знам точно. Сигурен съм, че Тя има някаква специална задача за мен.

Това разведри деня на полковника — такъв мотив поне му беше по силите.

Обичайната процедура, само че този път, когато влязох в приемната Й, Тя стоеше пред прозорец, обърнат към свят на влажни мъгли. Сив дъжд, мътнокафяви води, а отляво — смътни силуети, едва различими форми, дървета, предпазливо вкопчени в брега на реката. От пейзажа лъхаха студ и неприязън. Носеше твърде познат аромат.

— Великата река Трагика — каза Тя. — Придошла е. Но водите й винаги са високи, нали?

Господарката ми махна и аз се приближих. След последното ми посещение бяха донесли голяма маса, върху която беше разположен макет на Могилните земи — толкова добър, че тръпки да те полазят. Човек почти очакваше да види миниатюрни стражници да обикалят плаца на казармата.

— Видя ли я? — попита ме Тя.

— Не. Макар да съм бил там два пъти, не съм запознат с друго, освен с града и казармата. Какво се предполага да видя?

— Реката. Приятелят ти Гарвана очевидно е осъзнавал важността й...

С деликатно движение Тя начерта завой много на изток по течението на реката, криволичеща по хребета, където бяхме вдигали лагер.

— По времето на триумфа ми в Хвойноград тя се намирал тук. След година климатът се промени. От постоянните наводнения коритото й се е изместило насам. Днес поглъща този хребет. Лично го огледах. Хребетът е изцяло от земен насип, без каменна подпора. Няма да издържи. Щом падне, реката ще нахлуе в Могилните земи. Дори заклинанията на Бялата роза няма да я спрат да отвори Великата могила. Всеки отнесен от водата тотем ще улеснява възкресението на съпруга ми.

Изсумтах.

— Няма защита от делата на Природата.

— О, има, ако човек е предвидлив! Бялата роза не е била, пък и аз също, по времето когато се опитах да го окова по-здраво. А сега е твърде късно. Тъй значи, искал си да се срещнеш с мен?

— Да. Налага се да напусна Кулата.

— Нямаше нужда да идваш, само за да ми го съобщиш. Свободен си да си отидеш или да останеш.

— Тръгвам, защото трябва да свърша някои неща, както много добре знаеш. Ако вървя пеша, вероятно няма да стигна навреме — до Равнината има доста път. Да не споменавам рисковете. Искан да те помоля за транспорт.

Тя се усмихна и сега усмивката й беше истинска, малко по-различна от предишните.

— Добре. Знаех си, че ще видиш накъде клони бъдещето. Кога ще си готов?

— Пет минути ми стигат, но имам и един въпрос: Гарвана.

— Той е в лазарета в казармата на Могилните земи. За него в момента не можем да направим нищо. Когато се открие възможност, ще положим всички усилия да го върнем. Това стига ли ти?

Не бих могъл да споря с Нея, разбира се.

— Добре. Ще ти бъде осигурен превоз и ще си имаш уникален шофьор — самата Господарка.

— Аз...

— Аз също мислих доста. Най-добрата ми следваща крачка ще е да се срещна с твоята Бяла роза. Така че идвам с теб.

След като поех няколко литра въздух, отбелязах:

— Ще Ти се нахвърлят като мухи на труп!

— Не и ако не ме познаят. А те няма да успеят, ако ти не им кажеш.

Е, надали някой би могъл да Я разпознае. Единствен аз съм Я срещал и съм оживял да се похваля с това. Но... Богове, имаше купища, купища „но“!

— Ако влезеш в зануляването, всичките Ти заклинания ще се разпаднат.

— Не е така. Новите ми заклинания няма да действат, но онези, които вече са задействани, са в безопасност.

Не я разбрах и Й го казах.

— Вярно е, че блясъкът ми ще избледнее при навлизане в зануляването. Поддържам го непрестанно. Заклинанието, което те променя и те оставя променен, но което не е задействано по време на влизането в зануляването, няма да бъде засегнато.

Нещо в дълбините на подлото ми съзнание се размърда, но не можех да определя какво.

— Ако се превърнеш в жаба и подскочиш в него, жаба ли оставаш?

— Ако трансформацията е истинска, а не просто илюзия...

— Ясно! — Отбелязах си тази мисъл с червено знаменце, за да поработя върху нея по-късно.

— Ще се превърна в спътник, който си намерил по пътя. Да речем, някой, който ще ти помогне с документите...

Не можеше да няма измама тук. Или лъжа. Не си представях, че Тя може да остави живота си в моите ръце. Убеден съм, че съм изглеждал изумен.

Господарката кимна:

— Май започваш да разбираш!

— Прекомерно ми се доверяваш!

— Познавам те по-добре, отколкото сам се познаваш. Ти си честен човек — по свой собствен начин — с достатъчно цинизъм да вярваш, че може да има по-малко и по-голямо зло. Нали застана под Окото?

Потреперих, но Тя не се извини. И двамата знаехме, че извинението би било лъжа.

— Е? — попита Господарката.

— Не съм сигурен защо искаш да го направиш. Не виждам смисъла!

— Светът се насочва по нов коловоз. Навремето имаше само два полюса — твоето селянче и аз, а помежду ни се водеше битка. Но онзи, който се раздвижва на север, прибавя нова величина в уравнението. Би могъл да го гледаш като удължаване на линията, а моето място да е някъде в средата, но се получава и триъгълник. Въпросът е, че съпругът ми възнамерява да разбие и твоята Бяла роза, и мен самата. Смятам, че двете трябва да се опитаме да отстраним по-голямата опасност, преди...

— Достатъчно. Ясно. Но не виждам как Глезанка ще прояви същата прагматичност. Тя кипи от омраза.

— Може и тъй да е, но си струва да опитаме. Ще ми помогнеш ли?

Бил съм на ръка разстояние от стария злодей и съм виждал призраците да крачат из Могилните земи. Затова бях способен на почти всичко, за да спра ужасното чудовище да излезе от гроба. Но как, о, как да Й се доверя!

Тя направи същия номер както обикновено и привидно ми прочете мислите.

— Ще се намираш заедно с мен в зануляването.

— Така е, но все пак трябва да помисля още малко.

— Мисли спокойно. И бездруго не мога да тръгна още известно време!

Според мен Тя искаше да се подsigури срещу дворецов преврат.

41.

СЕЛИЩЕ НА ИМЕ КОНЕГРАД

Бяха минали четиринадесет дни, преди да поемем към Конеград — скромно градче, разположено между Вятърния окръг и Равнината на страха, на около двеста километра от последната. Конеград е крайпътна спирка за онези търговци, които са достатъчно луди да пътуват между тези две пустини.

Напоследък селището се бе превърнало и в стратегическа щабквартира за операциите на Шепота. Тъй че тук бяха разквартирувани армиите, които не се намираха на път за Могилните земи. Горките глупци на път за севера! Щяха да се намокрят добре.

Навлязохме в града след безкраен полет и аз треперех от любопитство. При все отстъплението на огромните армии базата на Шепота кипеше като кошер около новосъздадените килими.

Имаше дузина разновидности. На едно поле видях М-образна формация от пет чудовища, всяко с размери сто на четиридесет метра. Бяха натоварени с джунгли от дърво и метал. Навсякъде по земята се стелеха още килими в необичайни форми, разделени по категории. Повечето бяха много по-дълги, отколкото широки и по-големи от обичайното. Всички имаха разнообразни придатъци и до един бяха обвити в лека медна клетка.

— Това какво е? — попитах.

— Приспособяваме се към тактиките на врага. Твоята селянка не е единствената, която може да си променя методите! — Господарката стъпи на земята и аз сторих същото. Прекараното във въздуха време направо те скапва. — Нищо чудно да имаме възможност да ги изпитаме, независимо, че съм се изтеглила от Равнината.

— Защо?

— Голяма Бунтовническа армия се насочва към Конеград. Няколко хиляди души и всички твари, които живеят в пустинята.

Няколко хиляди души ли? Че откъде са се взели? Нима положението можеше да се промени толкова бързо?

— О, да! — Отново същият номер с четенето на мисли. — Градовете, които напуснах, вливат жива маса в армиите й.

— Какво имаше предвид под „изпитване“?

— Бих искала да прекратя боевете, но не и да бягам от схватка. Ако тя настоява да продължи на запад, ще й покажа че — със или без зануляване — може да бъде надвита.

Намирахме се близо до едно от новите килимчета и се приближих до него. По форма то напомняше корабче, дълго около петдесет стъпки. Беше с истински седалки — две по посока на движението и една наобратно. Отпред имаше малка балиста. Отзад — доста по-тежка машина. Прикрепени към бордовете на килима и под него се намираха осем копия с дължина тридесет стъпки. На всяко се виждаше издуптина с размера на бирена бъчонка, на пет стъпки зад върха. Всичко беше боядисано по-черно и от сърцето на Властелина. Това корабче-килимче разполагаше с плавници като риба. Някой с чувство за хумор му бе нарисувал очи и зъби отпред.

Другите около него имаха сходна форма, макар че различните майстори бяха следвали собственото си вдъхновение, рисувайки тези летящи лодки. На една, например, вместо плавници, се виждаше нещо подобно на обли, полупрозрачни, тънки като мустаци, сухи шушулки със семена по петнадесет стъпки дълги.

Господарката нямаше време да ме оставя да оглеждам оборудването й и не гореше от желание да ме пусне да обикалям наоколо без придружител. Всъщност не заради липса на вяра, а заради собственото ми добро. Като нищо щях да преживея фатален инцидент, ако се отделя от нея и на крачка. В Конеград бяха разквартирувани и всички Покорени, дори най-старите ми приятели.

Тази горда, самоуверена Глезанка! Дързостта й бе станала запазена марка. Разполагаше с цялата мощ на Равнината само на петдесетина километра от Конеград и се приближаваше. Но напредъкът й беше труден, ограничен от скоростта на ходещите дървета.

Отидохме на едно от полетата, където килимчетата стояха в очакване, подредени в официален строй около чудовищата, които бях забелязал в началото. Господарката заяви:

— Планирах малко демонстрационно нападение върху щаба ви, но според мен това ще бъде по-убедително.

Около килимите се суетяха хора. На големите товареха грамадни глинени съдове. Приличаха ми на онези големи урни-саксии с малки чашковидни отвори в горната половина за засаждане на по-малки растения. Имаха височина петнадесет стъпки, а отворите за садене бяха запечатани с парафин. На дъното им се виждаше по един двадесет стъпки дълъг прът с кръст накрая. Товареха такива с купища.

Бързо преброих килимите наум. Бяха повече от наличните Покорени.

— Всички ли ще излетят? Как?

— Бенефиций ще е с най-големите. Също като Оплаквача преди него той има изумителна способност да ги управлява. Другите четири големи ще бъдат подчинени на неговия. Ела, този тук е нашият!

Казах нещо извънредно интелигентно, навярно:

— Ъмхъм?!

— Искам да бъдеш свидетел!

— Може да ни разпознаят!

Покорените обикаляха дългите, странни лодки килимчета. Катерещите се в тях войници заемаха вторите и третите седалки. Онези, които гледаха към кърмата, проверяваха своите балисти и муниции, като въртяха свързано с балистата устройство, очевидно предвидено да помогне да се опъне тетивата, след като бъде изстрелян зарядът. Не виждах да е възложена някаква особена задача на войниците на средните седалки.

— А за какво са клетките?

— Скоро ще научиш.

— Но...

— Ще се изненадаш, Знахар! Предпочитам така да бъде!

Тръгнах след нея към нашето килимче. Не знам какво провери Тя, но изглеждаше доволна. Мъжете, които го подготвяха, също останаха доволни от кимването Й.

— Качвай се, Знахар — на второто място. Завържи се здраво. Ще бъде забавно пътуване.

О, леле!

— Ние сме водачите на ятото — каза Тя, докато се привързваше към предната седалка. На най-задната седна посивял стар сержант. Той ме погледна със съмнение, но не каза нищо. Покорените се настаниха по местата си. Най-големите килими — „големани“, както ги беше

нарекла Господарката — имаха екипаж от четирима. Бенефиций бе възкачен в средата на М-то.

— Готови ли сте? — провикна се Господарката.

— Готови!

— Готови! — обади се и сержантът.

Нашият килим се раздвижи.

Нестабилен — най-добрият начин да опишем първите му няколко секунди. Килимът беше тежък и, докато не успя да се оттласне напред, не искаше и да се издигне.

Господарката погледна през рамо и се усмихна, когато земята се отдалечи изпод нас. Чудесно се забавляваше. Започна да подвиква нареждания, които обясняваха изумителния набор педали и ръчки около мен.

Дръпни и бутни онези двете в комбинация и килимчето започва да се върти около централната си ос. Завърти онези и то ще завие наляво или надясно. Идеята беше да се използват комбинации за управление на превозното ни средство.

— И за какъв дявол ни е? — извиках във вятъра.

Думите ми отлетяха от устата. Бяхме си сложили очила, които защитаваха очите ни, но останалата част от лицата не бяха покрити. Очаквах полетът да донесе поне няколко случая на обрулване от вятъра.

Носехме се на близо седемстотин метра височина, на десет километра от Конеград и с доста преднина пред Покорените. Виждах ясно облаците прах, вдигани от армията на Глезанка. Отново извиках:

— Защо ни е допълнително управление?

Дъното пропадна. Господарката беше изключила заклинанието, което движеше килима.

— Ето за това! Ти ще го управляваш, когато навлезем в зануляването!

Какво, по дяволите?...

Тя извърши около половин дузина изключвания, за да свикна с управлението, поне на теория, преди да се понесем към армията на Бунта.

Направихме един кръг с неимоверна скорост на прилично разстояние извън зануляването. Бях изумен от онова, което Глезанка бе съумяла да обедини. Имаше около петдесет вятърни кита,

включително няколко чудовища, дълги по над хиляда стъпки, съпроводени от цели орляци скатове. Имаше огромна гора от ходещи дървета, батальони човешки войници, говорещи камъни със стотици, проблясващи около ходещите дървета — прикриваха ги. Имаше хиляди твари, които скачаха и подскачаха, плъзгаха се, пълзяха и летяха. Беше едновременно страховита и изумителна гледка.

В западния край на обиколката ни мернах и имперската армия, около две хиляди души в редица по предния склон на хребет на около два километра от Бунта. Бяха същинска подигравка — да оказват отпор на Глезанка!

Няколко смели ската обиколиха края на зануляването, хвърляйки светкавици, които не ни достигаха или просто не ни улучваха.

Прецених, че самата Глезанка вероятно е на гърба на някой кит на около хиляда стъпки височина. Силите ѝ бяха нараснали, ако съдим по това, че диаметърът на зануляването се бе увеличил, откакто напуснах Равнината. Целият този изумителен набор Бунтовници крачеше в неговата защита.

Господарката ни беше нарекла *водачи*. Нашият килим не изглеждаше съоръжен като останалите, но не знаех какво точно има предвид, докато не се захвана за работа.

Понесохме се стръмно нагоре. Старият сержант припряно заизхвърля през борда малки черни топки, които оставяха потоци червен или син дим. Сигурно бяха към триста. Димните топки се разпръснаха и увиснаха точно на ръба на зануляването. Така значи — маркери, по които да маневрират Покорените.

Ето ги и тях самите. Бяха много високо, по-дребните се въртяха около М-образната формация.

Хората по големите килими започнаха да пускат гигантските саксии. Те падаха и падаха, и падаха. Последвахме ги, плъзгайки се извън техния орляк. Щом полетяха, саксиите се обърнаха с прътовете надолу. Скатовете и китовете се разпръснаха от пътя им.

Когато някой от колците се удряше в земята, се забиваше дълбоко ѝ парафиновите печати се взривяваха. Плисваше течност. Върхът на пръта се удряше в огнивото и течността се запалваше, сякаш бълваха огнени съсиреци. И щом пламъкът достигнеше нещо вътре в саксиите, те избухваха. Късовете убиваха и хора, и чудовища.

Гледах изумен разцъфването на тези огнени цветя.

Над нас Покорените пуснаха втори облак. В това нямаше магия и зануляването беше безполезно.

Вторият порой извлече светкавици от китовете и скатове. Но още първите няколко успешни удара ги опариха, защото саксиите експлодираха във въздуха. Паднаха скатове и един кит попадна, в сериозна опасност, докато другите не се наредиха над него и не го заляха с баластните си води.

Покорените отново се върнаха и хвърлиха трета серия саксии. Щяха да превърнат войниците на Глезанка в печено, ако тя не предприемеше нещо.

Тя се качи нагоре към Покорените.

Димните топки се плъзгаха по ръбовете на зануляването и го очертаваха превъзходно.

Господарката се изкачи нагоре с умопомрачителна скорост.

М-образната формация се отдалечи, а по-малките килимчета набраха още височина. Господарката ни настави между Шепота и Хромия. Очевидно беше предвидила реакцията на Глезанка.

Наблюдавах със смесени чувства, ако може така да се каже.

Килимът на Шепота се наклони с носа надолу. Хромия я последва, а после и Господарката. Останалите Покорени се понесоха след нас.

Шепота се гмурна към един особено чудовищен вятърен кит. Носеше се все по-бързо и по-бързо. На триста метра от зануляването две десетметрови копия се откъснаха от килима ѝ, задвижени от магия. Когато удариха зануляването, продължиха да летят по обикновена балистична траектория.

Шепота не положи усилие да избегне зануляването. Гмурна се право в него, а мъжът на втората седалка направляваше падането на килимчето чрез рибешките плавници.

Копията на Шепота удариха близо до главата на кита. И те, и жертвата избухнаха в пламъци.

Огънят е анатема за тези твари, защото газът, който им помага да летят е извънредно експлозивен.

Хромия повтори маневрата на Шепота. Пусна две копия извън зануляването и още две вътре — буквално ги забодде, тъй като мъжът на втората седалка прекара килимчето на няма и педя от летящ кит.

Само едно от копията не улучи точно.

Сега китът имаше пет пожара на гърба си.

Около Шепота и Хромия изригна буря от светкавици.

После и ние улучихме зануляването. Заклинанията за летене не действаха. Облада ме паника. От мен ли зависеше?...

Бяхме се насочили към вятърния кит. Подскочих и започнах да блъскам и ритам ръчките.

— Не толкова яростно! — извика Господарката. — Плавно, леко!

Хванах му цаката точно когато тварта се издигна покрай нас.

Блеснаха светкавици. Преминахме между два по-дребни кита, които ни пропуснаха. Господарката стреля с малката си балиста. Нейното копие улучи единия от тях. Какъв ли беше смисълът, мътните го взели? Все още не разбирах — това беше все едно пчелно ужилване за тях...

Да, но копие то беше свързано с жица, която минаваше през една макара...

Бум!

За момент останах заслепен. Косата ми настръхна. Беше пряко попадение от светкавица на скат... *Мъртви сме*, помислих си.

Металната клетка, която ни заобикаляше, погълна енергията на мълнията и я предаде по размотаващата се жица.

Скатът се носеше след нас само на метри от лодката. Сержантът стреля по него и улучи преследвача ни под крилото. Звярът започна да криволичи и пърха като еднокрила пеперуда.

— Внимавай къде караш! — извика Господарката.

Побързах да се извърна. Право към нас се носеше гърбът на вятърен кит. Бягащите скатове се пръснаха панически. Стрелците на Бунта пуснаха цял облак стрели.

Блъсках и дърпах всеки проклет педал и ръчка... и намокрих гащите. Може би точно заради това успях. Задрахме хълбока на тварта, но не се ударихме в него.

Сега пък проклетото килимче започна да се върти и да пада. Земя, небе, вятърни китове се носеха покрай нас. По едно време, далеч горе, забелязах един вятърен кит да се взривява и да се прегъва през средата, ръсейки дъжд от огън. Още два пускаха дим... Но сцената се мерна само за секунда и бързо изчезна. Когато килимчето отново се обърна така, че да виждам небето, не можах да открия нито един от тях.

Бяхме започнали гмуркането си от достатъчна височина, за да имам време да се взема в ръце. Поиграх си с ръчките и педалите, успях да прекратя част от дивото въртене...

След това вече нямаше значение. Излязохме от зануляването и Господарката отново пое управлението.

Обърнах се, за да проверя как е сержантът. Той мрачно отвърна на погледа ми и поклати състрадателно глава.

И погледът, който получих от Господарката, не беше особено окуражителен.

Набрахме височина и се насочихме на запад. Покорените се събраха, оглеждайки резултата от нападението си.

Само един вятърен кит бе убит. Другите два успяха да се скрият под приятели, които ги поляха с баластни води. Дори при това положение оцелелите бяха деморализирани. Не можаха да нанесат никакви щети на Покорените.

Въпреки това продължиха напред.

Този път Покорените се снижиха и ги атакуваха отдолу, набирайки скорост от няколко километра разстояние, после завиваха през зануляването. Маневрирах между китовете с по-голямо внимание, но все пак паднах опасно ниско до повърхността.

— Защо всъщност правим всичко това? — провикнах се.

Ние не атакувахме — просто следвахме Шепота и Хромия.

— Ей така, за забавление, за да се насладим на полета и за да можеш да пишеш за това.

— Мога и да си го измисля!

Господарката се засмя.

Издигнахме се високо и се завъртяхме.

Глезанка свали китовете долу. Второто ни преминаване уби още два от тях. От малка височина Покорените не можеха да се хвърлят през цялото сечение на зануляването. Никой освен Хромия, по-точно. Той играеше на бесен смелчага. Отдръпваше се на десет километра и набираше невероятна скорост, преди да се вреже в зануляването.

Направи този преход, докато големите килими хвърляха последния си товар от саксии.

Не съм чувал да наричат Глезанка глупачка. И този път тя не постъпи глупаво.

При все проблясъците и хаоса, беше съвсем ясно, че тя може, ако пожелае, да продължи към Конеград. Покорените бяха изхабили повечето си муниции. Хромия и големите се прибираха за презареждане. Останалите обикаляха... Конеград щеше да принадлежи на Глезанка, ако тя бе пожелала да плати цената.

Но прецени, че ще ѝ коства твърде много.

Мъдър избор. Предполагам, че щеше да ѝ струва половината армия. Пък и вятърните китове са твърде рядък вид, за да ги жертваш за толкова незначителна награда.

Така че тя обърна към дома.

Господарката не се намеси и я остави да отстъпи, макар че можеше да поддържа атаките почти до безкрай.

Кацнахме. Прекрачих през борда преди Нея и като добре пресметнат, мелодраматичен жест, целунах твърдата земя. Повелителката ни се разсмя.

Беше прекарала чудесно.

— Ти ги пусна да си вървят — отбелязах.

— Показах им онова, което исках да демонстрирам.

— Тя ще промени тактиката си.

— Разбира се, че ще го направи! Но за момента чукът е в моята ръка. Като не го използвам, аз ѝ казвам нещо важно, и докато стигнем до щаба ви, тя вече ще го е обмислила внимателно.

— Предполагам...

— Не се справи много зле за новак. Иди се напий или нещо такова. И гледай да стоиш далеч от Хромия.

— Непременно!

Всъщност онова, което предприех, беше да отида до определените ми покои и да се постарая да овладеем треперенето си.

42.

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

С Господарката навлязохме в Равнината на страха дванадесет дни след въздушната битка край Конеград. Пътувахме на кон — на изцедени кранти — по стария търговски път, по който обитателите на Равнината през повечето време позволяват свободен достъп. Маскирана подходящо за пътуването, Тя вече не бе красавица. Не беше никакво отвратително чудовище, но определено не се отличаваше с особена хубост.

Влязохме в Равнината, наясно, че по песимистична оценка ни предстоят около три месеца, преди река Трагика да отвори Великата могила.

Говорещите камъни незабавно забелязаха присъствието ни. Усетих ги наблизко, наблюдаваха ни. Наложих се аз да И го спомена. За пътуването ни Господарката се беше постарала да се освободи от всичко, освен от най-преките и прости сетивни възприятия. По време на ездата ни се тренираше за начина на живот на простосмъртните, за да не допусне грешка, след като достигнем Дупката.

Тази жена имаше кураж!

Е, предполагам, че ако някой изпитва желание да си играе на власт с Властелина, няма начин да е лишен от смелост.

Пренебрегнах мотаещите се наоколо говорещи камъни и се съсредоточих в обяснения за живота в Равнината, като разкривах хилядите дребни капани, които, най-малкото, биха могли да издадат Господарката. Нормално за човек, който води някой нов в тези земи — не би трябвало да изглежда необичайно.

Три дни в Равнината и за малко да ни хване буря на промяната. Тя остана изумена.

— Какво беше това? — попита.

Обясних й колкото се може по-добре, заедно с всички предположения. Тя, разбира се, бе чувала това и преди, но е друго нещо да го видиш с просто око.

Скоро достигнахме първия коралов риф, сигурен знак, че сме навлезли дълбоко в Равнината, сред най-големите странности.

— Какво име ще използваш? — попитах Господарката. — Предпочитам да свикна с него отрано.

— Мисля, че ще е Ардат! — Тя се усмихна.

— Имаш извратено чувство за хумор.

— Може би.

Наистина вярвам, че да се преструва на простосмъртна, за нея беше забавление. Напомняше ми жената на някой велик господар, която е излязла да проси. Дори се редуваше с мен да готви на огъня — за ужас на стомаха ми.

Чудех се какво ли ще кажат говорещите камъни за връзката ни. Преструвките настрана, но помежду ни имаше напрежение — официалност, която трудно се преодоляваше. В най-добрия случай можехме да си дадем вид на спътници, което — сигурен съм — обитателите на Равнината биха сметнали за странно. Та кога мъж и жена са изминавали заедно такъв път, без да споделят завивката си, а?

Но Тя така и не повдигна въпроса за преследване на подобна достоверност. И слава Богу, защото паниката и ужасът ми при сходно предложение щяха да са такива, че нищо друго да не се повдигне.

На двадесетина километра от Дупката се покатерихме на един хълм и се сблъскахме с говорещ камък. Стоеше си край пътя — двадесет стъпки странна канара, — без да прави нищо. Господарката попита, досущ като турист:

— Това един от говорещите камъни ли е?

— Аха. Здравсти, камък! Прибрах се!

Старите скали по принцип нямат нищо за казване. Подминахме го, а когато се обърнах, вече го нямаше.

Равнината почти не се беше променила. Докато прекосяхахме последния хребет, видях гора от ходещи дървета, струпани около потока. Цял отряд говорещи камъни — и живи, и мъртви — пазеха брода. Сред тях играеха сглобените наобратно камило-кентаври. Старото бащинско дърво се издигаше самотно и подрънкваше с листа, макар да нямаше и лек повей на вятър. Високо горе една-единствена ястребоподобна птица се стрелкаше сред накъсаните облаци и наблюдаваше. Все по някой от този вид ни беше следвал дни наред. Не се забелязваше и следа от човешко присъствие. Какво беше сторила

Глезанка с армията си? Надали би могла да натика всички тези хора в Дупката.

За миг се притесних да не съм се прибрал в напуснатото убежище. После, докато прецапвахме през потока, Брестака и Мълчаливия излязоха от корала.

Скочих от коня си и ги напрегръцах здравата. Те също ме прегърнаха в най-добрата традиция на Черния отряд да не се задава нито един въпрос.

— Проклятие — казах. — Проклет да съм, толкова се радвам да ви видя! Чух, че са ви разбили някъде на запад!

Брестака погледна към Господарката само с лек признак на любопитство.

— О! Брестак, Мълчалив, това е Ардат.

Тя се усмихна.

— Радвам се да се запознаем! Знахаря толкова ми е разправял за вас!

Не бях й казал нито дума, но *тя* е чела Аналите. Слезе от седлото и протегна ръка. Брестака се ръкува неохотно, озадачен, защото единствено Глезанка, доколкото си спомнях, очакваше да я третират като равна.

— Е, да слизаме долу — предложих. — Да слизаме долу! Имам хиляди неща да докладвам!

— Така ли? — обади се Брестака и с това каза извънредно много, понеже докато го казваше, гледаше по пътя, откъдето бяхме дошли.

С мен бяха тръгнали и други, които не се завърнаха.

— Не знам, половината Покорени ни преследваха. Разделихме се и не успях да ги открия повече. Но не съм чул и да са били заловени. Да слизаме долу, искам да се видя с Глезанка, имам невероятни новини. Намерете ми и нещо за ядене! Двамата сами си готвим от сума време, а тя е по-лош готвач и от мен!

— Боже! — Брестака ме удари по гърба. — И си оцелял, значи?

— Е, аз съм си корав дърт мишелов, сержант! Ти поне знаеш. По дяволите, човече, аз... — Осъзнах, че съм се раздрънkal като последен глупак и се ухилих.

Мълчаливия подаде знак:

Добре дошъл у дома, Знахар! Добре дошъл!

— Ела! — казах на Господарката, щом стигнахме до входа на Дупката и Я хванах за ръката. — Ще ти се стори тъмно като в гроба, докато очите ти привикнат. И не се стряскай от миризмата!

Богове, тази смрад! И червей би задушила.

Долу кипеше възбуда. Щом се появихме, утихна в заучено безразличие, но се възобновяваше зад гърба ни. Мълчаливия ни водеше право към заседателната зала, а Брестака се отдели, за да ни намери нещо за ядене.

Щом влязохме, осъзнах, че още държа Господарката за ръката. Тя ми се усмихна криво, но гримасата ѝ беше твърде тревожна. Подсказваше ми, че влиза право в гнездото на дракона. Така че старият смел Знахар стисна лекичко ръката ѝ.

Глезанка изглеждаше зле, също и Лейтенанта. Имаше и дузина други, повечето непознати. Сигурно бяха дошли, след като имперската армия бе евакуирала периметъра около Равнината.

Глезанка ме прегърна продължително — толкова дълго, че чак се притесних. Двамата с нея не сме от най-чувствителните. Но в крайна сметка тя отстъпи и погледна Господарката с такова изражение, че ясно пролича — изпитваше и малко ревност.

Подадох знак:

Това е Ардат. Ще ми помага с преводите, познава добре старите езици.

Глезанка кимна и не зададе нито един въпрос — толкова голямо беше доверието ѝ.

Пристигна и храната. Брестака довлече маса и столове, след което изгони всички освен мен, себе си, Лейтенанта, Мълчаливия и Господарката. Би отпратил и нея, но не беше съвсем сигурен какви точно са отношенията ни.

Нахранихме се, а аз разказвах историята си на части в промеждутъците, когато ръцете и устата ми не бяха пълни. Имаше някои притеснителни моменти, особено когато казах на Глезанка, че Гарвана е жив.

Като се замисля, май беше по-притеснително за мен, отколкото за нея. Страхувах се, че тя ще се превъзбуди и ще изпадне в истерия, но не се случи нищо подобно.

В началото твърдо отказа да ми повярва. Това и аз можех да го разбера, защото до изчезването си Гарвана бе крайъгълният камък на

нейната емоционална вселена. Нямаше начин да си представи как той не я посвещава в най-голямата си лъжа, само за да се изплъзне и да иде да си пъха носа в Могилните земи. За нея това беше абсурдно. Гарвана никога не я беше лъгал.

За мен също нямаше смисъл, но пък — както бях забелязал и преди — подозирах, че помежду им има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Надушвах слабо, че може би Гарвана е бягал *от* нещо вместо към определена цел.

Отрицанието на Глезанка не продължи дълго. Тя не е от хората, които безкрайно ще отказват да повярват на истината само защото е неприятна. Овладея болката много по-лесно, отколкото бях очаквал и това предполагаше, че в миналото е имала възможност да се наплаче. И все пак настоящото състояние на Гарвана не правеше нищо за емоционалното здраве на Глезанка, което и бездруго беше поразклатено след загубата ѝ в Конеград. Предстоеше вестителят на големите загуби. Тя вече подозираше, че ще ѝ се наложи да се изправи пред имперските войски и без благотворната информация, която бях пратен да донеса.

Предизвиках всеобщо отчаяние, когато обявих за провала си и допълних:

— При все това знам от най-високо ниво, че онова, което търсим, не е в наличните ръкописи. Макар че не можем да сме напълно сигурни, докато с Ардат не приключим с наличното тук...

Очертах накратко какво съм научил от документите на Гарвана, преди да ги изгубя.

Не излъгах пряко. Това нямаше да ми бъде простено в последствие, когато истината излезеше наяве. А тя неизбежно щеше да се разкрие. Просто пропуснах да спомена някои подробности. Дори признах, че са ме заловили, разпитали и затворили.

— И как, мътните го взели, се появи тук тогава? — поиска да знае Брестака. — Как изобщо си оцелял?

— Пуснаха ни, честно казано — мен и Ардат. След онази патардия, която вдигнахте край Конеград. Онова сражение беше един вид съобщение, а моята задача е да ви доставя и още едно.

— Какво по-точно?

— Освен ако не сте слепи и глупави, трябва да сте забелязали, че не ви нападат. Господарката е наредила всички операции срещу Бунта

да бъдат прекратени.

— Защо?

— Май не внимаваш, а? Защото Властелина се е размърдал.

— О, стига вече, Знахар! С тази работа приключихме в Хвойноград!

— Бях в Могилните земи. Лично го видях, Лейтенант! Онази твар скоро ще се освободи. Едно от чудовищата ѝ вече е навън, може би преследва Едноокия и останалите. Така мисля. Властелина е на крачка от измъкването и не е обезоръжен като в Хвойноград... — Обърнах се към Господарката. — Ардат, колко време бях определил? Изгубих сметка откога сме в Равнината. Бяха около деветдесет дни, когато влязохме.

— Трябваша ти осем дни да се добереш дотук — обади се Брестака.

Вдигнах вежди.

— Говорещите камъни докладваха.

— Естествено! Осем дни, значи... Извади ги от деветдесет за най-лошия вариант и остават осемдесет и два дни до отварянето на Великата могила... — след което се впуснах в подробности около преливането на река Трагик.

Лейтенанта не остана убеден, нито пък Брестака. Не мога да ги виня — Господарката тъчеше сложни, лукави планове, а и те бяха подозрителни типове, които съдеха за останалите по себе си. Не се помъчих да ги привлека на своя страна. Не бях в най-добра форма, така да се каже.

Пък и бездруго не беше от особено значение дали двамата ми вярват или не, Глезанка взимаше решенията.

Тя подаде знак да излязат всички, освен мен. Помолих Брестака да разведе Ардат наоколо и да ѝ намери легло. Той ме погледна странно. Също като останалите, беше помислил, че съм си довел вкъщи женичка.

Трудно се удържах сериозен. През всичките изминали години момчетата ми се подиграваха заради няколкото есета, които написах, когато за пръв път постъпихме на служба при Господарката. А сега Я бях довел вкъщи.

Мислех си, че Глезанка ще иска да поговорим за Гарвана и не сгреших, но тя ме изненада, като каза със знаци:

Тя те е пратила, за да предложи съдружие, нали?

Малка умна дяволица.

— Не точно. Макар че в крайна сметка до това ще се стигне... — и се впуснах в подробности за ситуацията, все неща добре обмислени и разумни.

Говорът със знаци не е бърза работа, но Глезанка остана нащрек, внимателна и търпелива, без да се отвлича от онова, което ставаше в главата ѝ. Преценяваше ме по стойността — или липсата на такава — на сведенията, което носех. Нито веднъж не попита за Гарвана, нито пък за Ардат, макар че приятелката ми сигурно също витаеше в мислите ѝ.

Подаде знак:

Тя е права, като казва, че враждата ни губи значение пред възкресението на Властелина. Въпросът ми обаче е дали заплахата е истинска, или е лъжа? Не е тайна колко сложни и заплетени планове измисля Тя.

Истина е — отвърнах уверено, — защото Гарвана го е знаел. Взел е решение много преди хората на Господарката да заподозрат. Всъщност, доколкото разбирам, именно той е открил доказателствата, които убедиха и тях.

Гоблин и Едноокия дали са добре?

Поне доколкото знам. Не съм чувал да са ги заловили...

Вече би трябвало да са наблизо. С онези документи, които все още са загадка.

Дори да не крият тайната на Нейното име, а само това на съпруга ѝ?

Тя иска ли достъп до тях?

Така предполагам. Пуснаха ме по някаква причина, макар че не мога да твърдя, че е била именно тази.

Глезанка кимна:

И аз така си помислих.

При все това съм убеден, че Тя е откровена в случая. Така че трябва да смятаме Властелина за по-опасен и на по-челно място в списъка. Няма да е трудно да предвидим повечето начини, по които Тя може да ни предаде.

Остава и Гарвана.

„Дойдохме си на думата!“ — помислих си.

Да, така е.

Ще си помисля, Знахар.

Нямаме много време.

Имаме всичкото време на света в определен смисъл. Ще си помисля, а междувременно вие с приятелката ти превеждайте!

Имах чувството, че са ме освободили, преди да стигнем до въпроса, по който Глезанка ме привика на лична среща. Лицето ѝ беше напълно безизразно. Човек рядко може да прочете по него какво точно става в главата ѝ. Пристъпих полека към вратата.

Знахар — подаде знак тя, — почакай!

Спрях. Ето го мига!

Каква ти е тя, Знахар?

Проклятие! Пак бях в небрано лозе! Полазиха ме тръпки, заля ме вина. Не исках да излъжа направо.

— Просто жена.

Не някоя специална жена, особена приятелка?

— Предполагам, че е специална — по свой собствен начин.

Ясно. Помоли Мълчаливия да дойде!

И, кимайки, отново се отдалечих. Но едва когато наистина започнах да отварям вратата, Глезанка ми даде знак да се върна.

Съобразно заповедите, аз седнах, а тя остана права и тръгна да обикаля из стаята. Подаде знак:

Мислиш, че се отнасям безразлично към страхотните новини. Мислиш лошо за мен, понеже не се радвам, че Гарвана е жив.

Не. Мислех, че това ще те шокира и че ще те разстрои извънмерно.

Шок? Не. Не съм напълно изненадана. Но съм разстроена, това да. Отвориха се стари рани и новината ги прави още по-болезнени.

Озадачен, проследих как тя продължава да кръжи из залата.

Нашият Гарван. Той никога не се предава. Корав е като камък. Не му тежи нито грам съвест. Корав е, умен е, твърд е и е свиреп. Такъв е нали? Да, но е и страхливец.

— Какво? Откъде би...

Избягал е. Хромия е завъртял интрига, която е въвлякла и съпругата му — още преди много години. Той опитал ли се е да разкрие истината и да разрови случая? Само е убил неколцина и е

избягал с Черния отряд, за да унищожии и останалите. Изоставил е двете си дечица, без дори да се сбогува с тях!

Сега вече се беше разгорещила. Беше отворила вратата към тайните и изсипваше всички сведения, за които имах само възможно най-смътни предположения.

Не си и помисляй да го защитаваши! Разполагам с възможност и съм проверила! — продължи Глезанка със знаците. — Той избяга от Черния отряд. Заради мен ли? Това е по-скоро извинение да избегне обвързването, отколкото причина. Защо ме спаси навремето в онова селце? Заради вина по децата, които е изоставил. Бях един вид възможност за изкупление и, поне като малка, си оставах безопасна емоционална инвестиция. Но не мога да съм вечно дете, Знахар! А през всички онези години в бягство не познах друг мъж. Да, трябваше да съм подготвена. Видях как той отблъскваше хората, щом се опитваха да се сближат с него по какъвто и да е повод, освен ако не владее напълно положението. Но след ужасните неща, които стори в Хвойноград, си мислех, че може да съм онази, която ще го преобрази. По пътя на юг, докато бягахме от „черната“ заплаха на Господарката и „бялата“ на Отряда, му издадох истинските си чувства. Отворих ковчежето с мечти, пазени от времето, когато бях достатъчно израсла да мисля за мъже. И той се промени. Превърна се в ужасено животно в клетка. Изпита облекчение, когато се разнесе новината, че Лейтенанта се е появил с част от Отряда. Беше само въпрос на часове да „умре“. Да, тогава заподозрях истината. Мисля, че винаги съм я знаела. Ето защо не съм толкова съсипана, колкото предполагаш. Да, знам, наясно си, че плача насън от време на време. Плача за мечтите на малкото момиченце. Плача, защото мечтите не искат да се предадат, макар да съм безсилна да ги превърна в истина. Плача, защото не мога да имам единственото, което искам в действителност. Разбираш ли?

Помислих си за Господарката и положението в което е — и кимнах, но не казах нищо.

Отново ще заплача, така че излез, моля те. Кажии на Мълчаливия да дойде!

Не се наложи да го търся — чакаше в заседателната зала. Проследих го как влиза вътре и се запитах дали си въобразявам разни неща или са истина.

Глезанка със сигурност ми беше дала теми за размисъл.

43.

ПИКНИК

Сложиш ли краен срок за нещо, времето се ускорява. Часовникът на вселената тиктака с невероятна скорост. Четири дни изчезнаха в небитието просто за един миг, а аз не си хабах времето да спя.

С Ардат превеждахме. Превеждахме. Превеждахме... Тя четеше и превеждаше на глас. Аз пишех, докато ръката ми се схване. От време на време Мълчаливия поемаше работата ми.

Проверявах Я за всеки случай, като вмъквах вече приключени документи, особено от онези, над които бяхме работили двамата с Ловеца. Нито веднъж не я хванах в погрешен превод.

Но на четвъртата сутрин долових определена странност. Прехвърляхме един от *онези* списъци. Това соаре^[1] сигурно е било толкова голямо, че ако се провеждаше днес, щяхме да го наречем война... или поне бунт. Списъкът се точеше с километри. Такъв си и еди-какъв си, с госпожа еди-коя си, шестнадесет титли, четири от които имаха някакъв смисъл... Когато херолдите^[2] приключвали с обявяването на присъстващите, или всички на бала ще да са измрели, или ще са постъпили в старчески дом.

Все пак около средата на списъка Я чух как леко си поема дъх. *Аха!* — казах на себе си. *Близко попадение!* Наострих уши.

Тя продължи съвсем плавно. Секунди по-късно вече не бях сигурен дали не съм си го въобразил. Но здравият разум ми подсказа, че името, което я е стреснало, не е онова, което казва на глас. Говореше така, че да мога да записвам, но погледът ѝ, несъмнено, беше доста по-напред от ръката ми.

Нито едно от последвалите имена не пробуди спомен в мен.

По-късно щях да прегледам списъка, просто за всеки случай, с надеждата тя да е пропуснала нещо.

Но къде такъв късмет!

Същия следобед тя каза:

— Почивка, Знахар! Отивам за чай! Ти искаш ли?

— Разбира се. Няма да ми навреди и парче хляб!

Пописах около половин минута, преди да осъзная какво точно става.

И какво всъщност? Господарката ми предлага да донесе закуска?! Аз да давам нареждане, без да се усетя?! Нервите ми дръннаха като струни на китара. До каква степен Тя влизаше в ролята си и колко се преструваше за забавление? Сигурно бяха минали векове от последния път, когато сама е ходила за чай... ако изобщо е ходила някога.

Изправих се, понечих да я последвам и спрях пред входа на стаята ми.

Петнадесет крачки нататък по тунела под матовата, треперлива светлина на лампата Мускуса Я беше притиснал към стената. Говореше й някакви глупости. Не разбирам защо не бях предвидил проблема. Съмнявам се, че и тя се е сетила — та досега никой не се е изправял срещу нея като нормален човек.

Мускуса започна да прекалява. Наканих се да се намеся, но се поколебах — нищо чудно застъпничеството ми да я раздразни.

Тихи крачки от другата страна — Брестака спря зад мен. Мускуса беше твърде съсредоточен в похотта си, за да ни забележи.

— По-добре направи нещо, Знахар! — обади се сержантът. — Такива проблеми не ни трябват!

Тя не ми се стори изплашена или притеснена, така че вдигнах рамене:

— Според мен и сама ще се справи.

Мускуса получи отказ, който надали можеше да тълкува погрешно, и се ядоса. Реши да си вземе насила онова, което искаше. Двамата с Брестака тепърва тръгнахме към тях, когато старото ни приятелче буквално изчезна във вихър ритници и удари, които го запратиха право в нечистотията по пода, притиснал корема си с една ръка и нея — с другата. Ардат продължи нататък, все едно нищо не се е случило.

Обадих се:

— Казах ти, че сама ще се справи!

— Напомни ми да не се изсилвам! — Брестака се ухили и ме потупа по рамото. — Обзалагам се, че е страхотна в легнало положение, а?

Проклет да съм, но се изчервих и му се ухилих глупашки. С това само потвърдих подозренията му. Е, какво пък — все едно щеше да си мисли разни неща. Просто така е устроен светът.

Пренесохме Мускуса в стаята ми. Мислех, че ще си изповръща червата, но той успя да се вземе в ръце. Проверих за счупени кости, но се оказа само насинен.

— Целият е твой, Брестак! — заявих.

Чудесно знаех, че старият сержант си е намислил няколко поучителни думички.

Той улови Мускуса за лакътя и заяви:

— Ела в кабинета ми, войниче!

Пръст се зарони от тунела над нас, когато започна да му обяснява фактите от живота.

Когато Ардат се върна, се държеше, сякаш нищо не е станало. Дали не ни беше забелязала? Но след половин час попита:

— Може ли пак да починем? Да излезем навън, да се поразходим, а?

— Искаш да дойда с теб ли?

Тя кимна:

— Трябва да си поговорим насаме!

— Добре!

Честно казано, всеки път, щом вдигнех глава от работата си, започвах да се чувствам като затворено животно. Пътешествието ми на запад ми беше припомнило колко приятно е човек да си пораздвижи краката.

— Гладна ли си? — попитах. — Достатъчно, за да си направим пикник?

Тя ме погледна сепнато, после идеята я очарова.

— Прекрасно! Това и ще направим!

Така че навестихме готвача и пекаря, напълнихме си кошницата и тръгнахме към изхода. Макар че *тя* не забеляза всички, които ми смигаха, аз ги видях.

В Дупката има само една врата, водеща към заседателната зала, зад която се намират личните покои на Глезанка. Нито моята стая, нито

тази на Ардат имаха нещо повече от завеса на входа. Момчетата очевидно предполагаха, че отиваме, за да се усамотим на открито.

Мечтайте си. Там, горе, бихме имали дори повече зрители, отколкото долу — просто нямаше да са хора.

Когато излязохме навън, слънцето беше на около три часа път от залеза, така че грейна право в очите ни. Ужасно! Само че аз го очаквах и би трябвало да я предупредя.

Разходихме се по течението на потока, вдъхвайки леко ухания въздух и без да говорим. Пустинята беше смълчана, дори Бащинското дърво не помръдваше. Бризът беше недостатъчен да раздвижи корала. След малко попитах:

— Е, какво има?

— Трябваше да изляза. Стените ме притискаха, а зануляването влошава нещата. Чувствам се безпомощна вътре. То влияе на съзнанието ми.

— Ох!

Заобиколихме няколко коралови рифа и попаднахме на говорещ камък. Беше едно от старите ми приятелчета, така мисля, защото ми докладва:

— В Равнината има непознати, Знахар!

— Няма лъжа, няма измама, а? — подпитах го. — И какви непознати по-точно?

Той обаче не сподели повече.

— Винаги ли се държат така? — полюбопитства спътничката ми.

— Че и по-зле. Е, зануляването отслабва. По-добре ли си?

— Почувствах се по-добре още щом излязох навън. Това е порта към Ада. Как хората могат да живеят така?!

— Не е кой знае какво, но е нашият дом!

Стигнахме до оголения участък и *тя* се закова на място.

— Това какво е?

— Старото бащинско дърво. Знаеш ли какво си мислят момчетата, че правим?

— Знам — и нека си го мислят. Наречи го защитна окраска. Това ли е Бащинското дърво? — тя го посочи.

— То е — потвърдих и се запътих към него. — Как се справяш днес, старче?

Сигурно петдесет пъти съм го питал същото. Тъй де, то е забележителен старец, но е просто дърво. Нали така? Не очаквах отговор, но листата на Бащинското дърво зазвънтяха веднага щом заговорих.

— Върни се незабавно тук, Знахар! — Тонът на Господарката беше заповеден, суров и леко притеснен. Обърнах се и се приближих. — Пак си си същия, а?

С тъглчето на окото си мернах сянка на движение далеч в посока към Дупката. Съсредоточих се върху участък от корала и близкия храст.

— Говори по-тихо, имаме си подслушвач!

— Това не ме изненадва! — Тя разгъна парцаливото одеяло, което беше взела, и седна на него, изпънала крака точно до границата с оголеното пространство. Свали парцала, който прикриваше кошницата. Настаних се до нея и застанах така, че да мога да следя тайния източник на движението.

— Знаеш ли какво е то? — попита Господарката, като кимна към дървото.

— Никой не знае. Просто Старото бащинско дърво. Пустинните кланове го мислят за бог, но не сме видели доказателство за това. Едноокия и Гоблин се впечатляваха, че стои почти в географския център на Равнината.

— Да. Предполагам... Толкова много е загубено при Падението. Трябваше да заподозра... Съпругът ми не е първият от своя род, Знахар! Нито пък Бялата роза е първата от нейния. Цикълът е безкраен, струва ми се.

— Не те разбирам.

— Преди много, много време, както дори аз измервам времето, е имало друга война досущ като тази между Властелина и Бялата роза. Светлината победила мрака. Но както винаги тъмнината оставила следа върху победителите си. За да бъде приключена битката, призовали твар от друг свят, равнина, измерение, наречи го с каквито думи искаш, горе-долу така, както Гоблин би могъл да призове демон. Само че тази твар била млад бог, поне нещо подобно — наречи го божествена фиданка. Тези събития бяха легенда дори по време на моята младост, когато по-голяма част от миналото беше живо и имаше подробности, които да се изучават. Но призоваване от подобен мащаб

има такава цена, че хиляди измрели и държавите били опустошени. Все пак победителите засадили техния пленник бог над гроба на великия им враг, където трябвало да го пази окован завинаги. Това дърво бог щяло да живее милион години.

— Имаш предвид... Старото бащинско дърво се издига на нещо като Великата могила?

— Не бях свързала легендата с Равнината, докато не видях дървото. Да, тук под земята се крие твар, смъртоносна като съпруга ми. Толкова неща внезапно придобиват смисъл! Зверовете, невероятните говорещи камъни, кораловите рифове на хиляди километри от морето... Всичко се е просмукало от онзи друг свят. Бурите на промяната са сънищата на дървото.

Тя продължи да говори не толкова да ми обяснява на мен, колкото сама да си изяснява нещата. А аз се чудех и си припомних онази буря на промяната, която ни хвана по пътя на запад. Бях ли прокълнат, щом съм попаднал в кошмара на един бог?

— Това е лудост! — промърморих и в същия миг отгатнах коя е сянката, която бях забелязал да ни шпионира от храстите и корала.

Мълчаливия. Приседнал на пети, неподвижен като дебнеща плячката си змия. Мълчаливия, който през последните три дни се мяркаше навсякъде, където и да ида, като допълнителна сянка, рядко забелязван, понеже си е Мълчаливия. Така значи. Толкова по въпроса, че завръщането ми с някакъв спътник не е събудило подозрения.

— Това е лошо място за живеене, Знахар! Много лошо. Кажи на онази глупава глуха селянка, че трябва да се премести!

— Но ще трябва и да обясня защо и да разкрия кой ми е дал този съвет. Съмнявам се, че тя ще остане впечатлена.

— Предполагам, че си прав. Е, скоро вече няма да има значение! Да похапнем!

Тя разтвори единия пакет и извади нещо, прилично на пържен заек. Само дето в Равнината нямаше зайци.

— Като се има предвид, че им наритах задниците, пътешествието към Конеград поне подобри менюто! — забих зъби в храната.

Мълчаливия остана неподвижен в ъгълчето на полезрението ми. *Копеле мръсно, помислих си. Надявам се, че ти текат лигите!*

След три къса от заека забавих дъвченето си достатъчно, за да попитам:

— Това, за далечното минало, е интересно, но има ли някаква поука?

Бащинското дърво вдигаше шум. Чудех се защо.

— Боиш ли се от него?

Тя не ми отговори. Хвърлих костите на брега на потока и се изправих.

— Връщам се след минута! — и се приближих до Бащинското дърво. — Старче, имаш ли семена? Шушулки? Нещо мъничко, което да занесем до Могилните земи и да посадим върху нашия собствен злодей?

Да говоря с това дърво през всичките изминали години беше един вид игра. Бях почти религиозно възхитен от възрастта му, но не изпитвах съзнателна вяра, че е нещо подобно на онова, което местните и Господарката му приписваха. Просто криво старо дърво със странни листа и лош нрав... Нрав ли?

Докоснах го, за да се подпра на него, докато гледам сред странните му листа за плодове или семена, а то ме ухапа. Е, не със зъби, но литнаха искри. Върхчетата на пръстите ми изтръпнаха и когато ги пяхнах в устата си, ми се сториха изгорени.

— Проклятие! — промърморих и отстъпих няколко крачки. — Нищо лично, дърво! Мислех си, че може да искаш да ни помогнеш!

Смътно осъзнах, че сега един говорещ камък е застанал близо до скривалището на Мълчаливия. Около оголения кръг се появиха и други.

Нещо ме удари със силата на баласт на вятърен кит, хвърлен от трийсетина метра височина. Паднах. Вълни от мощ или мисъл се стоварваха върху мен. Заскимтах, опитвайки се да изпълзя към Господарката. Тя ми подаде ръка, но нямаше намерение да пресича границата...

Част от тази сила започна да ми се струва разбираема. Но беше все едно да си в петдесет ума наведнъж, и то разпилени по целия свят. Не, по Равнината. И съзнанията бяха много повече. И ставаше все по-сложно, по-многогранно... Докосвах се до мислите на говорещите камъни.

После всичко избледня. Потокът сила престана да се стоварва върху наковалнята, която представлявах. Допълзях до ръба на оголеното пространство, макар да знаех, че граничната линия не означава истинска безопасност. Стигнах до одеялото, поех си дъх и най-сетне се обърнах да погледна към дървото. Листата му подрънкваха раздразнено.

— Какво стана?

— Ами, като цяло, то ми каза, че прави каквото може, но не заради нашето благо, а за това на своите създания. Ето защо аз трябва да ида до Ада, да го оставя на мира и да спра да го дразня, иначе ще се озова затънал в лайна до гуша. О, боже!

Погледнах през рамо да видя как Мълчаливия е понесъл сблъсъка ми.

— Предупредих те... — Тя също погледна през рамо.

— Мисля, че имаме неприятности. Според мен той те разпозна!

Бяха наизлезли почти всички от Дупката. Строяваха се по пътеката. Говорещите камъни ставаха все повече и повече. Ходещите дървета оформяха кръг с нас в средата.

А ние бяхме обезоръжени, понеже Глезанка също стоеше там. Отново се намирахме в зануляването.

Тя си беше облякла бялата роба. Премина покрай Брестака и Лейтенанта и се приближи към мен. Мълчаливия се присъедини към нея. Зад гърба ѝ вървяха Едноокия, Гоблин, Ловеца и Псето Жабоубиец. И четиримата бяха още покрити с прахта от пътя.

Прекарали са в Равнината дни наред, а на мен момчетата и думица не споменаха...

Казват, че капакът в пода на бесилката ти се отварял внезапно. В течение на петнадесет секунди просто стоях на място с широко отворена уста. Накрая попитах:

— Какво ще правим?

Гласът ми прозвуча като мише писукане.

Стреснах се, когато Тя ме хвана за ръката.

— Заложих и загубих. Не знам, това са твоите хора. Ще блъфираме. Ох! — Тя присви очи и втренчи поглед в една точка с гореща настоятелност. После тънка усмивка пролази по устните ѝ. — Разбирам!

— Какво?

— Научих няколко отговора. Сянката на онова, което е съпругът ми. Бил си манипулиран дори повече, отколкото предполагаш. Той е призовал да го открият с лошият климат. А щом се е сдобил с твоя Гарван, решил да заведе и селянчето ти при него... Да, мисля че... Ела!

Старите ми събрата не изглеждаха враждебно настроени, а само озадачени.

Кръгът продължаваше да се затваря.

Господарката отново ме хвана за ръката и ме заведе до основата на Старото бащинско дърво. Прошепна:

— Нека има мир помежду ни, докато огледаме, Древни! Иде един, когото ще си спомниш от древността! — а на мен каза: — Много стари сенки бродят по света. Някои стигат чак до зората му. Не са достатъчно силни и рядко привличат внимание като съпруга ми или Покорените. Ловеца на души имаше подчинени, които се кланяха на едно дърво. Те бяха погребани с нея^[3]. Казах ти, че ми е познат начинът, по който бяха разкъсани онези тела!

Стоях си там, окъпан в кървавата светлина на гаснещото слънце и озадачен както никога досега. Тя все едно ми говореше на учикуре.

Към нас се приближиха тримата магьосници и Глезанка. Брестака и Лейтенанта спряха на един хвърлей. Но Ловеца и Псето Жабоубиец се смесиха с тълпата.

Какво става? — попитах Глезанка със знаци.

Тя ми се стори доста уплашена.

Точно това искаме да разберем и ние. Получавахме объркани и безсмислени доклади от говорещите камъни, откакто Гоблин, Едноокия и Ловеца стигнаха Равнината. От една страна, Гоблин и Едноокия потвърждават всичко, което ни каза, до мига на разделянето на пътищата ви.

Погледнах към двамата приятели — и не видях приятелство помежду ни. Очите им бяха ледени и стъклени. Сякаш някой друг се бе вселил в тях.

— Имаме си компания! — обади се Брестака, без да повишава глас.

Двойка Покорени, възкачени на лодки килимчета, летяха на почтително разстояние. Не се приближиха към нас. Ръката на

Господарката трепна, но иначе тя се владееше чудесно. Те си останаха достатъчно далеч, за да не можем да ги разпознаем.

— Май не един чифт ръце разбъркват манджата! — обадох се аз. — Мълчалив, хайде на темата! Точно сега ми изкарваш акъла от страх!

Той подаде знак:

В империята се носят слухове, че си се продал. Че си довел някой високопоставен тук, за да убие Глезанка. Може би дори някой от новите Покорени.

Не успях да сдържа усмивката си. Онези, пуснали слуховете, не смееха да разкажат цялата истина.

Усмивката ми убеди Мълчаливия — той добре ме познаваше. Което, предполагам, е и причината точно той да ме следи. Глезанка също се отпусна. Но нито Едноокия, нито Гоблин омекнаха.

— Какво им има на тези двамата, Мълчалив? Приличат ми на зомбита!

— Те казват, че си ги продал. Този Ловец те е видял. Че ако...

— Глупости! Къде, по дяволите, е Ловеца? Докарайте го този голям тъп кучи син и нека той ми го каже в лицето!

Светлината гаснеше. Приличното на разплут домати слънце се плъзна зад хълмовете. Скоро щеше да се стъмни и по гърба ми полазиха тръпки. Как ли щеше да се държи проклетото дърво след здрач?

Щом си помислих за него, усетих напрегнат интерес от страна на Старото бащинско дърво. Беше донякъде като припомнен от сънищата гняв...

Внезапно говорещите камъни се разподскачаха наоколо, дори отвъд потока, където храсталаците бяха гъсти. Изскимтя куче. Мълчаливия подаде някакъв знак на Брестака. Не го видях, понеже ми беше обърнал гръб. Сержантът се запъти към причината за хаоса.

Говорещите камъни се насочиха към нас, оформяйки стена, подкарвайки нещо... Уха! Ловеца и Псето Жабоубиец. Ловеца изглеждаше изключително озадачен. Псето продължаваше да се пъха между камъните, но те не му позволяваха да се измъкне. Нашите братя трябваше да гледат къде стъпват, за да не им размажат пръстите на краката.

Камъните избутаха Псето Жабоубиец и Ловеца в оголения кръг. Помиярът издаде протяжен, отчаян вой, подви опашка и се скри в

сянката на Ловеца. Стояха на няма и десет крачки от Глезанка.

— Богове! — промърмори Господарката и стисна ръката ми толкова здраво, че за малко да изкрещя.

В звънтящата корона на Старото бащинско дърво експлодира зародиш на буря на промяната.

Беше огромна; беше страховита; беше яростна. Погълна всички ни, с такова настървение, че не можехме да сторим друго, освен да стискаме зъби. Формите се сменяха, движеха се, приплъзваха се... Но онези, най-близо до Глезанка, си останаха непроменени.

Ловеца изпищя. Псето Жабоубиец нададе вой, от който косата ми се изправи. И именно те двамата се измениха най-много, превърнаха се в същите грозни и зловещи чудовища, които бях видял по време на пътуването на запад.

Господарката извика нещо, което остана нечуто в рева на бурята. Долових само триумфалната нотка в гласа Й — Тя познаваше тези форми.

Втренчих се в Нея.

Тя не се беше променила, което ми се стори невъзможно. Това същество, за което бленувах петнадесет години, не би могло да бъде истинска жена... нали?

Псето Жабоубиец се хвърли във въртопа на бурята, оголило зловещите си зъби и се опита да докопа Господарката. То Я познаваше и имаше намерение да Я довърши, докато Тя е безпомощна в зануляването. Ловеца се повлече след него, озадачен също толкова, колкото и когато беше в човешката си форма.

Един от огромните клони на Бащинското дърво посегна надолу и удари Псето Жабоубиец така, както човек блъсва нападащ го заек. Три пъти кучето се опита да нападне и три пъти се провали. На четвъртия прадядото на всички светкавици го пресрещна право в муцуната и го метна назад чак до потока, където то се просна в гърчове за минута, преди да се изправи и с вой да побегне във враждебната пустиня.

В същото време звярът Ловец нападна Глезанка. Грабна я и хукна на запад. Когато звярът Псе излезе от играта, цялото внимание на присъстващите се съсредоточи върху Ловеца.

Старото бащинско дърво може и да не беше бог, но когато говореше, имаше правото на *глас*. Кораловите рифове се огънаха под напора му. Всички извън оголения кръг стиснаха ушите си и се

разпищяха. Но за нас, които бяхме най-близо, мъчението не беше тъй страшно.

Не знам какво каза то. Не познавах този език, не ми звучеше и като някой, който изобщо съм чувал. Но Ловеца го разбра. Остави Глезанка и се върна право във вихъра на бурята, за да се изправи пред бога, докато величественият глас го заливаше и около изкривените му кости блестеше яростна виолетова светлина. Той се поклони и коленичи пред дървото, след което се промени.

Бурята утихна също тъй внезапно, както беше започнала. Всички се строполихме безпомощни — дори Господарката — но не изгубихме съзнание. В гаснещата светлина видях кръжащите Покорени да решават, че е настъпил техният час. Те прелетяха обратно, набраха скорост и се врязаха по балистична крива в зануляването, като всеки пускаше своите тридесет стъпки дълги копия, предназначени да нараняват въздушните китове. А аз седях олигавен на коравата земя, ръка за ръка с тяхната мишена.

Само с мощен тласък на волята си, предполагам, Господарката успя да промърмори:

— И те умеят да четат бъдещето като мен! — което за момента нямаше смисъл. — Това го пропуснах! Осем копия се насочиха към земята. Бащинското дърво им отвърна.

Двете килимчета изчезнаха изпод ездачите си. Копията се взривиха толкова високо, че дори капка от огнения им товар не стигна до земята. Но Покорените стигнаха. Стовариха се в идеални дъги в гъстите коралови рифове на изток от нас. После настъпи сънят. Последното, което си спомням, беше, че стъкленият поглед е изчезнал от общо трите очи на Гоблин и Едноокия.

[1] *Soirée* (фр.) — Вечерен прием. — Б.р. ↑

[2] Глашатай-церемониалмайстор в благородническите имения. — Б.пр. ↑

[3] По традиция за всички Покорени с изключение на Шепота се говори в мъжки род, макар че няколко от старите са били жени; на отделни места в книгата обаче авторът ги споменава в женски род. — Б.пр. ↑

44.

ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ

Имаше сънища. Безконечни, ужасни сънища. Някой ден, ако оживея дотогава, ако оцелея през идните времена, може и да ги опиша, защото те са историята на един бог, който е дърво, и за тварта, която корените му обгръщат...

Не, мисля, че няма да стане. Стига ми, че описвам цял живот битки и ужасии. А и тази история продължава.

Господарката се размърда първа. Посегна и ме побутна. Болката ме пробуди. Тя прошепна с глас толкова тих, че едва я чух:

— Ставай! Помогни ми! Трябва да преместим твоята Бяла роза!

Не виждах защо да влагаме усилия.

— Зануляването...

Треперех. Според мен беше реакция на онова, което ме беше поразило.

— Тварта под корените е от този свят. Дървото обаче не е.

Не аз треперех, а земята: леко и начесто. Вече чух и звука — далечно и дълбоко басово ръмжене.

Започвах да схващам мисълта Й.

Страхът е невероятен подтик за действие, така че успях да се надигна на колене. Над главата ми звънтенето на Старото бащинско дърво отекваше подлудяващо. В песента му на вятърни чанове долавях паника.

Господарката също се изправи. Довлякохме се до Глезанка, подкрепяйки се един друг. Всяка изтощена крачка вливаше нов живот в застиналата ми кръв. Погледнах в очите на Глезанка. Тя беше будна, но парализирана, а лицето ѝ бе застинало наполовината между страха и невярата. Вдигнахме я, всеки пхнал ръка под нея. Господарката започна да брой крачките. Не си спомням да съм полагал по-тежък труд. Не си спомням и кога друг път съм карал само на гола воля.

Треперенето на земята премина бързо в тропот на препускащи коне, после в рев на свлачище и накрая — в земетресение. Пръстта

около Бащинското дърво започна да се гърчи и набъбва. Език от пламък и прах бликна нагоре. Дървото издрънча с писък. Сини светкавици прорязаха короната му. Вложихме още повече усилия в нашето бягство надолу и през потока.

Нещо зад нас започна да пищи.

Образи в съзнанието ми. Този, който се надигаше, беше в агония. Бащинското дърво го беше подложило на адски мъчения. Но той се надигаше, твърдо решен да се освободи.

Вече не смеех да погледна назад — прекалено много се страхувах. Не исках да видя как изглежда древният Властелин.

Успяхме. Богове! Двамата с Господарката някак си домъкнахме Глезанка достатъчно далеч от Бащинското дърво, за да възвърне то пълната си неземна мощ.

Писъкът се издигна бързо по сила и гняв. Падах на колене, притиснал длани към ушите си, докато затихне.

След известно време Господарката отбеляза:

— Знахар, виж дали можеш да помогнеш на останалите. Вече е безопасно. Дървото спечели.

Толкова бързо? Надмогнал е такъв гняв?

Струваше ми се непосилна задача да накарам краката си да ме слушат.

Сред клонките на Бащинското дърво още сияеше син ореол. Силното му изтощение се долавяше и от двеста метра разстояние. Усетих цялата му тежест, когато се приближих.

Пръстта в основата на дървото не ми се стори разместена, като се има предвид яростното сражение отпреди секунди. Изглеждаше прясно разкопана и подравнена, това е всичко. Някои от приятелите ми бяха отчасти погребани, но никой не беше наранен. Всички се размърдваха лека-полека. Израженията им до едно бяха изумени. С изключение на Ловеца — този грозник не бе възвърнал фалшивата си човешка форма и все още представляваше зловещо демонично чудовище.

Беше се съвзел рано, мирно помагаше на останалите и отърсваше дрехите им с дружески, силни потупвания. Човек да не познае, че неотдавна е бил смъртоносен враг! Странна работа!

Никой нямаше нужда от помощ, с изключение на ходещите дървета и говорещите камъни. Дърветата бяха преобърнати.

Камъните... Мнозина от тях също бяха паднали и не можеха да се изправят.

Втресе ме от тази гледка.

Още по-силно се разтреперих, когато приближих старото дърво. От земята, оплетена в основата на един корен, стърчеше човешка ръка заедно с мишницата — дълга, сбръчкана и зеленикава, с нокти, израсли до неимоверна дължина, после счупени и кървящи върху Бащинското дърво. Ръката не принадлежеше на никого от Дупката. Мърдаше вяло дори сега... Над нея продължаваха да припукват сини искри.

Нещо в тази ръка събуди стария звяр в мен. Прииска ми се да побягна с писъци. Или да грабна една брадва и да я отсека. Но не направих нито едното, нито другото, защото имах смътното усещане, че Бащинското дърво ме гледа доста намръщено и може би лично ме обвинява за пробуждането на тварта, на която принадлежеше ръката.

— Тръгвам — казах. — Знам как се чувстваш. Аз самият трябва да задържа едно чудовище... — и отстъпих, като се покланях на дървото на всеки три-четири крачки.

— Какво, по дяволите, беше това?

Обърнах се. Едноокия ме зяпаше и на лицето му бе изписано многозначително изражение в смисъл „Знахаря пак е откачил“.

— Просто си приказвах с дървото!

Огледах се. Нашите постепенно откриваха как да използват омекналите си крака. Някои от по-слабо разтърсените се опитваха да изправят ходещите дървета. Що се отнася до падналите говорещи камъни, май за тях нямаше надежда. Бяха отишли в какъвто там рай могат да имат побитите камънаци. Сигурно по-късно ще ги открием изправени, строени между останалите мъртви камъни, близо до брега на потока.

Върнах се при Глезанка и Господарката. Момичето вече се съвземаше, но все още беше твърде изтощено, за да говори. Ардат попита:

— Всички ли са добре?

— Като изключим онзи тип в земята. А и той за малко да успее да си подобри състоянието! — и ѝ описах ръката.

Тя кимна:

— Тази грешка надали ще бъде повторена скоро!

Мълчаливия и още неколцина се събраха около нас, така че не можехме да си кажем почти нищо, без да звучи подозрително. Промърморих:

— Сега какво?

В далечината чувах Лейтенанта и Брестака да раздават заповеди на момчетата — да донесат факли, та да хвърлят малко светлина...

Тя вдигна рамене.

— Ами Покорените?

— Искат ли ти се да ги потърсиш?

— По дяволите, не! Но не можем и да ги оставим да припкат свободно в задния ни двор! Да не споменаваме за...

— Говорещите камъни ще ги следят. Нали?

— Всичко зависи от това доколко е сърдито старото дърво. Може би е готово да ни прати при дяволите, надлежно опаковани.

— Скоро ще откриеш.

— Аз ще ида! — изписука Гоблин. Искаше да си намери оправдание, за да сложи колкото се може повече метри между себе си и дървото.

— Не се губи цяла нощ! — предупредих го. — Защо останалите не помогнете на Брестака и Лейтенанта?

Така се спасих от повечето зяпачи.

Но няма начин да се отърва от Глезанка или от Мълчаливия. Той все още си имаше притеснения.

Масажирах ръцете на Глезанка и свърших куп други глупости, макар че единствено лекарство в случая беше времето. След няколко минути промърморих:

— Седемдесет и осем дни.

Господарката отвърна:

— Не след дълго ще е твърде късно!

Вдигнах вежда.

— Той не може да бъде победен без нея. А скоро и най-бясното препускане няма да я заведе дотам навреме.

Не знам какви изводи си е извадил Мълчаливия от този разговор. Знам обаче, че Господарката го погледна и едва-едва се усмихна с онова изражение, което добива, когато ти четеш мислите.

— Нуждаем се от дървото! — каза му и добави: — А ние не довършихме пикника си!

— Какво?

Тя се отдалечи за няколко минути. Когато се върна, носеше одеялото — по-мръсно от всякога — и кошницата. Хвана ме за ръка и ме издърпа в тъмното.

— Ти внимавай за капани! — нареди ми.

По дяволите, какви игрички играеше с мен?

45.

СКЛЮЧВАМЕ СДЕЛКА

Не се бяхме отдалечили много, защото звездната светлина не стигаше да рискуваме в Равнината, но когато изгря нащърбената лодка на луната, Господарката ме поведе по широка дъга натам, където бяха паднали Покорените. На един равен участък — песъклив, но не и опасен. — Тя разгъна одеалото. Намирахме се извън зануляването.

— Седни!

Седнахме и двамата. Попитах:

— Какво...

— Тихо! — Тя затвори очи и се потопи в транс.

Зачудих се дали Мълчаливия все пак се е откъснал от Глезанка и е тръгнал по дирите ни, за да ни следи. Дали събратята ми си подхвърлят груби шегички за нас, докато се мъчат да изправят ходещите дървета? А и в каква ли дяволска игра съм се забъркал неволно...

Все пак си мислех, че съм научил и едно-друго от цялата каша.

След известно време осъзнах, че Тя отново се е завърнала от онази духовна равнина, където я отвеждаше трансът Й.

— Поразена съм! — прошепна ми. — Кой ли би си помислил, че ще им стигне кураж?

— А?

— Летящите ни приятелчета. Очаквах това да са Хромия и Шепота, които пак са се захванали със старите си дяволии. Но се оказа, че са Пришката и Презрителния. Е, нея можех и да заподозра — сред специалните й таланти съм вложила некромантия^[1].

Господарката отново разсъждаваше на глас. Чудех се дали често го прави. Сигурен съм, че не е свикнала наоколо да има свидетели...

— Какво искаш да кажеш?

Тя изобщо не ми обърна внимание.

— Интересно е дали са казали и на другите...

Притихнах и се постарях да събера две и две. Предсказанията на Господарката за трите възможни развития на бъдещето показваха, че в тях *Тя* няма място. А вероятно значеше, че нямаше място и за Покорените и те бяха решили да вземат съдбите си в свои ръце, като се отърват от повелителката си.

Стресна ме лек шум от стъпки, но не се притесних — предположих, че Мълчаливия все пак е предпочел да ни последва. Ето защо се изненадах, когато Глезанка седна до нас — при това беше сама.

Как не бях усетил завръщането на зануляването? Естествено, бил съм потънал в размисъл!

Господарката се обади, все едно не е забелязала появата на Бялата роза:

— Те още не са се измъкнали от корала. Движат се много бавно, пък и двамата са ранени. Макар че коралът не може да ги убие, ще им причини много болка. Точно сега са полегнали и изчакват зазоряването...

— Е, и?

— Ами, нищо чудно изобщо да не излязат!

— Глезанка чете по устните.

— Тя вече знае.

Е, казвал съм стотици пъти, че момичето не е глупаво.

Само че според мен Глезанка *знаеше*, защото наистина беше Бялата роза... и това ме поставяше точно в средата между двете.

Ох, леле!

Така се озовах в ролята на парламентър, посредник и преводач.

Проблемът е, че не мога да опиша какви реплики се разменяха, тъй като някой си е поиграл с паметта ми за преговорите. Имах само една възможност да водя записки и сега те не ми изглеждат кой знае колко смислени.

Определено *имаше* преговори. Достатъчно ясно помня пълното си изумление от готовността на Глезанка да сключи сделка, а също и учудването си от Господарката — пак по тази причина.

Те *стигнаха* до споразумение. Със сигурност съюзът им беше нестабилен, тъй като Господарката старателно се придържаше много близо до мен и докато се намираше в зануляването, гледаше аз да съм застанал между Нея и останалите. Страхотно усещане — да знаеш, че

си човешки щит... Глезанка на свой ред винаги стоеше близо до Господарката, за да не може Тя да използва силата си.

Но веднъж все пак Я пусна на свобода.

Това беше напредък — макар и минимален. Първо всички се промъкнахме обратно, като не позволихме никой да научи какво е станало.

Ние с Господарката се прибрахме след Глезанка, като се постаряхме да си придадем вид, че сме прекарвали енергична и близка среща. Не успях да сдържа кикота си при завистливите погледи на някои от братята ми.

Двамата с Господарката отново излязохме от зануляването на следващата сутрин. Глезанка отвлече вниманието на Мълчаливия и другите магьосници, като ги изпрати да преговарят с говорещите камъни. Бащинското дърво още не можеше да вземе решение. Ние пък тръгнахме в обратна посока и проследихме Покорените.

Всъщност нямаше какво толкова да ги следим. Те още не бяха излезли от корала. Господарката се обърна към властта, която имаше над тях, и те престанаха да бъдат Покорени...

Търпението Й се беше изчерпало. Може би искаше да послужат като нагледен урок... Във всеки случай, още преди да се върнем в Дупката, над лобното им място кръжаха и лешояди, и ястребоподобни птици.

Толкова е лесно, помислих си_ — за Нея. А за мен — който се бях мъчил да убия Хромия по всякакъв проклет начин, — щеше да е невъзможно..._

След това двамата с Господарката се върнахме към преводите. Бяхме толкова заети, че дори не бях в течение на новините от външния свят. И бездруго се чувствах малко замаян, понеже Тя ми беше изтрила спомените от срещата Й с Глезанка.

Но все пак по някакъв начин Бялата роза се споразумя с Бащинското дърво. Крехкото съюзничество оцеля.

Със сигурност имаше едно последствие — говорещите камъни спряха да ме дразнят с техните съобщения за чужденци в Равнината.

От самото начало бяха имали предвид Ловеца и Псето Жабоубиец. Също и Господарката. Двама от тримата вече не бяха „непознати“, а никой не знаеше какво е станало с „кучето“. Дори говорещите камъни не успяха да го проследят.

Опитах се да накарам Ловеца да ми обясни поне името му, но той не можа да си спомни нищичко — дори самото Псе Жабоубиец. Странна работа!

Той вече беше слуга на дървото.

[1] Дял от магията, в който заклинанията се осъществяват с помощта на трупове и връзка с отвъдния свят; гадаене на бъдещето по вътрешностите на мъртви тела. — Б.пр. ↑

46.

СИНЪТ НА ДЪРВОТО

Започвах да се тревожа, спях неспокойно, а дните се изплъзваха като пясък между пръстите. Там, на запад, великата река Трагик подяждаше бреговете си. Четирикракото чудовище беше тръгнало към господаря си с вестта, че са го разкрили. Глезанка и Господарката не предприемаха нищо.

Гарвана си оставаше в капана. Боманц си стоеше в челюстите на съдбата, която сам си бе навлякъл. Краят на света се приближаваше все повече. И никой не предприемаше нищо!

Приключих с преводите си и, както ми се струваше, не бях открил нищо ново. Въпреки това Мълчаливия, Гоблин и Едноокия продължаваха да се забавляват със списъците и таблиците с имена — да правят кръстосани сравнения и да търсят повтарящ се мотив. Господарката им висеше над главите по-често и от мен. Аз пък се занимавах с тези Анали. Напрягах си ума как да облека в думи молбата си да ми бъдат върнати онези томове, които изгубих при Кралския мост. Дразнех се и ставах все по-нервен. Хората започваха да ми се ядосват, а аз излизах да се поразходя на лунна светлина, за да разпръсна нервното си напрежение.

Онази нощ луната беше пълна — тлъст оранжев пикочен мехур, надвиснал над хълмовете от изток. Изглеждаше особено възхитителна с патрулиращите скатове, които се носеха през диска ѝ. По неизвестна причина хоризонтът на пустинята беше осветен в лилаво. Въздухът хладенееше, а вятърът носеше прах, паднал този следобед. Буря на промяната блещукаше далеч на север...

Един говорещ камък изникна до мен и ме стресна здравата.

— Непознати в Равнината ли, скала? — попитах го.

— Никой по-непознат от теб, Знахар.

— Голям майтап, няма що! Искаш ли нещо от мен?

— Не. Бащинското дърво пожела да те види.

— Така ли? След малко! — и с разтуптяно сърце забързах към Дупката.

Друг говорещ камък ми препречи пътя.

— Добре. След като настоявате! — Преструвайки се на голям смелчага, аз се нарочих нагоре по течението на потока.

Можеха насила да ме *подкарат* натам, тъй че беше най-добре да се примиря с неизбежното. Не изглеждаше толкова унижително, ако не друго.

Луната се издигна достатъчно, за да залее със сребърна светлина голата земя около Старото дърво. Приближих до ствола му. Не можех да откъсна очи от ръката и подмишницата, които все още стърчаха, вкопчени в корена и все още — както ми се стори — от време на време потръпваха. Коренът обаче беше израсъл и сякаш обвиваше китката, досущ както филиз, който с времето надраства телената си подпорка. Спрях на пет крачки от Бащинското дърво.

— Ела по-близо! — каза старецът ей тъй, с ясен глас, разговорен тон и нормална височина.

Аз отвърнах:

— Уау! — и се огледах в търсене на път за бягство.

Само че поляната беше обкръжена от сигурно два милиона говорещи камъка. Толкова по въпроса за измъкването.

— Стой кротко, едnodневке!

Краката ми залепнаха за земята. Едnodневка значи?

— Ти поиска помощ. Ти *настоя* за помощ. Плака и умолява, и проси помощ. А сега, когато ти я предлагам, се дърпаш! Приблужи се!

— Реши какво искаш най-сетне!

Пристъпих две крачки напред. Още една и щеше да се наложи да изкатеря ствола.

— Мислих доста. Онази твар, от която вие, едnodневките, се боите, и която е в земята толкова далеч оттук, ще представлява заплаха за моите създания, ако се надигне. Не долавям особени сили у онези, които ѝ противостоят. Следователно...

Никак не обичам да прекъсвам по-мъдрите, но имах безкрайната нужда да изпищя. Нали разбирате, нещо ме стисна за глезена. Стисна ме толкова силно, че усетих как костите ми се трият една в друга. *Смазват* се една в друга. Съжалявам, старче!

Вселената се оцвети в синьо. Търкулнах се в ураган от гняв. В клоните на Бащинското дърво блесна светкавица и тресна гръмотевица. Бурята се понесе над пустинята, а аз изкрещях още няколко пъти.

Около мен се стоварваха светкавици в синьо и поразяваха не само мъчителя ми, но и мен. Но в крайна сметка ръката ме пусна...

Опитах се да избягам.

След първата крачка паднах, но продължих да пълзя, докато Бащинското дърво се извиняваше и се опитваше да ме привика обратно.

Да бе, как ли пък не! Щях да препълзя и през говорещите камъни, ако се наложи...

Съзнанието ми се изпълни с ярко видение. Бащинското дърво предаваше посланието си пряко. После земята се успокои, като изключим потръпването от изчезването на говорещите камъни.

Откъм Дупката се вдигна голяма гюрултия. Цял отряд изхвъркна от там, за да провери каква е причината за шумотевицата. Първ ме достигна Мълчаливия.

— Едноокия! — повиках аз. — Едноокия ми трябва!

С изключение на мен той единствен имаше познания по медицина. Пък и колкото и да е упорит, все можех да разчитам, че ще изпълни лечителските ми наставления, както му ги дам.

Едноокия се появи след секунда заедно с още двадесетина души — лостовите бяха реагирали бързо.

— Глезенът ми! — осведомих го. — Вероятно е счупен. Някой да донесе лампа! И лопата, да му се невиди!

— Лопата ли? Да не си полудял? — озъби ми се Едноокия.

— Просто я донесете! И измисли нещо за болката!

Изникна и Брестака, все още закопчавайки колана си.

— Какво стана, Знахар?

— Старото дърво пожела да си поприказваме. Накара камънаците да ме доведат. Твърдеше, че искало да ни помогне. Само че, както го слушах, онази ръка ме докопа... Направо се мъчеше да ми откъсне крака, а шумотевицата вдигна дървото, докато му обясняваше, че така не е хубаво да се прави и трябва незабавно да ме пусне.

— Отрежи му езика, след като му оправиш глезена! — нареди Брестака на Едноокия. — Какво искаше дървото, Знахар?

— Да не са ти окапали ушите? Да ни помогне за Властелина. Каза, че много мислил и решил, че е в негов интерес да задържи чудовището в земята. Един вид да ни подаде *ръка*...

Усилията на Едноокия носеха резултат. Беше ме намазал с някоя от отвратителните си отвари от джунглата и, макар че проклетият глезен се бе подул трикратно от нормалния си размер, болката намаляваше.

Брестака поклати глава. Заявих:

— Ще счупя твоя крак, ако не ме вдигнеш от земята!

Двамата с Мълчаливия ме изправиха и ми послужиха за опора.

— Донесете лопатите! — наредих.

Веднага домъкнаха половин дузина. Бяха за копаене на окопи, а не за нормални изкопи.

— Момчета, след като искате да ми помагате, довлачете ме обратно до дървото!

Брестака изръмжа и за миг си помислих, че най-сетне ще чуя гласа на Мълчаливия. С усмивка се втренчих очаквателно в него. Чаках този миг вече двадесет и няколко години.

Но нямах късмет. Какъвто и обет да беше дал, каквото и да го бе накарало да не говори, бе окачило стоманен катинар на устата на Мълчаливия. Виждах съм го толкова отчаян, че да е готов да хапе земята, а също и толкова ядосан, че да се подмокря, но нищо не е повлияло на решителността му да не издава и звук.

В клоните на дървото още блестяха сини искри, а листата му звънтяха. Луната и светлината на факлите се смесваха в странни сенки, породени от танцуващите проблясъци.

— Отзад — наредих на „патериците“ си.

Не го бях видял предишния път, значи трябваше да се намира зад ствола.

Точно тъй, хей го на, на двадесетина крачки от основата на дървото, филиз, който се издигаше на около осем стъпки височина.

Тримата магьосници примигваха и въртяха глави като стреснати маймуни, но не и Брестака.

— Докарайте няколко кофи вода и напоете добре земята! — нареди той. — И намерете старо одеяло, за да увием с него корените и пръстта, която ще извадим с тях!

Действаше страхотно — проклет фермер такъв!

— Свалете ме обратно долу! — обадох се аз. — Искам лично да се занимаю с този глезен, и то на по-добро осветление!

На път за вкъщи, докато Брестака и Мълчаливия практически ме носеха, пресрещнахме Господарката. Тя изигра много добро представление, като ми се накура едно хубавичко. Щях да понеса доста многозначителни усмивки.

Само Глезанка знаеше истината от самото начало. Е, може би Мълчаливия подозираше донякъде...

47.

СЕНКИ В ЗЕМИТЕ НА СЕНКИТЕ

Във вътрешността на Могилните земи не съществува време — има само сенки и огън, светлина без източник, безконечен страх и разочарование. От мястото, където се намираше — залепнал в паяжината по вина на собствената си хитрост. — Гарвана виждаше и разпозна доста от чудовищата на Властелина. Видя мъже и зверове, положени в земята навреме, за да спре Бялата роза тези твари от бягство. Видя дори силуета на магьосника Боманц, очертан на фона на застиналата струя драконов огън. Старият вещер още се бореше да направи поредната крачка към центъра на Великата могила. Нима не знаеше, че се е провалил още преди поколения?

Гарвана се питаше от колко време по-точно е в плен. Дали посланията му бяха стигнали целта си? Дали щеше да дойде помощ или просто да трепери в очакване мракът да се взриви?

Ако изобщо разполагаше с ориентир да пресмята времето, то за такъв му служеше нарастващото вълнение сред положените на стража срещу мрака. Реката продължаваше да приближава и те с нищо не можеха да я спрат. Нямахме как да оковат смъртта на света!

Гарвана стигна до извода, че е щял да уреди всичко по друг начин, ако е бил отговорен за погребението навремето.

Смътно осъзна, че го подминават разни *неща* — сенки като самия него, но не знаеше колко време е минало от идването им, нито кои са били. Понякога целият пейзаж се разместваше — наоколо нямаше нищо сигурно и устойчиво. Светът от тази перспектива изглеждаше съвсем, съвсем различен...

Гарвана никога не се беше чувствал толкова безпомощен и уплашен. Усещането не му харесваше. Винаги бе съумявал да направлява съдбата си и да не зависи от никого...

Е, засега не му оставаше друго, освен да мисли. Твърде много и твърде често мислите му се връщаха към онова, което значеше да бъдеш Гарван — какво бе извършил или пък не бе предприел, или е

трябвало да стори по друг начин. Имаше предостатъчно време да открие, или най-малкото да се противопостави, на всички страхове, болки и слабости, скрити в душата му и сътворили маската от лед, желязо и безстрашие, с която се изправяше срещу света. Осъзна, че те му струваха всичко, което някога бе ценил, и именно те го бяха вкарвали в челюстите на смъртта отново и отново, като самонаказание...

Твърде късно. Наистина твърде късно!

Когато мислите му се избистриха и той направи своя извод, гневните му викове отекнаха дори в този свят на духове. И онези, които го заобикаляха и го мразеха заради това, което навярно бе пуснал на свобода, се надсмяха над мъките му.

48. ПОЛЕТ НА ЗАПАД

Сприятелих се с дървото, но така и не възвърнах предишното си положение сред приятелите си. Продължаваха да се отнасят към мен с определена сдържаност, вероятно породена и от завист към очевидното ми сближаване с *жена*. Пък и веднъж разрушено, доверието трудно се спечелва отново. Не мога да отрека, че това ми причиняваше болка. Бях заживял с момчетата още като хлапе и те бяха моето семейство.

Доста шум вдигнах, за да ми направят патерици, та да си върша работата. Но работата ми щеше да се върши дори ако изобщо няха крака.

Проклетите ръкописи! Бях ги запечатал в паметта си, знаех ги наизуст! И при все това не бях открил търсения от мен ключ, нито този, на който разчиташе Господарката. Кръстосаните справки отнемаха цяла вечност. В епохата преди Владичеството и по време на него хората бяха изписвали имената, както им хрумне. Телекуре е от онези езици, където различни комбинации от букви могат да означават еднакви звукосъчетания.

Трън в проклетия задник, с други думи.

Не знаех какво точно е разкрила Глезанка пред останалите — не присъствах на Голямата среща, а и Господарката не беше поканена. Но се разнесе слух, че Отрядът потегля на път.

Имахме един ден за събиране на багажа.

Горе, на повърхността, облегнат на патериците си, наблюдавах в здрача пристигането на вятърните китове. Бяха общо осемнадесет, всички призовани от Бащинското дърво. Долетяха заедно със скатовете си и цял орляк крилати твари от Равнината. Три от тях се снижиха до земята. Обитателите на Дупката заизнасяха снаряжението и товаренето започна. Налагаше се да *натоварят* на кита и мен заедно с ръкописите, оборудването и патериците ми.

Китът беше малък и щях да го деля само с още неколцина. Господарката бе с мен, разбира се — не биха ни разделили в никакъв

случай. С нас пътуваха Гоблин и Едноокия, а и Мълчаливия се присъедини след кървава битка на езика на знаците, тъй като не искаше да се отделя от Глезанка. Ловеца също дойде в компанията ни заедно с детето на дървото, на което той беше пазител, а аз — нещо като настойник. Според мен магьосниците трябваше да ни държат под око — всичките, — макар че надали щяха да са способни на кой знае какво, ако възникне проблем.

Лейтенанта, Брестака и най-старите от Отряда се качиха с Глезанка на втория кит, а третият носеше останалите войници и цял куп снаряжение.

Издигнахме се и се присъединихме към формацията в небесата.

Залезът, наблюдаван от височина хиляда и петстотин метра, нямаше нищо общо с гледката, която се виждаше от земята — е, освен ако не си на върха на самотна планина или нещо такова. Фантастично е!

Заедно с мрака дойде и сънят — Едноокия ме приспа със заклинание. Кракът ми все още беше силно подут и много ме болеше.

Да, намирахме се извън зануляването. Нашият кит летеше от дясната страна на формацията, възможно най-далеч от Глезанка — предполагам, че беше уредено така, за да се чувства Господарката добре.

Но дори и тогава Тя не се издаде.

Ветровете бяха благоприятни. Пътувахме с благословията на Бащинското дърво, тъй че призори вече летяхме над Конеград. Едва там истината най-сетне се разкри.

Пристигнаха Покорените, яхнали килимчетата лодки и въоръжени до зъби.

Събудиха ме отгласите на паниката. Накарах Ловеца да ми помогне да се изправя. След първия поглед към пожара на изгряващото слънце съзрях Покорените да се реят, заели позиции на почтително разстояние около нашия кит. Гоблин очакваше да ни нападнат, пък и те виеха като живи дяволи. Не знам как Едноокия изчисли, че вината била изцяло на другия магьосник, та двамата пак се счепкаха.

Само че нищо не се случи — честно казано, и аз се изненадах. Покорените просто се придържаха наблизо. Погледнах към Господарката — Тя ми смигна и ме стресна. След което добави:

— Всички ще трябва да си сътрудничим, независимо от различията помежду ни!

Гоблин чу думите Й, за малко пренебрегна заяждането на Едноокия и се втренчи в Покорените. После се обърна и към Господарката. Този път наистина се *вгледа* в Нея.

Видях как му просветва. С по-писклив от обикновено глас и с вид на смазан от живота той заяви:

— Помня те!

Беше си спомнил онзи единствен път, когато преживя пряка връзка с Нея. Случи се преди много години, когато се опитваше да се свърже с Ловеца на души и я откри в Кулата, в присъствието на Господарката...

Повелителката на света го дари с най-чаровната си усмивка — онази, която би разтопила и статуя.

Гоблин закри очите си с ръка и Й обърна гръб. Погледна ме с ужасно изражение. Не можах да сдържа смеха си.

— Винаги си ме обвинявал, че...

— Да, но не беше нужно да го правиш *наистина*, Знахар! — Гласът му ставаше все по-писклив, докато премина границата на писукането. Накрая той седна отсъстващо.

Нито една светкавица не се стовари върху него от небесата. След известно време той вдигна глава и додаде:

— Брестака газ ще пикае! — и се изкикоти.

Брестака беше най-настойтелен от всички, когато ставаше дума да ми се припомнят фантазиите ми за Господарката...

След като погледнахме на събитията откъм смешната им страна, Едноокия премисли, а най-лошите опасения на Мълчаливия се оказаха реалност, започнах да си задавам определени въпроси за приятелите си.

Те до един бяха потеглили на път по поръка на Глезанка. Не им беше казано — не и в прав текст, — че сме се съюзили с доскорошните си врагове.

Глупаци. Или Глезанка беше глупачката? Какво щеше да стане, щом веднъж положим Властелина обратно в земята и се приготвим да се вкопчим едни в други отново?

Стига вече, Знахар! Гарвана е учил Глезанка да играе на карти, а той беше страхотен играч.

До падането на нощта бяхме стигнали Гората на облака. Чудех се какво ли са си помислили за нас в Мъжеград — прелетяхме точно над селището и улиците бяха претъпкани от зяпачи.

През нощта подминахме и Розоград, а след това и други от старите градове по пътя ни на север. Почти не говорехме — с Господарката стояхме близо един до друг и напрежението нарастваше, докато странният ни флот приближаваше крайната си цел и ние се насочвахме все по-близо до „съкровището“, което търсехме.

— Колко остава? — попитах, изгубил сметка на времето.

— Четиридесет и два дни — отвърна Тя.

— Толкова дълго ли сме били в пустинята?

— Времето лети, когато се забавляваш!

Погледнах Я сепнато. Тя да се шегува?! И да употреби такова старо клише? Тя?!

Мразех, когато съществува като нея се държаха човешки с теб — предполага се, че враговете не правят така, а през последните няколко месеца Тя всячески се стараеше да ми влезе под кожата.

Как да Я мрази човек в такъв случай?

Времето се задържа прилично поне докато стигнахме Защитника и после бързо се превърна в постоянен кошмар.

Тук цареше истинска зима — силни и резки смразяващи ветрове носеха шепи ситен сняг, великолепна шкурка за нежно лице като моето. Атаката им почисти и гърбовете на китовите от въшки. Всички ругаеха и се цупеха, мърмореха и се гушеха в търсене на топлинка, която не можеше да ни бъде осигурена от традиционния приятел на човека — огъня. Само Ловеца като че ли не се трогна.

— Нищо ли не притеснява това чудовище? — любопитствах.

С най-странния тон, който някога бях чувал от устата ѝ, Господарката ми отговори:

— Самотата. Ако искаш да убиеш Ловеца по лесния начин, заключи го някъде насаме и го остави там.

Полазиха ме тръпки, които нямаха нищо общо със студа. Кой от моите познати е бил самотен дълго време, а? Кой може би — само *може би* — е започнал да се чуди дали абсолютната власт си струва крайната цена?

Знаех — без капчица съмнение — че Тя се наслаждаваше на всяка секунда преструвки в Равнината, дори в миговете на опасност. Знаех, че ако ми стигаше смелост за това, то поне в последните дни можех да стана нещо повече от неин въображаем приятел в леглото. У Нея през цялото време кипеше бурно, но потайно отчаяние от факта, че приближава мигът да се върне към битието си на Господарка.

Част от всичко това може би съм си въобразил, надценявайки собствената си важност — просто Й предстоеше много критичен момент, беше подложена на силно напрежение и познаваше добре врага, срещу когото се изправяхме. Но не всичко беше плод на въображението ми. Мисля, че тя наистина ме харесваше като човек.

— Имам една молба — обадох се тихичко, сгушен в средата на човешката купчина и в опит да изтрия мислите, които пораждаше плътно притиснатата към мен жена.

— Какво?

— Аналите. Те са всичко, останало от Черния отряд! — Депресията в душата ми бързо взимаше връх. — Има едно задължение, поето преди много време, когато били основани Свободните отряди на Катовар. Ако някой от нас оцелее след всичко това, трябва да ги върне у дома.

Не знам дали Тя ме разбра, но каза:

— Ще ги получиш!

Исках да Й обясня, но не виждах как. Защо да ги връщаме? Не съм сигурен дори къде точно трябваше да попаднат. Четиристотин години Отрядът бавно се беше придвижвал на север — лутал се, обикалял, връщал се по старите места... Аналите от най-ранните години или не бяха оцелели, или вече се намираха у дома. От най-стария век съм виждал само цитати и извадки... Няма значение. Част от ролята на Хроникъора винаги е била да върне Аналите в Катовар, ако Отрядът се разпадне.

Времето се влоши още повече. При Веслоград вече беше непоносимо — и нищо чудно, защото онази твар в земята със сигурност знаеше, че идваме. Намирахме се северно от Веслоград, когато Покорените внезапно пикираха като пуснати камъни.

— Какво, по дяволите?...

— Псето Жабоубиец — обясни Господарката. — Догонихме го. Още не е стигнал до господаря си...

— Те могат ли да го спрат?

— Да.

Притиснах се към хълбока на кита и надникнах. Не знам какво съм очаквал да видя, защото летяхме в снежни облаци.

Отдолу проблеснаха няколко светкавици. После Покорените се върнаха, а Господарката ми се стори недоволна.

— Какво стана? — полюбопитствах.

— Чудовището е станало хитро. Тича в зануляването — там където то опира в земята. Видимостта е твърде слаба, за да навлязат след него.

— Има ли някакво значение дали ще го заловят?

— Не...

Но Тя не ми се стори напълно убедена.

Времето се влоши още повече, но китове не обръщаха внимание. Пристигнахме в Могилните земи и моята група се настани в казармите на Стражата. Глезанка отседна в „Синия Уили“. Границата на зануляването се намираше точно до стената на казармите.

Посрещна ни лично полковник Сладкиша. Добрият стар Сладкиш, когото досега смятах за мъртъв. Оказа се, че само е осакатял с единия крак и не мога да твърдя, че беше много дружелюбен... Но кой ли е във времена като тези?

Адютантът, който ни изпратиха, се оказа старото ни приятелче Чудака.

49.

НЕВИДИМИЯТ ЛАБИРИНТ

При първата си поява Чудака беше на ръба на паниката. Не го успокои моето изпълнение на добрия стар чичко, а и ролята на Господарката за малко да го хвърли в истерия. Не беше от полза и това, че Ловеца обикаляше наоколо в естествената си форма...

Странно, но именно Едноокия успя да разсее притеснението му — заговори го за Гарвана, поинтересува се как е пациентът му и това свърши работа.

Аз също изживях близък до истерия пристъп. Само часове след кацането, преди още да сме се настанили както трябва, Господарката докара Шепота и Хромия да препроверят преводите ни.

Според идеята Шепота трябваше да потърси дали има липсващи документи, а Хромия — да прерови спомените си за връзки, които евентуално сме пропуснали. Останах с впечатление, че по време на ранното Владичество се е въртял сред каймака на висшето общество.

Невероятно! Изобщо не можех да си представя как този вързоп омраза и човешки останки би могъл да представлява нещо друго, освен самото възплъщение на ненавистта и подлостта.

Накарах Гоблин да хвърля по едно око на тях двамата, а аз самият се измъкнах да видя как я кара Гарвана. Всички останали вече бяха успели да го навестят. Тя също беше там — облежната на стената дъвчеше нокътя на показалеца си и по нищо не напомняше страхотната кучка, тормозила и измъчвала света в продължение на, ами, страшно много години. Както казах и преди: мразя, когато враговете се държат човешки. А Тя беше хем човечна, хем страховита. Направо да ти опада косата от ужас!

— Как е той? — попитах и когато видях, че Тя е в особено настроение, добавих: — Какъв е проблемът?

— Състоянието му е все същото — добре са се грижили за него, и не страда от нещо, което няколко чудеса да не могат да оправят!

Осмелих се да вдигна въпросително вежди.

— Всички изходи са затворени, Знахар! Пропадам през тунел и изборите ми се стесняват още повече, а всеки от тях е по-ужасен от предишния!

Настаних се на стола, който Чудака използваше, когато наглежда Гарвана — поиграх си на чичо доктор. Беше ненужно, но просто исках да проверя лично. Отчасти с отвлечено внимание, отбелязах:

— Предполагам, че да си кралица на света е много самотно занимание!

Тя хлъцна тихичко.

— Ставаш прекомерно смел!

Така ли?

— Съжалявам, просто размишлявах на глас. Нездравословен навик. Често е основната причина за болезнени синини и сериозни кръвоизливи. Той ми изглежда в отлично състояние. Смяташ ли, че Шепота и Хромия могат да ни помогнат?

— Не, но вече опитахме всичко друго!

— А какво ще кажеш за Боманц?

— Боманц ли?

Погледнах Я внимателно — стори ми се съвсем искрено озадачена.

— Магьосникът, който те освободи...

— А, той ли! Какво имаш предвид? С какво би могъл да ни е полезен един мъртвец? Вече ликвидирах некроманта си... Да не би да знаеш нещо, за което аз не съм осведомена?

Слабо вероятно беше — нали Тя ме изправи пред Окото. При все това...

Колебах се половин минута — не ми се искаше да издавам онова, което можеше да се окаже единственото ни минимално предимство. Накрая все пак Й съобщих:

— От Гоблин и Едноокия научих, че той си е жив и здрав. Заклещен е в Могилните земи също като Гарвана, само че в плът и кръв.

— Нима е възможно?!

А възможно ли беше Тя да е пропуснала този факт, докато ме е разпитвала? Предполагам, че ако не задаваш правилните въпроси, няма да получиш и правилните отговори.

Обмислих всичко, което бяхме правили заедно. Бях Й описал докладите на Гарвана, но Тя не бе прочела писмата лично. Всъщност... Оригиналите, от които той беше извлякъл историята си, се намираха в покоите ми. Гоблин и Едноокия ги бяха влачили по целия път до Равнината само за да ги върнат обратно след това. Никой не ги бе отварял — в тях се разказваше вече изяснена история...

— Седни — наредих и се надигнах. — Връщам се след секунда!

Гоблин ме огледа подозрително, когато влетях в стаята.

— Само още няколко минути! Изникна нещо! — и се зарових в сандъка, в който бяха пътували документите на Гарвана.

Там сега се намираше само оригиналът на ръкописа на Боманц. Изхвърчах от стаята, а Покорените дори не ми обърнаха внимание.

Извънредно приятно усещане, честно да ви кажа — да не заслужиш и един поглед от тяхна страна. Но твърде неприятно, че стана само защото те се бореха с все сили за оцеляването си... Като всички нас.

— Ето! Това е оригиналният ръкопис! Прегледах го веднъж — отгоре-отгоре — колкото да проверя превода на Гарвана. Стори ми се добър, макар че той драматизира и си измисля диалога. Само че фактите и характеристиката са си изцяло на Боманц.

Тя прочете ръкописа с невероятна бързина и нареди:

— Я донеси и версията на Гарвана!

Излязох и се върнах, а Гоблин ми се намръщи и изръмжа зад гърба ми:

— Няколко минути напоследък са страшно много време, а, Знахар?

Тя набързо прегледа и писмата. След като приключи, потъна в размисъл.

— Е? — подпитах Я.

— Тук може би се крие нещо. По-точно, *не* се крие. Възникват два въпроса. Първият е кой е написал всичко това, а вторият — къде се намира онзи камък във Веслоград, който споменава синът!

— Предполагам, че Боманц е написал по-голямата част, а съпругата му е завършила ръкописа.

— А той не би ли писал от първо лице?

— Не е задължително. Вероятно литературните традиции на времето са го забранявали. Гарвана постоянно ми се подиграваше, че

толкова често говоря от свое име в Аналите. Той е възпитан в друга традиция.

— Добре, да го приемем като работна хипотеза. Следващият въпрос е какво е станало със съпругата му.

— Тя произлиза от някакъв род във Веслоград. Предполагам, че се е прибрала у дома...

— При условие че я знаят като съпругата на човека, отговорен за освобождението ми?

— Сигурна ли си? Боманц не е било истинското му име!

Тя разби възраженията ми с едно махване на ръката.

— Шепота е намерила онези документи в Мъжеград, и то в голямо количество. Нищо не свързва Боманц с тях, като изключим историята му. Имам чувството, че всичко освен работните му записки е било събрано в по-късни времена. Но какво се е случило с тези ръкописи между оставянето им тук и момента, когато Шепота ги е намерила? Дали част от тях са били изгубени? Време е да се посъветваме лично с нея!

Множественото число обаче не включваше и мен.

Тъй или иначе пожарът беше запален. Не след дълго Покорените излетяха с гръм и трясък, на път за далечни части на света. Само за два дни Бенефиций достави камъка, споменат от сина на Боманц. Оказа се безполезен, тъй че стражниците си го присвоиха и го използваха вместо стъпало на входа за казармените им помещения.

От време на време случайно научавах как върви започналото от Веслоград проучване на пътя, по който Жасмин е минала, след като избягала от Могилните земи, овдовяла и посрамена. Беше трудно да се издирят толкова отдавнашни следи, но Покорените притежават забележителни умения.

От Мъжеград пък бе тръгнало проучване в обратна посока.

Имах съмнителното удоволствие да вися над главата на Хромия, докато ми посочваше всички грешки, направени от нас при преводите от учикуре и телекуре — поне за имената. Като че ли не само правописът не е бил уеднаквен по онези времена, но дори и азбуката. А и някои от споменатите в списъците не бяха нито учикуре, нито телекуре по произход, а чужденци, приспособили имената си за местна употреба. Хромия влагаше цял куп усилия да оправи извършеното от тях преиначаване.

Един следобед Мълчаливия ми даде знак за внимание. Надничаше през рамото на Хромия — през пет минути — дори по-целеустремено, отколкото аз самия.

Той беше открил важният елемент.

50. НАХОДКА

Самодисциплината на Глезанка ме изненадва. През цялото време, докато се намираше в „Синия Уили“, тя нито веднъж не се поддаде на копнежа си да види Гарвана.

Всеки път, когато идваше в казармата, забелязвах копнежа ѝ, но тя устоя цял месец.

В крайна сметка го посети — знаехме си, че е неизбежно, — с благословията на Господарката. Опитах се напълно да пренебрегна посещението ѝ. Накарах също и тримата магьосници да стоят встрани, макар че доста се затрудних с Мълчаливия. В крайна сметка той прие — срещата ѝ беше лична, уредена специално за нея, и нямаше да има особена полза да си пъха носа в работата ѝ.

А след като аз не отидох при нея, Глезанка дойде при мен. За известно време всички си намериха работа някъде другаде — колкото за една прегръдка, за да не забравя, че сред нас има и такива, които са загрижени за нея.

Трябваше да ѝ дадем малко морална подкрепа, докато сама се справи с проблема.

Тя подаде знак:

*Не мога да го отричам вече, нали? — и след няколко минути —
Все още ми е мил! Но ще трябва да си извоюва положението, когато се върне!*

Имах чувството, че просто мисли на глас.

В този момент бях загрижен повече за Мълчаливия, отколкото за Гарвана. Него винаги съм го уважавал за коравата черупка и безстрашието му, но така и не бях успял да го харесам истински. А Мълчаливия ми е приятел и му желая най-доброто.

Подадох знак:

Дано не ти разбие сърцето, ако се окаже, че е твърде стар, за да се променя!

Усмивката ѝ беше слаба:

Сърцето ми е разбито преди много време. Не, не храня празни надежди, пък и не живеем в света от приказките!

Глезанка нямаше какво повече да добави. И, честно казано, не й повярвах, докато последвалите събития не осветлиха твърдата й решителност.

Тя дойде и си отиде, потънала в мъка по края на мечтите си — и не се върна повече.

В миговете, когато нуждите му извеждаха Хромия навън, ние се възползвахме да копираме всичко, което той оставя, и да го сравним с нашите списъци.

— Хей, хей! — възкликнах внезапно. — Леле!

Тук беше споменат един господар от далечно западно кралство. Барон Сенджак имал четири дъщери, които от самота си съперничели помежду си. И една от тях се наричаше Ардат.

— Излъгала ни е! — прошепна Гоблин.

— Сигурно — признах. — По-вероятно е и самата Тя да не е знаела. Всъщност няма начин да е знаела — нито *Тя*, нито някой друг. Все още не виждам как Ловеца на души може да смята, че със сигурност истинското име на Властелина е записано тук.

— Оптимистично мислене, най-вероятно — предположи Едноокия.

— Не — възразих. — Съвсем очевидно е, че Покорената е знаела с какво разполага — просто не е имала представа как да го открие...

— Точно като нас.

— Ардат е мъртва — допълних, — с което ни остават още три възможности. А ако изобщо се появи нужда от ритуала, ще имаме право само на едно предположение...

— Нека запишем какво още знаем за тях.

— Ловеца на души е била една от сестрите, но до този момент не знаем името й. Ардат вероятно е била близначката на Господарката. Според мен тя е по-голяма от Ловеца на души. Израсли заедно и не са се разделяли години наред. За четвъртата сестра не знаем нищо.

Мълчаливия подаде знак:

Разполагаш с четири имена, собствени и фамилни. Прегледай родословните дървета. Намери кой за кого се е женил.

Простенах. Родословните дървета се намираха в „Синия Уили“. Глезанка ги беше качила на товарния кит заедно с всичко останало.

Времето ни изтичаше, а работата просто ме подлудяваше. Човек не пристъпва към куп родословни дървета само с някакво си женско име и после лесно да намира всичко останало. Налагаше се да търси мъжът, оженил се за жената, която ни трябваше и да се надяваме, че хроникьорът е бил достатъчно привързан към нея, за да впише името ѝ.

— Как да се справим с всичко това? — почудих се. — Като се има предвид, че аз съм единственият, който може да чете тези Пилешки курешки... — Сполетя ме брилянтна идея, ако мога сам да се похваля. — Ловеца! Ще го накараме той да го свърши! Няма никаква друга работа, освен да надзирава филиза! Може да го прави също толкова добре и в „Синия Уили“, като същевременно чете старите книги!

По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Ловеца беше далеч от новия си господар. Да му набиеш идеята в глупавата глава, бе сериозен проблем, но щом веднъж задачата му бъде втълпена, нямаше начин да го спрем.

Една нощ, докато похърквах под завивките, Тя изникна в стаята ми.

— Ставай, Знахар!

— А?

— Ще полетим малко!

— Ъ? Не го взимай лично, но сега е посреднощ, а имах тежък ден!

— Ставай!

Както съм казвал често, човек не спори с Господарката, ако Тя даде заповед.

51.

ВЕСТИТЕЛЯТ

Валеше леден дъжд и превръщаше замръзналата повърхност на земята в стъкло.

— Подушвам приятна разходка! — отбелязах.

Тази нощ чувството за хумор на Господарката липсваше напълно. Тя положи известно усилие да пренебрегне забележката ми. Поведе ме към килима си, над чиито предни седалки бе поставен кристален похлупак. Това беше ново умение, добавено наскоро към способностите на Хромия.

Господарката използва някакви незначителни магии, за да стопи леда.

— Увери се, че е запечатан плътно! — нареди ми Тя.

— Струва ми се, че е добре...

Излетяхме.

И внезапно се озовах катурнат по гръб. Носът на „лодката“ сочеше право към невидимите звезди, изкачвахме се под невероятен ъгъл. Стегнах се в очакване след секунди да се озовем толкова високо, че да не мога да дишам.

Да, издигнахме се на такава височина, че и повече. Пробихме облаците и аз разбрах за какво ни служи капакът купол — продължавахме да дишаме нормално. Което означаваше, че китовете вече не можеха да се издигат по-високо от Покорените. Господарката и бандата ѝ винаги измисляха нещо ново.

Но за какъв дявол беше цялото представление?

— Ето!

Тя ми посочи какво има предвид и тежката Й въздишка беше потвърждение, че падането на мрака е неизбежно и няма надежда.

Видях и разпознах явлението, защото бях виждал същото и преди — в дните на дългото отстъпление, което приключи при битката пред Кулата. Великата комета. Мъничка все още, но нямаше начин да се сбърка уникалния ѝ сребърен силует.

— Не е възможно! — възкликнах. — Завръщането ѝ се очаква едва след двадесет години! Небесните тела не променят орбитите си!

— Така е, това е природен закон. Следователно измислящите законите грешат... — Господарката наклони килима надолу и нареди: — Запиши го в хрониките си, но не го споменавай пред другите. Войниците ни имат предостатъчно проблеми и бездруго!

Спуснахме се отново в кишата на нощта в Могилните земи. Прелетяхме над самата Велика могила, само на четиридесет стъпки над нея. Проклетата река беше близо, а призраците танцуваха в дъжда.

Вмъкнах се в казармата вцепенен и проверих датата.

Оставаха ни дванадесет дни.

Старото копеле вероятно се скъсваше от смях заедно с любимата си хрътка, Псето Жабоубиец.

52.

НИКАКВИ ИЗНЕНАДИ

Не ме оставяше на мира нещо, залегнало не просто на дъното на подсъзнанието ми, а още по-дълбоко. Въртях се и се обръщах, будех се и заспивах и накрая, в ранните часове на утрото, мисълта се оформи. Станах и прерових набързо документите.

Намерих онзи лист, който накара Господарката да си поеме дъх веднъж, зарових се в заплетения списък на гостите и открих най-сетне лорд Сенджак и дъщерите му Ардат, Доверие и Стайлит. Най-малката, Доротей, както бе записал хроникьорът, била „възпрепятствана да присъства“.

— Ха! — възкликнах. — Търсенето се стеснява!

Нямаше повече информация, но и това си беше находка. Ако приемем, че Господарката наистина е имала близначка и Доротей е била най-малката, а Ардат е умряла, оставаха само две. Жената на име Стайлит и онази на име Доверие. *Доверие* ли? Е, поне такъв бе приблизителният превод.

Бях толкова възбуден, че не можах да заспя повече. От мислите ми избяга дори проклетата комета, която беше избързала със завръщането си.

Само че възбудата ми се стопи в алчните челюсти на времето. Не се чуваха вести от онези Покорени, които преследваха съпругата на Боманц и ръкописите. Предложих на Господарката лично да ида до източника, но тя не беше готова да рискува — още не.

Нашият стар и глупав приятел Ловеца изрови още една находка, четири дни след като аз елиминирах сестрата на име Доротей. Едрият тъпак четеше родословните дървета денем и нощем.

Мълчаливия се върна от „Синия Уили“ с такова изражение, че си знаех, че става дума за нещо хубаво. Той ме измъкна на открито, поведе ме към града и ме вкара в зануляването. Подаде ми парче влажна хартия. В типичния за Ловеца простоват стил там беше написано:

„Три от сестрите са сключвали брак. Ардат се омъжвала два пъти, първо за барон Каден от Стрелокамък, който починал в битка. Шест години по-късно се омъжила за Ерин Безбашин, обезземлен жрец на бог Вансър, от Прашкоград, в кралството Благословия. Доверие се омъжила за Бартълм от Пикникград, всепризнат магьосник. Спомням си, че Бартълм от Пикникград стана един от Покорените, но не съм сигурен в спомените си.“

Няма лъжа, няма измама!

Доротей се омъжила за Сала, принца-наследник от Тръгванград. Стайлит така и не сключила брак.

Ловеца беше доказал, че, колкото и бавен да е, все някоя идея може да пробие през блатото на съзнанието му.

Списъците на умрелите разкриваха, че Ардат и съпругът ѝ Ерин Безбашин, обезземленият жрец от Прашкоград, били убити от бандити, докато пътували от Грънцеград за Яйцеград. *Моите* несигурни спомени подсказваха, че това се е случило само няколко месеца преди Властелина да се обяви за господар.

Стайлит се удавила в придошлата река Мечтание няколко години преди това, отнесена от водите пред безброй свидетели. Но не намерили трупа ѝ.

Е, имаме един *жив* свидетел. Изобщо не ми беше хрумвало да мисля за Ловеца по такъв начин. Познанията му си бяха в главата, само трябваше да се досетим за него... И нищо чудно да измислим някакъв начин да се доберем до спомените му.

В писъмцето си беше написал още, че Доверие загинала в битките, когато Властелина и Господарката покорили Пикникград в началото на завоеванията им. Нямаше и следа от смъртта на Доротей.

— Проклятие! — промърморих. — Все пак стария Ловец го бива за нещо!

Мълчаливия подаде знак:

Доста е объркано, но здравият разум може да изведе някакъв смисъл.

Все беше нещо. И без да чертая таблици, в които да свързвам всички тези жени, бях достатъчно уверен да заявя:

— Познавахме Доротей като Ловеца на души. Знаем, Че Ардат не е Господарката. Следователно е вероятно сестрата, измислила засада, за да я убие...

Но все още нещо липсваше. Стига само да знаех кои две са били близначките...

В отговор на въпроса ми Мълчаливия подаде знак:

Ловеца претърсва списъците с новородените!

Но не беше особено вероятно да налучка отново, защото лорд Сенджак не беше телекурец.

— Една от предполагаемо мъртвите не е умряла. Готов съм да заложа на Стайлит и да допусна, че са убили Доверие, защото е познала сестра си, която по идея е умряла, докато Властелина и Господарката завземали Пикникград.

Боманц споменава легенда, в която Господарката убива близначката си. За тази засада ли става дума или за нещо по-очебийно?

— Че кой знае? — отвърнах.

Да, наистина беше доста объркано, но в случая се чудех дали изобщо има значение.

Господарката свика заседание. Първоначалното ни виждане за времето, с което разполагахме, сега изглеждаше прекалено оптимистично. Тя ни съобщи:

— Очевидно сме преценили погрешно. В документите на Ловеца на души няма нищо, което да издава истинското име на съпруга ми. Как тя е достигнала до това заключение, вече не можем да разберем. Може би липсват документи, но не сме сигурни. Ако господарят на Веслоград не ни извести скоро, ще трябва да изоставим този вариант. Време е да обмислим какви са другите ни възможности!

Надрасках една бележка и помолих Шепота да я предаде на Господарката. Тя се запозна с нея и ме погледна с присвити очи и замислено изражение.

— Ерин Безбашин — прочете на глас предположението ми. — Обезземлен жрец на бог Вансър от Прашкоград, в кралството Благословия. Това ни дава нашият историк аматьор. Знахар, самото ти откритие е по-безинтересно от това, че изобщо си попаднал на него! Тази „новост“ е на петстотин години и дори тогава е била безполезна. Който и да е бил Ерин Безбашин преди да напусне Благословия, свършил е идеална работа по замитането на следите си. По времето,

когато стана достатъчно интересен, за да изследват произхода му, беше ликвидирал не само Прашкоград, но и всеки, живял някога там по негово време. В по-късните години стигна дори по-далеч и изтри от лицето на земята цялото кралство Благословия. Кое е и причината да се изненадвам толкова, че в тези ръкописи е записано истинското му име.

Смалих се наполовина, чувствайки се последен глупак. Естествено, трябваше да знам, че са се опитвали да разкрият Властелина и преди. Бях издал едно малко предимство срещу нищо. Дотук по въпроса за съдействието.

Един от новите Покорени — не ги различавам от пръв поглед, те всички се обличат еднакво — пристигна малко по-късно. Той или тя даде на Господарката малка гравирани кутия. Тя се усмихна, когато я отвори.

— Не са оцелели документи, но разполагаме с това! — И извади няколко стари гривни. — Утре отиваме при Боманц!

Всички други знаеха, но аз трябваше да попитам:

— Какво е това?

— Амулетите, изработени за Вечната стража по времето на Бялата роза. Приносителите им могат да влизат в Могилните земи, без да се подлагат на опасност.

Последвалата възбуда надминаваше разбирането ми.

— Сигурно жена му ги е изнесла. Макар че е загадка как се е добрала до тях. Стига толкова засега, трябва да помисля малко! — и тя ни изгони, както фермерка пръска пилета.

Върнах се в стаята си. Хромия летеше зад мен. Не каза и дума, а отново се зарови в документите. Озадачен, надникнах през рамото му. Беше съставил списък на всички чуждестранни имена, които сме изровили, написани с азбуките на езиците, от които произлизат. Очевидно се занимаваше едновременно и със системи за подмяна на буквите, и с нумерология. Решително отидох до леглото си, обърнах му гръб и се престорих, че спя.

Но докато той беше в стаята, сънят не желаше да ме навести.

53.

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО

Цяла нощ валя сняг. Истински. Натрупваше по половин стъпка на час и не спираше. Стражата вдигаше страхотна гюрултия в опитите си да разчиства поне входовете и килимчетата. Това и ме събуди.

Бях заспал при все присъствието на Хромия. Разтреперих се от ужас и седнах стреснат, но той продължаваше да се труди упорито.

В казармата беше приятно топло — топлината се задържаше, понеже сградите бяха погребани под снега. Независимо от времето хората тичаха по задачите си. Докато съм спал, се бяха прибрали всички Покорени и на стражниците им се налагаше не само да ринат снега, но и да вършат другите си задължения.

Едноокия се присъедини към мен за бърза закуска. Казах му:

— Тя смята да продължи по план, въпреки времето.

— Климатът тъй или иначе няма да се подобри, Знахар! Онзи тип там знае какво става!

Той ми се стори мрачен, тъй че го попитах:

— Какво има?

— Бива ме да броя, Знахар! Какво очакваш от човек, на когото му остава само седмица живот?

Стомахът ми се върза на възел. Да, досега бях успявал да избегна мисли от този род, но...

— И преди сме били натясно: Стълбата на сълзите, Хвойноград, Берил... Но се измъквахме!

— И аз все това си повтарям!

— Как е Глезанка?

— Притеснена. А ти как мислиш? Точно сега тя се намира между чука и наковалнята.

— Господарката е в съюз с нея!

Той изсумтя:

— Не оставяй специалната ти привързаност да влияе на здравия ти разум, Знахар!

— Мъдър съвет — признах. — Но излишен, защото и сокол не би Я следил по-зорко.

— Навън ли излизаш?

— Не бих го пропуснал за нищо на света. Имаш ли представа откъде мога да си взема снегоходки?

Той се ухили. За секунда иззад маската му надникна дяволът от миналите времена.

— Някои мои познати — няма да споменавам имена, знаеш как е — снощи отмъкнаха половин дузина от оръжейната на Стражата. Пазачът бил заспал на пост...

Ухилих се и му смигнах. Така значи. Напоследък не се виждах с тях и не бях в течение на новостите, но момчетата явно не седяха със скръстени ръце и в празно очакване.

— Е, няколко чифта отидоха при Глезанка, просто за всеки случай. Но останаха четири комплекта, пък и имаме план.

— Така ли?

— Така я. Ще видиш — брилянтен е, ако мога да кажа така!

— Та къде са снегоходките? И кога тръгвате?

— Ще се видим в склада за опушване на месо, след като Покорените излетят!

Няколко стражници дойдоха да хапнат. Изглеждаха изтощени и мърмореха. Едноокия си тръгна и ме остави, потънал в размисъл. Какво ли замисляха негодниците?

И най-щателно подготвените планове отиват на вятъра просто ей тъй...

Господарката връхлетя в столовата.

— Вземи си ръкавиците и палтото, Знахар! Време е!

Зинах за въздух.

— Идваш ли?

— Но... — Помъчих се да намеря някакво извинение. — Ако тръгна, някой ще трябва да се оправя без килимче!

Тя ме погледна изумено.

— Хромия остава тук. Хайде, взимай си палтото!

Замаян, така и сторих, като по пътя за навън подминах Гоблин. Озадачено поклатих глава.

В секундата преди да излетим, Господарката се обърна назад и ми подаде нещо.

— Какво е това?

— По-добре го носи, освен ако не искаш да влезеш вътре без амулет!

Не ми се стори нищо особено: просто евтин яспис и нефрит върху проста вкоравена кожа. Но когато закопчах гривната на китката си, усетих стаената в нея сила.

Изкачихме се над покривите много бавно. Те ни бяха единствените пътепоказатели. Извън разчистеното от стражата пространство не се виждаше нищо. Но нали е Господарката, имаше и други начини да се ориентира.

Завихме близо до границата на Могилните земи. На брега на реката се спуснахме толкова ниско, че водата се оказа на метър под нас.

— Доста лед има! — обадох се.

Тя не ми отговори. Оглеждаше бреговата линия, сега преместена в самите Могилни земи. Прогизнал участък от брега се срути, оголвайки дузина скелети. Намръщих се. След секунда ги покри сняг и водата ги отнесе.

— Точно по график, предполагам — обадох се. — Хмм...

Тя заобиколи по границата. Няколко пъти мернах и другите килимчета да се реят в небесата, но нещо долу привлече погледа ми.

— Ей там!

— Какво?

— Стори ми се, че забелязвам следи...

— Възможно е. Псето Жабоубиец е наблизо.

О, леле!

— Време е! — обади се Господарката в един момент и ние завихме към Великата могила. Спуснахме се в основата ѝ и Тя слезе. Последвах Я. Другите килимчета също кацнаха и така на броени метри от отчаянието на света се озовахме четирима Покорени, Господарката и един уплашен стар лечител.

Един от слугите Й донесе лопати. Разхвърча се сняг. Редувахме се всички. Беше отвратителна работа и ставаше още по-ужасна, след като стигнахме погребаните под снега хрусталаци. Стана дори *още* по-зле, когато се добрахме до замръзналата пръст. Налагаше се да копаем бавно, защото Господарката ни успокои, че Боманц е кажи-речи на повърхността.

Сякаш продължи цяла вечност. Лопата след лопата, след лопата... Накрая разкопахме изсъхнала човешка останка, за която Господарката ни увери, че е Боманц. На последния замах лопатата ми се удари в нещо. Приведох се да погледна, като си помислих, че това е камък. Разрових замръзналата пръст...

Изскочих от ямата, трескаво се обърнах и посочих с ръка. Господарката влезе вътре и след малко оттам се разнесе смях.

— Знахаря откри дракона. Поне челюстта му, де!

Продължавах да отстъпвам по посока на килимчето ни...

Нещо голямо го прескочи, издавайки басово ръмжение.

Хвърлих се встрани в снега, който ме погълна. Разнесоха се писъци, ръмжение... Когато излязох от пряспата, битката вече беше приключила. Мернах само Псето Жабоубиец отново да прескача килимчето, този път в бягство и не *просто* уплашено.

Оказа се, че Господарката и Покорените са били готови да го посрещнат.

— Защо никой не ме предупреди? — простенах.

— Можеше да го прочете в съзнанието ти. Съжалявам само, че не успяхме да го нараним!

Двама Покорени, вероятно от мъжки пол, вдигнаха Боманц. Беше вкочанен като статуя, но все пак в него имаше нещо, което се долавяше ясно. Наречете го искра. Никой не би го сбъркал с мъртвец.

Качихме го на килимчето.

Гневът от могилата беше слаб полъх — едва доловим, досущ като бръмчене на муха в другия край на стаята. Сега ни обгърна — един тежък удар на чука, от който лъхаше на лудост. В него не се долавяше и грам страх. Твартата там беше напълно уверена в крайната си победа. Ние само я отлагахме и го дразняхме.

Килимчето, на което се намираше Боманц, излетя. След него — още едно. Настаних се на мястото си и се помолих Господарката да побърза и да ме махне оттук.

В посока към града се разнесоха яростно ръмжение и викове. Ярката светлина блесна през завесата на снега.

— Знаех си! — измърморих.

Един от страховете ми се бе сбъднал — Псето Жабоубиец беше открило Едноокия и Гоблин.

Още едно килимче излетя. Господарката се качи на нашето и затвори купола.

— Глупаци! — каза. — Какво си мислеха, че правят?

Не коментирах.

Тя нищо не видя — вниманието ѝ беше съсредоточено върху килимчето, което не се държеше както подобава. Нещо сякаш го привличаше към Великата могила. Да, но аз видях — грозното лице на Ловеца премина на нивото на очите ми. Носеше сина на дървото.

После Псето Жабоубиец изникна отново. Следваше Ловеца. Половината му муцуна липсваше и то тичаше на три крака, но от него беше оцеляло достатъчно, за да разкъса доскорошния си спътник на части.

Господарката най-сетне видя кучето и завъртя килима. Систематично изстреля и осемте му тридесет стъпки дълги копия. Нито едно не пропусна. И все пак...

Влачейки копията, обгърнато в пламъци, демоничният звяр изпълзя до великата река Трагик. Потъна и не се показва повече.

— Това ще му държи топло известно време!

На няма и десет метра от нас, напълно самозабравил се, Ловеца катереше върха на Великата могила, за да посади филиза.

— Идиоти! — промърмори Господарката. — Заобиколена съм от идиоти! Дори Дървото е тъпак!

Но не пожела да ми обясни, нито се намеси в действието.

Докато се носехме към дома, потърсих следи от Едноокия и Гоблин, но не видях нищо. Не се намираха в казармите — разбира се. Не бяха имали достатъчно време да се приберат вкъщи на снегоходки. Но когато не се появиха и след час, започнах все по-трудно да се съсредоточавам върху възкресението на Боманц.

То започна с многократни горещи вани, както за да затоплят плътта му, така и за да го почистят. Не присъствах на подготовката — Господарката ме водеше със себе си, а тя не отиде там преди Покорените да се приготвят за последното ускоряване на жизнените му сили. Процедурата не се оказа особено забележителна. Господарката направи няколко жеста около Боманц, който сега изглеждаше само доста износен от времето, и каза няколко думи на език, който не разпознах.

Защо магьосниците винаги използват неразбираеми езици? Дори Гоблин и Едноокия го правят — всеки от тях ми е признавал, че не знае езика, с който борави другият. Може би просто си ги измислят?

Тъй или иначе думите на Господарката подействаха. Древната мумия се съживи, твърдо решена да напредва срещу бурния вятър. Направи три крачки, преди да осъзнае, че обстановката се е променила.

Застина. Обърна се бавно и на лицето му се изписа отчаяние. Погледът му срещна този на Господарката. Минаха може би две минути. После той огледа и всички останали и започна да се чуди къде се намира.

— Ти му обясни, Знахар!

— Той говори ли...

— Езикът в Защитника не се е променил.

Застанах срещу Боманц — една съживена легенда.

— Аз съм Знахаря. По професия съм военен лечител. Ти си Боманц...

— В действителност се нарича Тебеширения Сет, Знахар. Нека започнем с това като начало.

— Ти си Боманц, чието истинско име вероятно е Тебеширения Сет, магьосник от Веслоград. Близко век мина, откакто си се опитал да се свържеш с Господарката.

— Разкажи ми всичко както е! — Тя използваше диалект от Градовете на скъпоценните камъни, какъвто вероятно Боманц не владееше.

Говорих докато прегразнах. Разказах му за възхода на империята на Господарката, за заплахата, победена при битката в Чар. За заплахата, победена в Хвойноград. За настоящата опасност. През цялото време той не каза и дума. Нито веднъж не забелязах в него следи от дебелия и почти раболепен антиквар-търговец от разказа.

Първите му думи бяха:

— Така значи. Не съм се провалил напълно! — Той се обърна към Господарката. — А Ти си оставаш съблазнена от светлината, Не-Ардат! — и отново погледна към мен. — Ти ще ме заведеш при Бялата роза веднага щом се нахраня.

Господарката не възрази.

Тебеширения Сет определено ядеше като дебел и дребен търговец на антики.

Самата Господарка ми помогна да облека мокрото си зимно палто.

— Не се бави! — предупреди ме Тя.

Едва бяхме тръгнали и ми се стори как Боманц се смалява. Каза ми:

— Прекалено съм стар. Но не оставяй онова там да те измами, само преструвка е. Ако ще играещ с големите момчета, трябва да се преструваш. Какво да правя? Сто години! И имам по-малко от седмица да се възстановя! Как бих могъл да вляза в течение на събитията толкова бързо? Единственият от върховните, който познавам, е Господарката.

— Защо си смятал, че тя е Ардат? Защо не някоя от другите сестри?

— Повече от една ли са били?

— Четири! — Назовах му ги. — От ръкописите ти установих, че Ловеца на души е била онази на име Доротея...

— Ръкописите ми ли?

— Най-малкото ти ги приписват, защото в тях се намира разказът за това как събуждаш Господарката. Винаги се е приемало — поне допреди няколко дни, — че ти си ги събрал и съпругата ти ги е изнесла, когато е сметнала, че си мъртъв.

— Много странно — нищо не съм събирал. Не рискувах да държа други документи, освен картата на Могилните земи.

— Добре съм изучил тази карта!

— Непременно трябва да видя документите. Но първо да идем при твоята Бяла роза. Междувременно ми разкажи за Господарката...

Беше ми трудно да следя мисълта му. Постоянно се отклоняваше и поемаше в различни посоки, ръсейки идеи.

— Какво да ти разкажа по-точно?

— Помежду ви има забележимо напрежение. Като между врагове, които са приятели навярно. Любовници, които са врагове? Противници, които добре се познават и се уважават. Ако Я уважаваш,

за това си има причина. Невъзможно е да уважаващ абсолютното зло. Аз самият не мога.

Еха! Той бе прав — уважавах Я. Така че поговорих с него. Основната ми тема беше — както забелязах след малко, — че тя наистина се изкушава от светлината.

— Много се старая да се държа като злодей. Но когато се изправи пред истинското зло — тварта под могилата — слабостта Й проличава!

— Мъничко по-лесно е да угасим светлината в нас, отколкото да победим мрака. Човек като Властелина се появява веднъж на сто поколения. Другите — като Покорените — са само имитации...

— Би ли могъл да противостоиш на Господарката?

— Надали. Подозирам, че съдбата ми е да се превърна в някой от Покорените, когато Й се освободи време... — Да, този дъртак беше здраво стъпил на земята. Закова се на място. — Леле, колко е силна!

— Кой?

— Твоята Глезанка. Невероятно поглъщане. Чувствам се безпомощен като дете!

Влязохме тромаво в „Синия Уили“ през един прозорец на втория етаж. Снегът се беше натрупал чак дотам.

Едноокия, Гоблин и Мълчаливия бяха долу в общата зала заедно с Глезанка. Двамата вечни противници изглеждаха малко изтощени.

— Така значи — казах им. — Успели сте! Помислих си, че Псето Жабоубиец ви е хапнало за обяд!

— А, никакви проблеми с него! — обади се Едноокия. — Ние...

— Какво искаш да кажеш с това „ние“? — любопитства Гоблин. — Ти беше безполезен като цици на мъжки глиган. Мълчаливия...

— Млъквайте! Това е Боманц, иска да се срещне с Глезанка.

— Същият Боманц ли? — изписука Гоблин.

— Абсолютно същият.

Срещата им продължи около три въпроса. Глезанка веднага се опита да поеме командването, но, когато осъзна, че тя го води, Боманц прекъсна разговора. Каза ми:

— Следващата стъпка е да прочета приписваната ми автобиография.

— Не е ли твой труд?

— Слабо вероятно, освен ако паметта силно ме подвежда!

Прибрахме се в казармата смълчани. Той ми се струваше потънал в размисъл. Глезанка има такова влияние върху хората, които се срещат с нея за пръв път. Тя е просто Глезанка за онези от нас, които са я познавали през цялото време.

Боманц полека-лека си проправи път през оригиналния ръкопис, като понякога задаваше въпроси върху отделни абзаци — оказа се, че не е запознат с диалекта на учикуре.

— Значи нямаш нищо общо с тези хроники?

— Не, но съпругата ми определено е била основният източник. Имам въпрос: проследено ли е момиченцето Любопитка?

— Не.

— Точно нея трябва да потърсим. Тя е единственият значим оцелял!

— Ще го кажа на Господарката, но вече нямаме време за това. След няколко дни Адът ще се отвори ей там!

Зачудих се дали Ловеца е успял да засади филиза. Когато река Трагика стигне могилата, от него ще има голяма полза, няма що. Смел ход, но глупав, Ловец!

Скоро обаче ефектът от усилията му стана забележим. Когато успях да предам въпроса на Боманц за Любопитка, Господарката попита:

— Забеляза ли климата?

— Не.

— Подобрява се. Филизът е укротил способността на съпруга ми да влияе на времето. Твърде късно, разбира се. Ще минат месеци, докато течението на реката спадне.

Тя беше потисната и само кимна, когато Й съобщи каквото Боманц имаше да й казва.

— Толкова ли е зле? Нима сме победени още преди да започнем войната?

— Не, но цената на победата се повишава и не ми се иска да я плащам. Не знам дори дали ще мога.

Стоях озадачен и очаквах разяснение, но не получих такова.

След известно време Тя добави:

— Седни, Знахар!

Настаних се в посоченото ми кресло, близо до ревящото огнище, щателно подхранвано от Чудака. Скоро Господарката го отпрати, но отново не ми каза нищо повече.

— Примката се затяга все повече — прошепна Тя след време, а малко по-късно добави: — Боя се да пипам взела!

54.

ВЕЧЕР У ДОМА

Дните отминаваха.

Търсачите ни не откриха нищо особено и Господарката прекрати всички проучвания. Често се съвещаваше с Покорените, но мен не ме канеха на срещите, а също и Боманц. Хромия участваше само когато му наредяха да напусне стаята ми.

Отказах се от опитите си да спя там и се преместих при Гоблин и Едноокия. Дотолкова ме плашеше Покорения. Да делия една стая с тези двамата беше все едно да живея в разгара на въстание.

Състоянието на Гарвана не се променяше и той си оставаше забравен от всички, освен от верния Чудак. Мълчаливия наминаваше от време на време по заръка на Глезанка, но не проявяваше особен ентузиазъм.

Едва тогава осъзнах, че Мълчаливия изпитва към нашата Роза не само вяност и желание да я защитава. Но как да изрази чувствата си, след като мълчанието му беше наложено по силата на повече от обет?

Така и не можах да открия кои от сестрите са били близначки. Както и предполагах, Ловеца не се сдобил с допълнителна информация от регистрите на ражданията. Чудо беше, че постигна и предишния си успех, като се имаше предвид колко щателно магьосниците прикриваха следите си.

Гоблин и Едноокия се опитаха да го хипнотизират с надеждата да раздвижат древните му спомени, но беше все едно да търсиш призраци в гъста мъгла.

Покорените се опитваха да отклонят река Трагика. Струпах лед по западния бряг и отклониха течението, но се престараха и се образува водовъртеж, който заплашваше да вдигне нивото на реката. Двата дни усилия ни спечелиха едва десетина часа.

От време на време около Могилните земи се появяваха големи следи и скоро изчезваха под навалелия сняг.

Макар че небето се проясни, температурите спаднаха. Снегът нито се топеше, нито замръзваше — един от номерата на Покорените. Вятърът от изток непрестанно го разнасяше.

Чудака намина да ми съобщи:

— Господарката иска да ви види, господине. Незабавно!

Прекъснах играта на тонк^[1] с Гоблин и Едноокия. Поне засега всичко се бе забавило, с изключение на самото време. Нямахме какво повече да сторим.

— Господине — обади се Чудака, когато излязохме от обсега на останалите, — бъдете внимателен!

— Хм?

— В лошо настроение е!

— Благодаря!

Отбелязах си предупреждението му, но и аз самият бях в достатъчно лошо настроение, та не трябваше и Тя да ми го влошава допълнително.

Покоите Й бяха преобзаведени. Подът беше застлан с килими, а гоблени освежаваха стените. Голямо канапе заемаше пространството пред огнището, където с приятно припукване горяха цепеници. Обстановката изглеждаше щателно замислена — дом, за какъвто човек мечтаеше, а не просто жилище.

Тя седеше на канапето.

— Ела при мен! — помоли, без да погледне кой е влязъл. Насочих се към един от столовете. — Не, ела тук — при мен!

Така че се настаних до Нея и попитах:

— Какво има?

Тя беше втренчила поглед в нещо далечно. Изражението Й подсказваше, че изпитва болка.

— Взех решение!

— Така ли? — Чаках притеснен, без да съм сигурен какво точно има предвид и още по-неуверен дали мястото ми е тук.

— Изборите ми съвсем намаляха. Мога да се предам и да стана следващата от Покорените...

Наказание от този род ми се струваше недостатъчно жестоко.

— Или?

— Или бих могла да вляза в битка, която няма как да бъде спечелена. Или ще бъде спечелена само чрез загуба.

— Ако не можем да победим, тогава защо да се бием?

Не бих задал подобен въпрос на някой от Отряда — знам какъв ще бъде отговорът на моите братя. Но Тя разсъждаваше различно.

— Защото мога да повлияя на изхода от сражението. Вярно, няма да спечеля, но поне ще реша на чия страна да е успехът.

— И да се убедиш, че победителят няма да е *той*?

Тя кимна леко.

Сега започвах да разбирам защо е потисната. Бях забелязал същото на бойното поле, когато бойците се захващаха със задача, която вероятно щеше да доведе до смъртта им, но трябваше да бъде изпълнена, за да оцелеят останалите.

За да прикрия реакцията си, станах от канапето и добавих три малки цепеници в огъня. За нас, в каквото лошо настроение бяхме, щеше да е добре да се сгреем в пръхкавата жегата и да погледаме танцуващите пламъци.

Това и сторихме поне за известно време. Усещах, че от мен не се очаква да говоря.

— Ще започне по изгрев — обади се Тя накрая.

— Какво?

— Последният сблъсък. Хайде, надсмей ми се, Знахар! Ще се опитам да убия една сянка, без самата аз да храня надежди за оцеляването си!

Да Й се надсмее ли? Никога! Обожавах Я и Я уважавах заради намерението Й. Макар и да ми беше враг, накрая се бе оказала неспособна да победи онази последна искрица светлина и да се откаже от човешкото в себе си.

През цялото време Тя седеше гордо изправена, скръстила ръце в скута си и се взираше в огъня сякаш в него щеше да Й се разкрие евентуалният отговор на някаква загадка. Разтрепери се.

Тази жена, за която смъртта таеше всеобхватен ужас, бе избрала собствения си край пред възможността да се предаде.

С какво ли допринасяше това за моята самоувереност? С нищо. С нищо, така си е. Сигурно щях да се почувствам по-добре, ако можех да погледна на събитията от нейната гледна точка, но Тя не ме посвети в нея.

Много, много тихо и колебливо, ме попита:

— Знахар, ще ме прегърнеш ли?

Какво?!

Не го казах на глас, но съм напълно сигурен, че го разчете в мислите ми.

Не проговорих, просто тромаво и несигурно сторих онова, което Тя искаше от мен.

И Господарката се разплака на рамото ми — тихо, кротко, трепереща като пленено зайче.

Мина много време, преди да проговори отново, но не Я притисках.

— Никой не го е правил, откакто бях дете. Бавачката ми...

Последва нова дълга пауза.

— Никога не съм имала приятел!

И отново продължително мълчание.

— Страх ме е, Знахар, и съм самотна!

— Не! Всички ще бъдем рамо до рамо с теб!

— Да, но не и на моя *страна*!

Господарката остана смълчана. Държах Я в прегръдките ми дълго време. Огънят догоря и светлината му угасна, а вятърът навън виеше злоецо.

Тъкмо си помислих, че Тя е заспала и понечих да се измъкна, когато Тя се притисна силно в мен, така че продължих да Я прегръщам, макар че половината мускули по тялото ми стенеха от болка.

В крайна сметка Тя се отдръпна от мен, изправи се и подхрани огъня. Седях неподвижен, а Господарката поспря зад гърба ми, втрещена в пламъците. После отпусна ръка на рамото ми за малко. С далечен, отсъстващ глас каза:

— Лека нощ! — и се прибра в другата стая.

Седях още десет-петнадесет минути, преди да поставя последната цепеница и да се върна в истинския свят.

Сигурно съм имал изтощен и странен вид, защото нито Гоблин, нито Едноокия ми се подиграха. Търкулнах се в постелята си и им обърнах гръб, но не успях да заспя в течение на дълго време.

[1] Игра на карти; нещо средно между белот и покер. — Б.пр. ↑

55.

ВОЙНАТА ЗАПОЧВА

Събудих се внезапно. Зануляването! Бях прекарал извън него толкова време, че самото му присъствие ми действаше зле. Бързешком се изнизах от леглото и открих, че съм сам в стаята. И не само в нея, а в казармата изобщо. В столовата имаше само неколцина стражници.

Слънцето още не беше изгряло. Вятърът продължаваше да вие около сградата и вътре беше осезаемо студено, макар че огньовете горяха с пълна сила. Сипах си овесена каша и се запитах какво ли съм пропуснал.

Тъкмо дояждах закуската си, когато влезе Господарката.

— А, ето те! Помислих си, че ще трябва да тръгна без теб!

Каквито и проблеми да беше имала предишната нощ, сега изглеждаше наострена и надъхана, готова да влезе в бой.

Зануляването отслабна, докато си обличах палтото. Наминах да надникна в стаята си — Хромия още бе там. Излязох, мръщейки се замислено.

Щяхме да летим в пълен състав. Всяко килимче беше добре екипирано и въоръжено. Но повече се интересувах от липсата на сняг между града и Могилните земи — виещият цяла нощ вятър го беше издухал. Издигнахме се веднага щом стана достатъчно светло да виждаме къде отиваме. Господарката набираще височина, докато под изчезващите сенки Могилните земи не започнаха да се оформят като карта. След това ни насочи в широк кръг. Вятърът, както забелязах, беше утихнал.

Великата могила изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се срути в реката.

— Сто часа — обади се Господарката, сякаш беше прочела мислите ми.

Вече започвахме да броим оставащите ни часове? Погледнах към хоризонта. Да, там беше...

— Кометата!

— От земята не се вижда. Но тази нощ... ще трябва допълнително да я заоблачим!

Под нас миниатюрни фигурки бързаха около единия край на разчистената област. Господарката разгъна карта, която силно напомняше тази на Боманц.

— Да не забравим за Гарвана — обадох се.

— Днес ще бъде, ако имаме късмет.

— Какво точно правят там долу?

— Разузнават.

Но не вършеха единствено това. Членовете на Вечната стража бяха излезли в пълно бойно снаряжение и част от тях подготвяха военни ограждения около Могилните земи. Други пък сглобяваха леки обсадни машини. Е, действително някои от войниците разузнаваха и подреждаха редици копия, украсени с цветни флагчета. Не попитах защо. Тя не би ми обяснила.

Дузина вятърни китове висяха на изток над реката. Мислех, че отдавна си бяха тръгнали. Небето в тази посока сияеше от пожара на изгрева.

— Първият ни опит — обади се Господарката. — Едно слабо чудовище!

И се намръщи съсредоточено, а килимчето ни започна да сияе.

Бял кон и бял ездач излязоха от града. Съпроводена от Мълчаливия и Лейтенанта, Глезанка яздеше по пътеката, белязана от флагчетата. Спря при последното.

Земята се взриви. На бял свят изскочи нещо, което би могло да е първи братовчед на Псето Жабоубиец, но още повече напомняше на октопод. Побягна през Могилните земи и се насочи към реката, далеч от зануляването.

Глезанка препусна към града.

От килимчетата се изсипа гневът на магьосниците и чудовището се превърна в кайма за секунди.

— Първата жертва — обади се Господарката.

Под нас войниците започнаха да полагат втора пътека от колчета.

Гонитбата продължи бавно и внимателно през целия ден. По-голямата част от тварите на Властелина се опитваха да поемат към реката. Малцината, които потеглиха в обратната посока, се сблъскаха с порой от снаряди, далеч преди Покорените да се доберат до тях.

— Ще ни стигне ли времето да избием всички? — попитах, когато слънцето залезе.

Вече започвах да ме хващат дяволите — часове наред седях неподвижен на едно и също място.

— Предостатъчно време имаме, но по-нататък няма да ни е толкова лесно!

Постарах се да разбера повече, но Тя не искаше да ми обясни думите си.

На мен планът ми се струваше разумен — просто ги изваждай едно по едно и продължавай докато изтрибиш всички, а после нападни и големия злодей.

Колкото и да е силен, какво може да стори, окован в зануляването?

Когато с препъване се насочих към казармата и стаята си, открих, че Хромия все тъй се труди. Покорените се нуждаеха от по-малко почивка от смъртните, но той сигурно беше на ръба на изтощението.

Какво, по дяволите, правеше?

Същото се отнасяше и за Боманц, който не се появи днес. Каква ли скрита карта се опитваше да пхне в ръкава си?

Вечерята ми до голяма степен напомняше закуската. Внезапно Мълчаливия изникна до мен, настани се от другата страна на масата и стисна купата си досущ като копанка за милостиня. Беше пребледнял.

— Как го понесе Глезанка? — попитах.

Той подаде знак:

Почти се радваше на събитията. Поемаше рискове, които не би трябвало да си позволява. Една от онези твари за малко да я докопа. Мускуса пострада, докато се опитваше да я отблъсне.

— Има ли нужда от мен?

Едноокия се оправя.

— А ти за какво си тук?

Тази нощ ще изведем от там Гарвана.

— А!

Пак бях забравил за него.

Как бих могъл да се наредя сред другарите му, след като толкова слабо се интересувах от съдбата му?

Мълчаливия ме последва до стаята, която делях с Гоблин и Едноокия. Двата се присъединиха към нас след малко — изглеждаха много самодоволни, защото им бяха дали важни роли във възстановяването на нашия стар приятел.

Притеснявах се повече за Мълчаливия. Над него тегнеше сянка, с която той се сражаваше. Дали щеше да има достатъчно сила да победи?

Не умираше от желание да види Гарвана освободен.

Аз също — поне донякъде.

Много уморена, Господарката дойде да попита:

— Ти ще участваш ли в това?

Поклатих глава.

— Само ще се пречкам. Обадете ми се, когато приключите!

Тя ме погледна изпитателно, сви рамене и излезе.

Слабият като новородено котенце Едноок дойде да ме събуди доста по-късно. Скочих от леглото:

— Е? Какво стана?

— Успяхме. Не знам дали напълно, но той се върна.

— И как се чувства?

— Доста зле! — И той се вмъкна в леглото си.

Гоблин вече си беше легнал и хъркаше. Мълчаливия беше дошъл с него — лежеше на пода, увит във взето „на заем“ одеяло и стържеше като дъскорезница. По времето, когато се разсъних напълно, Едноокия вече им правеше компания в страната на сънищата.

В стаята на Гарвана нямаше какво да се види, освен заспалия пациент и доста притеснения Чудак. Тълпата се беше разотишла, оставяйки подире си силна миризма.

— Той добре ли е? — попитах.

Чудака сви рамене:

— Не съм лекар!

— Да, но аз съм. Нека го прегледам!

Пулсът му беше достатъчно силен и дишаше малко ускорено за спящ, но не забелязах нищо притеснително. Зениците му бяха разширени, а мускулите — напрегнати. Потеше се обилно.

— Изглежда ми добре. Продължавай да го храниш със супа. И ме повикай веднага, щом проговори. Не му позволявай да напуска леглото — мускулите му са станали на каша. Може да се нарани!

Чудака кимаше при всяка моя препоръка.

Върнах се в леглото и лежах доста дълго, като редувах в мислите си Гарвана и Хромия. В предишната ми стая още гореше лампа.

Последният от старите Покорени продължаваше да преследва маниакалната си цел.

Гарвана ме притесняваше повече. Щеше да ни иска сметка за грижите ни към Глезанка, а аз не бях в настроение да оспорвам правата му върху това.

56.

ВРЕМЕТО СЕ ИЗЧЕРПВА

Зората настъпва рано, когато не я желаеш, а часовете летят, когато ти се иска да се влачат.

Следващият ден бе поредният, посветен на екзекуции. Единственото необичайно беше, че Хромия излезе да погледа. Изглеждаше доволен, че правим нещата по правилния начин. Върна се в стаята ми и се просна на *мое* легло.

Вечерният ми преглед на Гарвана показва минимални промени. Чудака ми съобщи, че той почти се събудил на няколко пъти и мърморел насън.

— Продължавай да го наливаш със супа! И не се бой да ме извикаш, ако потребвам!

Не можах да заспя. Опитах се да потърся слушател в казармите, но там цареше почти пълна тишина. Само няколко страдащи от безсъние стражници се мотаеха в столовата, но млъкнаха щом се появих. Обмислих възможността да се разходя до „Синия Уили“, но и там нямаше да ме приемат радушно. Бях в черните списъци на всички.

И не можех да сторя друго, освен да влоша нещата още повече.

Вече знаех какво има предвид Господарката, когато казва, че е самотна.

Щеше ми се да имам смелост да Я посетя сега, когато аз се нуждаех от прегръдка...

Върнах се в леглото си.

Този път успях да заспя. На сутринта се наложи да ме заплашат с телесни повреди, за да ме вдигнат.

Преди обяд изтребихме останалите любимци на Властелина и Господарката ни пусна в почивка за остатък от деня. На следващата сутрин щяхме да репетираме голямото представление. Тя предположи, че ни остават още четиридесет и осем часа до отварянето на гроба. Имаше време и за почивка, и за упражнения, и дори свободно време преди първия удар.

Този следобед Хромия излезе и пообиколи наоколо. Беше в отлично настроение, а аз се възползвах от възможността да посетя стаята си и да поогледам, но намерих само няколко стърготини тъмно дърво и сребърни пращинки в толкова малко количество, че почти не оставяха следи. Той беше почистил набързо. Не пипах нищо — да не говорим какво би могло да се случи, ако разбутам нещата му. Тъй че не научих нищичко от огледа си.

Подготовката за Събитието беше напрегната. Всички се появиха, включително Хромия и Боманц, който продължаваше да се покрива така успешно, че всички го бяхме забравили.

Вятърните китове вилнееха над реката. Техните скатове се рееха и пикираха. Глезанка препусна към Великата могила по подготвената ѝ пътека и спря на броени крачки от края. Покорените и Стражата бяха нащрек със своите оръжия.

Изглеждаше добре. Изглеждаше ми, че ще успеем. Защо тогава бях убеден, че сме се запътили към страхотни проблеми?

Щом килимчето ни кацна, Чудака застана до борда. Каза ми, без да обръща внимание на Господарката:

— Нуждая се от помощта ти! Той не иска да ме чуе и продължава да става! Вече на два пъти падна по лице!

Погледнах към Господарката и Тя ми кимна подканващо.

Когато влязох в стаята, Гарвана седеше на ръба на леглото си.

— Чух, че се държиш като таралеж в гащи. Какъв смисъл имаше да те измъкваме от Могилните земи, ако смяташ да се самоубиваш?

Той бавно вдигна поглед, но очевидно не ме позна. *О, проклятие*, помислих си. Май здравият му разум беше останал някъде в Могилните земи.

— Говорил ли е, Чудак?

— Каза едно-друго, невинаги смислени думи. Май не осъзнава колко време го е нямало.

— Може би трябва да го вържем?

— Не!

Стреснати, погледнахме Гарвана. Сега вече ме позна.

— Никакво връзване, Знахар! Ще слушам! — Просна се по гръб и се ухили. — Колко време е минало, Чудак?

— Разкажи му всичко — наредих. — Смятам да му забъркам някои лекарства!

Всъщност исках да се махна от стаята на Гарвана.

Изглеждаше по-зле сега, когато душата му си бе на място. Беше кошмарен! Твърде силно ми напомняше за собствената ми смъртност, а това е нещо, върху което точно сега не исках да се замислям.

Действително забърках няколко отвари. Една, която да успокои треперенето на Гарвана, а друга — да го приспи, ако създава прекалено много грижи на Чудака.

Когато се върнах, пациентът ме огледа мрачно. Не знам докъде беше стигнало хлапето.

— Кротувай си под завивките! — наредих му. — Нямах представа за станалото след Хвойноград. Всъщност не знаеш почти нищо за събитията след битката при Чар. Това, че си бил смел и горд самотник, не ни помага! Изпий това, за треперенето ти е!

Другата отвара връчих на Чудака и потайно му прошепнах инструкциите.

С глас, съвсем малко по-силен от шепот, Гарвана попита:

— Истина ли е? Глезанка и Господарката ще нападат Властелина утре? Заедно?

— Да. Въпрос на живот и смърт е. За всички.

— Искам да...

— Ти оставах в леглото, а ти, Чудак — плътно до него. Не искаме Глезанка да се разсейва!

Бях успял да позабравя за сложните последствия от утрешния сблъсък, но сега ме връхлетяха отново. Битката с Властелина нямаше да сложи край на конфликта, освен ако изгубим. Ако той паднеше, войната с Господарката щеше да се възобнови незабавно.

Много ми се искаше да се видя с Глезанка и да науча какви са плановите ѝ, но не посмях да отида — Господарката ме държеше изкъсо. Всеки миг би могла да ме разпита.

Самотен живот, живот за самотници...

Чудака продължи да разказва за всичко случило се. После наминаха Гоблин и Едноокия, готови да споделят историята от тяхната гледна точка. Дори Господарката надникна в стаята и ми махна.

— Да? — попитах Я.

— Ела!

Последвах Я до покоите Й.

Навън нощта вече се бе спуснала. След около осемнадесет часа Великата могила щеше да се отвори сама — или дори още по-скоро, ако следвахме плана си.

— Седни!

Седнах и заявих:

— Започвам да се вманиачавам. Привиждат ми се пеперуди с размера на коне — за нищо друго не мога да мисля.

— Знам. Надявах се ти да отвлечеш вниманието ми, но съм твърде привързана към теб!

Е, лично на мен това ми отвлече вниманието.

— Може би някоя от отварите ти?

Поклатих глава:

— Няма специална билка против страх. Чувал съм, че магьосниците...

— Такива противоотрови се заплащат твърде скъпо. Утре трябва да сме в добра форма — не искам да стане като на репетицията!

Вдигнах вежди, но Тя не продължи темата. Предполагам, че е очаквала повече гъвкавост от страна на съюзниците си.

Появи се сержантът от столовата. Хората му сервираха страхотна вечеря, която наредиха на донесената специално за целта маса. Последен пир за обречените? След като си тръгнаха, Господарката заяви:

— Поръчала съм най-доброто за всички, включително и за приятелите ти в града! Закуската също ще е първокласна!

Стори ми се достатъчно спокойна, но пък Тя беше свикнала с рисковани битки...

Изхъмках — ясно помнех как ме помоли да Я прегърна. И Тя се плашеше като всички нас.

Господарката ме беше чула, но не попита нищо — сигурен знак, че се е съсредоточила в мислите си.

Храната беше истинско чудо, като се има предвид с какво разполагаха готвачите, но не беше връх на кулинарното майсторство. Не разговаряхме по време на вечерята. Приключих пръв, облегнах се с лакти на масата и потънах в мисли. Тя последва примера ми. Почти не беше хапнала. След няколко минути отиде в спалнята си и се върна с три черни стрели. Всяка беше гравирана със сребро, а надписите бяха на телекуре. Бях виждал подобни и преди — Ловеца на души даде

такава на Гарвана, докато устройвахме засада на Хромия и Шепота. Господарката ми нареди:

— Използвай лъка, който ти дадох — и се дръж близо до мен!

Стрелите ми изглеждаха еднакви.

— По кого да стрелям?

— По съпруга ми. Те не могат да го убият — липсва им истинското му име, но поне ще го забавят!

— Значи смяташ, че планът ни няма да успее?

— Всичко е възможно, но трябва да предвидим вероятностите...

— Погледите ни се срещнаха и, кълна се, открих нещо... после и двамата отклонихме очи. — Най-добре си върви! Наспи се! Искam те във форма утре!

Засмях се:

— Да спя сега?!

— Вече е уредено за всички, освен за стражата.

Аха, магия! Сигурно някой от Покорените ги беше приспал. Изправих се. Помотях се няколко секунди, докато прибавях цепеници в огъня. Благодарих Й за вечерята и най-сетне съумях да изкажа онова, което ми се въртеше на езика:

— Ще ми се да ти пожелаая късмет, но не мога да вложа цялото си сърце в това!

Усмивката Й беше вяла.

— Знам!

Тя ме изпрати до вратата. Преди да изляза, се поддадох на един последен импулс, обърнах се — и Я видях точно зад гърба си, изпълнена с надежда. Притисках Я в обятията си близо половин минута.

Проклетата да е, задето е толкова по човешки слаба, но и аз имах нужда от прегръдка!

57.

ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН

Оставиха ни да се наспим и дори ни отпуснаха един час за закуска, за да се помирим с боговете си или каквото там искаме да правим, преди да влезем в битка. Според изчисленията Великата могила щеше да удържи до обяд, така че не бързахме.

Питах се какво ли прави тварта в земята.

Военната проверка мина в осем — нямаше отсъстващи. Хромия се рееше наоколо на малкото си килимче и ми се стори, че пътят му се пресича с този на Шепота по-често от необходимото. Двамата сбраха глави за нещо.

Боманц се цупеше встрани от събитията и се стараеше да остане невидим. Не го виня — на негово място направо бих хукнал към Веслоград... На негово място ли?! Моето да не беше по-малко ветровито?

Само дето той беше жертва на чувството си за чест и смяташе, че има дълг за изплащане.

Барабанен бой оповести, че е време да заемаме местата си. Последвах Господарката, като отбелязах, че гражданите са поели по пътя към Веслоград с багажа си, който можеха да носят. Пътуването им щеше да бъде ужасно. Войниците, свикани от Господарката, бяха докладвали, че се намират близо до Веслоград и са няколко хиляди, но щяха да пристигнат твърде късно. Никой не се и сети да им каже да останат там и да удържат позициите — обсегът на вниманието ни се беше стеснил, външният свят вече не съществуваше. Гледах цивилните и за миг се запитах какви ли трудности ни предстоят, ако се наложи да бягаме, но не се загрижих много за това. Засега можех да се безпокоя само за Властелина.

Вятърните китове заеха позиции над реката. Скатовете търсеха възходящи течения, а килимчетата на Покорените се издигнаха. Днес аз останах здраво стъпил на земята — Господарката възнамеряваше да се срещне със съпруга си лице в лице.

Много благодаря, *приятелко*! Ето го Знахаря в сянката Ти, със смешния си лък и стрелите...

Стражата беше заела позиции в окопите и зад ниските палисади, а рововете и артилерията бяха в готовност. Всички колци стояха забити на местата си, готови да поведат Глезанка по щателно подготвената ѝ пътека. Напрежението се покачваше. Какво друго имаше за правене?

— Стой зад гърба ми — напомни ми Господарката. — И дръж стрелите си в готовност!

— Аха. Късмет! Ако спечелим, ще те черпя една вечеря в Градините в Опал!

Не знам какво ми стана, та казах това. Отчаян опит да се саморазсея? Утрото беше хладно, но аз се потях.

Тя сякаш се стресна, после ми се усмихна:

— Ако спечелим, гледай да си удържиш на обещанието!

Усмивката ѝ беше вяла — нямаше особена причина да вярва, че ще оцелее през следващия час.

Тя тръгна към Великата могила. Следвах Я като вярно кученце.

Нейната последната искрица светлина не би угаснала — Тя нямаше да се спаси, като се предаде.

Боманц ни отпусна известна преднина и ни последва. Също и Хромия. И двамата не бяха включени в основния план.

Господарката не реагира, така че и аз престанах да им обръщам внимание.

Килимчетата на Покорените се спуснаха по спирала надолу. Вятърните китове ми се струваха малко отскокливи, а скатовете — трескаво суетящи се в търсенето на подходящо течение.

Краят на Могилните земи. Амулетът ми не зазвънтя. Всички стари тотеми извън сърцевината на Могилните земи бяха извадени. Мъртвите вече почиваха в мир.

По ботушите ми полепваше влажна пръст. Трудно ми беше да пазя равновесие със стрела на лъка си. Една от черните беше положена на тетивата, другите две стисках в ръката, с която държах самия лък.

Господарката спря на няколко метра от ямата, откъдето бяхме извадили Боманц. Напълно забравила за външния свят, Тя сякаш се съвещаваеше със заровеното там чудовище.

Погледнах през рамо. Боманц беше спрял недалеч на север, на около петдесет крачки от мен, пъхнал ръце в джобовете си, и като че

ли ме предизвикваше да оспоря правото му да присъства. Хромия бе кацнал там, където се е намирал ровът, някога обкръжавал Могилните земи. Нямаше намерение да пада, когато зануляването го обгърне.

Погледнах към слънцето. Беше около девет сутринта. Оставах три часа до определеното време, ако искахме да се възползваме от тях.

Сърцето ми поставяше рекорд по ускорено туптене, а ръцете ми трепереха толкова силно, че сигурно костите в тях дрънчаха. Съмнявах се, че бих могъл да улуча и слон, ако ще да съм на пет стъпки от него.

Възможно ли е да съм такъв късметлия, та да Й стана адютант и момче за всичко?

Прегледах накратко живота си.

С кое от стореното бях заслужил това? Толкова пъти бих могъл да постъпя различно...

— Готов ли си? — попита ме Господарката.

— Надали! — усмихнах се измъчено.

Тя се опита да отвърне на усмивката ми, но беше по-изплашена и от мен. Знаеше срещу какво се изправя и вярваше, че Й остават броени мигове живот.

При все това тази жена имаше куража да продължи, макар че нямаше какво да спечели освен, може би, малко по-благовидна слава в очите на света.

През съзнанието ми прелетяха имената. Стайлит. Доверие. Коя от тях? След секунда изборът можеше да се окаже съдбовен.

Не съм религиозен, но се помолих наум на боговете от младостта си, като поисках да не ми се налага да изпълнявам ритуала по назоваването Й.

Тя се обърна към града и вдигна ръка. Зазвучаха тръби. Господарката даде знак.

Затрополиха копита. Следвана по петите от Брестака, Мълчаливия и Лейтенанта, Глезанка се понесе в галоп по пътеката, очертана от коловете. Този път зануляването трябваше не само да се възцари, но и да остане на място. Така щяхме да позволим на Властелина да се измъкне, но да го лишим от силите му.

Усетих прииждането на зануляването. Удари ме мощно, дотолкова бях отвикнал от него. Господарката също се олюля, а от устните Й се изтръгна ужасено писукане. Не искаше да остава обезоръжена — не и сега, но това беше единственият начин.

Земята потрепери веднъж, после изригна като гейзер. Отстъпих една крачка. Треперещ, гледах как бликналата кал спада... и останах изумен да видя не човек, а дракон...

Проклетият дракон! Напълно бях забравил за него!

Той се издигна петдесет стъпки висок, с кипящи около муцуната му пламъци. Ревеше. А сега какво? В зануляването Господарката не би могла да ни спаси!

Властелина напълно изчезна от мислите ми.

Приготвих се да пусна стрела по главата на чудовището, целейки се в зиналата му паст.

Нечий вик ме спря. Обърнах се — Боманц танцуваше и крещеше, сипейки обиди на телекуре.

Драконът завъртя очи към него и си спомни, че те двамата имат недовършена работа.

Хвърли се напред като змия, бълвайки пламъци.

Огънят погълна Боманц, но не го порази. Той беше заел позиция извън зануляването.

Господарката пристъпи няколко крачки вдясно, за да надникне покрай дракона. Предните му крака вече бяха навън и драпаха да измъкнат и останалата част от огромното му тяло. Не виждах и следа от армиите ни, но Покорените във въздуха се готвеха за атака. Тежките огненосни копия вече летяха напред. Стовариха се с трясък и избухнаха.

Тътнещ глас обяви:

— Насочва се към реката!

Господарката забърза напред. Глезанка също препусна, понесла зануляването си към водата. Около мен ругаеха и танцуваха призраци. Бях твърде погълнат от друго, за да им отвърна.

Скатовете се спуснаха плавно — тъмни двойки, които танцуваха между светкавиците, хвърляни от вятърните китове. Наситеният с енергия въздух припукваще и в него се усещаше странна, суха миризма.

Внезапно Ловеца се присъедини към нас, мърморейки си нещо в смисъл, че трябва да спаси дървото.

Чух усиливащото се тръбене на рогове. Притичах покрай гърчещия се крак на дракона, гмурнах се под биещото му крило и погледнах какво става отзад.

Стотици изпосталели като скелети хора тичаха откъм гората, предвождани от накуцващото Псе Жабоубиец.

— Знаех си, че не сме приключили с това копеле! — и се опитах да привлека вниманието на Господарката. — Горските племена! Атакуват стражата!

Властелина бе крил поне едно асо в ръкава си.

Господарката не ми обърна внимание.

Атаката на племената засега нямаше значение за нас. Трябваше да се молим в движение и да се грижим само за себе си и за никой друг.

— Във водата! — изтътна гласът от висините.

Глезанка се придвижи още малко. С Господарката бързахме по земя, трепереща от усилията на дракона да се измъкне. Той не ни обръщаше внимание — изцяло се беше съсредоточил върху Боманц.

Един вятърен кит се спусна и пипалата му се потопиха в реката. Успя да улови нещо и изхвърли баластни води.

В хватката на кита се гърчеше човек, който пицеше. Настроението ми се подобри — бяхме успели!

Китът се издигна твърде високо и за секунда изнесе Властелина извън зануляването.

Смъртоносна грешка.

Гръмотевица и светкавица. Ужасът препускаше с нагорещени копита. Половината град и ивицата до ръба на зануляването се раздробиха, пръснаха се, пламнаха и почерняха.

Китът се взриви.

Властелина падна и, докато се носеше надолу към водата и зануляването, извика:

— Стайлит! Наричам те с името ти!

Пуснах една стрела.

Невероятен изстрел — вероятно най-добрият в движение, който съм правил.

Улучих го в хълбока. Той изпищя и посегна към дръжката на стрелата, но се стовари във водата. Светкавиците на скатове накареха реката да кипне. Друг кит се спусна и зарови пипала под повърхността и през няколко безкрайни секунди тръпнех ужасен, че Властелина ще остане там и ще избяга.

Но ето го — появи се, стиснат в хватката на чудовището. И този кит се издигна твърде високо и плати същата цена, макар че магията на Властелина беше значително отслабена, вероятно от моята стрела. Той пусна някакво безформено заклинание, което мина встрани и подпали пожари в казармите на Стражата. В същото време Вечната стража и племената бяха вкопчени в битка наблизко. Заклинанието порази мнозина и от двете страни.

Не изстрелях нова стрела — бях смразен. Бях напълно сигурен, че назоваването на името, стига да са изпълнени съответните ритуали, не може да бъде обезличено от зануляването. Да, но Господарката не падна. Стоеше точно на края на брега и се взираше в тварта, която навремето Й бе съпруг. Назоваването на името *Стайлит* изобщо не Я притесни.

Не беше вярното име! Два пъти Властелина я бе назвал погрешно... Два пъти всемогъщото зло се беше провалило! Само че усмивката ми беше кука, защото аз също бих назвал Господарката „Стайлит“.

Трети вятърен кит залови Властелина и този път не сбърка. Понесе го към брега в посока към Глезанка и ескорта й. Жертвата му се бореше яростно. Богове! Каква жизненост се криеше в този мъж!

Зад нас се разпищяха хора и задрънчаха оръжия. Но Стражата не остана изненадана като мен. Здравно удържаха позициите си, а от килимчетата си Покорени ги подкрепяха, сипейки облак смъртоносни магии. Псето Жабоубиец беше в центъра на вниманието им.

Брестака, Лейтенанта и Мълчаливия се хвърлиха върху Властелина в секундата, щом вятърният кит го пусна. Беше все едно да се сбият с тигър — той метна Брестака на трийсет стъпки и ясно чух изпукването, когато счупи гръбнака на Лейтенанта. Мълчаливия отскочи встрани. Забих нова стрела в жертвата ни и той се олюля, но не падна. Замаян, този път се насочи към нас с Господарката.

Ловеца го пресрещна на половината път. Остави сина на дървото встрани, сграбчи Властелина си и се започна ръкопашен бой от епичен мащаб. Двамата виеха като измъчвани в Ада души.

Исках да се втурна и да се погрижа за Брестака и Лейтенанта, но Господарката ми махна да стоя на място. Погледът Й се рееше в друга посока — очакваше да се случи още нещо.

Грандиозен писък разтърси земята, а към небесата блъвна топка мазен огън. Драконът се гърчеше като ранен червей и виеше. Боманц беше изчезнал.

Сега в боя встъпи Хромия. Кой знае как бе успял да се довлече на дузина крачки от мен, без да го забележа. Толкова бях ужасен, че за малко да се изтърва в гащите. Маската му беше паднала и по съсипаната пустош на голото му лице блестеше злоба. Явно си мислеше, че най-сетне ще успее да си уреди сметките. Краката ми омекнаха като пача.

Той обърна към мен малък арбалет и се ухили, но после леко отклони прицела си. Видях, че стрелата на арбалета му е близък на моята собствена.

Това най-сетне ме задейства. Прицелих се в главата му.

Той изписука:

— Доверие, ритуалът е завършен! Наричам те с името ти! — и след това стреля.

Пуснах тетивата си в същия миг. Нямаше как да стрелям по-бързо, мътните ме взели.

Стрелата ми се заби в черното му сърце и го събори. Но твърде късно, твърде късно!

Господарката изпищя.

Ужасът ми се превърна в гняв. Спуснах се към Хромия, захвърляйки лъка и сграбчвайки меча. Той не отговори на предизвикателството ми. Просто се задържа облегнат на лакет и посегна към Господарката.

Наистина полудях. Предполагам, че с всички се случва при подходящите обстоятелства. Само че бях прослужил като войник десетилетия наред и много отдавна съм научил, че ако си позволяваш подобни неща, не оцеляваш задълго.

Хромия се намираше в зануляването, което означаваше, че едва крепи живота си и с мъка успява да се запази цял, и е напълно неспособен да се защитава. Накарах го да си плати за всичките години на страх.

Първият ми удар наполовина му отсече врата. Продължих да сека, докато довърших задачата си, после накълцах и няколко крайника, затъпявайки стоманата и лудостта си в древните му кости.

Здравият разум започна да се завръща и се обърнах да видя какво става с Господарката.

Беше паднала на коляно, прехвърлила тежестта на тялото си върху другия крак. Опитваше се да извади стрелата на Хромия. Притичах към нея и отблъснах ръката ѝ.

— Не сега, остави я!

Този път не се изумих толкова, че назоваването не действа. Вече бях убеден, че нищо не може да Я обезоръжи. Тя отдавна трябваше да е мъртва, дявол го взел! Полазиха ме цяла поредица тръпки. Покорените, които се сражаваха с горския народ, вече взимаха превес. Някои от бунтовниците хукваха да бягат. Псето Жабоубиец беше обгърнато от болезнени заклинания.

— Дръж се! — казах на Господарката. — Най-лошото вече мина, сега ще успеем!

Не знам дали си вярвах, но бях сигурен, че Тя има нужда да чуе точно тези думи.

Ловеца и Властелина продължаваха да се въргалят по земята, да пъшкат и да ругаят. Мълчаливия танцуваше около тях с копие с широк връх. Когато му се откриваше възможност, удряше страховития ни враг — а никой не може да издържи подобни нападения до безкрай. Глезанка ги гледаше и се придържаше наблизко, като се стараеше да стои встрани от пътя на Властелина.

Върнах се отново до останките на Хромия и извадих стрелата, която бях забил в гърдите му. Той отвърна на погледа ми — главата му беше още жива. Сритах я в рова, оставен от излитащия дракон.

Той въпреки че спря да се гърчи. Не виждах и следа от Боманц — никаква следа от него. Беше срещнал съдбата, от която се боеше по време на втория си опит. Но пък унищожи звяра отвътре.

Не си мислете, че Боманц е останал в периферията на събитията, защото стоеше встрани.

Уверен съм, че Властелина е очаквал драконът да се нахвърли върху Глезанка и Господарката през онези безценни секунди, които му трябваха, за да се измъкне от зануляването. Но Боманц отклони тази опасност със същата целеустременост и решителност, както и Господарката, която се изправи пред неизбежната си съдба.

Отново пристъпих към Нея. Бойната твърдост се бе завърнала в ръцете ми. Искаше ми се да нося торбата си, но и ножът ми вършеше

работа. Положих я по гръб и се заех да режа. Стрелата продължаваше да прониква в тялото Й, докато накрая не я извадих. При все болката Господарката ми се усмихна благодарно.

Сега Ловеца и Властелина бяха заобиколени от десетина души, които нанасяха удари. Някои май не се притесняваха много кого точно удрят, но силите почти бяха напуснали старото чудовище. Превързах и пристегнах раната на Господарката с плат от собствените Й дрехи.

— Ще сменим превръзката веднага щом се отвори възможност!

Племената бяха побягнали, а Псето Жабоубиец се мъчеше да се измъкне далеч от реката. Старото псе имаше непресъхваща жизненост досущ като господаря си. Стражниците, освободени от битката, бързаха към нас. Носеха дърва за погребалната клада на стария кошмар...

58.

КРАЯТ НА ВОЙНАТА

После забелязах Гарвана.

— Проклет глупак!

Облегнат на Чудака, той се влачеше мъчително, но носеше оголен меч и на лицето му беше изписана целеустременост.

Сигурни неприятности! Крачките му не бяха толкова нестабилни, колкото искаше да изглеждат.

Не е нужно да си гений, за да разбереш какво си е наумил. От простичката гледна точка, чрез която оценяваше нещата, възнамеряваше да се реабилитира пред Глезанка, като довърши стария ѝ ужасен враг.

Разтреперих се отново, но този път не от страх. Ако някой не предприемеше нещо, налагаше се аз да се озова право в средата; да застана там, където трябваше да правя избор, да действам — и нищо от стореното от мен не би оцеляло присъстващите.

Опитах се да се успокоя като проверя превръзката на Господарката.

Над нас се надвеси сянка. Втренчих се в ледените очи на Мълчаливия и в по-състрадателното изражение на Глезанка. Магьосникът хвърли потаен поглед към Гарвана — и той се намираше между чука и наковалнята.

Господарката се вкопчи в ръката ми. Нареди:

— Вдигни ме!

Така и сторих. Беше слаба като новородено котенце, налагаше се да Я подкрепям.

— Не още — каза Тя на Глезанка, сякаш момичето можеше да я чуе. — Той не е свършен все още!

Бяха успели да отсекаят ръка и крак на Властелина и ги бяха хвърлили на кладата. Ловеца стискаше врага си така, че да могат да обезглавят чудовището. Гоблин и Едноокия стояха наблизо и чакаха да я получат, готови да хукнат като побеснели. Няколко от Стражите

посади сина на дървото. Във висините се носеха вятърни китове и скатове. Други, заедно с Покорените, преследваха Псето Жабоубиец и останките от племената в гората.

Гарвана се приближаваше. А аз все още не знаех каква позиция да заема...

Този кучи син Властелина беше силен! Уби дузина души, преди да приключат с насичането му, но дори и тогава още не беше мъртъв. Досуц като Хромия, главата му продължи да живее.

Беше време да се намесят Гоблин и Едноокия. Жаболикият дребосък сграбчи още живата глава, седна и я стисна здраво между коленете си. Чернокожият магьосник заби в челото на чудовището цяла педя дълъг сребърен клин и го вкара право в мозъка. Устните на Властелина продължиха да оформят проклетия.

Клинът щеше да залови зловещата му душа, а главата — да иде в пламъците. Когато изгореше, щяха да изровят клина и да го забият в ствола на сина на дървото. Така тази черна душа щеше да бъде окована за един милион години. Стражите донесоха и останките от Хромия до кладата, но не бяха намерили главата. Просмуканите стени на ямата на дракона се бяха свлекли върху нея. Гоблин и Едноокия метнаха огън върху купчината дърва и пламъците бликнаха нагоре, сякаш изгаряха от желание да завършат мисията си.

Стрелата на Хромия беше улучила Господарката на няколко пръста от сърцето, в средата между лявата Й гърда и ключицата. Признавам, че изпитвам известна гордост, задето успях да я извадя при такива ужасни условия и без да убия пациентката. Трябваше обаче да се сетя да обездвижи лявата Й ръка...

Сега Тя я вдигна и посегна към Глезанка. С Мълчаливия бяхме озадачени — но само за миг.

Господарката привлече момичето към себе си. Не Й беше останала сила, тъй че очевидно Глезанка позволи да бъде придърпана. После древната сянка на злото прошепна:

— Ритуалът е приключен! Наричам те с истинското ти име, Тони фиск!

Глезанка изпищя беззвучно, а зануляването бързо започна да отслабва.

Мълчаливия се намръщи. Цяла вечност стоя, разкъсван от мъка — разкъсван между клетвата си, любовта и омразата, и може би и

измъчван от представата за задължение от по-висш порядък. По бузите му се стекоха сълзи. Имах си едно отдавнашно желание, но бях готов да се разплача и аз самият, когато то се изпълни.

Той заговори.

— Ритуалът е завършен! — Изрече го, оформяйки думите мъчително трудно. — Наричам те с истинското ти име, Доротей Сенджак! *Наричам те с истинското ти име, Доротей Сенджак!*

Струваше ми се, че в този миг ще припадне, но не стана така.

Припаднаха жените.

Гарвана продължаваше да се приближава, тъй че имах още един проблем на всичкото отгоре.

Двамата с Мълчаливия се взирахме един в друг. Подозирам, че и моето изражение е било на разкъсван от инквизитори затворник. После той кимна през сълзи. Помежду ни цареше мир. Коленичихме и разделихме двете жени. Докато напипвах пулса на Глезанка, той ми се стори притеснен.

— Ще се оправи! — казах му.

Също и Господарката, но това не го интересуваше.

Все още се чудех доколко всяка от тях двете бе очаквала този миг. Доколко всяка бе предусещала съдбата си. С това бе настъпил крайт им като сили от всемирен мащаб. Глезанка вече не разполагаше със зануляването, а Господарката — с магия. Бяха се изключили взаимно.

Разнесоха се писъци. Килимите се издигаха неуправляемо. Всички Покорени бяха държани в Покорство от самата Господарка и след случилото се в Равнината, Тя беше подсигурила съдбата си чрез тяхната съдба. Така че и тяхната магия изчезна — умряха бързо и мъчително. А и на самото бойно поле не бе останала да се вихри много магия. Ловеца също беше пътник, премазан до смърт от Властелина. Надявам се, че умря щастлив.

Но крайт още не бе настъпил, защото оставаше Гарвана.

На петдесет крачки от нас той пусна Чудака и връхлетя като преродената мъст. Беше втренчил очи в Господарката, макар че от самите му стъпки можеше да се разбере, че Той е на сцената и се кани да извърши подвиг, за да спечели отново Глезанка.

Е, Знахар? Ще допуснеш ли да се случи?

Пръстите на Господарката трепнаха в ръката ми. Пулсът ѝ беше слаб, но се усещаше. Може би...

Може би трябваше да блъфирам.

Вдигнах лъка си и стрелата, която бях извадил от Хромия.

— Гарване, спри!

Не ме послуша. Мисля, че изобщо не ме и чу. О, проклятие! Ако не спреше... Положението щеше да излезе извън контрол.

— Гарван! — изревах и опънах лъка.

Този път спря и се втрени в мен така, сякаш се опитваше да си спомни кой точно съм.

Цялото бойно поле потъна в тишина. Всички ни гледаха. Мълчаливия се стараеше да премести Глезанка встрани, но сега я остави, извади меча си и се увери, че се намира между нея и възможната опасност. Беше почти забавно — двамата стояхме, досущ като близнаци, на стража над жените, чиито сърца никога нямаше да спечелим.

Едноокия и Гоблин тръгнаха към нас. Нямах и най-малка представа на чия страна ще застанат. Във всеки случай не исках да забърквам и тях. Този сблъсък беше само между Гарвана и Знахаря.

Проклятие! Три пъти проклятие! Защо той просто не остана встрани?

— Всичко приключи, Гарван! Няма да има повече убийства! — Мисля, че гласът ми трепереше. — Чу ли? Битката е загубена и спечелена!

Той погледна към Мълчаливия и Глезанка, а не към мен. И пристъпи една крачка.

— Значи искаш да си следващият мъртвец?

Проклятие, никой досега не бе успял да му изиграе номер. Нима аз щях да съумея? А явно се налагаше!

Едноокия спря на безопасните десет крачки встрани.

— Какво правиш, Знахар?

Треперех. Бях съсредоточил цялата си сила в раменете и ръцете, макар че гърбът започваше да ме боли от усилието да държа тетивата опъната.

— Ами Брестака? — попитах с гърло, стегнато от притеснение.
— Ами Лейтенанта?

— Не са добре — отвърна той, като ми каза онова, което вече знаех в сърцето си. — Мъртви са. Защо не оставиш лъка?

— Когато той остави меча!

Брестака ми беше най-добрият приятел повече години, отколкото мога да преброя. Сълзи замъгляваха полезрението ми.

— Мъртви са... Значи сега аз съм командир, нали така? Единственият оцелял старши офицер? Нали?! Първата ми заповед е, че сключваме мир! Веднага! Господарката направи победата ни възможна. Тя се пожертва заради това и сега никой няма да Я докосне! Не и докато съм жив!

— Значи ще променим положението! — отвърна Гарвана и тръгна напред.

— Проклет упорит глупак! — изкрещя Едноокия и се хвърли към него.

Чух Гоблин да се промъква зад гърба ми. Твърде късно, твърде късно... В Гарвана се криеше много повече огън, отколкото някой от нас подозираше. И не беше просто леко полудял...

Изкрещях:

— Не! — и пуснах стрелата.

Тя го улучи в бедрото. Точно от онази страна, от която имитираше осакатяване. На лицето му се изписа изумление, когато се препъна. Проснат на земята, с отлетял на осем крачки меч, той се взря в мен, все още неспособен да повярва, че не съм блъфирал.

И аз самият трудно си вярвах.

Чудака изпищя и се опита да ме нападне. Почти не го виждах, когато го ударих по слепоочието с лъка. Той се отдалечи и се засуети над Гарвана.

Мълчание и покой се възцариха отново. Всички ме гледаха. Завъртях лъка си.

— Оправи го, Едноок! — и изкуцах до Господарката.

Коленичих, вдигнах Я и Тя ми се стори ужасно лека и крехка за човек, който е бил толкова страховит. Последвах Мълчаливия към онова, което беше останало от града. Казармите още горяха. Представлявахме странно зрелище — и двамата понесли жени.

— Свиквам заседание на Отряда довечера! — подметнах на един от събратята си. — Всички да присъствате!

И аз самият не вярвах, че съм способен да го направя. Пренесох я през целия път до „Синия Уили“. И глезенът дори не ме заболя, докато не я положих на леглото.

59.

ПОСЛЕДНО ГЛАСУВАНЕ

Влязох в общата зала на порутината на „Синия Уили“, накуцвайки и подкрепяйки Господарката под мишница, като същевременно използвах лъка си като патерица. Глезенът ме убиваше, а си бях мислил, че е почти зараснал!

Стоварих Господарката в един стол. Беше слаба и бледа, и едва-едва се задържаше в съзнание, при все обединените ни усилия с Едноокия. Бях твърдо решен да не я изпускам от поглед — положението ни още беше твърде несигурно. Нейните хора вече нямаха причина да ѝ се подчиняват, а и тя самата беше в опасност... по-скоро сама да не посегне на себе си, отколкото Гарвана или събратята ми. Потънала бе в пълно отчаяние.

— Това всички ли са? — попитах.

Присъстваха тримата магьосници, „безсмъртният“ Мускус — ранен както винаги след битка, — а също и вечното му приятелче Хагоп. В залата бе и младият Мъргън, знаменосецът ни. Присъстваха и трима други от Отряда, както и Глезанка, разбира се, седнала до Мълчаливия. Полагаше всички усилия да не обръща внимание на Господарката.

Гарвана и Чудака стояха отзад до бара — вярно, тук, но непоканени. Гарвана ни гледаше мрачно, но се владееше добре. Следеше втренчено с поглед в Глезанка.

И тя изглеждаше мрачна. Беше се възстановила по-бързо от Господарката, но пък бе победителка все пак. Пренебрегваше Гарвана дори още по-внимателно, отколкото вечния си враг.

Както бях подочул, помежду им се разиграло голямо представление. Глезанка показала много ясно недоволството си от неспособността му да се обвързва емоционално. Но не го отрязала напълно. Не била го изтрила още от сърцето си, само че той не бил завоювал предишното си положение там.

После той казал някои много нелюбезни неща за Мълчаливия, към когото, както беше очевидно, тя изпитваше привързаност, но нищо повече.

Това вече я беше ядосало наистина — точно по това време хвърлих едно око. Видях как тя яростно и продължително обясняваше, че не е никаква награда в неизвестна мъжка игра. Не е принцеса от глупава приказка, където банда ухажбори обикалят наоколо и вършат глупави и опасни неща, за да спечелят ръката ѝ.

Също като Господарката, и тя бе прекарала твърде дълго на командния пост, за да се примири със стандартната женска роля. Все още си беше Бялата роза, поне в мислите си.

Така че Гарвана не изглеждаше много доволен. Вярно, не го бяха прогонили, но му казаха, че му предстои да положи доста усилия, ако смята да си възвърне позициите.

Първата възложена му от нея задача бе да оправи отношенията с децата си.

Отчасти съжалявах горкия нещастник — той знаеше само една роля, на коравия мъжага, а му я бяха отнели.

Едноокия прекъсна размислите ми.

— Това сме всички, Знахар! Това сме. Голяма погребална служба ни предстои...

Така и беше.

— Да поемам ли председателството като последен оцелял висш офицер? Или желаш да употребиш правото си на най-възрастен брат?

— Ти поемай! — Той не беше в настроение за нищо друго, освен да се цупи.

Аз също, но все пак бяхме десетима оцелели, обкръжени от всевъзможни врагове и имахме решения за взимане.

— Добре. Това е официално заседание на Черния отряд, последният от Свободните отряди на Катовар. Изгубихме капитана си. Първата ни работа е да си изберем нов командир и да решим как да се махнем оттук. Някакви предложения?

— Ти например — обади се Мускуса.

— Аз съм лечител!

— Да, но си единственият оцелял истински офицер.

Гарвана се нареди да се изправи. Казах му:

— Стой мирен и си затваряй устата. Дори не ти е тук мястото. Напусна ни преди петнадесет години, нали не си забравил? Хайде, момчета! Кой още?

Никой не се обади и нямаше доброволци, но и никой от тях не ме погледна в очите. Всички знаеха, че не искам това задължение.

Гоблин изписука:

— Някой да е против Знахаря?

Никой не гласува срещу мен. Колко е хубаво да си обичан, или поне да си най-малкото зло!

Исках да се откажа, но няха такава възможност.

— Добре! Следващата точка от дневния ред е да се махнем оттук възможно най-бързо. Обградени сме, момчета! И Стражата скоро ще стъпи на крака. Трябва да изчезнем, преди те да тръгнат да си търсят изкупителни жертви. Само че след като поемем на път... накъде?

Никой не изказа предложение. Да, братята бяха сразени не по-малко от Стражата.

— Добре. Знам какво искам да сторя аз. От време оно задължение на Хроникьора е да върне Аналите в Катовар, след като Отрядът бъде разпуснат или изстребен. Е, изстребиха ни, тъй че предлагам да гласуваме и за разпускане. Някои от нас имат недовършени задачи, които ще ни изправят едни срещу други веднага щом не остане друга опасност, която да ни заплашва...

Погледнах към Мълчаливия и той отвърна на погледа ми. Беше изместил стола си, така че да се намира в дялящото Глезанка и Гарвана пространство — жест, който разбраха всички, освен самия Гарван.

Бях се самоназначил за попечител на Господарката, поне за момента. Нямаше как да задържим тези две жени заедно още дълго време. Надявах се да успеем да останем в една група поне до Веслоград. Щях да съм доволен и до края на гората да се доберем. Нуждаехме се от всички присъстващи. Тактическото ни положение просто нямаше как да се влоши още повече.

— Е, разпускаме ли Отряда? — попитах.

Това вдигна гюрултия. Всички, освен Мълчаливия, се изказаха против.

Намесих се:

— Това е официално предложение. Искам онези със свои отделни интереси да напуснат, без това да ги бележи като дезертьори.

Не означава, че трябва да се разделим. Казвам само, че официално се отказваме от името Черен отряд. Аз потеглям на юг с Аналите да търся Катовар. Който желае, може да дойде с мен — при обичайните правила.

Не искаха да се отказват от името на Отряда — беше все едно да се отречеш от фамилно име, устояло тридесет поколения.

— Значи си оставаме наречени така. Сега, кой не иска да потърсим Катовар?

Трима вдигнаха ръка. И тримата бяха войници, записали се на север от Морето на страданията. Мълчаливия се въздържа, макар че явно искаше да тръгне по свой собствен път и да преследва своята непостижима мечта.

После и Гоблин вдигна ръка, но забеляза, че Едноокия не е гласувал „против“ и започнаха поредния си спор. Прекъснах ги още в началото.

— Няма да настоявам мнозинството да поведе и останалите със себе си. Като командир мога да освободя всеки един, желаещ да тръгне по друг път. Мълчалив?

Той бе прекарал повече време от мен като брат в Отряда. Бяхме приятелите му, неговото семейство. Сърцето му се разкъсваше.

Накрая кимна. Щеше да поеме по свой собствен път, дори и без да е получил някакво обещание от Глезанка. Тримата, които бяха гласували „против“ пътя за Катовар, също кимнаха. Вписах освобождаването им в Аналите.

— Вече сте свободни — казах им. — Ще отделя дяла ви от парите и имуществото, когато стигнем южния край на гората. Дотогава ще се държим заедно!

Не продължих по темата, иначе след миг щях да съм се лепнал за Мълчаливия и да си изплаквам очите. Заедно бяхме минали през толкова много изпитания!

Обърнах се към Гоблин с молив в ръка:

— Е? Да впиша ли и твоето име?

— О, да! — обади се Едноокия. — И побързай! Да се отървем от него! Не се нуждаем от такива хора. Той винаги е създавал само проблеми!

Гоблин му се намръщи.

— Единствено заради това ще остана. О, да, ще остана и ще те надживея, и ще превърна последните ти дни в пълен кошмар! И се надявам да изкараш поне още сто години!

Не си и бях помислял, че двамата ще се разделят.

— Добре — кимнах и потиснах усмивката си. — Хагоп, вземи двама и идете да намерите коне. Другите съберете каквото може да ни бъде от полза. Например пари, ако срещнете такива по пътя си!

Погледите на събратята ми все още бяха натежали от мъка заради случилото се.

— Махаме се оттук, момчета! Веднага, щом можем да тръгнем, и преди да ни сполетят неприятностите. Хагоп, не се скъпи на товарните добичета — искам да вземем всичко, което не е заковано за пода!

Последваха разговори и спорове, и какви ли не предложения, но на този етап приключих с официалния дебат.

Какъвто съм хитър дявол, накарах Стражата да погребее мъртъвците ни. Стояхме с Мълчаливия над гробовете на братята ни от Отряда и пролях доста сълзи.

— Не съм си представял, че Брестака... Беше най-добрият ми приятел! — Най-сетне мъката ме сполетя — Тежък пристъп. Сега, когато бях изпълнил всичките си задължения, не ми оставаше друго, освен да ѝ отпусна юздите. — Стана ми поръчител, когато се записах...

Мълчаливия вдигна ръка и нежно ме стисна за рамото. Беше единственият жест на съчувствие, на който можех да се надявам.

Стражата също поднасяше последните си почитания. Постепенно започваха да се опомнят и скоро щяха да се замислят за задълженията си... Като например да питат Господарката какво трябва да правят оттук нататък. В определен смисъл вече бяха безработни.

Да, но те не знаеха, че повелителката им е била обезоръжена. Молах се и да не научат, защото възнамерявах да я използвам като пропуск за излизане оттук.

Боях се от онова, което може да се случи, ако загубата ѝ се разчуеше сред народа. В голям мащаб щяха да последват цивилни войни, които да разкъсат света. А в малък — несъмнено щеше да има опити за покушение над нея.

Някой ден все някой щеше да заподозре случилото се. Просто исках да запазя тайната, докато наберем достатъчна преднина по пътя

си към границите на империята.

Мълчаливия отново ме стисна за ръката — искаше да си тръгваме вече.

— Само минутка! — казах му.

Извадих меча си и отдадох чест на мъртвите ни братя, като повторих древното заклинание за раздяла. След това го последвах натам, където ни очакваха останалите.

Групата на Мълчаливия щеше да язди с нас известно време — или поне така ми се искаше.

Пътищата ни щяха да се разделят чак когато се почувстваме в безопасност от Стражата. Не очаквах с нетърпение този момент, макар да беше неизбежен. Как да задържа две жени като Глезанка и Господарката в една група, след като нямаше пряка заплаха за оцеляването ни?

Метнах се на седлото, кълнейки повредения си пулсиращ глезен. Господарката ме погледна с неприязън.

— Е — заявих, — поне показваш някакъв дух!

— Да не ме отвличаш?

— Наистина ли искаш да останеш насаме със своите хора? Като не разполагаш с нищо по-добро от нож, с който да налагаш заповедите си?! — след което се усмихнах пресилено. — Имаме среща, нали не си забравила? Вечеря в Градините в Опал...

Само за миг забелязах искрица лукавство зад маската на отчаянието ѝ. Беше като отражение от онзи миг край огнището, когато се сближихме. После тъгата ѝ се завърна.

Приведох се по-близо, разтреперан от мисълта. Прошепнах:

— Освен това ми трябва помощта ти, за да изнеса Аналите от Кулата...

Не бях казал на никого, че още не разполагам със старите томове. Отчаянието и се разсея.

— Вечеря ли? Това покана ли е?

Тази вещица можеше да обещава много, дори и само с тона и изражението си.

Изхъхрих:

— В Градините, да!

Дадох приетия от време оно сигнал. Хагоп потегли напред, а след него Гоблин и Едноокия се дърлеха както винаги. Следваше ги

Мъргън, понесъл знамето, а след него яздехме ние с Господарката. Зад гърба ни следваха останалите, с товарните животни. Мълчаливия и Глезанка бяха най-отзад, на почтително разстояние от нас с Господарката.

Когато насочих жребеца си напред, погледнах през рамо. Гарвана стоеше, облегнат на патерицата си и изглеждаше по-самотен и изоставен, отколкото е редно. Чудака все още се опитваше да му обясни нещата. Това хлапе ги беше схванало с лекота. Предполагам, че и Гарвана щеше да ги разбере, щом веднъж преодолее шока от това, че не всичко се върши по неговия начин, а и старият Знахар изпълнява бълфа си, ако се наложи.

— Съжалявам! — промърморих към него, макар да не бях сигурен защо точно.

След това се обърнах към гората и повече не погледнах назад.

Имам чувството, че скоро и самият той ще потегли на път. Ако Глезанка наистина означаваше за него толкова много, колкото му се искаше да мислим.

Тази нощ за първи път от кой знае колко време небето на север беше напълно ясно. Великата комета осветяваше пътя ни. Сега и тук знаеха онова, което останалата част от империята беше научила преди седмици.

Кометата вече избледняваше — решителният час бе отминал, а светът очакваше в страх новините, на които тя бе вестител.

Далеч на север, три дни по-късно, в мрака на безлунната нощ.

Накуцвайки, от Великата гора излезе трикрако чудовище, което приседна на задни лапи върху останките от Могилните земи и порови пръстта със здравата си предна лапа. Синът на дървото метна по него миниатюрна буря на промяната. Чудовището побягна.

Но щеше да се връща и следващата нощ, и по-следващата, и още по-следващата...

Издание:

Глен Кук. Бялата роза

Американска, първо издание

Превод: Елена Павлова

Редактор: Недияна Панчовска

Коректор: Персида Бочева

ИК „Лира Принт“, София, 2003 г.

ISBN: 954-8610-66-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.